TAMARA McKINLEY

Autoarea bestsellerului

ULTIMUL VALS AL MATILDEI

Sub semnul blestemului

TAMARA McKINLEY

Sub semnul blestemului

TAMARA McKINLEY

SUB SEMNUL BLESTEMULUI

Traducere: LIDIA GRĂDINARU

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA STAR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
McKINLEY, TAMARA
Sub semnul blestemului / Tamara McKinley; trad.: Lidia Grădinaru - Bucureşti: Star, 2005
ISBN 973-85918-3-x

I. Grădinaru, Lidia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JACARANDA VINES
Copyright © 2000 by Tamara McKinley
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii STAR**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tiparul executat la **S.C. TIPARG S.A.**

1

La revedere, Sophie. Ai grijă de tine acolo. Glasul amplu, de profesor de şcoală publică al lui Crispin, fu aproape acoperit de anunţul care îi chema pe pasagerii zborului Qantas către Melbourne.

Sophie se lăsă în îmbrăţişarea lui familiară şi simţi o vagă remuşcare că lucrurile merseseră prost pentru ei. Mariajul trebuia să fie pe viaţă, nu pe trei ani care trecuseră în zbor. Totuşi, amîndoi îşi dăduseră repede seama de greşeala lor şi, cînd lucrurile se deterioraseră pînă în punctul din care nu mai exista întoarcere, Sophie fusese cea care avusese curajul să privească adevărul în faţă şi să pună capăt căsniciei. În final, fusese o uşurare pentru amîndoi.

Se retrase din braţele fostului ei soţ şi îl privi în faţă. Zîmbetul dezarmant şi ochii lui cenuşii, sexy, nu mai aveau puterea să-i facă simţurile să tresară, însă nu putea nega că este deosebit de atrăgător şi că avea să-i fie foarte dor de el.

– Prieteni? întrebă ea încetişor.

El dădu din cap şi părul îi căzu în ochi.

– Întotdeauna. Îmi pare rău că n-a mers, Sophie, dar măcar ne-am oprit înainte să ajungem să ne urîm.

Ea simţi ameninţarea lacrimilor şi întoarse repede capul.

– Nu e vina nimănui, Cris, îngînă ea. Omul mai greşeşte. Îşi aprinse o ţigară, ultima pentru următoarele douăsprezece ore, pînă cînd avionul avea să aterizeze la Dubai. Va fi un adevărat test de voinţă şi, cu toate că braţul îi era deja plin de pete de nicotină, nu ştia cum va face faţă. E ca şi cum mi-aş

fi luat bilet la un avion pentru nefumători, glumi ea crispat.

– Ar cam fi timpul să te laşi, Sophie. Rezişti săptămîni întregi fără ţigară, aşa că de ce n-ai rezista azi?

Ea trase adînc fumul în plămîni, cu ochii la forfota pasagerilor care umpleau sala.

– Sînt foarte stresată. Asta îmi face bine, spuse ea scurt. Fumatul fusese unul dintre lucrurile care îl iritaseră la ea, dar nici pe departe atît de tare pe cît o iritase pe ea înclinaţia lui pentru femei.

Crispin vîrî mîinile în buzunarele hainei de tweed. Înalt şi drept, era întruchiparea fidelă a fostului ofiţer de armată.

– N-ar trebui să-ţi laşi familia să te enerveze în asemenea măsură. Ştiu că bunicul tău a fost un ticălos, dar acum e mort, nu-ţi mai poate hotărî viaţa.

Ea ridică o sprînceană.

– Oare? Pe banii lui am făcut Facultatea de Drept, influenţa lui mi-a adus parteneriatul de la firma Barington. O fi el mort, dar tot mai alergăm în jurul lui din cauza afurisitului ăla de testament al lui şi a încurcăturii pe care a lăsat-o în urmă. Stinse ţigara pe un coş metalic de gunoi ce dădea pe-afară. În plus, tocmai tu vorbeşti. Nu te-ai fi dus la Sandhurst dacă n-ar fi fost la mijloc tradiţia familiei. N-ai fi preluat mormanul mucegăit de dărîmături de la ţară pe care mama ta îl numeşte reşedinţa familiei. Ai fi fost mult mai fericit cîrpăcind maşini. Oftă. Reluau vechile certuri... Să nu ne certăm, Cris. Timpul e prea scurt.

El o trase iarăşi în braţe şi o sărută pe frunte.

– Ai grijă de tine, şi sper să găseşti ce cauţi. E acolo, undeva, să ştii.

– O greşeală îmi ajunge, Cris. De acum înainte, am de gînd să mă concentrez asupra carierei. Bărbaţii nu mai sînt o opţiune.

El făcu un pas înapoi, dar continuă să o ţină de braţe şi o privi adînc în ochi.

– Oi fi crezînd tu că eşti tare, dar nu eşti făcută să fii singură. Caută-l pe Jay. Vorbeşte cu el. Vezi dacă puteţi cîrpi lucrurile. Ştii că tot mai eşti îndrăgostită de el.

Sophie îi susţinu privirea.

– Jay aparţine trecutului, replică ea gîtuit. Dacă n-ar fi fost aşa, nu m-aş fi măritat cu tine.

Crispin zîmbi trist, apoi o îmbrăţişă scurt.

– Ai grijă, iubito, şi scrie-mi cînd poţi.

Sophie îşi luă bagajul de mînă şi, după ce îi trimise o bezea, trecu pe la controlul paşapoartelor. De emoţie, pulsul ei o luase la galop. Nu mai părăsise Australia de zece ani, iar pe Jay – prima ei dragoste – nu-l văzuse de doisprezece ani şi, cu toate că despărţirea lor fusese brutală, ştia că fostul ei soţ bănuise întotdeauna că o parte din ea încă îl mai iubea pe primul ei prieten.

Holul de plecare era viu luminat, magazinele fără taxă de vamă, aglomerate, dar ea întoarse privirea spre fereastră şi se uită afară prin ploaia de ianuarie. Ai treizeci de ani, îşi spuse ea aspru. Eşti avocat asociat la una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din Londra, deşi nu-ţi faci nici o iluzie din faptul că aproape ţi-au smuls braţul după ce ţi-ai luat licenţa.

Cu o înălţare a bărbiei, se uită pe fereastră. Îşi ocupase locul pe merit. Promisiunea afacerii Jacaranda fusese doar o piatră de sprijin. Era greu acolo, afară, mai ales pentru o femeie, iar ea se dovedise la fel de bună, dacă nu mai bună decît unii dintre colegii ei bărbaţi.

Se strigă numărul porţii şi ea îşi adună lucrurile şi începu lungul drum pînă la avion. Sînt o femeie cu un viitor luminos, hotărî ea în gînd. Nu vreau să privesc înapoi. N-am să privesc niciodată înapoi.

Totuşi, cînd se instală pe locul ei şi aşteptă decolarea, se uită cum ploaia bătea în geam şi gîndurile i se întoarseră la anii de demult, cînd ea şi Jay erau tineri şi încă studenţi în

Brisbane. Unde eşti acum, Jay? cugetă ea visătoare. Te mai gîndeşti uneori la mine?

Cordelia Witney deconectase apelul, dar rămase cu mîna pe receptor, continuînd să clocotească de mînie în urma conversaţiei pe care o avusese cu fratele ei Edward şi a posibilelor consecinţe pentru viitorul Podgoriilor Jacaranda.

– Probleme? Jane sesiza întotdeauna cînd o îngrijora ceva, dar nu era chiar de mirare, dat fiind că se cunoşteau de foarte mult timp.

– Ai zice că la nouăzeci de ani, părerile mele ar trebui tratate cu respect, spuse ea cu amărăciune. Dar Edward pare hotărît să-mi pună bețe în roate.

Jane îşi bău vinul, apoi puse paharul pe masa de lîngă ea.

– Trebuia să-mi urmezi sfatul şi să-ţi vinzi partea de podgorie, Cordy. Atunci nu te-ai mai fi frămîntat ca acum. Tonul destul de autoritar era cel pe care îl folosea atunci cînd considera că alţii procedează greşit şi, cu toate că acest argument anume fusese reluat de multe ori în ultimii douăzeci de ani, tot mai părea hotărîtă să-l folosească de fiecare dată cînd avea ocazia.

Cordelia refuză să muşte din momeală. Cu ochelarii cocoţaţi ferm pe vîrful nasului, se rezemă în scaunul moale din piele şi se uită pe fereastră. N-o fi fost clădirea companiei la fel de înaltă ca Rialto, dar pereţii de sticlă de la ultimul etaj al Turnurilor Jacaranda îi ofereau o privelişte de 360° asupra oraşului Melbournel şi, acum, că avea ochelari noi, putea iar să o aprecieze cum se cuvine.

Oraşul se întindea pînă la orizont, în toate direcţiile şi, pe o zi senină ca aceea de azi, putea să vadă dincolo de Westgate Bridge la apus, lanţurile muntoase Dandenong la răsărit, iar la sud, întinderea Portului Phillip. Era cale lungă de la începuturile modeste ale familiei, dar fusese cu neputinţă să rămînă în vila de la ţară şi, după un timp, se obişnuise. Ba chiar învăţase să-i placă.

– Ai auzit ce am spus, Cordelia? insistă Jane.

– Nu trebuie să strigi. Nu sînt surdă! replică ea.

Cordelia se întoarse de la fereastră şi o studie pe femeia foarte îngrijită cu care împărţea apartamentul de două decenii. Jane avea aproape şaptezeci şi cinci de ani dar, într-o zi bună şi în lumina potrivită, arăta mult mai tînără. Se folosea de bogăţia ei pentru a ţine la distanţă bătrîneţea şi, cu un regim sever de mişcare şi dietă, avea genul de siluetă pe care bărbaţii o admirau, iar femeile o invidiau. Nu e de mirare că soţul meu s-a îndrăgostit de ea, gîndi Cordelia fără răutate.

Relaţia lor era ciudată, recunoscu în sinea ei. Căci, după toate prin cîte am trecut, cine ar fi crezut că noi două o să ajungem să ne placem? Jane şi cu mine sîntem foarte deosebite. Ea e şampanie, pe cînd eu sînt vin ordinar. Şi, totuşi, există ceva care ne leagă.

– E foarte bine că îţi arogi dreptul de a hotărî dacă deciziile sînt corecte sau greşite, Jane, spuse ea ferm. N-ai înţeles niciodată importanţa acelor holdinguri şi nici nu te-ai ostenit să înveţi istoria din spatele lor.

Jane ridică din umerii eleganţi şi îi netezi reverele jachetei moderne.

– Tu, Cordelia, ai preferat mereu să trăieşti în trecut, spuse ea nepăsătoare. Chiar nu înţeleg de ce continui să te încăpăţînezi. De ce nu slăbeşti presiunea asupra companiei, acum că Jock a murit, în sfîrşit? Lasă-i să vîndă afurisita de companie şi să se bată pe oase. Eşti o femeie bogată, Cordy. Viitorul e al copiilor tăi şi al generaţiei următoare. Lasă-i pe ei să decidă ce e mai bine.

– Oi fi eu bătrînă, dar nu senilă, se răsti Cordelia. Doar pentru că Jock a murit nu înseamnă că nu sînt în stare să iau decizii.

Jane scoase din geantă o pudrieră şi se privi cu ochi critic în oglinjoară. Îşi trecu vîrful degetelor peste pielea întinsă chirurgical de pe bărbie şi de pe gît, îşi netezi o sprînceană sever pensată, apoi închise pudriera.

– Şi care e criza de data asta?

– Nimic ce nu pot rezolva, replică cu fermitate Cordelia.

Lentilele de contact, de un albastru deschis, făceau ca privirea lui Jane să fie rece.

– Tu ai mereu secrete, nu-i aşa? N-ai să ai niciodată încredere în mine?

Cordelia oftă.

– Ştii că nu-i aşa, Jane, deci să nu ne certăm. Observă privirea prietenei sale nerăbdare, că gura ei se strînsese într-o linie subţire şi ştiu că trebuie să încerce s-o îmbuneze înainte ca lucrurile să scape de sub control. Această ultimă criză este treaba companiei şi, cu toate că am încredere în tine, nu pot să discut subiectul în afara sălii de consiliu.

Jane se ridică şi îşi netezi bluza de olandă pe şoldurile suple.

– Fie ca tine! se răsti ea. Eu mă duc la cumpărături.

Cordelia se întoarse spre fereastră. Cumpărăturile erau răspunsul lui Jane la toate. Ţăcănitul hotărît al tocurilor ei pe parchet era foarte grăitor. Bufnitura uşii exterioare, trîntită, era semnul exclamării de la sfîrşitul ciorovăielii lor.

Cordelia oftă şi închise ochii. Ultimele săptămîni fuseseră solicitante şi fără ca Jane să se uite strîmb la ea, şi era prea bătrînă şi prea istovită ca cineva să-i tulbure viaţa. Poate că, în definitiv, prietena ei avea dreptate că ar trebui să treacă totul în mîinile celorlalţi.

– Are pe dracu'! bombăni Cordelia cu glas tare.

Istoria părea să se repete, se gîndi ea cu tristeţe, asta nefiind prima criză care lovea podgoria. Gîndurile i se întoarseră la defunctul şi neregretatul ei soţ. O fi luat moartea trupul lui Jock, dar influenţa lui malefică se făcea încă simţită şi, gîndindu-se la chipul lui puternic şi frumos cîndva, îşi aminti cît de schimbate erau lucrurile atunci cînd erau tineri şi îndrăgostiţi, iar viitorul părea atît de promiţător.

*

Îşi amintea de dimineaţa aceea de vară de parcă ar fi fost ieri. Mai simţea şi acum căldura şi mai auzea bîzîitul supărător al muştelor şi trilul ciocîrliilor. Într-o asemenea zi, viaţa era frumoasă. Anii de război duseseră bărbaţii la luptă pe cîmpurile străine din Gallipoli. Femeile rămăseseră să se lupte cu elementele puternice, rebele din Australia de Sud, cu duşmani ca mucegaiul frunzelor, paraziţii, seceta şi inundaţiile. Totuşi, războaiele fuseseră cîştigate pe ambele fronturi şi, în ciuda cumplitului obol pe care îl luaseră, tatăl şi fratele Cordeliei se întorseseră la o podgorie înfloritoare, căci viţa de vie pe care femeile din Jacaranda o îngrijiseră în acei ani lungi prospera pe terasele văii Barossa.

Ea stătea pe coama unui deal ce domina peisajul parcelat care se desfăşura pînă departe în zare. Culesul avea să înceapă mîine şi, cu toate că era nerăbdătoare să pornească la treabă, azi îşi lua o zi de odihnă foarte necesară înainte de haosul următoarelor cîteva săptămîni. O ceaţă fierbinte plutea la orizont, în timp ce soarele bătea pe strugurii copţi. Iarba de la picioarele ei era aproape albă, şi croncănitul singuratic al corbilor din copacii din apropiere amintea sumbru ce repede putea să se încreţească şi să moară recolta delicată dacă nu era culeasă la momentul potrivit.

Cordelia era fără pălărie, ca de obicei, cu părul lung lăsat liber, cu picioarele goale. Rochia albă de bumbac era pătată de roşul de scorţişoară al pămîntului şi, spre marea supărare a mamei ei, faţa şi braţele îi erau arse de soare. Ridică mîinile spre cer, înălţă faţa spre soare, închise ochii şi trase în piept mireasma de struguri copţi şi de pămînt încins. Asta era răsplata ei pentru toate acele ore de trudă pe terase. Ăsta era pămîntul ei, moştenirea ei, şi nimic şi nimeni nu avea să i-l ia.

– Persefona, zeiţa cu picioarele goale a fertilităţii, rosti tărăgănat un glas bărbătesc.

Se întoarse spre cel care vorbise, fierbinţeala din obrajii ei neavînd mare legătură cu soarele.

– Ar trebui să înveţi să nu te mai furişezi aşa, îi reproşă ea.

– Iar tu ar trebui să înveţi să porţi pălărie, spuse el liniştit. Mama ta nu ţi-a vorbit despre pericolul insolaţiei? Ochii albaştri licăreau de umor în timp ce se uita la ea.

Cordelia îl fulgeră cu privirea, dar era mai mult stînjenită decît supărată, dîndu-şi seama ce caraghios trebuie să arate.

– E prea cald pentru pălărie, declară ea îndîrjită. În plus, ce treabă ai tu cu asta?

– Nici una. Dar ar fi păcat să se strice aşa o frumuseţe. Zîmbetul lui săpa cute în jurul ochilor şi a gurii şi, cînd îşi scoase pălăria şi se scărpină în cap, ea nu putu să nu observe ce des şi buclat era părul lui şaten.

Ea înhăţă pantofii aruncaţi şi pălăria nesuferită. El nu avea dreptul să fie atît de impertinent doar pentru că era chipeş.

– Ai încălcat proprietatea, se stropşi ea. Ăsta e domeniul Jacaranda.

El îşi puse iar pălăria, o trase pe ochi, dar cizmele lui rămaseră înfipte ferm în iarba argintie. Îşi vîrî degetele mari de la mîini în buzunarele pantalonilor de moleschin şi se uită peste cîmpii la casa cu acoperiş de şindrilă ce licărea albă dincolo de florile purpurii şi delicate ale arborilor de jacaranda.

– Ştiu, spuse el încetişor. Doar că m-am gîndit să-mi văd şi eu vecina.

Ochii albaştrii erau îndreptaţi iar spre ea, şi Cordelia simţi un gol ciudat în stomac.

– Vecină? se bîlbîi ea.

El dădu din cap şi întinse mîna.

– Joseph Witney, spuse bărbatul. Dar prietenii îmi spun Jock.

Mîna mică a Cordeliei se pierdu în palma lui mare şi

aspră. Aşadar, ăsta era noul proprietar de la Bundoran. Bărbatul care se întorsese de la Galipolli mai repede decît cu cei mai mulţi, cu un genunchi făcut praf, şi care de săptămîni întregi era subiectul bîrfelor din localitate.

Îşi trecu privirea peste cămaşa lui în carouri şi şi-o opri pe faţa lui, hotărîtă să nu-l lase să vadă că apropierea şi atingerea lui o tulburau.

– Nu vorbeşti ca un scoţian, spuse ea.

– Familia tatălui meu era din Glasgow şi bănuiesc că numele s-a păstrat. Cu capul într-o parte, îşi plimbă privirea pe ea. Tu trebuie să fii Cordelia, spuse el în cele din urmă.

Ea îşi răsuci pe degete panglicile pălăriei. Nu doar căldura o făcea să nu se simtă la largul ei.

– De unde ştii?

Bărbatul se aplecă spre ea, astfel încît feţele lor ajunseră la acelaşi nivel.

– Toată lumea a auzit de frumoasa Cordelia, murmură el. Dar bîrfa e departe de adevăr.

Tînăra ridică bărbia şi îi susţinu privirea, hotărîtă să pară demnă şi sigură pe ea. Oare măgulirea lui era autentică sau doar o tachina?

– Pari foarte sigur pe tine, domnule Witney.

El se îndreptă şi zîmbi iarăşi în felul ăla fantastic.

– Oh, sînt, domnişoară Cordelia. De fapt, sînt atît de sigur, încît pun pariu că ne vom căsători înaintea următorului sezon de plantan.

Zîmbetul Cordeliei era trist cînd gîndurile i se întoarseră la prezent. Jock obţinea întotdeauna ce voia. Nunta lor avusese loc în micuţa biserică din Pearson's Creek, la o săptămînă după sfîrşitul acelei recolte, şi durase doar cinci ani pînă să-şi regrete graba.

Bătăile delicate ale pendulei aurite pe care o adusese Jock dintr-unul din drumurile lui la Loire Valley îi trezea

àmintirile. Trecuse aproape o oră de cînd visa cu ochii deschişi, dar o dată cu amintirile îi venise şi o idee. Se întrebă dacă găsise, în cele din urmă, o soluţie la problema Podgoriilor Jacaranda.

– E un joc de noroc, îngînă ea. Iar dacă pierd... Nu suporta să dea glas temerilor. Căci recunoaşterea lor le putea invita oarecum să se adeverească.

O ripostă şoptită păru să vină din adîncul fiinţei ei:

– Dar ai mai jucat o dată la noroc şi ai cîştigat, aşa că de ce să nu încerci şi acum?

Cordelia zîmbi. În momentul acela de reflecţie, ştiu că îi rămăsese încă spiritul bătăios, care o păstrase întreagă la minte de-a lungul anilor de chin. Jock nu avea cum să iasă din mormînt ca să distrugă tot ce îi era ei drag. Mîine, cînd strănepoata ei Sophie se va întoarce la stînă, Cordelia va trage prima salvă din lupta ei de salvare a Podgoriilor Jacaranda.

Emoţia lui Sophie sporea în timp ce avionul zumzăia deasupra întinderilor roşii şi vaste ale Teritoriului de Nord. Rămase neclintită la fereastră, sorbind din ochi priveliştea ţinuturilor natale, tînjind să vadă ceva familiar, deoarece, în Australia, ea petrecuse mai degrabă în oraşe mari. Regiunile slab populate erau de o sălbăticie descurajantă, recognoscibilă doar din cărţi şi fotografii. Totuşi, ce frumoase erau cînd soarele la răsărit le aprindea, şi umbra avionului alerga peste pădurile întinse de eucalipt şi braţele de rîu strălucitoare! Ce păcat că nu va avea timp să-şi exploreze ţara – să descopere misterele ascunse ale întinderii ei vaste şi străvechi –, fiindcă va fi nevoită să-şi petreacă zilele în sala de consiliu a Podgoriilor Jacaranda, iar nopţile studiind contractele şi şiruri de cifre.

Pe măsură ce avionul îşi continua drumul spre sud şi peisajul devenea mai puţin aspru, gîndurile i se întoarseră la mama ei. Era puţin probabil să vină la aeroport s-o întîmpine,

dar se întîmplaseră şi lucruri mai ciudate şi poate că ea se schimbase.

Gura lui Sophie schiţă o grimasă. Şansa era la fel de mare ca găsirea unui bulgăre de zăpadă în iad. După divorţul de Cris, Mary Gordon abia aşteptase să sublinieze că Sophie dăduse iarăşi greş pe plan sentimental. Făcuse acest lucru cu o subtilitate desăvîrşită, arborînd un zîmbet fix şi fals cu prilejul uneia din rarele ei vizite la Londra, însă o asemenea cruzime nu era nimic nou şi, deşi îndurase, Sophie reuşise s-o alunge cu gîndul că nici mama ei nu se descurcase prea bine. Nu cu trei divorţuri în spate şi un şir de amanţi.

Mary Gordon, micuţa şi supla persoană, arătase limpede încă din prima zi că o îngrozea fiica ei înaltă şi cu părul vîlvoi, şi îşi dăduse toată silinţa s-o facă pe tînăra Sophie să se simtă şi mai stîngace şi mai greoaie, subliniind deosebirile dintre ele. Nuanţele subtile strecurate în timp ce discuta cu numeroasele ei prietene despre defectele lui Sophie, aluziile directe cum că un regim de slăbire ar fi indicat pentru a scăpa de cumplita obezitate de căţel din ani premergători adolescenţei, toate avuseseră efectul picăturii de apă lovind piatra, şi, cu toate că Sophie era acum încrezătoare în forţele ei în ceea ce priveşte munca, viaţa ei personală şi respectul de sine erau la pămînt.

De ce nu mă lasă rece ce crede ea? se întrebă Sophie pe cînd avionul ateriza şi rula către clădirea terminalului. Este evident că nu vrea să ştie ce se întîmplă în viaţa mea. Este evident că, oricît m-aş strădui, între noi nu va fi niciodată nimic.

Alungîndu-şi gîndurile, îşi strînse lucrurile şi se pregăti să păşească pe pămînt australian pentru prima dată după un deceniu. Nu trebuia să-i îngăduie mama ei să-i strice momentul, îşi spuse ea în gînd. Dacă nu te aştepţi la nimic, n-ai să fii dezamăgit cînd nu o să apară nimic.

Două ore mai tîrziu, intra pe uşile unui bloc turn nou ce

domina Grădina Botanică Regală din Melbourne şi apa cu pete de tanin a rîului Yarra. Intră în ascensorul de sticlă cu aer condiţionat, care urca prin afara clădirii şi îşi eliberă părul lung şi negru din prinsoarea agrafelor, rezemîndu-se de peretele răcoros. Nu venise nimeni să o întîmpine dar, cel puţin, bunica trimisese limuzina s-o ia şi s-o aducă aici, la blocul companiei.

Fusese un zbor al naibii de lung, chiar şi cu opririle de pe parcurs, şi abia aştepta să-şi ridice picioarele pe o măsuţă, cu un pahar de vin şi o ţigară, înainte să fure cîteva ore de somn. Restul zilei avea să şi-l petreacă verificînd maldărul de hîrtii pe care le adusese cu ea. Nu voia să se încurce la şedinţa de consiliu de a doua zi.

În timp ce ascensorul urca iute la etajul al cincisprezecelea, se uită peste verdele luxuriant al Grădinii Botanice pînă la oraşul aşezat pe malul rîului. Esenţa lui nu se schimbase deloc, şi chiar noile adăugiri ce se profilau pe cer îi sporeau frumuseţea. Turnul cu ceas din Flinders Street Station strălucea ocru pal în soarele de dimineaţă, iar blocurile turn de sticlă din jurul lui se înălţau ca nişte stalagmite sculptate, albastre şi roz, printre blocurile mai vechi şi solide, placate cu cărămidă. Turlele ascuţite ale celor două catedrale semănau cu nişte degete delicate care arătau spre cerul strălucitor din pădurea care înconjura Melbourne-ul modern, iar podul alb şi graţios ce lega cele două părţi ale oraşului era deja înţesat de navetişti. Bărcile pentru turişti, lungi şi suple, stăteau ancorate la debarcadere, pescăruşii zburau în cercuri pe deasupra esplanadei cu restaurante şi baruri cosmopolitane de pe South Bank, iar lebede negre intrau şi ieşeau plutind graţios din umbrele aruncate de sălcii. Era o dimineaţă de vară într-un oraş ce rareori dormea.

De aici, de sus, Sophie nu auzea uruitul tramvaielor, nici zgomotele unui oraş care se pregătea de încă o zi încărcată, ci doar muzica blîndă ce se revărsa din difuzoarele

din tavanul ascensorului şi zumzăitul uşor al aerului condiţionat. Îşi potrivi mai bine la piept servieta grea şi, deşi ştia cît mai avea încă de lucru, simţi risipindu-se stresul lungii călătorii. Era acasă, în sfîrşit.

2

Cordelia era trează din zori, deşi se făcuse foarte tîrziu pînă luase masa cu Sophie. Avuseseră de adus la zi o grămadă de lucruri, cu toate că îşi scriseseră şi vorbiseră adesea la telefon de-a lungul anilor, şi numai epuizarea o trimisese în apartamentul ei, la culcare. Totuşi, stătuse trează în pat, gîndurile şi planurile de viitor nelăsînd-o să doarmă, în timp ce ceasul număra ticăind trecerea orelor. Acum era în întîrziere.

Urmări succesiunea numerelor etajelor în timp ce liftul cobora. Oprirea lui fu însoţită de un recul imperceptibil. Trase adînc aer în piept, se privi în oglinda pereţilor strălucitori de inox ai cabinei şi strînse mîna pe baston. „Sus cortina!" îngîna ea cînd uşile se deschiseră încet.

– Unde ai fost, mamă? De o jumătate de oră tot sunăm la tine, şi începusem să-mi fac griji.

Cordelia ieşi din lift şi o măsură din ochi pe femeia slabă, cu faţa ascuţită, dinaintea ei. Hotărîse cu mult în urmă că nu o prea plăcea pe fiica ei cea mică, iar ce vedea în dimineaţa asta nu făcea decît să-i întărească vechea părere. Mary era îmbrăcată în haine scumpe, care ar fi arătat mai bine pe o femeie cu mult mai tînără decît pe ea, a cei patruzeci şi nouă de ani ai ei. Machiajul ei era abundent, bijuteriile autentice, dar excesiv de multe, unghiile prea lungi şi prea roşii, tocurile prea înalte.

– Îmi face plăcere să ştiu că erai îngrijorată, Mary, răspunse Cordelia sec.

Unghiile lui Mary rîcîiră numeroasele lanţuri de aur de la gît şi privirea ochilor ei albaştri deveni dură de supărare.

– Sarcasm aşa de dimineaţă? Ţi-ai ascuţit ghearele.

Cordelia înlătură cu o mişcare bruscă a umărului mîna rece şi umedă de pe cotul ei.

– Pot să merg şi singură, mulţumesc.

Cu un oftat exasperat, fiica ei porni pe coridor, cu paşi mari, spre sala de consiliu. Cordelia schiţă un zîmbet răutăcios uitîndu-se la balansul şoldurilor prea slabe sub fusta neagră şi strîmtă, în efortul de a-şi păstra echilibrul pe tocurile înalte. Biata Mary, gîndi ea, n-oi fi plăcînd-o, dar mi-e milă de ea. Cu trei mariaje la activ şi mult prea mult timp şi bani pe mînă, a ajuns rapid o banalitate. Se spune că ultimul din lungul ei şir de amanţi era cu cel puţin douăzeci de ani mai tînăr decît ea. Şi e în pericol să se facă iarăşi de rîs.

Sala de consiliu era sumar mobilată, dar zugrăveala crem şi vazele cu flori proaspete îi dădeau un aer vesel. Portretele fondatorilor Jacaranda Vines erau grupate pe un perete, iar pe toată lungimea altuia era o fereastră ce lăsa să se vadă o privelişte frumoasă. În mijlocul încăperii se afla o masă sculptată din pin de Huon, care fusese adusă special din Tasmania, şi care strălucea şi acum, după mulţi ani de şlefuire. În jurul mesei erau zece scaune, dar numai unul neocupat.

– În sfîrşit, Cordelia! Te aşteptăm de aproape o oră.

Ea îşi mută privirea de la fratele ei Edward la portretul lui Jock şi ar fi jurat că se uita urît la ea. Se întoarse cu spatele înainte ca el să apuce să-i zdruncine hotărîrea, îşi sărută celelalte două fiice, o îmbrăţişă pe Sophie şi îşi ocupă locul la masă.

– Vîrsta îşi are compensaţiile ei, Edward, îi spuse ea fratelui mai mic. Timpul meu e preţios, aşa că fac cu el ce mi se pare potrivit.

El îşi drese glasul şi se uită la ea cu afecţiune reţinută.

– Aşa cum spui, Cordelia, timpul este esenţial şi trebuie să trecem la treabă. Se lăsă pe spate în scaunul de piele şi îşi

sprijini bărbia pe degetele împletite. Ochii nu i se decoloraseră în optzeci de ani; de fapt, erau de un albastru minunat, în contrast cu părul alb; după pomeţii înalţi, bărbia fermă şi gura senzuală mai lăsau să se ghicească oarece din chipul cîndva tînăr şi frumos. Cordeliei îi amintea de fratele lor mai mare, îngropat demult în locul de veci al familiei. Era atît de tînăr cînd se întorsese din Gallipoli, dar tinereţea nu rezistase rănilor primite acolo şi, la cîteva luni după aceea, îşi dăduse duhul.

Edward îşi drese glasul, readucînd-o pe Cordelia în prezent.

– Ca preşedinte al Jacaranda Vines, am convocat această şedinţă extraordinară de consiliu pentru a încerca să găsim un consens cu privire la viitorul nostru ca o corporaţie.

Cordelia îşi agăţă bastonul de braţul scaunului şi se lăsă pe spate pentru a-şi studia familia, în timp ce Edward vorbea monoton mai departe. Aveau să iasă scîntei, întotdeauna se lăsa cu scîntei, dar era interesant de văzut ce poziţie aveau toţi în această problemă extrem de importantă. Se cutremură de parcă Jock ar fi intrat în încăpere pentru a urmări rezultatul unei manipulări de-o viaţă, apoi alungă ferm gîndul. Poate că se mai simţea încă influenţa lui, dar nu mai avea aceeaşi putere. Acum, viitorul Jacarandei era iar în mîinile lor.

Ea şi fratele ei Edward aveau în total cinci copii – deşi, după părerea ei, era caraghios să numeşti aceste odrasle „copii". Acum erau toţi oameni între două vîrste. Cordelia oftă. Îmbătrîneau, erau prea bătrîni pentru responsabilităţile pe care moartea lui Jock le pusese pe umerii lor, şi nu toţi nepoţii erau făcuţi să ducă podgoria în următorul mileniu. De fapt, îşi dădea seama că, pentru unii dintre ei, corporaţia familiei devenise mai mult un mijloc de a-şi atinge un scop decît o dinastie vie ce trebuia dusă mai departe de generaţiile următoare şi aproape se bucura că nu va mai fi prin preajmă să vadă ce le rezerva tuturor viitorul.

Cum Cordelia şi Edward aveau acelaşi număr proporţional de acţiuni în companie, ajunseseră la o înţelegere cu privire la cel care urma să deţină preşedinţia după moartea lui Jock. Cordelia se dăduse deoparte, încrezîndu-se în judecata lui Edward, ştiind că fratele ei va fi figura mai acceptabil în lumea marilor finanţe. Poate că dacă ar fi fost mai tînără, şi-ar fi asumat ea responsabilitatea, dar se mulţumise să-şi folosească influenţa de pe margine. Libertatea femeilor însemna mai mult decît putea ea duce. Personal, era de părere că se mersese prea departe pe toate planurile.

Totuşi, în timp ce se uita la Edward în lungul mesei, îşi dădu seama că nici unul dintre ei nu va mai fi prea mult pe lumea asta şi, cu toate că fratele ei lăsase pe mîna fiului său, Charles, sarcina de a conduce zi de zi Jacaranda, problema unui succesor se impunea, mai curînd decît mai tîrziu. Pentru a folosi o analogie, se gîndi ea trecînd în revistă membrii mai bătrîni ai familiei, podgoriile mureau lent şi, dacă nu se găsea leacul potrivit, francezii le puteau prelua foarte bine.

Meandrele propriilor gînduri o făcură să simtă obişnuită nerăbdarea. Lupta nici măcar nu începuse, iar ea arunca deja prosopul. Se uită la familia fratelui ei, care se înşiruia în stînga lui.

Primul era Charles, fiul lui cel mare, gras şi plin de el şi convins că le ştie pe toate, indiferent dacă ştia despre ce era vorba sau nu. Fusese un copil precoce, dar şi lacom. Şi încă mai era, dacă stăteai să judeci după silueta lui, gîndi ea. Şi, totuşi, în spatele faţadei enervante sălăşluia o minte ascuţită, enciclopedică în materie de afaceri cu vinuri, şi Jock îi exploatase din plin cunoştinţele, punîndu-l direct în linia de foc dacă lucrurile mergeau prost.

Privirea Cordeliei se mută la fratele lui, Phillip, mai mic cu cinci ani, efeminat de felul lui şi devenit şi mai efeminat de cînd homosexualii erau acceptaţi de societate.

Cei doi nu fuseseră niciodată apropiaţi, nici chiar în copilărie şi, cu toate că ea nu înţelegea de ce Phillip era aşa cum era, ştia cît îl costase să-şi recunoască deschis preferinţele sexuale şi îl admira pentru acest curaj. Căci tatăl lui, Edward, făcuse totul pînă la renegare, Charles îl privea cel puţin dispreţuitor, iar Jock folosise fără ruşine şantajul pentru a-l ţine pe Phillip legat de companie.

Cele trei fete ale ei erau pentru prima dată prezente toate. Mary şedea cît putea de aproape de capul mesei, fără să ocupe, de fapt, scaunul preşedintelui. Nu era în firea ei să fie împinsă spre mijlocul mesei, chiar dacă era cea mai mică.

Apoi, urma Kate, draga, acerba Kate, care spunea lucrurilor pe nume şi nu dădea doi bani pe ce credea lumea despre ea. Nu moştenise ea nurii surorii ei Daisy, dar mintea iute şi inteligenţa ascuţită compensaseră din plin. Doi dintre soţii ei muriseră, lăsînd-o cu adevărat foarte bogată, iar al treilea fugise cu cea mai bună prietenă a ei, luînd cu el o parte considerabilă din averea lui Kate. Însă pierderea cea mai mare fusese moartea fiului ei, Harry, într-un accident la fotbal, pe cînd era încă adolescent.

Cordelia ştia că fata ei cea mare suferise cumplit din cauza asta şi, totuşi, în ciuda tragediei, Kate reuşise să se ţină tare şi îşi făurise o carieră ca strîngătoare de fonduri, iar acum era în consiliul de administraţie al mai multor fundaţii de caritate de prestigiu. Jock intrase în mormînt fără a reuşi s-o facă ascultătoare prin intimidare, şi Cordelia o admira pentru asta.

Daisy era frumuseţea familiei, sau fusese. Vîrsta de mijloc e crudă, gîndi Cordelia cu tristeţe. Îşi bate joc de noi toţi, dar lui Daisy trebuie să-i fi fost şi mai greu să-şi piardă frumuseţea şi încrederea pe care le acceptase cîndva ca fiind dreptul ei dobîndit prin naştere. Nu era de mirare că acum părea uluită mai tot timpul.

Ultimii dar nu cei din urmă veneau nepoţii. Acolo,

obosită şi cu cearcăne la ochi, era fiica lui Mary, Sophie, preferata Cordeliei şi singura nepoată, şi gemenii lui Charles, James şi Michael, tot nedespărţiţi, tot neînsuraţi.

Cordelia trecu cu privirea peste chipurile celor de la masă şi oftă. Nu era mare lucru de arătat după şase generaţii în această ţară minunată. Dar poate că va fi suficient.

– Viitorul Jacarandei Vines stă la masa asta, Edward. Nu văd ce e de discutat, spuse ea întrerupînd murmurul glasurilor.

– Viitorul nu e întotdeauna dinainte stabilit, Cordy, replică el, glasul lui profund şi sonor amintindu-i atît de mult de tatăl lor. Francezii au revenit cu o ofertă spectaculoasă.

– Jacaranda este o podgorie australiană! se răsti ea. Francezii ar trebui să rămînă la ale lor. Chiar şi lui Jock îi displăcea ideea ca ei să fie la comandă.

– Tata nu suferea pe nimeni altcineva la comandă. Măcar să auzim ce are de spus unchiul Edward, mamă. Nerăbdătoare, Mary ridicase glasul şi o privise rece cu ochii ei albaştri.

– Nu contează, Mary, ce are de spus Edward, răspunse sec Cordelia. Nu mă va face să mă răzgîndesc. Se uită în jurul mesei şi văzu că avea ceva susţinere, dar existau şi alte păreri. Jock făcuse mult rău de-a lungul anilor. Avea să fie greu să-i facă să se răzgîndească şi să aprindă entuziasmul în ei. Dar dacă toţi vreţi să ne pierdem dimineaţa, aşa să fie.

Edward îşi drese glasul.

– Consiliul director din St. Lazare ne-a abordat cu o ofertă de două sute cincizeci milioane de dolari. Icnetul care dădu ocol încăperii îl făcu să se oprească o clipă. Această ofertă cuprinde podgoria în sine, vila şi fabricile de îmbuteliere, precum şi pieţele de desfacere en gros.

– Tipic pentru francezi, bombăni Cordelia. Întotdeauna au fost lacomi.

– Dacă sînt dispuşi să plătească atît de mult, de ce nu? se răsti Mary. Eu votez să acceptăm.

– Şi eu, spuse Phillip. Ia gîndiţi-vă numai ce am putea face cu atîta bănet.

Cordelia se uită la sclivisitul fiu al lui Edward. Părul lui blond era lucios şi vopsit pe bani grei în şuviţe, îmbrăcămintea, de firmă şi la fel de ireproşabilă ca întotdeauna. Numai familia ştia de frecuşurile lui cu legea şi de costisitorul obicei al cocainei pe care îl avusese cîndva.

– Ai intrat în destule necazuri cu banii pe care îi ai deja, ripostă ea sec. A păstra cu mîndrie Jacaranda australiană şi în mîinile acestei familii e mult mai important decît traiul în lux şi risipă şi, cum nu eşti pe deplin implicat în treburile de zi cu zi ale companiei, îţi sugerez să taci şi să-i laşi pe cei care sînt să spună ce au de spus.

– Am şi eu o parte pe care mi-a lăsat-o Jock prin testament, spuse el moale. Asta îmi dă dreptul la o părere.

Cordelia ştia că era adevărat, dar nu era momentul să se lanseze într-o ceartă. Se întoarse spre gemeni.

– Voi ce aveţi de spus cu privire la oferta asta?

Cei doi bărbaţi aşezaţi alături, cu feţele arse de soare şi ridate de anii în care trudiseră pe cîmp, în ciuda bogăţiei şi a poziţiei lor erau cu adevărat oameni ai pămîntului şi nu se pricepeau la altceva. Singura concesie pe care o făceau vizitei forţate la Melbourne era să-şi pună pantaloni de moleschin şi cămăşi în carouri, curate. Pălăriile lor de Akubra, pleoştite şi pătate de sudoare, erau pe masă, iar cizmele tocite ascunse sub ea.

James, veşnic purtătorul de cuvînt al perechii, se uită la fratele lui geamăn şi îşi drese glasul.

– Socotim că vrem lucrurile aşa cum sînt, spuse el tărăgănat. Jacaranda Vines a rezistat destul de mult fără intervenţia francezilor, şi eu şi Mike nu vedem de ce n-ar rămîne aşa. Partea proporţională din corporaţie pe care ne-a lăsat-o Jock nu influenţează deloc părerea noastră. Tăcu şi îşi privi mîinile bătătorite de muncă.

– O mulţime de bani! mamă, spuse Kate uitîndu-se la sora ei, Mary. Ştiu că Mary nu e singura de părere că ar trebui să vindem. Ne-am săturat toţi de tata şi de blestemata lui companie cît era în viaţă. Acum mi se pare o idee bună să vindem şi să scăpăm. Dar propun să ne gîndim la ce ar însemna pentru noi toţi dacă n-o facem. Se uită în jurul mesei. Asta ar putea fi şansa noastră să ducem Jacaranda într-un viitor pe care îl vrem cu toţii. Un viitor în care nu va trebui să ne uităm peste umăr, aşteptînd ca tata să atace brusc. Am muncit prea mult şi prea greu ca să lăsăm compania să se dezintegreze. Votez să rămînem aşa cum sîntem, cel puţin pînă o punem pe roate. Se întoarse spre sora ei Daisy. Tu ce zici?

Daisy părea cu mintea în altă parte, căci clipi des în spatele ochelarilor cu ramă metalică, vrînd parcă să se trezească dintr-un vis cu ochii deschişi.

– Nu pricep de ce mi-a lăsat tata acţiunile alea. Niciodată n-a vrut să mă lase să am vreo treabă cu compania, iar acum e nitel cam tîrziu să încep, spuse ea pe nerăsuflate.

– Tata ne-a împărţit tuturor cele cincizeci de procente ale lui doar ca să creeze probleme, interveni acră Kate. Ştia exact ce făcea şi nu m-aş da în lături să pariez că acum se uită la noi şi savurează spectacolul pe care îl oferim sărind unul la beregata celuilalt.

Daisy ridică din umeri.

– N-ar trebui să vorbeşti aşa despre morţi, Kate.

– I-aş spune-o şi în faţă dacă aş mai putea, replică sora ei. A fost un ticălos în viaţă şi cel mai bun lucru pe care l-a făcut vreodată a fost să moară.

– Toate astea sînt interesante, dragelor, dar putem să mergem mai departe? Am o întîlnire destul de importantă la club. Phillip şedea rezemat în scaun, indolent şi absolut la largul său în frumosul costum italian şi cămaşa de mătase.

– Ferească Dumnezeu să faci să aştepte o cohortă de

poponari travestiţi în timp ce noi discutăm ceva cu adevărat important, se stropşi Mary la el.

Phillip se uită la verişoara lui cu o privire răuvoitoare.

– Trebuie să recunoşti unul, drăguţă, şi cu ţinuta aia începi să arăţi mai travestită decît dinastia homosexualilor.

Mary era pe cale să răspundă, cînd Edward interveni:

– Cred că s-a mers prea departe cu asta, tună el, ridicîndu-se de la masă şi oprindu-se în faţa portretului tatălui său. Şedinţa asta a fost convocată pentru a discuta oferta francezilor şi celelalte opţiuni pe care le avem, nu să ne certăm între noi.

– De ce nu? Asta ştim să facem cel mai bine, spuse Mary arţăgoasă.

– Gura, toţi!

Tăcerea căzu ca o lovitură de baros şi toţi se întoarseră uimiţi spre Sophie. Era ca şi cum uitaseră că se afla şi ea acolo. Uitaseră că ea era acum un jucător important, nu o puştoaică studentă.

– Măi să fie! Cineva s-a sculat cu fundul în sus azi-dimineaţă. Mary lăsă capul pe-o parte, cu ochii sfredelitori pe faţa ei îngustă. Ne lipsea un bărbat aici, nu-i aşa?

Cordelia observă fulgerul de mînie din ochii fetei, dar aplaudă tăcerea ei.

– Dacă n-ai de spus ceva constructiv, Mary, îţi sugerez să-ţi ţii gura, se răsti ea.

Puse mîinile pe masa din faţa ei.

– Ştiu că vînzarea ar fi ocazia perfectă să ne răzbunăm pe Jock pentru toţi anii în care ne-a terorizat şi şantajat. De asemenea, este ocazia de a avea mai mulţi bani decît a visat vreodată vreunul dintre noi..., dar la ce or să ne ajute? Sîntem deja înstăriţi, independent de podgorie. Deţinem zeci de mii de acri de pămînt de prima calitate, precum şi proprietăţi în majoritatea oraşelor mari din Australia. Compania noastră de transport naval e în floare, iar companiile noastre de transport rutier şi feroviar intră într-o eră de dezvoltare şi

expansiune. Noile pieţe de desfacere cu amănuntul se descurcă bine de cînd am preluat de la Ozzie's, iar expansiunea planificată a lanţului nostru de supermarketuri este aproape încheiată.

– Trebuie să mergem înainte, bunico, spuse Sophie.

Pulsul Cordeliei o luă la galop. Nu la asta se aşteptase.

– Dar credeam că ai înţeles ce înseamnă Jacaranda Vines pentru familia asta, Sophie.

Capul brunet încuviinţă.

– Am înţeles ce însemna cîndva, bunico. Acum, că Jock a murit, lucrurile stau altfel. Vremurile se schimbă.

– Şi noi ne-am schimbat o dată cu ele, ripostă ferm bunica ei.

Ochii negri ai lui Sophie îi susţinură privirea.

– Nu destul. Piaţa mondială este dură, bunico. Francezii vînd mai ieftin decît noi şi, cum majoritatea vinurilor noastre sînt alocate pieţelor străine, comerţul nostru intern suferă.

– Francezii vînd mai ieftin ca noi numai pentru că nu pot concura cu calitatea şi preţul vinurilor noastre, spuse cu încăpăţînare Cordelia. Şampania noastră e la fel de bună ca oricare băutură spumoasă de-a lor cu preţ foarte mare.

– Nu concurăm numai cu francezii, mătuşă Cordelia, interveni Charles. Îşi înfipse degetele mari în buzunarele de la vestă şi îşi umflă pieptul. America de Sud, Africa de Sud, Iugoslavia, România..., chiar şi englezii intră pe piaţă acum.

Cordelia se strîmbă.

– Băuturi dubioase. Bune numai în barurile ieftine.

– Ba deloc! zise el. Există o piaţă tînără în continuă creştere pentru vin de calitate ieftin, şi n-am reuşit s-o acaparăm, în ciuda preluării Ozzie's Bottle Shops.

– Atunci trebuie făcut ceva, şi repede. De ce nu s-a discutat problema asta la ultima şedinţă de consiliu?

– Dragă mătuşă Cordelia, răspunse el cu un zîmbet condescendent, nu se poate discuta totul într-o singură după-amiază, mai ales cînd în joc sînt atîtea altele.

– Ne abatem de la problemă, interveni Sophie. Nu cred că avem altă alegere decît să vindem – unchiul Charles poate să explice mai bine decît mine – şi cred că ar trebui să ascultăm toţi cu multă atenţie ce are el de spus.

– Chiar aşa, draga mea, aprobă el, umflîndu-se în pene ca un păun. Cordelia are impresia că totul merge bine la Jacaranda Vines. Îmi pare rău să spun că lucrurile nu stau tocmai aşa.

Se auzi un murmur de uimire şi el aşteptă să se domolească înainte de a continua.

– Nu facem decît să descoperim întregul impact al practicilor îndoielnice în afaceri ale lui Jock. În ultimii cîţiva ani, părea că totul e bine, dar sub acel strat subţire al succesului zac maldăre de probleme.

Le reţinuse acum toată atenţia.

– Preluarea lui Ozzie's, dezvoltarea şi modernizarea procesului de vinificaţie şi banii băgaţi în extinderea lanţului nostru de supermarketuri şi a pieţelor de desfacere en gros, ne-au ras efectiv profiturile în ultimii doi ani. Părţile de transport terestru şi naval al afacerii sînt în floare, dar nu aduc destul profit pentru a contrabalansa cheltuielile. Dolarul australian a înregistrat o scădere pe pieţele din lume, de cînd cu necazurile din Indonezia şi Japonia, iar exporturile noastre sînt vai de mama lor.

Ridică mîna, cerînd tăcere, cînd proteste zgomotoase întîmpinară această succintă trecere în revistă a situaţiei lor.

– Deşi am investit din greu, piaţa internă a înregistrat un declin şi concurenţa miroase necazurile. Există mai multe alte podgorii de care sînt interesaţi francezii şi, dacă aceste companii mai mici ajung sub umbrela lui Lazare, o să ne fie şi mai greu să concurăm fără o altă infuzie serioasă de capital.

– Prostii! explodă Cordelia. Dacă sîntem într-o situaţie atît de catastrofală, cum se face că venitul meu lunar nu a scăzut?

Charles se uită la ea pe sub sprîncenele stufoase.

– Celelalte investiţii ale tale te-au ţinut la suprafaţă pînă acum, dar dacă persişti în a ignora adevărata stare de lucruri, mai devreme sau mai tîrziu venitul tău se va reduce.

Murmurul atinse apogeul cînd toţi începură să vorbească în acelaşi timp. El ridică iar mîna ca să facă linişte, şi continuă lista de necazuri:

– Jock a condus această companie timp de aproape şaptezeci de ani. Nu e nevoie să-mi spuneţi că a fost un ticălos. La început, l-am văzut ca pe-un mîntuitor, dar în ultimii ani parcă părea hotărît să ne lase cu nimic. În testamentul lui a lăsat părţi din companie membrilor familiei, dînd unora un drept de vot asupra viitorului, pe care nu l-au avut înainte. Însă, acel testament va fi lipsit de valoare dacă o mai lungim mult şi ignorăm adevărul. Toţi trăim în lux, după cum ne-a reamintit Cordelia, şi asta este o parte a problemei. Compania trebuie să ne susţină pe toţi zece, plus pe cei ce depind de noi, precum şi orice modernizare şi extindere a uzinei. Cu atîtea divorţuri, clinici de dezalcoolizare, avioane particulare şi trai pe picior mare, banii se duc repede. Dacă nu facem ceva, şi asta repede, o să ne prăbuşim toţi.

Glasuri mînioase protestară din nou, dar el impuse imediat tăcerea, începînd să vorbească din nou:

– Dacă votăm să nu vindem Jacaranda Vines sau, cel puţin, o parte din corporaţie, pe viitor vom avea nevoie să investim capital. Avem două variante. Una e să intrăm pe piaţa de acţiuni şi să devenim o companie publică...

– Niciodată! îl întrerupse Cordelia. Ăsta e un concern de familie. Va trebui doar să strîngem toţi cureaua. Putem să vindem supermarketurile şi magazinele de băuturi, ba chiar mă gîndesc să scăpăm de unele proprietăţi imobiliare. Am mai avut probleme şi înainte, o să trecem şi peste asta.

Charles trase adînc aer în piept, îşi lipi buzele ca pentru a-şi păstra calmul şi controlul.

– Ba nu, Cordelia, nu vom trece. Cuţitele sînt deja scoase şi nu vom obţine preţul întreg de pe piaţă. Devenind companie publică, înseamnă să trecem afacerea familiei străinilor dar, dacă dorim, putem să reţinem o parte majoritară şi să avem un cuvînt de spus în felul în care e condusă compania.

Îşi tamponă fruntea cu o batistă foarte albă, şi Cordelia îşi dădu brusc seama cît o costa această bătălie din punct de vedere al sănătăţii.

– Aşadar, Charles, care e cealaltă variantă? întrebă liniştită.

– Să vindem toată afacerea asta afurisită. Să scăpăm de ea o dată pentru totdeauna. Lazare poate să-şi ia bucăţile pe care le vrea, iar dacă cineva de aici doreşte să aibă un cuvînt de spus în conducerea noii companii, voi avea grijă să i se garanteze un loc de director în noul consiliu de conducere. Putem vinde celelalte companii, pe bucăţi, după ce se liniştesc lucrurile, încheie el.

Sophie continuă de unde rămăsese el.

– Mai există şi o a treia variantă, şi asta e să nu facem nimic, spuse ea ferm. Dar dacă o alegem pe asta, îi facem jocul lui Jock şi vom da faliment în cinci sau zece ani maximum.

Toţi se aplecară, ascultînd-o cu atenţie.

– Oricare dintre cele două alternative ale lui Charles va duce Jacaranda Vines în noul mileniu. Preţul va fi pierderea caracterului iniţial de corporaţie de familie şi recunosc că va fi greu de văzut sfîrşitul unei ere. Dar alte podgorii au urmat acelaşi drum şi au înflorit. Dacă vindem companiei din Lazare, asta va însemna că unii dintre noi vor avea un loc în consiliul de conducere al unei companii de prestigiu care, în ultimii zece ani, s-a dovedit o forţă pe piaţă. Pentru cei care nu mai doresc să facă parte din companie, asta înseamnă un chilipir grozav, care le dă libertatea să-şi trăiască viaţa în afara umbrei Jacarandei Vines.

Cordelia îşi privi lung nepoata iubită.

– O umbră asupra vieţii tale? Aşa îţi vezi tu moştenirea? Glasul ei era moale şi gîtuit de emoţie.

Sophie se uită în jurul mesei înainte de a se întoarce spre bunica ei.

– Uneori, confirmă ea. E tot ce am ştiut vreodată, bunico. Struguri şi vii, fermentare şi îmbuteliere, depozitare, cules, degustat..., pe toate astea le-am învăţat înainte de a învăţa să scriu sau să citesc. Viaţa mi-a fost trasată înainte să fi avut timp să mă gîndesc ce o să însemne asta şi, uneori, deşi îmi place la nebunie ceea ce fac, simt că nu există scăpare de sub influenţa bunicului.

Cordelia se uita la faţa ei. Acum, că îşi dezvăluise adevăratele sentimente, Sophie era însufleţită şi se grăbi să explice cu cîtă nerăbdare aştepta să lucreze pentru altă companie şi ce va însemna asta pentru cariera ei. Cordelia îşi dădu seama că era în pericol de a o pierde. Cu fiecare cuvînt, visele atît de dragi ei se depărtau tot mai mult. Jacaranda Vines era condamnată atît timp cît nu o făcea pe Sophie să vadă lucrurile într-o altă lumină.

– Eu propun să supunem la vot acum, cu titlu informativ, şi să ne întîlnim din nou peste douăzeci şi patru de ore. Edward se uită în jurul mesei. Cine e pentru vînzarea Jacarandei Vines companiei din St. Lazare?

Cordelia se uită cum Mary, Charles, Phillip, Sophie şi Edward ridicară mîna. Nici o surpriză în privinţa lor, dar şansele erau împotriva ei. Ea şi fratele ei, Edward, aveau pachetul de acţiuni majoritar; Mary îl avea pe al ei, plus ce îi lăsase Jock. Sophie deţinea şase la sută prin moştenirea de la Jock, Phillip, opt. Era o forţă de care trebuia să ţină cont dacă se ajungea la o luptă necruţătoare, şi partea proporţională se adăuga la voturi.

– Cine e împotrivă?

Cordelia ridică mîna, iute urmată de Kate şi de gemeni.

O fulgeră din priviri pe Daisy care, după ce aruncă o privire rapidă spre Mary, ridică timid mîna.

– Sîntem la egalitate, spuse Cordelia triumfător. Nu se va face nici o schimbare. Jacaranda Vines va rămîne o corporaţie de familie, pur australiană.

– Nu-i chiar aşa de simplu, Cordy, spuse cu regret Edward. Regulamentul pe care l-a întocmit Jock prevede ca în caz de vot nedecis să se convoace o altă şedinţă în interval de douăzeci şi opt de zile. Şi dacă nici atunci nu se ajunge la o decizie, preşedintele trebuie să ţină cont de procentele deţinute în companie. Dacă rezultatul este tot indecis, eu am votul hotărîtor.

– Numai peste cadavrul meu! declară ea ferm.

– Probabil că aşa va fi, îngînă Mary.

– Te-am auzit! se răsti Cordelia. Oi fi eu bătrînă, dar nu sînt surdă. Nici pe cale de a fi băgată la doi metri sub pămînt. Se ridică de la masă şi îşi înşfăcă bastonul. Sophie, vrei să vii cu mine sus, în apartament? Atmosfera de aici este insuportabilă.

Sophie dădu din cap.

– Dar dacă crezi că ai să mă faci să mă răzgîndesc, te înşeli. Sînt foarte hotărîtă să accept oferta francezilor.

Cordelia se îndrepta spre lift zîmbind în sinea ei. Mai vedem noi, gîndi ea.

Pentru Sophie, şedinţa dăduse la iveală cîteva surprize. Familia asta a ei avea un gen de loialitate previzibilă şi nici chiar ceva atît de serios precum distrugerea companiei, gîndită deliberat de Jock, nu reuşise să-i clintească de pe obişnuita poziţie. După o viaţă de supunere prin teroare, era greu să te schimbi, şi Sophie îi avertizase pe Edward şi pe Charles cu privire la rezultatul probabil al votului. Singura surpriză era că Phillip votase la fel ca fratele său, Charles, dar ea nu ar fi băgat mîna în foc că la următoarea şedinţă el nu se va răzgîndi, numai aşa, de-al naibii.

– Un dolar pentru gîndurile tale.

Sophie îi zîmbi bătrînei doamne care, mai mult sau mai puţin, o crescuse.

– Sînt o grămadă de lucruri la care trebuie să te gîndeşti şi cu o familie ca a noastră e suficient ca să te apuce durerea de cap. Îmi pare rău dacă te-au istovit cu certurile lor.

Cordelia ridică din umeri.

– La vîrsta mea, chiar şi faptul că sînt în viaţă mă istoveşte, dar trebuie să spun că tare îmi place un scandal pe cinste. Scoate la iveală toate nemulţumirile, ne arată în adevărata noastră culoare. Nu pot să pretind că sînt mîndră de familia mea per total, însă unii dintre voi au calităţi compensatoare şi pentru asta presupun că Edward şi cu mine ar trebui să fim recunoscători.

Sophie nu scoase o vorbă în timp ce ascensorul le ducea la apartamentul de la ultimul nivel. Atît cît vedea ea, singura calitate compensatoare a mamei sale, Mary, era că locuia la o distanţă de multe sute de mile, în Sydney. Tatăl ei murise înainte să se nască ea şi, în afară de o fotografie neclară, nu ştia nimic despre el. Mary nu dezvoltase niciodată subiectul, iar bunica ştia şi mai puţin. Cît despre generaţia ei, gemenii trăiau într-o lume a lor şi era greu să ajungi să îi cunoşti. Mătuşile erau amuzante, mai ales Kate, cu limba ei ascuţită şi inima bună, dar unchiul Charles era îngîmfat, iar Phillip era acceptabil numai în doze mici. Homosexualitatea lui declarată era adesea obositoare şi ea se întreba dacă ăsta era modul lui de a se apăra.

Jane le aştepta, cu un pahar de gin cu apă tonică într-o mînă şi cu o ţigară în cealaltă. Sărutară aerul de lîngă obrazul fiecăreia. Sophie nu înţelesese niciodată decizia bunicii ei de a locui cu Jane. Cele două păreau să nu aibă mare lucru în comun şi, cu toate că ei îi plăcea mult Jane, femeia avea ceva secretos, care o făcea pe Sophie să nu aibă încredere în ea. Totuşi, nu era treaba ei ce făcea bunica, iar Jane fusese

întotdeauna bună şi prietenoasă ori de cîte ori Sophie îşi petrecuse vacanţele la ele.

– A mers bine şedinţa?

– N-a fost ceea ce s-ar putea numi un succes răsunător, oftă Cordelia punînd deoparte bastonul şi lăsîndu-se uşurată pe canapea. Toarnă-mi un coniac, Sophie. Fii fată bună.

Sprîncenele pensate ale lui Jane se înălţară.

– Chiar aşa de rău?

Sophie turnă coniacul şi i-l întinse Cordeliei.

– Obişnuita harţă, nimic ieşit din comun, spuse ea ferm.

Jane se uită la amîndouă, stinse ţigara şi goli paharul.

– Atunci, mă bucur că n-am nici o treabă cu asta. Se uită la ceasul scump de la mîna ei. E timpul să plec. Iau masa cu Comitetul Artelor, ca să discutăm despre apropiata expoziţie de la Galeria Naţională.

– Cine expune anul ăsta? Lui Sophie îi plăcea grozav să viziteze galeria de stat din Melbourne şi petrecea ore întregi rătăcind prin frumoasele săli cu tavan înalt, cu exponatele lor din argint şi bronz şi tablouri minunate.

– Pictorii boşimani din Australia: McCubbin, Roberts, Streeton.

Sophie îşi aminti pe loc de formidabilul tipic al lui McCubbin, *Pionierul*. Era un tablou pe care îl văzuse prima dată, cînd era mică, şi ori de cîte ori mai fusese să-l vadă de atunci încoace, simţise în adîncul inimii ei ceva aparte.

– Să mă anunţi şi pe mine cînd are loc expoziţia. Mi-ar plăcea s-o văd.

Jane zîmbi cu căldură şi dădu din cap.

– Voi avea grijă să primeşti o invitaţie la previzionare. Va fi ca pe vremuri. Tu şi cu mine în galerie.

După plecarea ei, în cameră se lăsă tăcerea. Sophie îşi măsură din ochi servieta voluminoasă. Mai avea încă o grămadă de lucru pînă cînd contractul cu francezii să fie formulat în întregime şi pus pe masă, şi se întrebă cum să

facă să-şi ia rămas bun cît mai repede fără să fie nepoliticoasă.

– Nu pot face nimic ca să te răzgîndeşti, Sophie? Glasul tremurat al Cordeliei rupse tăcerea.

Sophie clătină din cap.

Bătrîna doamnă rămase tăcută o bună bucată de vreme, cu gura pungă, cu ochii aţintiţi pe fereastră, în zare.

– Nu pot să pretind că nu m-a durut să-mi dau seama că tu consideri podgoriile ca, o umbră asupra vieţii tale, Sophie, spuse ea în cele din urmă. Dar, după ce m-am mai gîndit, cred că înţeleg de ce simţi aşa. La urma urmelor, podgoriile sîntem noi, am fost crescuţi să le considerăm dreptul nostru din naştere, viitorul nostru, şi să le lăsăm moştenire celor care vin după noi. Pentru cei care nu şi-au pus toată inima în ele trebuie să fie îngrijorător să preia o moştenire atît de solicitantă.

Sophie era pe cale să răspundă, dar Cordelia adăugă gînditoare:

– Podgoriile sînt un şef neîndurător – mult mai aspru decît a fost Jock vreodată. Ele au adus moarte şi divorţuri, infarcte şi aproape faliment, dar şi o bogăţie considerabilă care, în sine, poate deveni o povară dacă nu e pe deplin înţeleasă şi administrată cum se cuvine.

– E o responsabilitate, bunico. Deşi eu, una, n-am considerat-o niciodată îngrijorătoare. Însă simt nevoia să-mi întind aripile, să găsesc alte provocări. Acolo, afară, e o lume mare şi vreau să scap de umbra bunicului. Să stau pe picioarele mele fără ca Jacaranda să deschidă uşi pentru mine.

Cordelia o privi îndelung.

– Aş vrea să faci ceva pentru mine, spuse ea liniştită. Ridică mîna pentru a opri protestul. Nu are nici o legătură cu şedinţa de azi-dimineaţă, însă e ceva ce vreau de mult.

Sophie se întrebă ce mai cocea acum. N-ar fi fost de mirare ca bunica ei să aibă un plan în mînecă şi, dacă nu era atentă, se putea trezi prinsă în el fără nici o şansă de scăpare.

– Ce vrei, bunico? Tonul ei era circumspect.

– Vreau să vizitez locul în care a fost plantată prima viță de vie, spuse Cordelia hotărît.

– Vrei să mergi la Barossa? Dar parcă ai jurat că n-ai să te mai întorci niciodată la vilă după ce te-ai despărțit de bunicul.

Cordelia clătină din cap. Ochii îi licăreau și pe buze îi plutea un zîmbet misterios.

– Jacaranda din Barossa Valley este prezentul, Sophie. Totul a început cu mult în urmă, într-un alt loc și-ntr-un alt timp.

Sophie era uluită. Ca toți ceilalți, cunoștea relativ scurta istorie a familiei. Cunoștea istoria anilor de început, cînd bunicii și părinții bunicii se luptaseră să facă podgoria profitabilă.

– Cum de n-am auzit despre această altă podgorie?

– Oamenii au memoria scurtă, draga mea, iar istoria veche a familiei se uită ușor cînd cei implicați nu mai sînt printre noi.

– Și cum rămîne cu povestea cu străbunica ta care a venit în Barossa cu copiii ei și a ajutat la întemeierea Jacarandei Vines? Asta e legenda care li se servește turiștilor cînd vin să viziteze cramele. Ba chiar s-a scris și o carte despre asta.

– Este foarte adevărată, replică prudent Cordelia. Dar adevărata poveste din spatele Jacarandei a început înainte de Barossa Valley. De fapt, s-ar putea spune că a început în 1838, într-un sătuc din Anglia.

– Vrei să pleci în Anglia? Sophie nu pricepea. Se lăsă într-un fotoliu, privindu-și uimită bunica.

Cordelia clătină din cap.

– Ar fi frumos, dar cred că mi-aș forța norocul, nu-i așa?

– Al naibii de corect, bombăni Sophie, amintindu-și de drumul cu avionul ce păruse că nu se mai termină. Așadar, unde anume se află această misterioasă podgorie?

– Ai să afli, răspunse bunica ei, privindu-o direct şi sfidător. Dar nu pînă mîine. Te aştept la nouă, cu bagajul făcut. Ia-ţi numai ce-ţi trebuie pentru călătoria prin regiunile slab populate şi lasă acasă munca şi servieta aia.

3

Sophie schimbă viteza pentru ca maşina construită special pentru camping să poată urca panta abruptă printre dealurile împădurite cu pini. Era sfîrşitul celei de-a doua zi a călătoriei, în fierbinţeala şi praful hinterlandului australian şi, cu toate că lăsaseră de mult în urmă Melbourne-ul, încă nu-i venea să creadă că se lăsase convinsă de bunica ei să facă această călătorie. Ea era fată de oraş, familiarizată mai curînd cu sala de consiliu şi tribunalele decît cu mîncatul şi dormitul într-un vehicul de camping şi, totuşi, iat-o acum, la treizeci de ani, la dracu' în praznic, sub comanda exclusivă a unei femei ce se apropia rapid de a nouăzeci şi una aniversare a zilei de naştere. Treaba asta, alături de dezastruoasa ei căsătorie cu Crispin, era unul dintre cele mai tîmpite lucruri pe care le făcuse vreodată.

În timp ce maşina urca dealul, Sophie luă o mînă de pe volan şi îşi dădu părul lung după urechi. Uitase cît era de cald pe aici. Uitase că soarele decolora verdele ierbii şi ofilea frunzele eucaliptilor. Fără aerul condiţionat din maşină, ar fi fost fripte de vii.

Totuşi, în timp ce privea panorama, simţea în ea ceva care semăna cu o iubire profundă şi irevocabilă. Căci asta era ţara sa, moştenirea sa, şi nu găsea nici un cusur splendorii ei uluitoare.

Orizontul strălucea sub un cer incredibil de albastru, căldura îşi aşternea mirajul fluid peste sutele de mile pe care le mai aveau încă de străbătut. Munţii se înălţau din pămîntul

pîrjolit, înceţoşaţi de albastrul eucalipţilor ce umpleau aerul cu parfumul lor. Dincolo de limita vederii omului se întindeau cîmpii aurii, retezate de întinderi mari de pămînt roşcat şi arbori trăsniţi care stăteau de strajă, amintind de forţa elementelor naturii.

Sophie îşi ştergea cu mîna transpiraţia care i se adunase sub ochi şi pe buza de sus cînd, zări ceva care îi acceleră pulsul şi o făcu să ridice piciorul de pe pedala de accelerație. Oprind încet maşina, rămase uitîndu-se uimită şi cu admirație, ştiind că era o scenă care se repeta de secole în acest peisaj sălbatic, ştiind că era martoră la ceva ce trebuie să fi văzut oamenii încă din vechime şi, cu toate că se afla într-un vehicul modern, se simţea ca transportată într-o vreme de demult apusă, cînd minunile încă se mai întîmplau.

Deasupra ei, pe cerul gol, plutea o pereche de vulturi cu coada în formă de săgeată, aripile lor puternice abia mişcîndu-se în căldura toridă, în timp ce ochii sfredelitori cercetau cîmpia de sub ei. Erau atît de clari, atît de aproape, încît mai că le auzea foşnetul penelor. Apoi, într-o armonie lentă şi graţioasă, uriaşele păsări se îndepărtară în zbor lin. Cînd dispărură în zare, Sophie simţi o tristeţe de nedescris. În ciuda îndoielilor ei anterioare, trăia ceva ce n-ar fi putut spera niciodată să trăiască la oraş. Căci, la fel ca mulţi alţi australieni care se îndepărtaseră de rădăcinile lor, trăind în străinătate, aceasta era o latură a ţării ei pe care nu ajunsese niciodată să o cunoască, în afară de ce văzuse la televizor şi în reviste.

Oftatul ei fu un amestec de plăcere şi regret atunci cînd reluă călătoria. Poate că o mai aşteptau şi alte minuni, gîndi ea, dar îşi dori ca vulturii să fi întîrziat ceva mai mult.

În ziua aceea, mai tîrziu, Sophie spălă vasele în bucătăria campingului, plăcut surprinsă de gama de facilităţi pe care le oferea ceea ce putea fi numit doar un camping de ţară.

Aveai tot ce îţi puteai dori, de la cuptoare cu microunde, grătare cu gaze, prăjitor de pîine, pînă la chiuvete de inox unde curgea apă caldă la o simplă răsucire a robinetului. Era cu totul altceva faţă de ceea ce ofereau campingurile englezeşti, cu duşurile lor cu apă rece ca gheaţa şi ţevile montate deasupra unui jgheab.

Poate că, la urma urmei, această excursie aiurită nu era deloc rea, hotărî ea. Dacă cineva i-ar fi spus acum o săptămînă că va sfîrşi călătorind îndelung prin pustietăţi cu bunica ei, i-ar fi rîs în faţă. Ei îi plăceau magazinele şi luminile de neon, îi plăcea să simtă sub tălpi pavajul ferm al oraşului, unde singura faună erau păsările din parc şi oamenii beţi într-o noapte de sîmbătă.

Adună vasele spălate şi se îndreptă spre maşină. Era un monstru care strălucea în galbenul slab al luminilor din parcare. Prin perdelele trase se vedea silueta bunicii ei care citea la lumina dinăuntru. Totuşi, monstrul ăsta era echipat cu tot ce ţi-ai fi putut dori, iar paturile înguste erau surprinzător de confortabile.

Sophie urcă în spate.

– Credeam că ai adormit pînă acum. E trecut bine de zece şi restul campingului e mort de-a binelea. Mă miră ce devreme se culcă oamenii aici. În Anglia, beau şi stau de vorbă, iar copiii aleargă şi fac tărăboi pînă tîrziu după miezul nopţii.

– Australienii ştiu ce e bine pentru ei, spuse veselă Cordelia, lăsînd cartea jos. Dar pari istovită. E din cauză că ai condus prea mult după zborul acela lung?

Sophie clătină din cap şi începu să se pregătească de culcare.

– Nu mă deranjează să conduc, bunico. N-am dormit prea bine în ultimele nopţi, atîta tot.

Glasul Cordeliei era blînd şi plin de înţelegere.

– Crispin, presupun?

Sophie îşi trase pe cap un tricou lung şi începu să-şi perie părul.

– Mai degrabă diferenţa de fus orar, bunico, spuse ea rîzînd. Crispin şi cu mine sîntem prieteni, bunico. Nici unul dintre noi nu îi poartă pică celuilalt.

– Niciodată n-am fost de părere că era potrivit pentru tine, iubito, zise bunica ei, sprijinită confortabil în perne. Mult prea englez.

Sophie zîmbi.

– Da, este. Dar asta m-a atras la el. Glasul blînd, manierele frumoase, felul în care îmi deschidea uşa şi mă trata ca pe o doamnă.

– E bine că avea banii lui, pufni Cordelia. Cel puţin n-a trebuit să stai tot timpul cu mîna în buzunar, cum a făcut mama ta după fiecare divorţ.

– Noi am semnat un contract prenupţial. Am insistat atît eu, cît şi mama lui. Ăsta a fost cam singurul lucru cu care am căzut vreodată de acord. Sophie puse jos peria şi se urcă în patul îngust. Englezii sînt un neam ciudat, bunico, spuse ea gînditoare. Au reguli pentru toate şi, dacă nu te-ai născut în aşa-numitele clase de sus, te pot prinde pe picior greşit cu cel mai neînsemnat lucru, ca de pildă purtarea unei bijuterii nepotrivite sau a unui parfum care nu merge, sau să numeşti WC-ul toaletă în loc de closet. Este ca şi cum ai trăi ca Alice în Ţara Minunilor fără scenariu.

Cordelia îşi scoase ochelarii şi se cuibări sub învelitoarea subţire.

– Dar ai fost fericită acolo, nu? Din scrisorile tale aşa reieşea.

Sophie rîse.

– Fireşte, accentul nu m-a ajutat, dar, da, cred că aş putea spune că am fost fericită.

– N-ai deloc accent, spuse hotărît Cordelia. A fost distrus în timpul petrecut printre englezi. Văd că voi avea mult de lucru pînă să te poţi numi iarăşi australiancă.

– Nici prin gînd să nu-ţi treacă, glumi blînd Sophie. Mama lui Cris spunea că primul lucru pe care au trebuit să-l facă a fost să mă scape de „înfiorătorul" scheunat colonial şi să mă înveţe să vorbesc precum regina Angliei.

– Zău? E bine că n-am întîlnit-o niciodată –, i-aş fi spus eu vreo două să mă ţină minte. Colonial, ce să zic!

Se lăsară amîndouă pe perne şi rîseră, dar Sophie încă mai ţinea minte umilinţa de a lua lecţii de dicţie pentru a-i face pe plac soacrei sale şi cumplita oră pe care o petrecea cu ea în fiecare sîmbătă şi duminică pentru a învăţa eticheta ceaiului de dimineaţă, a mesei de prînz şi a cocteilurilor. Fusese un coşmar, dar reuşise să treacă prin el pentru că se credea îndrăgostită de Cris. Nu privi înapoi, îşi reaminti sieşi. Cris şi Jay aparţin trecutului. E timpul să mergi înainte.

Hotărî să schimbe subiectul.

– Unde anume mergem, bunico? Nu mi-ai spus decît ruta de mîine.

– Toate la timpul lor, iubito, mormăi somnoroasă Cordelia. Învaţă să trăieşti fiecare zi aşa cum e şi atunci surprizele pe care ţi le aduce ea îţi vor face mai multă plăcere.

Toate astea sînt foarte bune, gîndi Sophie îmbufnată, dar viaţa mea a fost trasată încă din prima zi şi e greu să-ţi schimbi obiceiurile de-o viaţă.

– Nu crezi că ar fi trebuit să spunem cuiva unde am plecat, bunico? O să fie înnebuniţi de grijă.

– I-am lăsat un bilet lui Jane, în care am încredere, dar ştiu că pe Edward l-a luat deja gura pe dinainte. El n-a putut niciodată să-şi ţină gura mult timp, bombăni Cordelia.

– Deci, Edward şi Jane ştiu unde mergem?

– Bineînţeles, veni răspunsul mormăit.

Sophie îşi muşcă buza. Fără Cordelia prin preajmă, Mary era un pericol şi, în timp ce stătea culcată în întuneric şi asculta respiraţia regulată a bunicii sale, Sophie se întrebă cît avea să mai treacă pînă mama ei va afla de această călătorie şi va începe să-şi facă probleme.

*

Primele semne de neliniște apăruseră devreme în ziua aceea, într-un restaurant de pe malul sudic al River Yarra, și aveau să se propage mai departe asupra a mai multor membri ai familiei.

Mary închise cu un pocnet meniul. Avea să comande o salată verde și un pahar cu apă minerală. Fiind lacomă din fire, îi era greu să-și păstreze silueta dar, cu trecerea anilor, se obișnuise într-atît cu regimul încît abia dacă mai observa ce mînca. Chiolhanurile erau rare, bulimia aproape istorie.

Cele trei femei ședeau sub copertina de pînză ce le ferea de soarele puternic al după-amiezii și le scălda în lumina verde și răcoroasă provenită de la verdeața luxuriantă a palmierilor din vasele mari de ceramică ce înconjurau zona de luat masa în aer liber. Mesele și scaunele din fier forjat erau plasate strategic, așa încît mesenii să poată privi peste Yarra, urmărind bărcile și pietonii. Era un loc de întîlnire preferat de cei care dădeau tonul modei în Melbourne și Mary se felicită pentru alegerea ei cînd recunoscu mai multe fețe cunoscute.

– Așadar, ce vrei? Ochii albaștri ai lui Kate o urmăreau pe sora ei prin inevitabilul fum de țigară.

– Mă gîndeam că am putea lua masa, răspunse Mary. Nu ne întîlnim des, așa că de ce n-am profita de ocazie?

Vocea răstită și batjocoritoare a lui Kate făcu să se întoarcă mai multe capete.

– Nu-mi vinde mie gogoșile astea, Mary. Ai auzit-o p-aia cu mîncatu' pe gratis?

– Mai încet, Kate, sîsîi Mary. Se uită lumea la noi.

– Atunci ar trebui să-și vadă de treburile lor, se răsti Kate, fulgerînd cu privirea auditoriul.

Se lăsă tăcerea. Chelnerul le aduse băuturile și luă comanda.

– Noroc. În cinstea mamei. Părerea mea e că ieri s-a luptat pe cinste. Kate ridică paharul cu vin.

Paharul lui Mary rămase neclintit pe masă.

– Mie, toată scena mi s-a părut jenantă, spuse Mary. Mama e mult prea bătrînă ca să ştie ce e mai bine pentru companie. Chiar că ar trebui să se dea la o parte şi să-i lase pe Charles şi pe Edward să ia decizii.

– De ce? Pentru că sînt bărbaţi? Privirea lui Kate se aţinti asupra surorii ei mai mici. Mama ştie mai mult despre vinificaţie decît noi toţi la un loc. Are tot dreptul să-şi spună părerea.

Mary bătu în paharul de apă cu unghiile ei lungi.

– Bine-nţeles că are. Dar nu crezi că a fost ceva cam fals în purtarea ei de ieri?

– Ce anume? întrebă sec Kate.

– Nici un om întreg la minte n-ar fi ţinut-o aşa pe a lui cînd totul îi era potrivnic. Compania e în bucluc, asta este evident, însă ea pare hotărîtă să ignore realitatea şi să-şi aprindă paie în cap.

– N-ai voie să spui una ca asta, protestă Daisy.

– Mama e mai zdravănă la cap decît ai fost tu vreodată, spuse cu asprime Kate. Se aplecă peste masă. Ia spune-mi, dragă soră, cine a apelat la consiliere cînd cu problemele cu mîncatul? Cine a fost la pămînt şi s-a dat în spectacol cînd ultimul ei soţ a întins-o cu un amant destul de tînăr să-i fie fiu? Se lăsă pe spate în scaun. Dintre toţi, tu eşti cea mai puţin în măsură să pui la îndoială sănătatea mintală a mamei.

Mary luă o gură de apă minerală. Avea să fie mai greu decît crezuse. Trebuia să calce cu grijă căci, pe lîngă cinismul nimicitor al lui Kate, decizia ei de a vota cu mama lor fusese un şoc, şi dacă era să-şi atragă surorile de partea ei, trebuia să recurgă la puţină manipulare, fin acordată, pentru a le face să vadă lucrurile într-o altă lumină. Se hotărî să schimbe tactica.

– Unchiul Edward a spus ceva interesant după şedinţă.

Kate ridică o sprînceană.

Mary schiţă un zîmbet forţat.

– Ştiu că tu îl consideri moş, dar mie mi se pare extrem de util sub aspectul informaţiilor.

Kate oftă şi lăsă jos paharul, înainte de a-şi stinge ţigara.

– Este evident că mori de nerăbdare să ne spui ce aţi bîrfit, aşa că dă-i drumul. Unele dintre noi mai au şi treabă azi, şi nu ştiu de ce m-am lăsat tîrîtă aici dintr-un bun început.

– Nici eu, spuse Daisy, jucîndu-se cu ochelarii. Nu pot să sufăr scenele, şi dacă aveţi de gînd să vă înţepaţi una pe alta, mai bine plec.

Cînd chelnerul le aduse comanda, Mary se uită la cele două surori ale ei şi simţi cunoscutul val de nerăbdare, dar se strădui să-şi păstreze calmul.

– Ieri după şedinţă discutam cu Edward despre mama şi i-a scăpat informaţia cum că ea plănuieşte o excursie. Se lăsă pe spate şi aşteptă reacţia lor.

– Şi ce e aşa de neobişnuit în asta? Mama făcea o mulţime de excursii. Kate înfipse furculiţa în spaghete, nu înainte de a adăuga o lingură bună de parmezan. Era una dintre femeile enervante, care pot să mănînce orice fără să pună un gram pe ele.

– Asta a fost cîndva, Kate. N-a mai părăsit cu adevărat apartamentul de cînd a murit tata. Daisy îşi despături şervetul, apoi îl făcu ghem. Mă aştept să se ducă la casa de pe plajă din Lakes Entrance. Acolo e mai răcoare decît în oraş.

– Nu la Lakes Entrance, Daisy, spuse ameninţător Mary. Plănuieşte ceva mult mai aventuros.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Kate lăsă jos furculiţa. Ori ne spui bîrfa, ori taci. Strici bunătate de marinara cu dramatismul tău de amatoare.

Mary clătină din cap.

– Asta nu e bîrfă. De fapt, poţi să spui că-i de la sursă. Mama o ia pe Sophie într-o călătorie în Hunter Valley.

– Poftim? Daisy şi Kate scăpară tacîmurile şi se holbară la sora lor.

– Mă gîndeam eu că o să vă surprindă, spuse ea îngîmfată.

– De ce? întrebă Kate.

– Este evident că mama vrea să se întoarcă la rădăcini înainte să moară. Deşi nu-mi imaginez de ce a luat-o şi pe Sophie cu ea.

– Probabil pentru că ea îi e mai mult fiică decît i-ai fost tu vreodată, ziuse Kate sec. Dar de ce acum? Nu e decît o lună pînă la al doilea vot şi... Se lumină la faţă şi rînji. Şmecheră bătrînă! Se foloseşte de excursia asta ca s-o facă pe Sophie să treacă de partea ei, apropo de oferta francezilor. Reluă atacul asupra spaghetelor. Ce-i al ei e al ei, are un curaj nebun băbuţa, are boaşe, nu glumă.

Mary se cutremură la tonul vulgarităţii surorii ei, dar hotărî să treacă deocamdată cu vederea.

– Mama n-are şanse nici cît negru sub unghie s-o facă pe Sophie să se răzgîndească. Ea ştie ce e mai bine pentru companie, chiar dacă tu nu. Se opri o clipă. Apropo, de ce ai votat împotriva ofertei?

– Nu-i treaba ta, i-o tăie Kate.

Mary strîmbă din nas şi continuă ceea ce voia să spună:

– Puţin îmi pasă că mama vrea să facă o vizită la Hunter. Poate să se ducă unde-i place dacă nu-mi stă în drum, dar mi se pare cam ciudată hotărîrea ei de a călători cu un vehicul de campare.

Rîsul răstit al lui Kate îi făcu pe ceilalţi consumatori să se întoarcă şi să privească lung. Dar ea îi ignoră.

– Trebuie că glumeşti. Mama într-o maşină de camping? De ce nu ia avionul companiei?

– De unde dracu' să ştiu eu? se răsti Mary. Nimic din ce face mama zilele astea nu are logică. De asta mă îngrijorează. Se aplecă peste masă pentru a accentua solemnitatea spuselor ei: Nu cred deloc că e bine, Kate. De fapt, mărturisi ea, am o bănuială că se senilizează.

Daisy luă din poală şervetul făcut ghemotoc şi începu să-l rupă.

– Nu înţeleg unde vrei să ajungi, Mary, şi eu n-am să iau parte la asta, o avertiză Kate.

Mary îşi ascunse dezamăgirea. Ar fi trebuit să ştie că sora ei era prea deşteaptă ca să nu-i citească planul. Era timpul să pună totul pe-o carte.

– Mă preocupă doar bunăstarea mamei, minţi ea. Şi binele companiei, adăugă repede. Dacă ăsta e începutul demenţei senile, ar trebui să reconsiderăm serios locul mamei în consiliu şi ce ar fi de făcut cu acţiunile ei dacă e declarată incompetentă.

Daisy aruncă pe masă resturile şerveţelului.

– Nu îţi îngădui să vorbeşti aşa despre ea. Tu ai fost întotdeauna lacomă, Mary. Ce contează acţiunile? Sîntem destul de bogaţi, indiferent de votul din luna viitoare, iar sănătatea mamei este mai importantă ca orice.

– Contează foarte mult, murmură Kate. Împinse spaghetele la o parte şi îşi aprinse o ţigară. Mama şi unchiul Edward au pachetul de acţiuni majoritar şi contează cui intenţionează ea să le lase, sau cine va avea împuternicire să acţioneze în numele ei, dacă într-adevăr devine incapabilă să-şi conducă afacerile. Ai vreo idee, Mary? Se pare că tu ştii mai multe ca oricine.

– Mama nu-mi face confidenţe, replică Mary ţîfnoasă. Dar bănuiesc că o să i le lase lui Sophie. A fost întotdeauna preferata ei, adăugă ea cu amărăciune.

– Sophie este o fată capabilă. Compania nu o să aibă de suferit dacă ea devine unul dintre principalii acţionari. Kate strivi în scrumieră ţigara abia începută şi se ridică. Dar nu sînt de acord că mama se cretinizează. Este doar foarte sinceră în legătură cu ceea ce contează pentru ea şi nu-ţi permit să-i pui la îndoială sănătatea mintală. Inspiră adînc. Cînd zici că pleacă în afurisita asta de excursie? Am să trec pe la ea mai întîi.

– Unchiul Edward a tăcut mîlc în clipa în care şi-a dat seama că spusese prea mult. Dar trebuie să fie curînd, ca să poată fi înapoi în douăzeci şi opt de zile pentru al doilea vot, şi numai drumul dus şi întors o să le ia o bună bucată din timpul ăsta.

Kate se aplecă spre sora ei mai mică.

– Păstrează-ţi bănuielile pentru tine pînă aflu ceva mai mult, o avertiză ea. Nu vreau să tulburi apele pînă nu cunoşc toate faptele. Treaba asta cu excursia poate fi doar o toană de bătrînă care vrea să se întoarcă la trecut înainte de a muri, şi numai Dumnezeu ştie că asta se poate întîmpla în orice clipă. Nu-i strica plăcerea, Mary, altfel ai să ai de-a face cu mine.

Cu salata abia atinsă, Mary se lăsă pe spate şi bău apa minerală. Dacă Sophie chiar va moşteni partea mamei din afacere, atunci va deveni o tînără foarte bogată şi puternică. Iar dacă se vindea compania sau era scoasă la bursă, bogăţia aceea se putea tripla. Un junghi de invidie îi trecu prin inimă. Nu era corect.

Se uită la ceas. Era timpul să plece. Avea de aranjat o întîlnire în după-amiaza asta. O întîlnire importantă, care putea să întoarcă lucrurile în favoarea ei sau, măcar, să-i dea satisfacţia răzbunării pentru toate suferinţele îndurate în trecut.

Dimineaţa venise cu un cer de culoarea denimului prespălat, promiţînd încă o zi cu soare orbitor. Sophie pregătise micul dejun din fructe şi pîine prăjită, iar acum şedeau la masa din camping şi îşi beau cafeaua tare, fără zahăr.

– Totul are un gust mult mai bun în aer liber, spuse Cordelia cu plăcere, pregătindu-se să bage în gură încă o bucăţică de pepene.

– Ador ciripitul păsărilor, murmură Sophie. Dacă mai

pui la socoteală parfumul dumnezeiesc al răchitei şi culorile florilor de cîmp, nimic nu poate fi mai minunat.

– Atunci ar fi păcat să plecăm mai departe, spuse bunica ei. Poate n-ar strica să mai rămînem o zi aici. Pînă acum, ne-am încadrat foarte bine în timp.

– Eşti sigură bunico? Sophie se uită la ea peste masă şi zîmbi. Cordelia observă cum îi strălucea faţa de aer curat şi de fericire. Dădu din cap, apoi bău ultima înghiţitură de cafea şi puse ceaşca pe farfurioară.

– Cred că amîndurora ne-ar prinde bine puţină odihnă şi va fi şi o ocazie să-ţi povestesc despre oamenii din spatele Jacarandei Vines.

– Dar e tare mult de atunci, bunico. De unde ştii sigur ce s-a întîmplat cu adevărat?

Cordelia zîmbi, aducîndu-şi aminte că pusese aceeaşi întrebare cu mulţi ani în urmă.

– Străbunica mea Rose a început să-mi povestească despre viaţa ei încă de cînd aveam doisprezece ani. A fost o poveste care m-a legat de ea cu inima şi cu mintea şi pe care n-am s-o uit niciodată. De fapt, este atît de reală încît pot să descriu personajele şi rolurile pe care le-au jucat de parcă ar fi pe o scenă.

Sophie puse jos ceaşca de cafea, îşi dădu după urechi părul lung şi făcu ochii mari de curiozitate. Cordelia gîndi că era foarte frumoasă fără strop de machiaj care să-i întunece tenul sau claritatea ochilor, cu tricoul de un roşu aprins şi pantalonii scurţi, albi, oferea o imagine revigorantă, în contrast cu negrul sobru pe care ea îl prefera.

Cordelia zîmbi.

– Străbunica Rose trebuie să fi semănat mult cu tine cînd era tînără, spuse ea. Aveţi acelaşi păr negru şi aceiaşi ochi negri. Aceeaşi faţă în formă de inimă, cu pomeţi înalţi. Dar asemănarea se termină aici, căci ea era o femeie micuţă, cu o fragilitate ce dezmintea forţa şi curajul ei nemaipomenit.

– Mulţumesc, spuse bosumflată Sophie. Mi-a spus prea adesea mama că sînt o prăjină ca să mai începi şi tu.

Cordelia întinse mîna şi o aşeză pe braţul cald al lui Sophie.

– N-am vrut să spun asta şi o ştii, spuse ea ferm. Eşti înaltă şi graţioasă, şi ai o eleganţă pe care mama ta nu poate spera s-o atingă vreodată. Bădărănia ei se datorează numai invidiei şi ar trebui să înveţi să o ignori.

Sophie se uită la tufele din jur.

–Ştiu, dar obiceiurile vechi mor greu, iar atunci cînd ţi se spune ceva foarte des, înveţi să crezi acel ceva.

Cordelia îşi păstră gîndurile pentru sine. Nu avea rost să răscolească cenuşa rece, şi nu voia să-şi strice starea de spirit.

– Aşadar, vrei să-ţi povestesc despre Rose?

– Dacă n-o să te obosească prea mult, bunico. Sophie se aplecă spre ea, cu coatele pe masă, cu bărbia în palme. Arăta ca un copil care aştepta o poveste şi Cordelia simţi pentru ea acelaşi val de iubire pe care îl trăise prima dată în ziua în care fusese adusă acasă de la spital.

– Atunci vreau să-ţi imaginezi un sătuc englezesc, cuibărit la poalele lanţului de dealuri calcaroase numite South Downs. Satul e foarte verde, căci pe acolo plouă mult, iar soarele e rareori destul de fierbinte pentru a decolora peisajul. Pămîntul negru, bogat al cîmpiilor de sub dealuri e arat de pluguri trase de boi roşii ca sîngele, iar oile pasc ţinutul mai înalt, unde vîntul vine direct dinspre mare. În sătuc sînt case cu trandafiri agăţători în jurul uşii şi sălcii plîngătoare ce umbresc iazul şi, deşi locul este pitoresc, sub acoperişurile acelea de stuf e o sărăcie cumplită. La o mie opt sute treizeci, îngrijirea medicală era rudimentară. Hrana ţăranilor consta din pîine şi bere de malţ şi, dacă aveau noroc, brînză. Copiii mureau de mici, femeile mureau la naştere, iar mizeria şi ignoranţa erau în floare. În capătul satului este o biserică

normandă, cu pietre de mormînt strîmbe răsărind din iarba înaltă presărată cu flori de cîmp. Coroana unei tise bătrîne umbreşte potecile din dale de piatră neşlefuită. Dealurile domină biserica şi satul, ca şi silueta unui uriaş de calcar, înfiptă pe coasta unui deal de străvechii bretoni, ca simbol al fertilităţii. I se spune Omul Mare din Wilmington.

Sophie dădu din cap. După timpul petrecut în Anglia, îi era foarte uşor să-şi imagineze locul.

– Mai jos de biserică se află conacul. E proprietatea boierului Ade şi locul în care Rose Fuller, în vîrstă de treisprezece ani, munceşte ca ucenică de cameristă a fiicei lui cea mare, Isobel. La conac stau nişte oaspeţi care sînt pe cale să schimbe viaţa ambelor tinere. Toate astea se petrec la începutul primăverii anului 1838. Este un moment trist pentru Rose. Tatăl ei a fost luat în coarne de taurul boierului şi astăzi este ziua înmormîntării lui.

În dimineaţa aceea, Rose şi mama ei se mişcau în tăcere una pe lîngă cealaltă, pregătind micul dejun. Soba cu plită scotea fum ca de obicei şi din acoperişul de stuf căzuseră bucăţi întregi. Rose era aproape uşurată că avea ceva de făcut, freca masa şi băncile şi mătura podeaua în locul mamei sale. Kathleen abia dacă îi remarcase prezenţa; se mişca prin casă ca o stafie, vedea de bebeluş şi de treburile zilnice, cu mintea în altă parte.

La început, Rose încercase să o facă să-şi mai uite durerea trăncănind vrute şi nevrute, dar nu se alesese decît cu o încruntătură. Ca urmare, cu inima grea, fata se hotărî să tacă şi să nu mai rişte o altă bruftuluială.

Soarele se înălţă, topind îngheţul şi ca să mai înlăture fumul de la sobă şi mirosul de moarte, Rose deschise fereastra, lăsînd uşa întredeschisă. Rămase o clipă pe trepte, respirînd aerul curat şi tare şi, uitîndu-se la South Downs, se gîndi la John Tanner. Ţiganii fuseseră îndepărtaţi de boierul

Ade şi ea se întrebă cînd avea să-l revadă, căci simţea nevoia să-i simtă braţele în jurul ei. Simţea nevoia să-i audă cuvintele de dragoste. Totuşi, înţelegea că, la şaptesprezece ani, John trebuia să-şi croiască un drum în viaţă pînă va avea ea vîrsta de măritat, dar asta nu îi domolea nerăbdarea.

– Nu mai visa, fată! E treabă de făcut.

Glasul lui Kathleen o făcu să tresară şi Rose se întoarse în casă. Se uită la mama ei, aproape temîndu-se să dea glas îngrijorării care nu-i da pace.

– Ce-o să se întîmple cu noi, mamă?

Kathleen se uită lung la ea. Pe faţa ei nu se vedea urmă de milă sau de duioşie – doar acceptarea propriei soarte.

– O să vorbim mai tîrziu despre asta, replică ea tăios. Deocamdată, vreau să-l duci pe Davey în vecini. Nu e bine să vadă ce se petrece azi.

– Trebuie să i se spună, mamă. Nu e cinstit.

Gura lui Kathleen se subţie.

– Avem destule pe cap şi fără să facă Davey o criză de-a lui. Fă cum ţi-am spus.

Ziua abia începea, dar lui Rose deja i se părea că durează de-o veşnicie. Traversă podeaua de lut şi apucă încheieturile osoase ale mîinilor fratelui său; el se opri din îngînatul fals al unui cîntec şi se uită la ea.

– Mergem în vizită, Davey, spuse cu blîndeţe.

Sărmanul băiat, gîndi ea dîndu-i la o parte de pe frunte părul lins. Ochii albaştri şi părul negru ar fi trebuit să-l facă frumos, dar privirea lipsită de expresie şi gura care atîrna, erau moştenirea unui accident din copilărie. O lovitură de copită a calului hăitaşului îl privase pentru totdeauna de o slujbă ca lumea, căci oamenii nu-i suportau ciudăţenia, nu-i înţelegeau gîngăvitul de copil mic şi cîntatul necontenit. Davey avea să aibă întotdeauna mintea unui copil de patru ani, deşi avea şaisprezece.

– Eu vreau tata, spuse el cu încăpăţînare. Nu duci.

Fustele lui Kathleen foşniră de nerăbdare atunci cînd îi smuci castronul şi lingura şi îl trase fără milă de pe locul lui.

– Ai să te duci cînd îţi spun eu! zise ea tăios.

Davey se încruntă, dar se lăsă scos din casă de Rose şi dus în vecini, unde doamna Grey aştepta să plece la piaţă. Rose oftă uitîndu-se în urma siluetei lungi şi deşirate ce păşea alături de femeia bondoacă şi mai că îl invidie pentru ignoranţa lui.

Întorcîndu-se în casă, trase bine draperia din pînză de sac peste intrarea de la dormitor, îşi scoase cămăşuţa şi îşi puse o rochie maro. O folosea cînd muncea la conac, însă era singura în care putea să arate cît de cît decent la biserică. Banii nu ajungeau şi pentru haine de doliu, nici chiar la mîna a doua. Corsajul era mai strîmt ca niciodată, iar mînecile prea scurte, însă era curată şi încă îi acoperea în mare parte ghetele, pentru că îi dăduse drumul la tiv cu o seară în urmă.

Dinţii rari ai mult uzatei sale perii de cap se încurcară în părul ei negru cînd îi dădu drumul din agrafe şi îl lăsă să atîrne pe umeri. Totuşi, nu peria încurcată în păr, nici lipsa unor haine decente sau a cîtorva bănuţi în plus făceau să i se rostogolească lacrimi fierbinţi pe obraji, ci frustrarea şi durerea pricinuită de răceala mamei. Moartea ar fi trebuit să le apropie, să le unească astfel încît să poată înfrunta împreună viitorul, însă nu făcuse decît să dezbine familia, şi Rose avea o presimţire cumplită că era doar începutul.

Cînd se întoarse în bucătărie uruitul şi scrîşnetul roţilor unei căruţe se auzi apropiindu-se. Kathleen veni din camera ei cu pruncul Joe în braţe şi se opri alături de fiica sa, însă avea un gol în sufletul ei, simţindu-se departe de gîndurile care i se îngrămădeau în cap şi de controlul rigid pe care şi-l impunea.

Rose adună şalurile şi, aproape ezitant, puse unul pe umerii mamei sale. Nu primi nici un semn de mulţumire. Kathleen îl mută pe Joe pe celălalt braţ ca să-şi potrivească basmaua neagră şi grea.

Odată sicriul pus în căruţă, căruţaşul smuci frîiele şi Brendon Fuller îşi începu ultimul drum pe Wilmington Lane către Biserica St. Mary şi St. Peter.

John Tanner bătea încă din zori dealurile ce înconjurau Lewes, cu gîndurile la Rose. Înţelegea cum trebuia să se simtă ea azi, căci deşi mama lui murise cînd el avea doar trei ani, pierderea tatălui său îl mai urmărea încă.

Max Tanner îşi trăise viaţa din plin, dacă era să te iei după poveşti. Îi plăceau femeile şi ele îl plăceau şi, uneori, treaba asta aducea necazuri clanului său ţigănesc şi trebuiau să plece mai departe. Totuşi, fusese un geambaş respectat, cu o viclenie ieşită din comun, şi lipsa lui de teamă îi adusese respectul general. Şi dezastrul.

John încă mai ţinea minte ziua aceea. Era o dimineaţă cumplită, cu un vînt care urla prin copaci, culcînd iarba la pămînt şi gonind norii pe cer. Armăsarul fusese cumpărat la tîrgul de cai din Lewes şi, la fel ca vremea, era neîmblînzit.

În noaptea dinainte fusese lună plină şi, spre marea lui nemulţumire, băiatul de şase ani, John, fusese obligat să meargă cu femeile la cules de ciuperci. Aşteptase pînă ele se adînciseră în munca lor, apoi se îndepărtase pe furiş printre copaci. Le auzise strigătele, dar le ignorase şi, curînd, auzise în urma lui numai sunetele pădurii.

Bărbaţii erau în vale. Acolo, înconjurată din toate părţile de copaci, era o arenă naturală pentru îmblînzirea cailor noi. În mijloc fusese ridicată o baricadă improvizată şi John se apropiase de ea atît cît îndrăznise, apoi se ascunsese după un copac doborît. Dacă bărbaţii îl prindeau că se uită, probabil că l-ar fi trimis înapoi la femei, şi asta era o umilinţă pe care John nu era pregătit să o îndure fiindcă, în ciuda vîrstei, avea o mîndrie neasemuită.

Max stătea în mijlocul ţarcului improvizat, în vesta şi pantalonii negri care contrastau cu roşul aprins al cămăşii

lui. Aurul îi strălucea la urechi şi la gît, iar soarele rece licărea albastru în părul lui lung şi negru. Fără să fie masiv, era un bărbat mai legat decît cei mai mulţi, cu braţele şi picioarele îngroşate de muşchi şi umeri care sfidau primejdia.

Pentru băiatul care se uita, Max şi armăsarul aveau în comun aceeaşi libertate a spiritului, aceeaşi sălbăticie. Omul şi animalul se întreceau pentru superioritate cu aceeaşi forţă uluitoare răsfrîntă în coama în vînt şi în mănunchiurile de muşchi. Armăsarul bătea din picioare şi sforăia la capătul unei frînghii lungi, aruncîndu-şi coama în vînt, rostogolind ochii. John nu auzea cuvintele rostite de tatăl său, dar ştia că erau cuvintele ţigăneşti folosite prin tradiţie pentru a linişti un cal sălbatic. Se uita cu uimire şi admiraţie cum Max procedă răbdător cu animalul.

Cu picioarele uşor desfăcute, se mişca precum un dansator, într-o parte şi-n alta, atingînd cu biciul coastele animalului, ca într-o mîngîiere, pentru a-l atrage în ritmul lui. Frînghia era scurtată treptat, pînă cînd omul şi animalul aproape se atingeau. Max vorbea continuu, îl ademenea încetişor, în timp ce armăsarul tremura şi se zbătea. Apoi, Max suflă în nările catifelate şi îşi trecu capul peste grumazul tremurător.

Armăsarul tresări, smuci capul în sus, cu urechile lipite. Dar nu avea unde să se mai ducă. Acum simţea calmul omului din faţa lui, al cărui miros îi devenise familiar, ale cărui glas şi atingere păreau să-i liniştească temerile.

John se aşează pe vine în spatele bușteanului, vrăjit. Într-o zi, va avea şi el curajul să înfrunte un asemenea animal. Tatăl său îl va învăţa meşteşugul pe care îl deprinsese şi el de la tatăl lui, şi tot aşa, de-a lungul generaţiilor. Deocamdată însă, se mulţumea să se uite şi să admire.

Umbrele înserării se lăsaseră peste arenă atunci cînd căpăstrul şi zăbala fură trecute peste capul armăsarului. El încercă să le azvîrle, dîndu-se înapoi, jucînd din picioare şi

unduindu-se să scape. Dar omul îl ţinu bine pînă îi băgă zăbala între dinţi. După un lung răstimp, Max duse calul în colţul ţarcului. Armăsarul era liniştit, dar tremurul coastelor lui lucioase de sudoare avertiza că era pregătit de luptă.

Max îi mîngîie grumazul, trecîndu-şi capul peste crupa puternică pentru a calma animalul. Apoi, centimetru cu centimetru, se căţără pe baricada improvizată, vorbind tot timpul, fără să-şi ia mîna de pe pielea maronie.

Armăsarul se foi neliniştit cînd omul se lăsă uşurel pe spatele lui, dar mîinile continuară să-l mîngîie, glasul continuă să vorbească blînd, în timp ce greutatea se mută şi căpăstrul se strînse. Frîul fu smucit, trăgînd zăbala din gura animalului. Omul era acum călare pe cal, cu călcîiele înfipte în coastele lui, strîngîndu-l bine între pulpe, cu mîinile înfipte în coama lui.

Ceilalţi bărbaţi săriră într-o parte cînd armăsarul se ridică pe picioarele din spate. Max se ţinu bine, cu pieptul lipit de grumazul animalului, cu labele picioarelor şi genunchii strîngînd coastele care se umflau şi se retrăgeau, în timp ce coama fluturînd îi biciuia faţa.

În puternica emoţie a momentului, John uită că se ascunde. Se ridică în picioare, cînd armăsarul o rupse la fugă furios. Iarba zbura în smocuri de sub copitele care alergau de mîncau pămîntul, iar vîntul purta nechezatul animalului şi strigătul de triumf al omului. Calul sări într-o parte, se învîrti cu iuţeală, lăsă capul în jos şi azvîrli cu picioarele din spate.

Corpul omului fu aruncat într-un arc de cerc peste capul fiarei. Căzu peste baricadă cu o bufnitură al cărei ecou reverberă în copacii din jur.

Acum, John se opri din mers şi se aşeză pe ruinele zidului vechiului castel. Încă mai auzea acel sunet cumplit. Încă mai simţea şocul de atunci. Aşa cum Brendon Fuller murise pe loc, la fel murise şi Max Tanner.

Se uită peste dealuri, însă nu văzu acoperişurile îndepărtate din Lewes, ci rugul funerar de la priveghiul tatălui său. Nu simţea mirosul de pământ şi de iarbă, ci duhoarea lemnului arzînd. Max fusese îngropat în inima pădurii West Dean, sub un ulm, cu cerceii şi lanţul de aur în degetele fără viaţă. Erau talismanele lui, semnul realizărilor lui pământeşti. Aveau să rămînă la el după datina ţigănească, astfel încît spiritul lui să fie împăcat.

John se cutremură gîndindu-se la bărbatul plin de viaţă care zăcea sub pământ. Moartea îi urmărea pe toţi, însă soarta hotăra timpul şi locul. Ea putea să vină în linişte şi discret sau cu o grabă obscenă – dar întotdeauna le lăsa cicatrice acelora rămaşi în urmă.

El avusese noroc, recunoscu în gînd. Îl luase bunica lui şi întotdeauna avusese în preajmă pe cineva care să-l sfătuiască şi să-l aline. Dar Rose? Ce se va întîmpla cu ea? Îşi muşcă buza, amintindu-şi ce distantă era Kathleen Fuller, ce rece cu fiica ei. Rose nu avea o familie mare, care să o înconjoare cu dragoste şi să o susţină; în viaţa ei nu mai era nici o stabilitate acum, că tatăl ei murise.

Zîmbi cînd se gîndi la primii lor ani. Încă de mic simţise ceva aparte pentru ea şi, cu trecerea anilor, legătura dintre ei devenise mai strînsă. Se pomenea pîndind-o, aşteptînd să o zărească pe uliţă dimineaţa, atunci cînd se ducea la conac. Îi dăruia pe furiş păstrăv proaspăt sau cîte un iepure de cîmp prins în capcană. Evenimentele din ultimele zile aduseseră la suprafaţă toate sentimentele acelea şi abia aştepta vremea cînd va putea să-i declare ce simte pentru ea şi să o ia de nevastă. Ştia că la conac locuia un bărbat care nu-i dădea pace lui Rose şi era nerăbdător să o ia mai repede din calea lui.

Niciodată nu-i trecuse prin gînd că nu avea sorţi de izbîndă, că ea l-ar putea respinge. Cu toate că era încă foarte tînără, era sigur că ziua va veni, căci avusese vise, îi văzuse faţa în flăcările focului de şatră şi ştia că mîna soartei îi atinsese.

Croncănitul ciorilor de cîmp îl readuse în prezent şi se ridică; pierduse prea mult timp cu gîndurile. Soarele se înălţa deja, alungînd umbrele de sub copaci. Porni grăbit prin pădure pînă în poiană, unde se opri o clipă, urmărind ritualul de dimineaţă.

Căruţele cu coviltir, *vardo*-urile, erau trase într-un cerc larg în jurul focului de şatră, şi mirosul tocanei de ciori de cîmp, ce fierbea în ceaunul negru, ajungea pînă la el. Copiii se jucau prin corturi şi prin căruţe, şi glasurile lor ascuţite se reverberau prin copaci, cînd se strigau unul pe celălalt. Bărbaţii îşi ţesălau caii priponiţi la marginea şatrei sau şedeau fumînd pipe de lut, aşteptînd masa de dimineaţă. Femeile rupeau pîinea în bucăţi şi aruncau legume în ceaun, pălăvrăgind ca nişte vrăbii.

John păşi în poiană. *Dukkerina*, bunica lui, Sarah Tanner, îl aştepta pe scara *vardo*-ului său. În ciuda vîrstei înaintate, continua să poarte fustele tradiţionale de un roşu aprins, jupele, vesta împodobită cu broderii şi bluza care îi plăcuseră în tinereţe. Părul cărunt şi lung era prins la spate cu o panglică verde, iar aurul strălucea la urechi şi în gură. Proptise un picior pe hulubă şi îşi fuma pipa de lut cu cotul rezemat pe genunchi.

John era conştient că îl cercetează. Ochilor ei nu le scăpa nimic.

Cu pipa în dinţii rămaşi, *dukkerina* întrebă:

– Aşadar, ai de gînd s-o vezi iar?

Cu mîinile vîrîte adînc în buzunare, John îi susţinu privirea.

– Trebuie. Nu are pe nimeni şi azi e înmormîntarea lui Brendon.

Sarah scoase pipa din gură şi se strîmbă.

– Ea e *kairango*, băiete. Nu e de tine. Cum John rămase tăcut, ea scuipă la picioarele lui. Rose Fuller înseamnă necaz. Stai departe de ea.

El hotărî că nu avea rost să se certe. Oricum, *dukkerina* nu l-ar asculta. Îşi trecu mîinile prin păr şi ridică din umeri. Încă îl mai dureau de la meciul de box din seara precedentă.

– Uită-te la mine, băiete.

Porunca rostită moale era imposibil de ignorat, şi John se supuse fără tragere de inimă. Ochii negri ai bunicii lui erau de nepătruns şi el ştia că vedeau lucruri din altă dimensiune. Un fior de nelinişte îi ridică părul pe ceafă. Puterile *dukkerinei* rareori dădeau greş şi el avea o presimţire că nu îi va plăcea ce urma să audă.

– Destinul tău e pe un alt drum, John. Şi e o călătorie lungă. Cînd Orion guvernează cerul şi Gemenii se despart..., atunci ai să ştii ce preţ cumplit plăteşti dacă înfrunţi soarta.

John nu voia să o creadă, dar cînd ochii ei se limpeziră şi privirea lor rămase aţintită asupra lui, spaima reveni.

– Rose e în mine, bunico, insistă el. Am văzut...

– Nu mă supăra, băiete! se răsti ea. Vezi ce vrei tu să vezi. Ascultă-mă pe mine. Drumul ei e presărat cu necazuri, dar nu va călători singură. Se opri o clipă, apoi îşi şterse scuipatul din colţurile gurii. Călătoreşte cu altul, spuse ea încetişor. Destinul tău e aici, printre ai tăi.

El clătină din cap, dar dragostea şi respectul pentru bătrînă îl făcură să tacă. Ea putea să creadă ce voia. Nu o va abandona niciodată pe Rose a lui.

Rose auzi pămîntul căzînd cu o bufnitură grea pe capacul sicriului, îl văzu pe pastor ştergîndu-şi mîinile de pămînt şi se întoarse să-i salute cu respect pe boier şi pe domnişoara Isobel. Se terminase.

Stătea alături de Kathleen, iar sătenii şi muncitorii de la ferme le prezentau condoleanţe înainte de a se grăbi spre mormintele acoperite cu plăci de piatră pentru porţia de bere şi prăjitură. Moartea nu-i era străină nici unuia dintre ei, căci la ferme aveau loc accidente, iar în casele umile, tifosul,

holera şi dizenteria îi atacau deopotrivă pe cei foarte tineri şi pe cei foarte bătrîni. Era preţul pe care îl plăteau toţi, şi cum nimeni nu putea să facă nimic în privinţa asta, îl acceptau.

Frigul îi pătrunsese în oase. Degetele de la mîini şi de la picioare îi amorţiseră de frig, iar cînd boierul şi domnişoara Isobel se apropiară, abia dacă mai găsi energie să facă o reverenţă scurtă.

– Vă mulţumesc pentru toate astea, domnule, spuse Kathleen cu glas limpede şi sigur, arătînd groparul, căruţa cu calul şi mîncarea pentru cei veniţi la înmormîntare. Brandon ar fi încîntat de o asemenea înmormîntare mare.

– Soţia mea îţi transmite condoleanţe. Trebuie să aranjez cu căruţaşul să treacă poimîine să te ajute la mutare. Poţi să fii sigură că Rose va fi bine îngrijită la conac, iar mărturisirile pe care mi le-ai făcut vor rămîne secrete. Contele îşi îndesă pălăria pe cap, schiţă o plecăciune şi se îndepărtă împreună cu fiica sa cea mare.

Lui Rose îi trebuiră cîteva clipe ca să înţeleagă spusele boierului, dar cînd în cele din urmă importanţa cuvintelor lui căpătară sens, o prinse pe Kathleen de braţ.

– Ce mutare? întrebă ea apăsat. Unde pleci? Şi ce a vrut să spună boierul despre mine la conac?

Mama ei îl săltă pe Joe mai sus, pe umăr şi îşi îndreptă privirea spre mulţimea de lîngă uşa bisericii.

– O să vorbim despre asta cînd ajungem acasă, răspunse ea apăsat.

– Ba nu. Rose o trase pe mama ei cu faţa la ea. Vreau să ştiu acum, mamă.

– Nu e locul potrivit, spuse cu răceală Kathleen. Îşi smuci braţul din strînsoarea lui Rose, dar gestul păru să-i stoarcă şi ultimul strop de energie, căci nu se mişcă din loc. Las-o aşa, copilă, spuse ea istovită. E mai bine să nu discutăm despre treburile noastre de faţă cu atîţia străini care ascultă.

Rose se uită la cei veniţi la înmormîntare. Urmăreau scena cu gura plină şi obrajii umflaţi, cu ulcelele cu bere ridicate. Nu-i păsa dacă ascultau, căci durerea provocată de mama ei era atît de mare, încît o anesteziase.

– Rose?

Se întoarse la auzul glasului minunat de familiar.

– John, spuse ea, oftînd. Apoi, braţele lui o înconjurară, ţinînd-o strîns, dîndu-i căldura şi alinarea de care avusese o nevoie disperată. Se agăţă de el, îngropîndu-şi faţa în haina lui, inspirînd mirosul bărbătesc de tutun şi ulei de păr.

– Ce cauţi aici? Glasul de gheaţă al lui Kathleen rupse vraja.

John nu-i dădu drumul lui Rose din îmbrăţişare, însă ea îi simţi încordarea cînd o înfruntă pe mama ei.

– Am venit să aduc ultimul omagiu unui om care mi-a plăcut, spuse el simplu. Şi să mă asigur că Rose e bine.

O mînă aspră o smuci din îmbrăţişarea lui, şi Rose făcu doar cîţiva paşi împleticiţi peste movila acoperită cu iarbă a unui mormînt vechi. După ce îşi recăpătă echilibrul, se uită nedumerită cînd la mama ei, cînd la John. Mama sa era albă la faţă, ochii săi negri erau ostili, iar gura – o linie dură de dezaprobare. John era aprins la faţă, iar zvîcnetul maxilarelor lui încleştate dovedeau o furie înăbuşită.

– Ţi-ai arăta mai bine omagiul pentru bărbatul meu lăsînd binele fetei lui în seama celor care au dreptul să o îndrume.

– A vrut doar să fie amabil, mamă, protestă Rose.

– E în regulă, Rose, spuse el încetişor, cu ochii atît de negri şi de nepătruns, încît ea se văzu reflectată în ei. Mama ta vrea doar să te ferească de rele.

– Să ştii că da, John Tanner, zise rece Kathleen. Şi am să-ţi fiu recunoscătoare dacă n-o vei mai deranja pe Rose.

– Mamă! protestă Rose. John şi cu mine am crescut împreună. Nu poţi să faci asta.

Kathleen se uită în jur cu ochii reci şi o expresie de nepătruns.

– Ba da, pot. Se întoarse iarăşi spre el. Dacă aflu că te ţii de fata mea, am să-l pun pe boier să facă ceva în privinţa asta.

John strînse pumnii şi îşi încleştă şi mai tare maxilarele ca să-şi reţină cuvintele de mînie.

– Şi cum o să faceţi asta, doamnă Fuller? întrebă el cu un calm înşelător, pe care Rose îl recunoscu ca pe un semn periculos.

– De vineri, va trăi sub acoperişul boierului. Ca stăpîn şi protector al ei, va avea tot dreptul s-o apere de vagabonzi, spuse cu dispreţ Kathleen.

O tîrî pe Rose pe potecă, ţinînd-o atît de strîns şi de hotărît de încheietura mîinii, încît fetei nu-i rămase decît să o urmeze. Dar cînd cotiră pe după zidul bisericii, se uită înapoi.

John stătea acolo unde îl lăsaseră. După expresia lui, Rose înţelese că, în ciuda ameninţărilor mamei sale, el nu avea să renunţe la ea.

Apucă să-i facă un mic semn cu mîna înainte ca mama ei să o tragă pe coastă în jos, spre poartă. Kathleen mergea cu paşi mari şi repezi pe uliţă. Rose se întrebă de unde mai avea energie.

– Mai încet, mamă, spuse ea gîfîind. Nu pot să ţin pasul cu tine.

– Cu cît te duc mai repede acasă, cu atît mai bine, răspunse Kathleen. Trebuie să vorbim.

Şirul de case era cufundat în linişte, ocupanţii lor fiind fie la cimitir, fie pe cîmp. Bocănitul tocurilor ghetelor lor pe piatra cubică se auzea ca nişte ciocane pe cuie, şi Rose îşi aduse aminte de cioclu şi de zgomotul cumplit care venea din dormitor cînd îl puseseră pe tatăl ei în sicriu.

– Treci înăuntru, spuse Kathleen, împingînd-o şi închizînd uşa după ea.

Rose se săturase. Se opri în mijlocul cămăruţei întunecoase, cu mîinile în şolduri, cu părul revărsat pe umeri.

– În regulă, mamă, spuse ea ferm. Despre ce e vorba?

Kathleen îl puse pe Joe în lada lui şi îşi scoase şalul.

– Am găsit de lucru la şcoala de fete din Jevington. Nu e loc şi pentru tine acolo, aşa că l-am rugat pe boier să te lase să trăieşti la conac. Plecăm de aici vineri dimineaţă.

– De ce nu m-ai întrebat şi pe mine ce vreau? izbucni fata.

Kathleen se uită la ea nepăsătoare.

– Oi fi crezînd tu, Rose, că eşti aproape femeie, dar mai ai multe de învăţat pînă să ai voie să iei decizii ca asta.

– Cînd mi-ai cerut tu vreodată părerea despre ceva? întrebă Rose amărîtă. Sau ţi-a păsat vreodată dacă sînt fericită sau nu să muncesc pentru boier?

Kathleen ridică din umeri şi puse ceainicul pe plită.

– În viaţă nu fericirea e importantă, Rose. Supravieţuirea. Am făcut ce am crezut că e mai bine.

– Aş fi mai sigură cu John, spuse cu patimă Rose. O fi căpitanul Gilbert Fairbrother un domn, dar e periculos.

– Ce treabă avem aici cu logodnicul domnişoarei Isobel? întrebă cu răceală Kathleen. Te-a necinstit?

Rose îşi stăpîni furia. Mama ei nu era dispusă să audă despre încercările stîngace ale căpitanului de a o prinde singură sau despre minciunile pe care trebuise să le spună pentru a-i ascunde adevărul domnişoarei Isobel.

– Nu, mamă, spuse ea în cele din urmă. Dar e cumplit de greu să mă feresc din calea lui.

Kathleen se trînti pe bancă şi îi luă capul în mîini. Joe urla din nou, umplînd căsuţa cu ţipetele lui ascuţite.

– Atunci, va trebui să ai grijă. Locul tău e aici, Rose. Te-ai născut aici, în casa asta, şi n-ai văzut nimic din restul lumii. Se ridică, avînd ochii încercănaţi de oboseală. Ai încredere în mine, Rose. E mai bine să rămîi.

Rose se uită la mama ei şi, în ciuda oboselii de pe chipul

ei, nu simţi nici un strop de milă pentru ea. Kathleen rareori îşi arătase afecţiunea, şi chiar şi atunci cînd o arătase, o făcuse cu zgîrcenie.

– De ce nu mă placi, mamă? întrebă Rose în cele din urmă.

– Ce întrebare! pufni Kathleen. Se ridică de pe bancă şi luă pruncul în braţe. Bineînţeles că te plac. Eşti fata mea.

– Ăsta nu-i un motiv suficient, spuse Rose pe gînduri. Am făcut ceva rău, mamă?

– Doamne, ai milă de mine, i-auzi ce spune copila asta! bombăni Kathleen, începînd să schimbe copilul.

– Şi cu John Tanner ce ai avut? întrebă încet fata. De ce te-ai purtat aşa de urît cu el? A venit acolo doar ca să-şi ia adio de la tata, şi ştii ce simţim unul pentru celălalt.

Privirea lui Kathleen alunecă într-o parte şi poposi în poală.

– Dacă azi n-ai învăţat nimic, Rose, vreau să ţii minte vorbele mele. Lucrurile s-au schimbat acum. Eşti aproape mare şi am văzut cum stau lucrurile între voi doi. Tatăl tău n-ar fi fost de acord, Rose, şi nici *dukkerina* nu va fi. Vreau să-mi promiţi că n-ai să te mai vezi cu băiatul ăsta.

– Nu pot să fac asta, mamă, icni Rose. John şi cu mine sîntem prieteni de cînd eram puţin mai mare decît Joe. Am avut grijă unul de altul, iar acum, că tata a murit... Lăsă fraza în aer, nevrînd să mai atragă o bruftuluială.

Kathleen o privi îndelung un moment, cu ochii uscaţi, cu hotărîre în expresia gurii, apoi spuse liniştită:

– Dacă nu-mi promiţi că n-ai să te mai vezi cu el, n-am să te iert. Pămîntul de pe mormîntul tatălui tău nu s-a aşezat încă şi sufletul lui este în purgatoriu. A fost dorinţa lui ca tu şi John să mergeţi pe căi diferite. Nesocoteşti ultima dorinţă a tatălui tău, Rose?

Rose se mută de pe un picior pe celălalt. Frica de iad şi de osînda veşnică, teama că sufletul tatălui ei avea să rămînă

pe veci închis în purgatoriu îşi făceau prea bine efectul. Şi, totuşi, nu înţelegea de ce tatăl ei ar fi fost atît de pornit împotriva lui John. Avusese loc vreo ciocnire între ei? De atîtea gînduri, ameţi şi trebui să se aşeze. Dacă promitea să nu se mai vadă cu John, va fi legată de promisiunea asta, iar dacă încălca promisiunea făcută în ziua înmormîntării tatălui său, avea să ardă în veci în focul iadului.

– Promit să nu-l caut, spuse ea în cele din urmă. Avea un nod în gît şi o greutate pe inimă şi se întrebă dacă îşi va mai găsi vreodată tihna.

Sophie era atît de adîncită în trecutul cu Rose şi John, încît trecură cîteva clipe pînă să-şi dea seama că bunica ei se oprise din povestit. Soarele mai bătea în copertina de pînză. Păsărelele ciripeau încă, iar tufele din jur erau tot ofilite de căldură. Nimic nu mai părea real şi aproape că se aştepta să-l vadă pe boierul Ade trecînd călare, căci ea văzuse foarte limpede dealurile verzi, simţise gerul arzîndu-i degetele şi se uitase cum John îşi lua rămas bun de la Rose a lui cu o fluturare a mîinii.

– S-a întors după ea?

Cordelia îşi şterse ochelarii cu un colţ al rochiei de bumbac şi se uită mioapă în zare.

– Aşteaptă şi-ai să vezi, murmură ea. N-are nici un rost să spui o poveste toată dintr-o dată. Aşteptarea e jumătate din farmec.

– Cum de ştii atît de multe despre ce s-a petrecut cu aşa de mulţi ani în urmă? Ai povestit de parcă ai fost acolo.

Cordelia îşi puse ochelarii pe vîrful nasului şi căscă.

– Într-un fel, am fost, spuse ea în cele din urmă. Rose era o povestitoare grozavă.

– Dar nu puteai să ştii toate astea numai de la ea, nu?

– Nu, recunoscu Cordelia. Dar pe măsură ce anii au trecut şi m-am maturizat destul ca să înţeleg ţesătura

complicată a istoriei familiei noastre, am avut acces şi la alte surse care au umplut golurile. Restul este logică şi imaginaţie.

Sophie se foi pe scaun.

– Ce surse? întrebă ea nerăbdătoare.

– Ba una, ba alta, răspunse bătrîna şi căscă iarăşi. E timpul de mîncat şi de un coniac. Toată povestea asta mi-a făcut poftă de mîncare.

În ziua următoare, Sophie şi bunica ei porniră la drum devreme, pentru a parcurge o mare parte din traseu înainte ca arşiţa să devină insuportabilă, şi avură ca răsplată priveliştea unui grup de canguri ce dispărură ţopăind în umbrele unui pîlc de eucalipţi. Şoseaua era pustie, ţinutul se întindea la nesfîrşit în jurul lor. La orizont, munţii îndepărtaţi erau nişte nori de un albastru întunecat, iar pîlcurile de eucalipţi tineri şi copacii fibroşi dansau în ceaţa arşiţei.

Sophie conducea pe autostrada pustie Newell, conştientă de tot ce o înconjura şi de prezenţa bunicii ei în scaunul de alături şi, totuşi, mintea ei se întorcea constant la visele din noaptea precedentă, şi compara peisajul din visele ei cu cel real.

Visase o siluetă de calcar înfiptă în iarba înaltă a unui deal verde şi blînd de deasupra unui sat englezesc, şi oamenii care trăiseră cîndva la conac, şi şirul de case care se întindea în umbra lui. Anii petrecuţi în Anglia îi îngăduiseră să-şi imagineze ambianţa în care trăiseră Rose şi familia ei; văzuse o mare parte din ţară datorită lui Cris şi umblase mult pe coasta de sud a Angliei şi prin sătucurile parcă uitate de Dumnezeu. Acum, cînd bunica sa depăna povestea strămoşilor ei, simţea că amintirile acelea prindeau viaţă, de parcă fusese şi ea martoră la întorsăturile sorţii care o aduseseră pe Rose în celălalt capăt al lumii.

– Mă întreb ce a simţit Rose cînd a văzut prima dată ţara asta, murmură ea. E atît de mare şi de pustie..., atît de

dezolantă în comparaţie cu sătucul ei. Trebuie să se fi simţit foarte singură, după ce trăise într-o comunitate atît de restrînsă.

– Rose era făcută din material dur, spuse Cordelia. O fi fost ea doar o fată care nu ştia nimic despre lumea din afara satului ei, dar era deşteaptă şi prindea repede, şi a profitat la maximum de ceea ce i-a servit soarta.

– Cum?

– Ai să afli mai tîrziu, răspunse Cordelia cu un zîmbet.

Sophie ştia că trebuia să se mulţumească deocamdată cu atît, însă îşi ascundea greu nerăbdarea.

– Slavă Domnului că lucrurile s-au schimbat, spuse ea pe cînd se apropiau de următorul camping de la marginea lui Herveys Range. În ziua de azi ar putea să-i dea în judecată pe stăpînii ei pentru hărţuire sexuală.

– Da, încuviinţă Cordelia. Pe vremea aia era o justiţie dură. Bogatul şi săracul erau deopotrivă încorsetaţi în clasa din care făceau parte, fără şanse de scăpare sau cu prea puţine. Pentru servitoarele drăguţe ca Rose era şi mai greu. Boierii le priveau de sus cînd catadicseau să se uite la ele, se foloseau de ele cu neruşinare, fără să se gîndească la consecinţe.

– De ce ai lăsat-o pe mama să plece în călătoria asta tîmpită? întrebă pe un ton răstit Mary.

– N-am ştiut nimic pînă în dimineaţa asta, cînd a ieşit din dormitorul ei cu Sophie şi cu geamantanul, replică Jane, turnîndu-şi încă un pahar.

– Puteai s-o opreşti.

Jane se întoarse de la bar şi se uită la Mary.

– Ai încercat vreodată s-o opreşti pe Cordelia să facă vreun lucru? Tonul ei era împăciuitor. Învăţase cu mult timp în urmă să nu muşte momeala aruncată de Mary. Dacă voia să se certe, greşise locul.

– Puteai cel puţin să ne suni pe vreunul dintre noi să

vină şi s-o convingă să renunţe, insistă Mary. Dădu pe gît paharul şi se mai servi cu o porţie de gin şi apă tonică.

Jane o urmărea neliniştită. De obicei, Mary nu bea mult, ginul şi apa tonică aveau multe calorii, însă era evident că ziua de azi era mai stresantă ca de obicei. Totuşi, dacă va mai bea în ritmul ăsta, se va îmbăta repede şi va fi imposibil de vorbit raţional cu ea.

– Cordelia nu ascultă de nimeni cînd îşi pune în cap să facă un lucru, spuse liniştită Jane. Ar trebui să ştii asta, Mary.

– Dar să plece la Hunter cu Sophie, cînd criza de la Jacaranda ne ameninţă pe toţi, e curată nebunie! Ce naiba a apucat-o?

Jane nu răspunse nimic, fiindcă excursia era un mister şi pentru ea, la fel ca şi pentru ceilalţi. Se uită cum femeia mai tînără se plimba cu paşi mari prin cameră, întrebîndu-se de ce conta atît de mult călătoria aceea.

– În ce toane era cînd a plecat, Jane? Era ceva ciudat în purtarea ei? Vreun semn că o supăra ceva?

Jane îşi răsuci paharul şi urmări jocul luminii pe cristal. Apoi se uită iarăşi la Mary.

– Tare aş vrea să stai jos, spuse ea încet. Nu cîştigi nimic dacă toceşti covorul. Asta nu va schimba situaţia şi nici nu le va aduce mai repede înapoi.

Mary se întoarse cu faţa spre ea; paharul din mîna ei era acum aproape gol.

– Bine-nţeles că ţi-ar conveni ca mama să nu se mai întoarcă, nu-i aşa, Jane? spuse ea gînditoare. Arătă cu mîna apartamentul din jur. Te aştepţi la un cîştig frumuşel cînd ea se va duce.

Jane se ridică.

– Ceea ce spui este răutăcios, Mary.

– Dar e adevărat, nu-i aşa? Mary micşoră distanţa dintre ele, privirea ei rece măsurînd-o pe Jane cu o grosolănie calculată. Ţi-ai croit drumul ca un vierme în familia asta, ai

trăit gratis şi îmbelşugat din pomana mamei. Acum stai bine înfiptă, aşteptînd ce îţi va lăsa ea.

Jane trebui să facă apel la tot talentul ei actoricesc pentru a rămîne calmă la auzul acestor vorbe otrăvite, dar calmul ei era o pojghiţă ce se subţia cu fiecare minut.

– Nu trebuie să mă justific în faţa ta sau a altcuiva, şuieră ea. Aranjamentul dintre mine şi Cordelia nu e treaba ta.

Mary zîmbi superior.

– Nu pentru mult timp. Dacă mama îţi lasă măcar un cent, am să contest testamentul. Nu meriţi nimic.

Jane trase adînc aer în piept.

– Vei afla că n-ai temei să conteşti testamentul Cordeliei şi ai face mai bine să-ţi vezi de treburile tale şi să ai grijă de fata ta.

Privirea lui Mary deveni dintr-o dată atentă şi tăioasă.

– Aşadar, ştii ce e în testamentul mamei? Ai ajutat-o să-l scrie, nu-i aşa? Te-ai asigurat că nu-ţi pierzi timpul?

Asta era intolerabil. Jane trînti paharul pe masă, făcîndu-l ţăndări. Se uită lung la balta de gin şi apă tonică de pe lemnul lustruit, dar nu făcu nici o mişcare s-o şteargă. Întîmplarea îi aminti ceva petrecut cu mult timp în urmă şi, adăugîndu-se la tirada lui Mary, fu aproape imposibil de suportat.

– Ar fi mai bine să pleci înainte să spun ceva ce am regreta amîndouă, spuse ea încet.

– Ce-ai putea spune tu ca să mi se pară chiar şi pe departe interesant, darămite să regret? N-am fost apropiate, replică Mary disprețuitor.

– Poate lipsa de apropiere e cel mai bun motiv pentru tăcere.

Mary se încruntă şi Jane văzu că arăta nedumerită. Îşi feri privirea, aproape temîndu-se de întrebările care, de bună seamă, aveau să urmeze, căci existau lucruri pe care Mary nu le ştia.

– Nu plec nicăieri pînă nu-mi spui unde e testamentul mamei.

Jane fu cît pe ce să scoată un oftat de uşurare. Treaba asta o putea rezolva.

– Habar n-am, minţi ea.

– Nu te cred.

– Atunci sîntem într-un impas, spuse liniştită Jane, cele două femei stînd faţă în faţă. Pulsul îi bubuia în urechi şi simţea transpiraţia prelingîndu-i-se pe şira spinării. Voia ca Mary să plece. Avea nevoie de linişte şi de spaţiu ca să-şi poată lepăda masca de detaşare.

Mary îşi înhăţă poşeta şi se îndreptă spre uşă.

– Să ştii că nu s-a terminat, Jane, spuse ea duşmănoasă. O să-ţi pară rău că te-ai pus cu mine. Foarte rău. Fără nici o vorbă de rămas bun, trînti uşa după ea.

Jane se prăbuşi în fotoliu şi se uită pierdută în zare. Fără voia ei, Mary zgîndărise rana existenţei ei singuratice în sînul acestei familii puternice, şi Jane descoperi că o durea mai mult decît şi-ar fi imaginat. Îi trebuiseră ani întregi ca să înalţe acel zid de apărare, iar lui Mary doar cîteva minute ca să-l dărîme. Acum se simţea vulnerabilă şi pierdută, cu conştiinţa tulburată.

4

Kate zîmbea cînd plecă de la întrunirea membrilor comitetului de administraţie a societăţii de caritate şi coborî scările în fugă către maşină. Reuşise să-i convingă să facă cerere pentru o donaţie de la loterie şi, cu fondurile pe care le strînsese deja, visul ei de a le pune la dispoziţie paraplegicilor tineri un local special era pe cale să devină realitate.

Fotbalul australian era un sport dur şi, la fel ca pe fiul

ei, în fiecare an schilodea sau omora zeci de tineri. Cei care supraviețuiau erau nevoiți să trăiască adesea pînă la sfîrșitul vieții în scaune cu rotile sau în sanatorii. În primul caz, atît pacienții, cît și cei care îi îngrijeau erau supuși unui efort cumplit. În celălalt, tinerii erau duși adesea la distanțe mari de familiile lor, în locuri în care se simțeau izolați și uitați.

Visul lui Kate era să construiască un alt tip de sanatoriu. Găsise un teren pe Mornington Peninsula și un arhitect care era dispus să-și ofere gratuit serviciile. Clădirea urma să fie construită ca un hotel de lux, cu camere speciale pentru rudele și prietenii pacienților, aflați în vizită. Era prevăzută și o aripă medicală, desigur, ca și toți chiropracticienii*, masorii și fizioterapeuții necesari, precum și un centru de relaxare de ultimă oră, cu cinematograf propriu, ce putea funcționa și ca sală de teatru. Complexul urma să fie completat cu piscine închise și în aer liber, un restaurant și un mic centru comercial. Toate profiturile aduse de sectoarele de vînzări și divertisment urmau să se întoarcă în fondul de caritate.

Proiectul era ambițios și avea să coste milioane de dolari. Membrii comitetului avuseseră rețineri în a angaja la o sumă atît de mare, dar o dată ce ea strînsese mai mult de jumătate din banii necesari, fuseseră nevoiți să capituleze.

Kate trînti portiera mașinii, inspiră adînc și își aprinse o țigară, apoi porni motorul. Dacă întîlnirea ei cu Charles mergea pe jumătate la fel de bine, putea să considere că avusese o zi reușită.

Primii stropi de ploaie împroșcară parbrizul pe cînd străbătea Nicholson Street, trecînd pe lîngă Parlament și Windsor Hotel. Tipic, se gîndi ea. Acum e soare, acum plouă. Mai lipsea să bată vîntul, ca să fie iar ca iarna. Cotind la dreapta, în Flinders Street, trebui să frîneze brusc și să aștepte

---

* Practicant al chiropracticii, metodă de tratament ce vizează îngrijirea diferitelor afecțiuni prin manipularea vertebrelor (n.r.)

trecerea tramvaiului maro cu galben, pentru turişti înainte de a coti la stînga pe Princess Bridge.

Charles şi a doua lui soţie, Vipia, locuiau într-un conac cu şase dormitoare departe de drumul Toorak şi, cînd în cele din urmă înscrise maşina pe alee, Kate fu impresionată, ca întotdeauna, de grandoarea casei. Era mare şi complicată, în spatele porţilor de fier forjat, acţionate prin telecomandă, cu balcoanele şi terasele pline de flori şi palmieri tropicali. Uşa din faţă, din stejar şi fier, înfrumuseţase cîndva o biserică veche. Lei din piatră păzeau treptele ce duceau la uşă şi, cînd treceau pe lîngă ei, Kate îi bătu pe cap şi zîmbi. Pînă şi ei păreau îngîmfaţi.

Servitoarea italiancă îi deschise uşa şi o conduse în hol.

– Cum stai cu lecţiile de engleză, Angelina?

– Bine. E chiar drăguţ. Eu aduci pe *maestro*.

Kate înălţă o sprînceană. Lui Charles trebuie să-i placă la nebunie chestia asta, gîndi ea, uşor răutăcioasă. *Maestro*, ce să spun! Ce mai urmează?

– Kate, mă bucur mult că te văd. Un pahar? Vipia vine şi ea imediat. Se ocupă de masa de prînz.

Ea îşi privi vărul cu o afecţiune iritată, cum se agita să servească băuturile. O fi fost el încrezut şi poruncitor în sala de consiliu, dar acasă era doar un nătărău cu ifose.

– Aşadar, ai pus-o acum să gătească, nu? îl tachină Kate. Îmi închipui că aşa faci economie de personal. Charles avea reputaţia că este zgîrcit în materie de servitori.

– Ei, şi tu, Kate! spuse el făcînd cu ochiul. Vipiei îi place să se simtă stăpînă în casa ei. Refuză să mă lase să angajez mai mulţi servitori, să ştii. Clătină din cap şi se încruntă. Extraordinară femeie! mormăi el.

Kate sorbi din băutura înmînată de el, dar fu scutită de un comentariu caustic de intrarea aproape neauzită a tinerei lui soţii. Micuţa şi graţioasa tailandeză se înclină în semn de salut şi se duse lîngă soţul ei. Ochii ei migdalaţi priveau

atent, şi doar pe buze îi flutura un zîmbet jucăuş. Părul lung şi negru îi ajungea pînă la talie, pielea ei avea culoarea cafelei cu lapte, iar rochia era o şoaptă de mătase susţinută de panglici.

Kate îi întoarse zîmbetul, simţindu-se ca întotdeauna stingheră în prezenţa cuiva atît de tînăr şi totuşi atît de stăpîn pe el. Charles nu divulgase niciodată vîrsta soţiei sale sau unde o găsise, spunînd doar că se cunoscuseră în Bangkok, prin intermediul unei cunoştinţe. Kate bănuia că nu avea mult peste douăzeci şi cinci de ani şi, judecînd după cele mărturisite de Vipia cînd băuse prea mult, probabil că lucrase într-un bar sau un club de striptease.

– Presupun că vrei să vorbim despre mama ta. Charles trecea întotdeauna direct la subiect. Atunci, lasă s-o facem la masă. Îşi cuprinse soţia cu un braţ posesiv, şi o strînse. Vipia ne-a pregătit pui tailandez cu orez şi legume fierte în abur.

Kate îşi aminti de ultima masă gătită de fată şi simţi deja instalîndu-se indigestia. Ideea Vipiei despre gătit era să taie toţi ardeii iuţi pe care îi găsea în casă, apoi să trimită să i se mai aducă.

– Grozav, spuse ea cu un entuziasm forţat.

Masa era aşternută minunat cu faţă de masă din damasc, cristal şi argint şi, ca piesă centrală, un aranjament delicat dintr-un trandafir, o spirală din ceva care arăta ciudat şi cîteva frunze. Kate trebui să admită că fata se pricepea să aranjeze o masă, chiar dacă ardea mucoasa stomacului oaspeţilor cu mîncarea gătită de ea. Nu era de mirare că Charles era permanent roşu la faţă.

Kate îşi dădu toată silinţa să treacă peste masă cu bine, mîncînd cît mai puţin, şi mutînd restul de colo-colo în farfurie. Asta îi amintea de vremea cînd era copil. La fel făcea cu varza de Bruxelles. O mai auzea şi acum pe mama ei spunîndu-i să termine cu prosteala. În cele din urmă, renunţă şi dădu pe gît un pahar întreg de apă.

– Întrucît se pare că ştii de ce mă aflu aici, presupun că Edward ţi-a spus ce pune mama la cale.

– Într-adevăr, tata a pomenit de asta şi, cu toate că el o consideră nebună că a întins-o aşa la vîrsta ei, e de acord cu mine că e liberă să facă ce pofteşte atîta vreme cît se întoarce la timp pentru votul următor.

– Este regretabil că tu şi cu Edward aţi ales să folosiţi cuvîntul „nebună" pentru a descrie ce face mama, Charles, spuse Kate solemn. Pentru că Mary tocmai asta încearcă să dovedească.

El lăsă jos furculiţa şi bău un gît zdravăn de bere tare.

– Ştiu, spuse el în cele din urmă. A trecut aseară pe aici.

– Doar n-ai crezut-o? Kate simţi că pulsul ei o ia la galop. Dacă Mary îl convingea pe vărul lor, atunci chiar că avea să ducă o luptă anevoioasă ca să-şi apere mama.

– Fii serioasă, Kate, zise el tare. Mătuşa Cordelia este unul dintre oamenii cei mai întregi la minte pe care îi cunosc. După părerea mea, sora ta e cea care ar trebui închisă. De data asta, merge prea departe.

Kate oftă de uşurare. Ar fi trebuit să ştie că vărul ei avea mai multă minte.

– Charles, Mary nu e dementă. E doar lacomă şi duşmănoasă. Dar ştiu eu cum să-i dejoc planurile. Aş vrea să întocmeşti un afidavit care să confirme părerea ta despre competenţa mamei. Am obţinut deja unul de la Daisy şi mă duc la Jane mai tîrziu. Ai putea să-i abordezi pe tatăl tău, pe Phillip şi pe băieţi?

– E o idee bună, Kate, dar părerea noastră nu e o părere medicală. La tribunal n-o să conteze.

– Chiar dacă este o mică opreliştе, tot e mai bună decît deloc, replică Kate apăsat. I-am telefonat azi dimineaţă avocatului ei. A vizitat-o pe mama la începutul săptămînii şi e dispus să jure că e zdravănă la minte. Dacă sîntem toţi de acord să dăm în scris lucrul ăsta, lui Mary îi va fi aproape imposibil să dovedească cum că lucrurile stau invers.

– Am să-mi dau toată silința, Kate, spuse Charles gînditor. Dar dacă ne înşelăm şi excursia asta este de fapt primul semn că lucrurile nu sînt în regulă cu Cordelia? E al naibii de ciudat că a vrut să plece în toiul unei crize.

Kate se simți cuprinsă de nerăbdare.

– Ai văzut-o zilele trecute. Nu te-a impresionat felul în care s-a descurcat la şedință?

El dădu din cap şi rînji.

– Cu siguranță că a plătit cu aceeaşi monedă, de asta poți fi sigură.

– Nici avocatul mamei nu a văzut vreo înrăutățire a stării ei mintale. De fapt, l-a impresionat cît de abilă a fost cînd şi-a pus în ordine afacerile. Kate se uită peste masă la vărul ei. Daisy şi cu mine trecem pe la ea aproape zilnic, iar Jane locuieşte cu ea. Noi o cunoaştem mai bine decît oricine şi am fi primele care ar observa dacă ceva nu e în ordine.

– Te cred. Charles dădu din cap cu un aer atotştiutor şi, vîrîndu-şi degetele mari în buzunarele de la vestă, se lăsă pe speteaza scaunului. Am să vorbesc cu ceilalți imediat după masă.

– În țara mea, bătrînii sînt respectați, spuse încetişor Vipia.

– Şi în țara asta, replică tăios Kate. De asta e atît de important să blocăm intrigile lui Mary înainte să scape de sub control.

Charles mîngîie coapsa armonioasă a Vipiei.

– Toată discuția asta despre afaceri te plictiseşte probabil, draga mea, şi cum nu te interesează, de ce nu-i spui şoferului meu să te ducă în oraş? Ştiu că vrei să-ți cumperi ceva de îmbrăcat la balul soților Vintner.

Vipia îi aruncă lui Kate o privire veninoasă, dar nu spuse nimic şi se ridică de la masă. După ce depuse o sărutare pe capul chel al soțului ei, se înclină în fața lui Kate şi ieşi din cameră.

Charles o urmări cu privirea, apoi se întoarse spre Kate.

– Şmecheră mică, îngînă el. E mai bine să nu discutăm problemele de familie în faţa ei. A deranjat-o grozav că Jock n-a inclus-o în testamentul lui.

Slavă Domnului! gîndi Kate.

Charles o privi grav.

– Mai pot să te ajut cu ceva? Tot necazul ăsta a venit cum nu se putea mai rău. Vînzarea companiei sau transformarea ei în societate pe acţiuni sînt singurele noastre opţiuni, şi dacă cei din concurenţă ajung să audă de vreo luptă internă, o să înceapă să dea tîrcoale precum ciorile de cîmp în jurul dingo mort.

– Cei din familie se mănîncă de ani de zile între ei. Mă îndoiesc că presa va considera asta o ştire de senzaţie. La o adică, Jacaranda Vines are reputaţia de a rezista de minune. Cine este mandatarul mamei, Charles?

– Tata. El şi mătuşa Cordelia au stabilit asta acum cîţiva ani, aşa încît, dacă ei i se întîmplă ceva, afacerea să fie condusă mai departe, fără întreruperi, iar puterea globală a părţii lor din corporaţie să rămînă în mîinile lui.

Kate scoase un oftat lung de uşurare.

– Slavă Domnului! Apoi, îi veni un alt gînd. Şi dacă se întîmplă ceva cu tatăl tău?

Charles ridică o sprînceană stufoasă.

– Eu sînt mandatarul lui în problemele de afaceri şi te asigur, Kate, că sînt pe mîini bune. Dacă ar muri, fratele meu şi cu mine am avea fiecare cincizeci la sută din partea tatei.

Kate observă că Charles evitase să-i spună fratelui său pe nume.

– El ştie cum e împărţită partea lui Edward?

Charles dădu din umeri.

– Eu nu i-am spus şi mă îndoiesc că tata a făcut-o. Se opri o clipă, adîncit în gînduri. Chiar crezi că sora ta poate să încurce treaba?

– N-aş zice că nu e în stare. Dar dacă noi, ceilalţi, continuăm să susţinem contrariul, nu o să ajungă departe.

Apa din bazinul de la următorul camping era rece ca gheaţa în ciuda soarelui arzător şi devenise un cimitir pentru muşte, gîndaci şi furnici. Sophie înotase cu grijă de la un capăt la altul, dar trebuise să renunţe, cînd o muscă deosebit de mare era să-i intre în nas. Se şterse cu prosopul, puse zăvorul la poartă şi se întoarse alene în camping.

Parcaseră sub un copac ce oferea puţină umbră, dar care era aproape de duşuri şi de toalete. Copiii jucau fotbal în praf, grătarele erau încinse, iar bărbaţii goleau sticle de bere în timp ce ascultau meciul de cricket la radio. Meciul era pe sfîrşite, iar Anglia, ca întotdeauna, era pe cale să fie înfrîntă. Locul ăsta era rudimentar după luxul din ultimele zile, dar atmosfera era prietenoasă, şi Sophie zîmbi şi spuse „Bună ziua", ca răspuns la strigătele de salut, în timp ce se îndrepta spre rulota lor.

Bunica ei şedea sub copertina de pînză, ventilatorul electric pe care Sophie îl conectase la generatorul de curent al maşinii torcea pe masa de lîngă ea, iar bătrîna se uita peste apa bazinului.

– A fost o baie bună?

Sophie se strîmbă.

– Mai bine nu întreba, bombăni ea. Trebuie să fac un duş ca să dau jos de pe mine gîngăniile astea.

– Ăsta e necazul cu bazinele în aer liber, spuse Cordelia înţeleaptă, în ciuda faptului că ea nu avusese în viaţa ei unul şi probabil nici nu înotase în vreunul.

Sophie făcu un duş şi se schimbă într-un tricou şi pantaloni scurţi. Apoi îşi turnă o bere, iar bunicii ei un coniac cu apă minerală.

Şezură o vreme în tăcere, uitîndu-se spre apă.

– Nu e cea mai frumoasă privelişte din lume, bombăni

Sophie strivind un ţînţar. Trebuia să fi căutat un alt loc înainte să ne priponim aici. Ţînţarii încep deja să dea tîrcoale. Or să fie un coşmar după ce va apune soarele.

Cordelia îi dădu spray-ul ei contra ţînţarilor şi Sophie îl pulverizã generos peste amîndouă.

– Aşa, bunico, spuse ea veselă. Ai primit o băutură, ai fost dată cu spray, iar sub copertina asta e destul de răcoare. Poate că ar fi bine să continui povestea înainte ca acel coniac să-şi facă efectul şi să aţipeşti.

Cordelia o privi ştrengăreşte.

– Sugerezi că nu rezist la băutură? Clătină din cap. Nu ştiu ce o să se aleagă de tineretul de azi dacă o doamnă bătrînă ca mine este tratată cu atît de puţin respect.

Sophie rîse.

– Ei, bunico! Vreau doar să aud restul poveştii.

Cordelia zîmbi, iar privirea ei deveni distantă pe măsură ce se întorcea cu gîndul la sătucul din Sussex.

– Atunci, poate că ar trebui să ne întoarcem la conacul Milton şi la boierul Ade şi soţia lui, Amelia. Căci fiica lor Isobel şi căpitanul Gilbert Fairbrother joacă un rol important în fondarea companiei Jacaranda Vines.

Căpitanul Gilbert Fairbrother din brigada a şaptea husari se plictisea. Acceptase să-şi însoţească părinţii în această înfiorătoare fundătură din Sussex numai pentru că tatăl lui îi achitase nota de plată a croitorului şi îi plătise uriaşa datorie de la Beargarden. Altfel, şi-ar fi petrecut vremea la oraş, vizitîndu-şi speluncile preferate... şi metresele!

Viaţa de ofiţer era frumoasă şi, atît timp cît mama lui suplimenta jumătatea de soldă pe care o plătea armata celor care trăiau la oraş, nu vedea nici un motiv să rămînă în cazarmă. Bineînţeles că tatăl său nu era de acord, dar plătise suma necesară funcţiei fiului său, considerînd-o o problemă de mîndrie, şi ar fi făcut-o din nou dacă voia ca Gilbert să avanseze şi să evite scandalul.

Ieşi din sufragerie căscînd şi o luă pe scări în sus. Se străduise să suporte trăncăneala plictisitoare şi fără rost a gazdelor sale, precum şi prostia slugarnică a celor două fete ale boierului Ade, însă cum nici una nu promitea o tăvăleală bună, nu mai putuse să-şi ascundă iritarea şi renunţase să mai flirteze cu Isobel. Nu încăpea îndoială că era vremea să se întoarcă la Londra şi la plăcerile unei companii mai sofisticate.

Isobel şi Charlotte Ade erau oarecum prezentabile, deşi cam ţărănci dar, în ciuda încercărilor destul de evidente ale mamei lui de a-l peţi, reuşise să evite să rămînă singur cu vreuna dintre ele. Totuşi, micuţa servitoare Rose era altceva. Era o bucăţică sălbatică şi o aflase pe pielea lui cînd o încolţise zilele trecute. Dovadă erau vînătăile de pe pielea lui, însă dacă reuşea să o prindă singură, poate că această vacanţă la ţară nu va fi deloc plictisitoare.

O bătaie uşoară în uşă îi întrerupse gîndurile şi, înainte să apuce să răspundă, mama lui intră vijelios în cameră.

– Trebuie să stăm de vorbă, Gilbert.

Cu vîrful degetelor, Clara îşi aranjă haloul de bucle de pe frunte. Gilbert se gîndi că arătau caraghios la o femeie de vîrsta mamei lui, dar, ca de obicei, ea părea să fi uitat că trecuse bine de cei mai frumoşi ani ai săi.

– Trebuie să fii mai atent, Gilbert, începu ea. Reputaţia ta de a da iama în servitoare este bine cunoscută, dar doresc să te abţii cînd sîntem în vizită la prieteni. Rose e mult prea tînără şi un scandal în momentul ăsta mi-ar da peste cap toate planurile...

– Ce vrei, mamă? întrebă el pe un ton resemnat.

Ea se ridică şi se privi în oglinda mare.

– Am reuşit s-o conving pe proasta de Amelia să fie de acord s-o curtezi oficial pe Isobel. Ridică o mînă pentru a-l face să tacă şi se priviră în oglindă. Nu-ţi dau voie să mă contrazici, Gilbert. E vremea să te însori.

– Dar e o ființă imposibilă! răbufni el. Zău, mamă, asta nu e de glumă.

Ea se întoarse cu fața la el.

– Ce nu e de glumă este că un fiu de aproape treizeci de ani încă mai așteaptă ca tatăl lui să-i plătească datoriile. Ce nu e de glumă sînt încercările tale necontenite de a seduce servitoare și veșnicele tale legături cu femei măritate. Tatăl lui Isobel îi va da o zestre frumoasă fiicei lui destul de nesărate, acum, că există șansa de a pune mîna pe tînărul James Winterbottom pentru Charlotte.

Se apropie și el îi simți parfumul exasperant de puternic.

– Isobel nu are frați, iar bunicul ei din partea mamei nu are moștenitori. Este extrem de bogat și se spune că nu vrea să-și lase banii Ameliei sau țărănoiului ăla tîmpit de bărbat al ei. Isobel e preferata lui.

Se opri suficient ca Gilbert să priceapă înțelesul cuvintelor. Mama lui nu înceta niciodată să-l uluiască. Cum naiba aflase toate astea? Și ce minte diabolică avea ca să pună la cale astfel de planuri, cînd știa ce scîrboasă ar fi pentru el căsătoria cu Isobel.

– Cine crezi că are cele mai mari șanse la tot bănetul și pămîntul ăla? Ea rîse. Nu era trilul de fetișcană pe care îl prefera de obicei, ci un chicotit adînc, aproape senzual. Bine-nțeles, bărbatul nepoatei lui.

Gilbert se prăbuși pe pervazul ferestrei joase.

– Nu există nici o garanție, mamă. Deși crezi că deții toate răspunsurile, de unde știi că o să-i lase totul lui Isobel? Ea are o soră.

Clara veni lîngă el.

– Știu o mulțime de lucruri, Gilbert, spuse ea încetișor. Dar n-ar fi înțelept să-ți dezvălui toate secretele mele. Îi dădu la o parte părul de pe ochi. Charlotte se va mărita cu pretendentul ei și va deveni lady Winterbottom, cu o avere mare și o felie bună din Berkshire. Mă îndoiesc că bunicul ei va considera necesar să-i dea mai mult.

Gilbert se uită la ea, văzu licărul răutăcios din ochii ei, şi ştiu imediat că îl avea cu ceva la mînă pe tatăl Ameliei Ade.

– Dar mie nu-mi place deloc Isobel. E plicticoasă şi fără haz şi prea pedantă ca să fie pe gustul meu. E mai potrivită ca nevastă de fermier decît de ofiţer de husari.

Degetele ei ca nişte gheare îi apucară bărbia, silindu-l să se uite în ochii ei.

– Nu-ţi cer s-o placi, Gilbert, ci să te însori cu ea. Tatăl tău nu îşi mai permite să te ţină aşa cum ai fost obişnuit. Fratele tău Henry o să ne moştenească şi nu voi permite ca moştenirea lui să fie făcută praf de extravaganţa ta.

Gilbert fu pe cale să protesteze, însă văzu expresia hotărîtă din ochii mamei lui şi ştiu că era înfrînt.

Ca şi cum ar fi sesizat capitularea, ea îl sărută pe obraz şi îl îmbrăţişă scurt.

– N-ai să regreţi, Gilbert, spuse ea încet. La urma urmei, vei fi stăpîn în casa ta, iar Rose e servitoarea lui Isobel şi, prin urmare, va fi la îndemînă, dacă apetitul tău va cere mai mult carne decît lapte. Şi-apoi, cine o să strîmbe din nas dacă îţi iei o metresă? E un lucru normal la bărbaţii însuraţi, să ştii.

Isobel se uita în oglindă şi se întreba de ce un tînăr frumos precum căpitanul Fairbrother ar găsi-o atrăgătoare. Părul şaten era ca de pisică, nasul prea lung, ochii cenuşii, nu destul de mari, ieşeau în evidenţă pe faţa rotundă şi cam turtită. De copil acceptase că nu era frumoasă, iar jalnicele ei Sezoane de acum doi ani nu făcură decît să-i confirme acest lucru. Totuşi, mama ei îi spusese că el ceruse permisiunea să o curteze şi, cu toate că abia dacă îşi vorbiseră, ea se simţise măgulită şi încîntată cînd el, tînărul dăduse atenţie în timp ce se plimbau pe domeniu sau cînd flirtase puţin cu ea la o partidă de cărţi.

– M-am născut să fiu fată bătrînă, spuse ea. De ce ar vrea să mă curteze cineva ca Gilbert? Era cu sora ei în camera lor, alegînd hainele pe care aveau să le ia la Londra.

Charlotte se învîrti în fața oglinzii, foșnindu-și fustele de mătase.

– Prostii, spuse ea. De ce n-ai avea și tu o șansă de fericire? Zău, Izzy, cîteodată ești tare prostuță. Își umezi un deget și îl trecu peste sprîncene, apoi se ciupi de obraji pentru a-i înroși. Cu capul pe-o parte, se privi în oglindă cu ochi critic, se găsi pe placul ei și zîmbi.

Isobel se uită la ea gînditoare. Le despărțea doar un an ca vîrstă, însă diferența dintre ele era izbitoare. Își iubea sora, dar uneori se întreba dacă Charlotte își dădea seama cît o costa pe ea să braveze, prin cîte eforturi chinuitoare trecea ca să-și învingă timiditatea și să pară frivolă în societate, cînd nu simțea decît spaimă. Căci Charlotte era veselă din fire, avea o personalitate puternică și, cu toate că nu era o frumusețe convențională, purtarea ei era de așa natură, încît nimeni nu părea să observase acest lucru.

Isobel reveni la subiectul Gilbert.

– Interesul lui nu înseamnă neapărat că statutul meu de fată bătrînă se va schimba, spuse ea visătoare.

Charlotte își ridică jupa și se trînti pe taburetul de lîngă ea.

– Atunci, trebuie să faci mai mult ca să-l atragi, Izzy, spuse ea exasperată. Tăcerile alea lungi dintre voi nu sînt prea încurajatoare, și uită-te la rochia ta. E foarte simplă.

– Dantela și volănașele nu mi se potrivesc, Charlotte, spuse Isobel, netezindu-și cutele rochiei gri de mătase. Și cînd sînt cu Gilbert, nu-mi vine în minte nimic care l-ar putea amuza pe un bărbat de lume ca el.

– Nu ții la el, Izzy? Privirea ochilor albaștri și mari ai lui Charlotte devenise brusc serioasă.

Isobel își simți obrajii îmbujorîndu-se și își privi mîinile.

– E foarte frumos, iar interesul lui pentru mine mă

măgulește, dar... să țin la el? Se opri, confuză. Nu-l cunosc destul de bine ca să pot hotărî într-un fel sau altul, declară ea.

Charlotte luă o sticlă de parfum și îi scoase dopul.

– Mama zice că e o partidă grozavă, spuse ea încet. Familia lui are relații foarte importante, să știi. Dacă te măriți cu el, ai să intri în niște cercuri foarte înalte.

Pe Isobel o chinuia nehotărîrea. Voia să-i facă pe plac mamei sale, știa ce importantă ar fi această căsătorie, însă avea îndoieli serioase cu privire la sentimentele lui Gilbert.

– Nu crezi că e cam... îngîmfat? întrebă ea ezitant.

Charlotte rîse.

– Care bărbat nu e? Mai ales unul așa de frumos. Îi stă nemaipomenit în uniforma aia.

– Dar eu nu mă mărit cu o uniformă! protestă Isobel. Se întoarse spre sora ei și îi luă mîinile. Dacă nu urmărește decît zestrea mea, Charlotte? Gata, se gîndi ea. Dăduse glas singurei sale temeri adevărate.

Charlotte stătea nemișcată, cu ochii ațintiți pe chipul lui Isobel.

– Bineînțeles că nu, răspuse ea calmă. Gilbert provine dintr-o familie bogată, iar zestrea ta nu e cu mult mai mare decît a mea.

Isobel nu era convinsă.

– Cred că mama și Lady Clara s-au sfătuit și el mă vede ca pe un mijloc convenabil de a dobîndi pămînt și capital. La urma urmei, e fiul cel mic. Nu va moșteni nici titlul, nici domeniile tatălui său.

– Prostii! ripostă ferm Charlotte. Este absolut nebun după tine, Izzy. Vai, nici aseară, nici azi-dimineață nu s-a dezlipit de lîngă tine. Ar trebui să fii recunoscătoare că te vrea cineva după jalnicul tău Sezon la Londra, adăugă ea iritată.

Isobel se strîmbă.

– Da, spuse ea încet. Căpitanul cunoaște foarte bine

protocolul. Manierele lui sînt impecabile. Dar oare ţine la mine?

– Bine-nţeles că ţine, prostuţo. Pentru Dumnezeu, Isobel, nu mai sta pe gînduri. Treaba asta devine cumplit de obositoare, să ştii. Charlotte se năpusti afară din cameră, trîntind cu zgomot uşa grea după ea.

Isobel se uită lung în oglindă. Recunoscătoare. Era un cuvînt îngrozitor pe care să-l spui unei surori, se gîndi ea. Mulţumită că e dată unui bărbat pe care nici nu-l cunoaşte bine doar ca Charlotte să se poată mărita cu James Winterbottom. Sînt totuşi mulţumită că mă vrea cineva, chiar dacă numai pentru zestrea mea, îşi spuse ea cu amărăciune. Măcar de n-aş ţine aşa de mult la el! Prezenţa lui mă fîstîceşte atît de tare, încît abia izbutesc să spun ceva. Ce greu e să fii timidă şi stîngace atunci cînd eşti atît de ştearsă!

5

La revedere, mamă! strigă Rose în urma căruţei.

Kathleen nu răspunse, nici măcar nu dădu din cap în semn că auzise, în timp ce pleca spre noua ei viaţă cu cei doi fii ai săi.

Rose ridică bocceluţa care reprezenta toată averea ei şi, cu inima grea, porni spre conacul Milton.

Pe cînd glasul bunicii ei se stingea, prima lacrimă fierbinte se rostogoli pe obrazul lui Sophie.

– Sărmana fetiţă, şopti ea cuprinsă de tristeţe şi amintirile propriei sale copilării o năpădiră. Ce îngrozitor e să-i faci aşa ceva unui copil!

Mîna Cordeliei poposi uşor pe braţul ei. Parcă înţelegea paralela dintre viaţa Sophiei şi cea a lui Rose.

– Măcar tu m-ai avut pe mine, îngînă ea. Biata Rose nu a avut pe nimeni.

Sophie se uită la ea printre lacrimi.

– Şi te iubesc pentru asta, bunico. Dar există încă o parte din mine care vrea ca mama să mă ia în seamă, spuse ea trăgîndu-şi nasul.

Cordelia o mîngîie pe braţ.

– Pot să înţeleg asta. La urma urmei, iubirea de mamă ar trebui să fie cea mai puternică. Însă uneori, chiar şi în lumea animalelor, mama îşi respinge progenitura. Nu e vina ta, Sophie, tot aşa cum Rose nu era de condamnat pentru răceala mamei sale.

– Rose voia să fie iubită de Kathleen, voia să fie văzută ca o fiică bună şi iubitoare. De ce? De ce am simţit noi aşa, cînd nu exista nici o speranţă?

– Speranţa e tot ce aţi avut amîndouă, iubito, spuse încet Cordelia. A fost singura armă pe care o puteaţi folosi, căci dacă v-ar fi părăsit, adevărul crud ar fi fost de nesuportat.

Sophie îşi şterse lacrimile şi îşi suflă nasul. De mult nu mai plînsese. Trecuseră ani de cînd făcea faţă adevărului greu de digerat.

– Ai dreptate. Mama nu mă va privi niciodată altfel decît ca pe o pacoste, o greşeală.

Cordelia îi dădu la o parte de pe faţă părul lung şi i-l dădu pe după urechi.

– Înţeleg cît de dureros trebuie să fi fost pentru tine, spuse ea oftînd. Dar trebuie să încerci să înţelegi cum stăteau lucrurile cu Mary acum treizeci de ani.

Sophie mai auzise povestea asta, dar nu avea nimic împotrivă să o mai audă o dată. Poate că acum, că era mai mare, putea să înţeleagă.

– S-a măritat în pripă şi amîndoi erau mult prea tineri. Căsnicia lor se clătina deja cînd a descoperit că e însărcinată. Era foarte îndrăgostită de tatăl tău şi a vrut să se folosească de tine ca să-l păstreze. El a plecat totuşi. Ea a tot sperat că o să se întoarcă după naşterea ta, însă n-a fost să fie. Din

clipa aceea, şi-a pierdut tot interesul faţă de tine şi te-am preluat eu.

Sophie descoperi că durerea era mai mică decît se aşteptase. Căci o parte din ea o compătimea pe Mary. Însă tot îi era greu să înţeleagă cum putea o mamă să-şi respingă total copilul.

Cordelia parcă îi ghici gîndurile.

– Mary n-ar fi trebuit niciodată să aibă un copil. Era prea egoistă ca să se împartă cu cineva. De asta n-a mers căsnicia ei. De asta caută mereu ce nu se poate obţine. Sînt momente în care mi-e milă de ea. Momente cînd aş vrea să vadă răul pe care îl face nu numai sieşi, ci şi celor din jurul ei.

Sophie trebui să-şi înghită nodul din gît înainte de a vorbi.

– Mă întreb cum poate să treacă un om prin viaţă fără să-i pese nicidecum de ceilalţi. Întotdeauna a fost atît de egocentristă? Întotdeauna atît de supărată pe lume?

Cordelia rămase pe gînduri un timp.

– Mary a fost cea mai mică şi probabil că am răsfăţat-o. Dar era un copil dificil, adesea viclean şi crud. Vedea ceva şi voia acel ceva. Îl lua, apoi îl arunca. Întotdeauna a ţinut să obţină, nu neapărat să posede. Ţin minte că a stricat în mod deliberat multe jucării, pentru ca nimeni să nu se mai bucure de ele.

– Nu e de mirare că mătuşile nu o plac, spuse Sophie. Tristeţea de pe faţa Cordeliei o făcu să întindă mîna spre ea. Îmi pare rău, bunico. E fata ta şi trebuie că o iubeşti.

Expresia tristă a Cordeliei se adînci.

– Nu ştiu dacă o iubesc, recunoscu ea încetişor. Bănuiesc că în adîncul inimii mele mai există o urmă de iubire, pentru că niciodată n-am renunţat la ea. Însă mă pomenesc simţind aversiune faţă de ea, pentru ce a făcut şi ce a ajuns. Şi totuşi sînt tristă pentru ce putea să fie. Mary are minte. Este deşteaptă şi inventivă. Oare ce ar fi realizat dacă toată supărarea ei ar fi fost îndreptată în altă direcţie?

– Dar de ce e aşa de supărată? Ce a făcut-o să fie aşa?

Cordelia închise ochii, semn că întrebarea o durea.

– Poate că n-am iubit-o destul cînd era mică, spuse ea în cele din urmă.

– Prostii, bunico! protestă Sophie. Dacă ai ţinut la ea pe jumătate cît ai ţinut la mine, nu are nici o scuză.

– Dar am ţinut? şopti Cordelia. Mă întreb dacă Mary şi-a dat cumva seama că...

Glasul i se stinse. Sophie îi atinse braţul fragil.

– Despre ce să-şi dea seama, bunico?

– Nimic, replică Cordelia sec. Mă las dusă de gînduri. Mary a avut tot ce îşi poate dori un copil, atît material, cît şi sentimental. Purtarea ei nu are nici o scuză şi sînt de-acum destul de bătrînă să încetez să mă mai condamn pentru ce a ajuns ea. Fata asta nu o să accepte niciodată că e răspunzătoare de răul pe care l-a făcut şi va continua să dea vina pe toţi ceilalţi pînă în ziua cînd o muri.

Cordelia îşi suflă nasul, vîrî batista pe mînecă şi făcu un efort vizibil pentru a-şi recăpăta calmul.

– E probabil o treabă genetică, spuse ea hotărît. Avem în neam o mulţime de strămoşi care au fost lacomi şi manipulatori.

– Asta e de fapt viaţa, nu-i aşa? Manipulare. Din clipa în care ne naştem învîrtim oamenii după voinţa noastră. Pruncul plînge ca să aducă la el un părinte îngrijorat. Copilul dă din picioare şi face scandal ca să capete ce vrea. Adolescentul e îndărătnic. Adultul recurge la şantaj sentimental.

Cordelia zîmbi.

– Cîtă dreptate ai! Ai făcut progrese de cînd ai terminat şcoala. Sper că lecţia nu ţi s-a părut prea aspră.

Sophie clătină din cap.

– Traiul în umbra bunicului m-a învăţat ce e manipularea. Totuşi, cred că povestea ta despre Rose a

subliniat acei ani sub influenţa lui Jock şi mi-au arătat cît de vulnerabili sîntem cu toţii. Rose e manipulată de mama ei şi de împrejurări. La fel şi Isobel, Charlotte şi căpitanul Fairbrother. Amelia Ade e şi manipulată, şi manipulatoare. Clasa socială şi creşterea sînt ceea ce o caracterizează. John Tanner e influenţat de originea lui, boierul de soţia sa.

– Şi Kathleen? Care crezi tu că a fost influenţa hotărîtoare în relaţia cu fiica ei? Este evident că îşi iubea băieţii, de ce nu şi pe Rose?

În ochii Cordeliei apăru o curiozitate intensă în aşteptarea răspunsului Sophiei.

Sophie se gîndi la femeia pe care nu putea să nu o compare cu Mary şi clătină din cap.

– Kathleen este o enigmă. A fost educată şi s-a purtat într-un fel care dezminte statutul ei social. Căsnicia ei părea puternică şi bazată pe iubire, iar afecţiunea ei pentru băieţi n-a fost niciodată pusă la îndoială. Pe vremea aceea, probabil că sentimentalismul era un lux pentru cei din clasa ei. Poate că o vedea pe Rose ca pe o versiune mai tînără a sa şi încerca să o întărească pentru ce ştia că o aşteaptă.

– Poate, spuse Cordelia încet. Însă n-ar trebui să o condamnăm pentru asta.

– De ce? Dacă n-ar fi fost influenţa ta iubitoare cînd eram mică, numai Dumnezeu ştie ce s-ar fi ales de mine.

Cordelia rîse.

– Ai fi fost în regulă, Sophie, oricine te-ar fi crescut. Ţi-e scris să ai succes, indiferent ce am fi făcut eu sau Mary. Exact ca lui Rose.

– Cum poţi să fii atît de sigură de asta, bunico?

– Pentru că te-am urmărit crescînd şi maturizîndu-te. Am văzut hotărîrea ta de a reuşi, indiferent de obstacole. Parcă voiai să dovedeşti ceva lumii.

– Poate voiam doar să-mi dovedesc mie ceva, răspunse Sophie. Deodată, totul i se păru atît de limpede, încît se miră

că nu-şi dăduse seama pînă atunci. Poate voiam să-mi dovedesc că merit ceva mult mai mult decît am primit de la mama sau de la Crispin, sau de la oricine altcineva, spuse ea repede. Poate asta a fost răzbunarea mea pentru toate suferinţele trecute şi am vrut să le dau cu tifla celor care s-au îndoit de mine.

Zîmbetul Cordeliei era trist.

– S-ar putea să ai dreptate, Sophie. Însă sper să nu-ţi vezi victoriile ca pe-o răzbunare. Vezi-le ceea ce sînt. Succesul tău în lumea afacerilor este rezultatul unei munci grele şi a unei minţi ascuţite, nimic mai puţin. Fii mîndră de ceea ce eşti şi de ce ai realizat, dar priveşte-ţi succesul ca pe un triumf al respectului de sine, nu al răzbunării.

Lui Sophie îi crescu moralul cînd văzu mîndria din ochii bătrînei. Totuşi, bănuia că, poate, n-ar fi realizat niciodată aşa de multe dacă respingerea mamei sale nu i-ar fi insuflat acea hotărîre de a dovedi de ce e în stare.

– E tîrziu, bunico. Ne culcăm?

Cordelia clătină din cap.

– Vreau să termin partea asta a poveştii în seara asta, Sophie. N-a mai rămas mult, dar lămureşte unele lucruri înainte să trecem mai departe.

John Tanner şedea pe scara *vardo*-ului în lumina soarelui de sfîrşit de după-amiază tîrzie. Fusese o zi bună la tîrgul din Lewes. Vînduseră majoritatea cailor, stocul de cîrlige de rufe şi coşuri şi bucăţi de dantelă era mic, iar ghicitoarele avuseseră de lucru toată ziua. Şi, totuşi, se simţea neliniştit.

Bunica Sarah zornăi monedele din palmă şi rînji.

– Sînt mult mai multe acolo de unde vin astea.

El nu răspunse. Gîndurile îi erau la Rose şi la confruntarea de la cimitir.

Sarah îl înghionti.

– Ia uite cine e aici. Nu-i aşa că e o privelişte care te unge la inimă?

Moralul lui căzu şi mai mult. Sabatina era o *Zingaro* – ţigancă de origine italiană – care era rudă îndepărtată. Şi, evident, bunica îşi pusese în gînd să-i împerecheze.

– *Ciao*, Sabatina. Ce faci aici?

Părul ei negru avea reflexe albăstrui în soare, amintindu-i de cel al lui Rose. Ochii ei negri şi migdalaţi îl priveau şmechereşte de sub salba de *galbi* – monede de aur – pe care şi-o prinsese în păr. Era frumoasă şi o ştia.

– *Famiglia* s-a gîndit că e vremea să vă prind din urmă, spuse ea răguşit.

Sarah se dădu jos din *vardo*.

– Ţine asta. John mai are încă o săptămînă de lupte. Freacă-l pe spate şi pe umeri cu asta, în locul meu. Îi întinse o sticlă albastru închis cu dop de lemn. Scoate-ţi cămaşa, băiete. Eu trebuie să-mi vizitez *niamo*. Cu asta, se întoarse şi se îndepărtă, cu fustele colorate fluturînd în briza rece care adia printre corturi şi *vardo*-uri.

John şi Tina se uitară unul la altul, zîmbind cu înţeles.

– *Puri daj* a noastră nu se schimbă, nu-i aşa?

Tina clătină din cap, legănîndu-şi cerceii de aur.

– Bunicile nu se schimbă niciodată, chicoti ea. Dar e de datoria noastră să le respectăm. Se uită la sticlă şi scoase dopul. Pfii! icni ea. Ce-i asta?

– Alifie de cal, spuse John morocănos şi îşi scoase cămaşa. E preparată special de bunica şi, cu toate că pute de te trăsneşte, face minuni.

Ochii migdalaţi lunecară peste bustul lui înainte de a se întoarce la faţa sa. *Galbii* licăreau în soarele care stătea să apună, iar pielea ei căpătase nuanţa dulce a piersicii pîrguite. Era mai frumoasă decît o ţinea minte, recunoscu el în gînd, dar sentimentele lui pentru ea nu trecuseră niciodată dincolo de cele de rudenie.

Părul negru al Tinei îi atinse uşor pieptul cînd începu să-i frece braţele şi umerii. Îi simţea mirosul uleiurilor cu

care îşi unsese părul şi trupul sinuos, iar degetele ei făceau minuni. El gîndi că simţea atrăgîndu-i o forţă aproape magnetică.

Închise ochii şi îşi închipui că Rose era cea care îi atingea pielea, că Rose era cea care stătea atît de aproape de el, încît îi simţea dogoarea trupului.

Sarah se întoarse după o oră de la întîlnirea cu ceilalţi membri ai numeroasei sale familii. Zîmbi mulţumită cînd văzu uşa *vardo*-ului închisă şi nici urmă de tineri. John semăna tare mult cu tatăl său, Max, se gîndi ea. Sănătos, frumos şi puternic, cu poftă de viaţă. N-ar fi putut să rămînă pe veci *shav*. I-ar fi trebuit o voinţă mult prea mare ca să reziste în faţa unei frumuseţi ca Sabatina Zingaro, mai ales de cînd Sarah o instruise atît de bine.

Tina, fata *dukkerinei* zingaro-şilor, era, prin urmare, de neam regesc. O căsătorie cu John ar fi reunit cele două ramuri ale puternicei familii, iar tatăl ei fusese deja de acord dacă Tina nu se opunea. Iar Sarah ştia că fata nu avea să se opună niciodată, căci nu avea ochi decît pentru John. Dacă fata făcuse ce o sfătuise ea, atunci singura lor noapte împreună va duce la o nuntă, şi toată prostia asta cu fata Fuller avea să se termine.

Sarah era pe cale să treacă mai departe cînd uşa se deschise şi John ieşi pe scară.

– Unde e Tina? întrebă ea poruncitor.

El se încruntă.

– De unde să ştiu eu?

Bunica se întunecă la faţă şi, apucînd balustrada, urcă scara. Băiatul ăsta parcă era de piatră. Îl luă de urechi.

– Nu te pune cu soarta! se răsti ea. Tina ţi-e destinată şi am să fac tot ce-mi stă în putere să-ţi vină mintea la cap.

Boierul Ade se sprijinea de un maldăr de perne, ungîndu-şi bine felia de pîine cu unt şi cu miere cînd Amelia, soţia lui,

intră în cameră fără să bată la uşă. Nu îl mira numai faptul că venise în dormitorul lui, ci şi că era complet îmbrăcată la ora asta a dimineţii. Era un semn că se pregătea ceva şi el avu o puternică presimţire că nu e ceva pe placul lui.

– Nu e vreme de mîncat, Charles, spuse ea agitată. Gilbert se va întoarce curînd.

– Şi ce dacă? mormăi boierul cu gura plină. Prefer să stau singur aici, unde pot fi lăsat în pace.

Amelia îl privi cu dispreţ.

– Nu mă îndoiesc, replică ea arţăgoasă. Dar treaba asta e mai importantă decît nevoia ta de singurătate. Cu mîinile în şolduri, ridică bărbia şi îl privi drept în ochi. Gilbert a cerut să vorbească cu tine cu privire la Isobel, spuse ea triumfătoare.

Lui îi dispăru pofta de mîncare şi împinse la o parte tava cu restul micului dejun.

– Ea ştie?

Soţia lui chicoti.

– Bineînţeles. Am avut aseară o lungă discuţie şi e încîntată.

Charles o privi în ochi. Nu zări nici un semn de înşelătorie, nici un indiciu că Isobel ar fi manipulată şi, totuşi, avea îndoielile lui. Amelia era prefăcută, iar fata lui prea docilă şi prea moale ca să i se opună.

– Doresc să vorbesc mai întîi cu fiica mea, doamnă, spuse el ferm. Căci dacă, după cum bănuiesc, ea e împotriva acestei căsătorii, voi refuza să-mi dau acordul.

– Cu neputinţă, bărbate, spuse ea repede. Isobel se găteşte, iar căpitanul trebuie să pice dintr-o clipă în alta.

Charles dădu la o parte învelitoarea şi coborî din pat. Îşi trase un halat peste cămaşa de noapte şi-şi legă cordonul.

– Atunci, căpitanul va trebui să aştepte pînă ce Isobel şi cu mine vom fi gata, mîrîi el. N-am să mă las intimidat în propria mea casă, doamnă.

– Dar, dragă Charles...

– Dar nimic! tună el. Isobel trebuie să fie consultată. E o fată cu cap. Va asculta de raţiune cînd va înţelege că ticălosul nu e destul de bun pentru ea.

Ochii verzi ai Ameliei se umplură de lacrimi.

– Să nu îndrăzneşti să strici viitorul fetei noastre, Charles! E îndrăgostită de căpitan. Căsătoria asta îi va da şansa să ducă viaţa pe care am vrut-o mereu pentru fetele noastre, îi va da şansa să înflorească. Dacă te duci ca o furtună la ea, o să se supună, înspăimîntată şi o să piardă singura şansă de a fi fericită.

Charles nu se simţea deloc la largul lui. Nu putea să sufere s-o vadă pe Amelia plîngînd. Şi cu toate că nu avea convingerea că plînsul era autentic, argumentele Ameliei erau puternice, şi el chiar dorea ca Isobel să fie fericită. Însă existau anumite lucruri cu privire la căpitan pe care ea trebuia să le ştie înainte de a se lega de el. Lucruri pe care el le găsea dezgustătoare şi care, de bună seamă, aveau s-o distrugă pe fiica lui, spulberîndu-i puţina încredere ce îi rămăsese după debutul umilitor.

Amelia îi puse mîna pe braţ, probabil simţindu-i ezitarea şi intuindu-i gîndurile.

– Ştiu că îi doreşti binele, însă e destul de matură ca să ştie ce simte în problema asta şi nu doresc să sufere iar, Charles, spuse ea încet, cu lacrimile tremurînd delicat în gene. Mai ţii minte cum era după Londra? Nu mai avea pic de încredere în ea. Acum speră din nou. Vrei să distrugi asta?

– Bineînţeles că nu, spuse el morocănos, bătînd-o uşurel pe mînă. Dar nu-mi place individul. Nu mi-a plăcut niciodată. Isobel ar putea face o partidă mai bună, să ştii. Îşi luă privirea de la ea, recunoscînd în gînd că şansa lui Isobel de a-şi găsi un soţ era foarte mică.

– Dar îl iubeşte, Charles, zise soţia lui. Dacă vede defectele lui Gilbert, atunci le acceptă de bunăvoie.

El se gîndi la raportul pe care îl primise de la grajduri despre bătaia pe care i-o dăduse Gilbert calului său atunci cînd acesta îl azvîrlise din şa. Îşi aminti şi de tărăboiul stîrnit cînd încercase să-şi facă de cap cu Rose.

– N-o să-i fie credincios, Amelia. Nu va avea grijă de ea cum se cuvine. Nu e un gentleman.

– Gilbert e nebun după ea. Sigur o să fie un soţ credincios şi grijuliu, declară ea ştergîndu-şi delicat lacrimile cu batista de dantelă.

Charles se îndoia dar, de dragul lui Isobel, va asculta ce avea de spus căpitanul, şi apoi va hotărî.

– Există momente, doamnă, cînd aş vrea să-mi fi cunoscut fetele mai bine, spuse el cu regret.

– Rar se întîmplă ca un tată să ştie totul despre copiii lui, Charles, murmură ea. Mai ales despre fiice. Dar o să-ţi facă mare plăcere cînd o să le vezi acum. Amîndouă sînt foarte emoţionate de veste, iar camera lor e o adevărată harababură de rochii, panglici şi jupoane. N-am mai auzit-o de mult pe Isobel rîzînd atît de fericită cu sora ei.

Charles se uită după ea cînd ieşi vijelios din cameră. Judecata lui nu avusese nici un rol în hotărîrea ce îi fusese impusă. Ca de obicei, Amelia fusese mai deşteaptă decît el. Fiindcă, dacă era să-l refuze pe căpitan, atunci îşi va condamna ambele fete şi nu va fi iertat niciodată.

„Ce să fac, ce să fac?" bombăni el, uitîndu-se pe fereastră. Oare mai exista vreun bărbat atît de uşor de dus de nas ca el? Măcar dacă ar fi avut un fiu! Un bărbat ştia cum stă cu fiii lui.

– Totul e aranjat, draga mea. Tatăl tău e încîntat să-i acorde o întrevedere lui Gilbert în dimineaţa asta. O veste atît de bună n-a mai auzit de mult, aşa a spus. Amelia năvăli în dormitor şi începu să scoată de-a valma rochiile din dulap.

Isobel trase de panglicile juponului său. Corsetul îi

fusese strîns atît de tare încît abia mai putea respira, iar Rose îi fixase atît de bine părul în agrafe, încît era sigură că foarte curînd o va durea capul. Însă asta era nimic în comparaţie cu chinul nehotărîrii cu privire la apropiata cerere în căsătorie.

– Adică tata e de acord? Glasul îi tremura de îndoială şi emoţie.

– Bine-nţeles că este, răspunse vag Amelia. Ei, ce zici, mătasea galbenă sau cea cu dungi verzi? Studia ambele rochii la lumina venită de la fereastră.

– Cea galbenă e a lui Charlotte, mamă. Ştii că galbenul nu mă prinde.

– Nici griul, bombăni Amelia, aruncînd pe podea rochie după rochie. Dar asta nu pare să te împiedice să-l porţi.

– Mamă! protestă Isobel, aplecîndu-se să ridice de pe podea rochia preferată, de un gri sidefat. Te rog, mamă, lasă-mă pe mine să aleg cu ce să mă îmbrac.

Amelia se uită la ea gînditoare.

– La culoarea ta ai nevoie de ceva care să-ţi înveselească tenul. Ce zici de asta? N-ai purtat-o mai deloc de cînd a fost adusă de la croitoreasă.

Isobel se uită la rochia trandafirie şi îşi muşcă buza. Corsajul brodat era atît de decoltat încît se simţea goală cînd o îmbrăcă, iar volănaşele de la coate şi din jurul decolteului erau destul de înzorzonate şi fără bobocii de trandafiri din mătase cusuţi pe ele.

– E cam...

– E perfectă, declară mama ei. Am s-o pun pe Rose să te ajute să te îmbraci şi îţi voi împrumuta şiragul meu de perle. Rubinele nu prea merg ziua.

– Mamă! Isobel o prinse de mînă pentru a o opri să se mai agite. O chinuia îndoiala. Gilbert chiar mă iubeşte, nu-i aşa? De-adevăratelea? Nu doar pentru zestre?

Amelia rîse scurt şi o îmbrăţişă.

– Prostuţo! Cum ar putea să nu te iubească? Uită-te la

tine ce fermecătoare eşti! Dragostea ţi-a aprins ochii şi ţi-a colorat obrajii. Vai, aproape că eşti o frumuseţe!

Ajunsă la uşă, se întoarse.

– Nu te grăbi, draga mea. Doamna Patterson v-a pregătit camera de dimineaţă, aşa că poţi să cobori acolo cînd eşti gata. Eu am să mă întorc peste un timp să văd dacă n-ai uitat ceva, apoi am să-l aştept pe Gilbert să termine cu tatăl tău şi să-l conduc la tine. Amelia îi trimise în zbor o sărutare şi, cu un zîmbet larg, ieşi din cameră.

Isobel era obişnuită cu lipsa de tact a mamei sale, aşa că insulta voalată cum că era aproape o frumuseţe se pierdu în febra emoţiei. Fusese proastă că pusese la îndoială intenţiile lui Gilbert din moment ce tatăl ei era de acord cu căsătoria, iar judecata lui era întotdeauna bună. Nu mai avea de ce să se frămînte. Visele în care nu îndrăznise să creadă se adevereau în cele din urmă.

Noua şatră ţigănească se instalase într-o vale îngustă, Kingston Hollow. Era la o oarecare depărtare de orăşelul Lewes, dar experienţa îi învăţase pe ţigani că era mai bine să fie în afara unui oraş cînd omul lor va cîştiga lupta.

John şedea singur în *vardo*-ul liniştit. Era cu pieptul gol şi într-o pereche de pantaloni largi de bumbac, vîrîţi în cizmele de piele foarte moale, şi totuşi îi era cald, iar pulsul, constant. Simţea în stomac un fior de nerăbdare, pe cînd briza nopţii aducea murmurul îndepărtat al glasurilor de la bîlci. Ceilalţi îi spuseseră că în seara asta era o gloată însufleţită, cu bani de pariuri şi burţi pline cu bere. Apăreau şi tipii în trăsurile lor, tîrfele îşi găseau repede clienţi şi nu încăpea îndoială că, înainte ca noaptea să se încheie, avea să se lase cu bucluc.

John inspiră adînc şi se uită prin singurul cămin pe care îl cunoştea. *Vardo*-ul era împărţit în două jumătăţi, una pentru gătit, alta pentru dormit. În bucătăria din faţă era o sobă de

gătit cu un coş îngust ce ieşea prin acoperiş şi care funcţiona bine atît timp cît vîntul nu bătea în direcţia greşită, umplînd de fum spaţiul închis. Mai erau un dulap pentru provizii, mai multe cufere pline cu vesela de faianţă şi rufăria bunicii lui, iar pe pereţi atîrnau cratiţe de aramă şi ustensile de gătit.

El şedea în spate, pe patul dublu pe care avea să îl împartă cu bătrîna pînă se va însura şi îşi va putea permite să aibă un *vardo* al lui. Patul era drapat în dantelă albă ca zăpada, aceeaşi care atîrna la ferestre, iar colecţia de evantaie şi tamburine de pe pereţi sporea senzaţia de îngrămădeală. Lămpile fuseseră aprinse cu cîtva timp în urmă şi lumina lor difuză îndulcea culorile ţipătoare ale scoarţelor şi pernelor care îi plăceau atît de mult bunicii sale. Ulcioare şi căni din lut, viu colorate, luceau pe rafturile înguste, iar complicatele lujere şi frunze de viţă de vie, pe care Sarah le pictase cu mulţi ani în urmă pe tavan, mai aveau şi acum puterea să-l convingă că erau reale.

Asta era tot ce cunoscuse vreodată, tot ce îşi dorise vreodată – pînă acum. Dar drumurile lui îi arătaseră un crîmpei dintr-o lume diferită, şi ştia că, dacă era să o cîştige vreodată pe Rose a lui, trebuia să părăsească acest adăpost şi să-şi găsească norocul în altă parte.

John îşi mişcă umerii bine unşi, închise şi deschise pumnii. Sub carnea bronzată, venele şi tendoanele se răsuceau cu mîndrie. Îşi simţea forţa curgînd prin ele. Tina făcuse treabă bună azi după-amiază, recunoscu el în gînd. Bunica o instruise bine în arta masajului şi a tămăduirii.

Îşi dădu după urechi părul lung şi negru, rînjind. Cele două femei nu erau prea subtile şi, ca să spună adevărul, atenţia lor îi făcea plăcere. Fără doar şi poate, Tina era o partidă excelentă pentru un bărbat. Dacă afecţiunea lui nu ar fi fost în altă parte, ar fi profitat de situaţie. Dar nu era acum momentul să se gîndească la Tina sau la Rose. Avea de cîştigat o luptă.

Îşi cunoştea adversarul, dar nu se întîlniseră niciodată. Jack Jilkes Nebunul era un luptător încercat, cu un număr impresionant de victorii la activ şi o ceată mare de suporteri. Fusese o vreme cînd Jilkes era considerat destul de bun pentru a lupta în campionatul britanic, dar apetitul lui pentru băutură îi spulberase şansele, iar acum era nevoit să se lupte cu pumnii goi în arenele bîlciurilor de ţară.

John îşi flexă pumnii, inspirînd adînc şi concentrîndu-şi întreaga energie în gîndurile pentru adversarul său. Jack Nebunul era cu aproape cincisprezece ani mai mare decît el şi, în ciuda trecutului său legendar, John ştia că putea să-l bată, căci îi văzuse ultimele două meciuri.

Vardo-ul se clătină sub paşii grei care urcau scara spre uşă. Bătaia scurtă fu urmată imediat de glasul vărului său Tom Wilkins.

– Eşti gata, John?

El dădu din cap şi se ridică, atent la tavanul jos.

– Sînt gata, răspunse el hotărît.

Faţa rotundă a lui Tom se destinse într-un rînjet.

– Ar trebui să scoatem uşor bani buni astă-seară, John. Jack Nebunul a băut şi gaşca lui face pariuri grase. Socot că nu trebuie decît să te arăţi ca să cîştigi.

Mîna lui John se lipi pe umărul dolofan al vărului său.

– Niciodată să nu subestimezi adversarul, Tom. O fi Jack beat, dar e uns cu toate alifiile. O să lupte pînă la ultima răsuflare, şi o să lupte murdar. N-o să fie deloc floare la ureche.

– Te-ai uitat la tine în ultimul timp, John? Tom nu aşteptă răspunsul, ci o ţinu înainte, cu ochii strălucind de admiraţie: Eşti tot numai muşchi şi pîntecul ţi-e vălurit ca un drum de căruţe. Străluceşti, John, de parcă ai fi făcut din aramă, şi pun pariu că oricine s-ar înfrunta cu tine în seara asta ar şti că e bătut înainte să dea un pumn.

Lui John îi cam plăcea să fie măgulit, dar acum îşi dădu

seama că era vorba de veneraţie şi nu luă în seamă laudele vărului său.

– Nu e important cum arăt, băiete, ci cum mă descurc. Acum dă-te la o parte din calea mea. Mă aşteaptă o luptă.

Mîna lui Tom îl opri.

– Am ceva să-ţi spun, John. Şi e important.

John oftă şi îşi trase pe el o jachetă groasă.

– Îmi pui răbdarea la încercare, Tom, îl avertiză el moale.

Băiatul dădu din umeri, nerăbdător să-i dea marea veste:

– Tata spune că l-a văzut pe Marele Billy Clarke venind cu gaşca lui Jack, şi ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa?

John rămase înmărmurit; speranţa şi emoţia îl năpădiră.

– Marele Billy? repetă el. Managerul lui Jack? Clătină din cap, readus pe pămînt de raţiune. A venit, probabil, doar ca să stea cu ochii pe luptătorul lui.

Tom turui mai departe:

– Tata crede că s-a dus vestea despre tine şi omul a venit în persoană să arunce o privire. Lui Jack Nebunul i-a trecut vremea, spune tata, şi el crede că Marele Billy caută alt luptător ca să se lupte pentru titlul britanic de anul viitor.

John îşi înăbuşi un fior de emoţie. Trebuia să rămînă calm şi să se concentreze asupra victoriei.

– Atunci mai bine să-i dăm ce să vadă, nu-i aşa?

– Domnilor! strigă unchiul Harry, tatăl lui Tom. Vă prezint reprezentaţia de astă-seară. În colţul roşu – John Tanner Ţiganul.

John se uită cu o sprînceană ridicată la vărul său.

– De cînd mi se spune John Ţiganul?

– De vreo cinci secunde, de cînd a născocit tata asta, răspunse în şoaptă Tom. Ştii cum e el – face orice să reţină atenţia privitorilor. Rînji. Baftă. Am pariat şi eu cîţiva şilingi pe tine.

– Iar în colţul albastru, domnilor, vi-l prezint pe... Jack

Jilkes Nebunul. Campionul ringului în peste patruzeci de meciuri. Glasul lui Harry fu acoperit de vuietul aclamațiilor ce însoțiră intrarea în ring a uriașului.

John se uită cum Jack ridică brațele pentru a saluta mulțimea. La prima vedere, nu pierduse nimic din uluitoarea sa statură. Însă, deși pumnii erau tot de mărimea jamboanelor, John vedea că fața celuilalt purta cicatricele prea multor lupte. Corpul cîndva tare ca fierul se îngrășase, iar picioarele nu mai erau stîlpii musculoși și puternici de altădată. Totuși, impresia de om la capătul carierei de luptător era falsă, căci atunci cînd se întoarse cu un rînjet disprețuitor spre el, John văzu licărul ucigaș din ochii îngălbeniți și injectați. O fi fost Jack Nebunul trecut de perioada sa de glorie și abrutizat de bere, dar mai era încă un luptător care avea să țină cu dinții de faima lui atîta timp cît avea suflare în el. Lupta asta nu va fi ușoară.

Se pregătiră de luptă, în timp ce Harry Wilkins stătea între ei, așteptînd momentul ca febra mulțimii să atingă apogeul. Recită o listă minimală de reguli care guvernau meciul cu pumnii goi, însă cuvintele lui trecură neauzite în schimbul de priviri dușmănoase dintre John și adversarul său. Cu o hotărîre de gheață, John își impuse să fie calm și lucid pentru sarcina pe care o avea în față.

– Așadar, mi-au trimis o javră țigănească să-i curm suferința, mîrîi Jack printre puținii dinți rămași. Am să mă distrez pe cinste.

John nu se repezi să apuce momeala. Trucul ăsta fusese încercat de multe ori înainte și învățase să facă față insultelor. Privirea lui rămase calmă, plecînd între timp pumnii și balansîndu-se ușor pe picioare.

Jack scuipă pe podea, la cîțiva centimetri de cizmele celuilalt, dar ochii lui aveau o sclipire care îi spunea lui John că purtarea lui calmă îl scotea din sărite.

Se încordă, așteptînd semnalul lui Harry de începere a

meciului. Se ştia că Jack Nebunul luptă murdar şi John avea să aibă multă bătaie de cap ca să evite cizmele cu boturi de oţel pe care Jilkes le purta ca arme suplimentare.

Primul croşeu veni din neant cu o asemenea viteză şi ferocitate încît, ferindu-se, John îl simţi şuierînd pe lîngă ureche.

John profită de faptul că lovitura ratată îl dezechilibrase pe Jack şi îl lăsase cu corpul expus şi repezi o serie de lovituri scurte şi puternice în abdomenul lui flasc. Însă acestea părură să nu aibă efect asupra lui şi, cînd John se apropie, un pumn vînjos îl prinse într-un upercut care aproape că îl ridică de la pămînt şi făcu să-i ţiuie urechile.

Fu aruncat în braţele oamenilor săi care aveau treizeci de secunde să-l trimită înapoi în ring. Ei îl încurajară prin strigăte, în timp ce el încerca să-şi alunge din cap stelele verzi. Respiraţia i se tăiase, ochii îl usturau de transpiraţie, iar cînd oamenii săi îl împinseră înapoi în mijlocul ringului, i se făcu cu adevărat frică. Îşi pierduse din ochi adversarul.

John clătină din cap şi, cînd pumnul adversarului i se opri în bărbie şi el se clătină. Gustul de cocleală al sîngelui şi răcnetele mulţimii încîntate părură să-l aducă în fire. Începu să danseze în jurul ringului, făcîndu-l pe celălalt să se mişte greoi după el. Avea nevoie de timp şi de şansa de a-şi recăpăta răsuflarea şi de a-şi limpezi capul.

Ciudaţii ochi galbeni ai lui Jack erau injectaţi de sînge şi furie, în timp ce lovea inutil aerul dintre el şi flăcăul care dansa în faţa lui.

– Stai locului, corcitură! mîrîi el. Luptă-te ca un bărbat.

John dansa uşor, cu privirea acum limpede şi fixată pe adversarul său. Se pîndeau, dîndu-şi ocol. Braţul său lung ţîşni şi pumnul lui prinse în plin pometele lui Jack Nebunul. Din crestătura deschisă ţîşni sîngele, amestecîndu-se cu sudoarea de pe faţa buhăită de băutură.

Încă o lovitură, încă o crestătură. Osul se făcu ţăndări

sub loviturile lui ca de ciocan. Însă asta nu stinse furia din ochii de fiară.

Lovitura de picior îl prinse chiar sub genunchi, făcîndu-l să se împleticească şi să-şi piardă ritmul. Jack Nebunul atacă, pumnii lui lovind ca nişte ciocane carnea moale de sub coastele lui John. Acesta dansă mai departe, umplîndu-şi plămînii cu aer, ferindu-şi genunchiul rănit. Trebuia să termine repede cu Jack Nebunul dacă voia să scape doar cu rana aceea. O fi fost ticălosul îmbibat de bere, dar era rău şi puternic şi mult mai periculos decît îl făcuseră pe John să creadă starea şi vîrsta lui.

Cu sudoarea prelingîndu-i-se pe faţă, sări în lături, evitînd un alt pumn, apoi atacă repede cu o serie de lovituri scurte şi puternice în abdomenul expus al celuilalt, după care se retrase dansînd.

Jack Nebunul se împletici. Dezechilibrat şi suflînd din greu, pumnii lui băteau aerul. Îşi goni oamenii care îi strigau să ia cele treizeci de secunde permise şi urlă de furie. Ridicînd pumnii pentru a abate alte lovituri, scutură din cap ca să îndepărteze sîngele şi sudoarea din ochi, apoi se repezi după silueta care dansa.

– Eşti mort, ticălosule! urlă el.

John simulă o lovitură, înălţînd pumnul.

Jack Nebunul ridică braţul ca să-l devieze şi nu văzu upercutul care îl izbi ca un baros în bărbie, aruncîndu-l la podea cu o bufnitură ce zgudui ringul.

Mulţimea sări în picioare. Un muget de mînie explodă deasupra capului lui John, care dansa în jurul celui căzut.

– Hai, gură mare! strigă John. Scoală-te şi luptă!

Jack Nebunul fu ridicat în picioare de oamenii săi, în timp ce Harry Wilkins începu să numere, dar luptătorul de la podea supravieţuise prea multor bătăi ca să rămînă dezorientat mult timp şi, curînd, se smuci din mîinile oamenilor lui. Scutură din cap ca un ogar uriaş, azvîrlind

sînge, muci şi sudoare în mulţimea care vuia. Dar mînia îl făcu neglijent. Pumnii lui Jack Nebunul loveau orbeşte acum, ratîndu-şi ţinta şi dezechilibrîndu-l.

John făcu o eschivă, îşi prinse adversarul cu garda jos şi îl izbi cu toată puterea în bărbie. Pumnul nimeri în plin, aruncînd pe spate capul lui Jack Nebunul. Din cauza şocului, acesta dădu ochii peste cap şi falca îi căzu. Umerii puternici se lăsară, braţele căzură şi pumnii se desfăcură.

Mulţimea tăcu. O linişte mormîntală învălui ringul şi pe cei doi adversari, şi John simţi animozitatea suspendată în tăcerea cumplită.

Jack Nebunul se clătină, cu privirea pierdută şi picioarele odată puternice tremurînd.

Nu era timp de milă. Ringul de box nu era un loc în care să-ţi arăţi mărinimia. John lovi iarăşi. Un pumn neiertător, care îl izbi pe uriaş în plină faţă.

Omul se bălăbăni cu sîngele şiroindu-i din nas. Apoi, căzu în genunchi, ca într-un omagiu adus luptătorului mai tînăr. Trupul voluminos tremură şi se prăbuşi încet la podea.

Harry începu să numere. Oamenii lui Jack aveau treizeci de secunde să-l pună pe picioare şi să-l trimită înapoi în ring. John se dădu la o parte. Mulţimea tăcută se aplecă cu ochii ţintă la eroul căzut.

– Timpul s-a scurs! urlă Harry în tăcerea ameninţătoare. Avem un cîştigător.

Mulţimea erupse. Fructe putrezite aterizară în ring, urmate repede de bănci şi de scaune de lemn. După perne veniră ulcele de bere şi pantofi, în timp ce Jack Nebunul era ridicat de oamenii săi şi cărat umilitor în afara ringului.

Harry se aplecă pentru a evita un picior de scaun în zbor.

– E timpul s-o întindem de aici, băiete, urlă el prin larma înfiorătoare.

John nu avea nevoie să i se spună. Înconjurat de oamenii săi, sări din ring şi dispăru prin cortina de pînză în noapte.

După lumina din cort, întunericul era de nepătruns, însă romii care aşteptau acest moment aveau ochii obişnuiţi cu întunericul şi John şi Harry fură călăuziţi iute la caii ascunşi.

John se aruncă pe calul său, peste măsură de amărît. Şablonul se repeta în seara asta, ca întotdeauna. Victoria lui însemna că ai săi trebuiau să se ascundă, căci localnicii dezamăgiţi nu aveau nici un respect pentru femeile sau proprietatea lor. Dacă le găseau şatra, îi vor da foc, le vor fura sau slobozi caii, iar viaţa le era în pericol. Meciul nu merita preţul.

În noaptea asta, şatra era bine ascunsă şi, cînd John şi ceilalţi intrară călare în vale, erau siguri că nu fuseseră urmăriţi.

Tina şi Sarah îl aşteptau.

– Bea asta, băiete. O să-ţi redea vlaga. Sarah îi întinse o fiertură urît mirositoare care, ştia el, avea puteri magice şi vindeca rapid. O dădu pe gît.

– John Tanner? Glasul răsună limpede şi poruncitor în întuneric.

Bărbaţii formară o linie de apărare în faţa femeilor. Evadarea de care fuseseră atît de siguri era acum compromisă.

– Cine are treabă cu el? John făcu un pas înainte, însă nu văzu decît nişte umbre mişcîndu-se în întuneric.

– Billy Clarke, veni răspunsul.

John se uită la ceilalţi.

– Aprindeţi torţele, şopti el. Şi fiţi pregătiţi în caz că e o capcană. Se îndepărtă cu încă un pas de linia de apărare. Arată-te, Billy Clarke! strigă el.

Silueta unui bărbat călare se mişcă pe fundalul cerului înstelat şi porni să coboare în vale. La lumina pîlpîitoare a torţelor văzură un bărbat înalt, bine clădit, care şedea degajat pe spinarea unui pur-sînge.

John aşteptă încordat. Nu auzea alţi cai, nu simţea nici

o aură de pericol înconjurîndu-l pe vizitator – poate chiar era Billy Clarke.

Bărbatul sări din şa şi păşi înainte, cu mîna întinsă a salut, cu faţa prietenoasă.

– Îmi pare rău că dau buzna aşa, dar ai plecat foarte repede şi n-am avut timp să te prind din urmă la bîlci.

John auzi în spatele său murmurul celorlalţi, dar nu se putu concentra decît asupra celuilalt bărbat. De pe faţa cinstită, ochii lui Billy Clarke priveau drept, iar strîngerea lui de mînă era fermă.

– N-are rost să zăboveşti prin preajmă cînd o gloată îţi caută ascunzătoarea, spuse John. Dar ai riscat venind aici aşa.

Bărbatul masiv zîmbi, uitîndu-se la cercul oamenilor din faţa lui.

– Desigur, nu mă aşteptam la un *pachiv*, dar nu văd nici un risc să-mi vizitez *niamo*.

Se lăsă o tăcere stupefiantă, urmată de un murmur de bănuială.

– *Pachiv* este o ceremonie care se organizează numai pentru oaspeţi de onoare, spuse solemn John. Şi, cu toate că spui că îţi vizitezi rudele, accentul tău nu e cel al tribului nostru, ci *lomavren*.

Billy Clarke îşi scoase pălăria, dînd la iveală părul negru şi des.

– Tribul meu a venit din Armenia, dar oare, ca romi, nu sîntem o singură familie împotriva *gadjikan*-ilor?

John rîse.

– Deci aşa ai putut să ne urmăreşti fără să fii descoperit! *Gadjikan*-ii ar fi făcut mult zgomot, ar fi tropăit pe coline cu caii lor greoi, însoţiţi de lătratul cîinilor. Dar mă uimeşti, Billy Clarke. Nu ştiam că eşti de-un sînge cu noi.

Marele Billy Clarke zîmbi şi faţa oacheşă se încreţi în mii de riduri.

– Obiceiurile vechi mor greu, băiete, şi deşi trăiesc de

mult timp printre *gadjikan*-i, tot mai am cîteva trucuri în mînecă. Se uită în jur. Cît despre sîngele meu, uneori nu e politicos să-ţi dezvălui obîrşia.

Ceilalţi se îngrămădiseră în jurul lui dînd din cap şi murmurînd dar, după ce făcu prezentările, John o luă înainte spre *vardo*-ul său. Bărbaţii şi femeile îl urmară, înghesuindu-se în spaţiul închis pînă nu mai încăpură, cîţiva rămînînd pe scări sau uitîndu-se pe ferestre.

Aerul se încinse de căldura corpurilor şi a lanternelor şi berea trecu din mînă în mînă. Glasurile se înălţau şi coborau, pipele fumegau şi subiectul general de discuţie era lupta din seara aceea. În cele din urmă avu loc o pauză şi Billy se întoarse spre John.

– Ce-ai zice ca următorul tău meci să aibă loc într-un ring de box adevărat din Londra? întrebă el ca într-o doară.

Tăcerea deveni grea şi toţi ochii se întoarseră spre el în aşteptare.

– Depinde ce oferi... şi cu cine e lupta. Glasul lui John era calm, dar gîndurile lui clocoteau. Renumitul Billy Clarke îi oferea ceea ce visase, însă visele puteau fi cîştigate sau pierdute într-o clipă de neatenţie. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede.

Marele om zîmbi.

– Ăsta e un lucru pe care rămîne să-l discutăm, John. Pentru că eu te văd viitorul concurent la titlul britanic.

6

Cordelia era mai obosită ca niciodată. Depănarea poveştii Jacaranda Vines era istovitoare, şi venea prea curînd după criza lăsată în urmă de Jock, aşa că se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală pornind în această călătorie.

Eşti o bătrînă proastă, se mustră ea în timp ce liniştea

cobora, iar respirația ușoară și egală a lui Sophie însoțea oftatul vîntului prin eucalipți. Povestea ar fi putut să fie spusă și în Melbourne. Totuși, oftînd culcată acolo, cu mintea prea activă ca somnul după care tînjea cu disperare să vină, știa că asta era singura cale. În Hunter existau oameni care erau ultima verigă de legătură cu trecutul. Oameni care poate erau dispuși, după atîția ani de tăcere, să vindece ruptura și să redea viață viilor muribunde. Era o acțiune riscantă pe care trebuia să o întreprindă. Ultimul risc în încercarea ei de a salva moștenirea nepoatei sale. Și știa că, dacă de data asta dădea greș, Jock avea să cîștige în cele din urmă.

Cordelia închise ochii cînd primul huruit al tunetului trecu pe deasupra capului ei. Vîntul nu mai adia, acum, în timp ce aerul se îngroșa și sulițele de aramă ale fulgerelor brăzdau cerul, gîndurile ei se întoarseră la primii ani de căsnicie. Trecutul o prindea din urmă, estompînd prezentul, prinzînd viață cu atîta claritate, de parcă deceniile care trecuseră de atunci nici n-ar fi existat.

În anii aceia de început, Jock fusese un amant blînd și răbdător, iar ea se simțise înflorind în timp ce își explora propria senzualitate și se mira de propriile profunzimi pe care el le eliberase. Găsise, în sfîrșit, o supapă pentru toate acele frustrări acumulate. Găsise în sfîrșit pe cineva care îi înțelegea nevoia de a alerga liberă și de a simți pămîntul sub tălpile goale și vîntul în păr. Împărtășeau același vis, luptau pentru aceleași scopuri, iar atunci cînd ea dădu naștere scumpilor ei gemeni, viitorul părea cum nu se poate mai luminos.

Apoi, murise tatăl ei și, de parcă n-ar fi fost de ajuns, sosise lunga secetă. Nesfîrșită și istovitoare, secase de energie pămîntul și oamenii care îngrijeau vița ce se ofilea, rezistînd cu greu de la un an la altul. Soarele era nemilos, vînturile fierbinți, culoarea cerului pîrjolită, iar ei abia se mai tîrau în lungul șirurilor de viță-de-vie cu găleți de apă. Dar tot chinul era zadarnic.

În timpul acelor cinci ani cumpliți, Cordelia fusese sfîșiată între două loialități, și chiar și acum se mai întreba dacă nu cumva seceta produsese primele fisuri în căsnicia ei. Căci așa cum crăpase pămîntul sub viță și stîrnise spirale de praf în lungul teraselor, la fel îi pîrjolise visele și dezgolise rădăcinile relației cu soțul ei.

Bundoran-ul lui Jock era o podgorie mai mică decît Jacaranda, și mai ușor de îngrijit, căci terasele lui ocupau mai puțin de două mii de acri. Jock instalase un sistem de irigații alcătuit din țevi ce veneau din găuri de forare și rîuri secate, și atît timp cît exista puțină apă în izvoarele subterane, Bundoran-ul supraviețuia.

Cu Jacaranda Vines, lucrurile stăteau altfel. Ea se întindea pe mii de acri, ceea ce făcea imposibil să fie irigată prin același sistem.

Jock știuse că Jacaranda nu avea să rodească și nu înțelegea de ce Cordelia insista să se scoale zilnic înainte de ivirea zorilor pentru a căra apă cu căruța în lungul teraselor cu viță muribundă, înainte de a se întoarce, epuizată, să se ocupe de Bundoran. O fi fost podgoria lui mai mică decît Jacaranda și cu mai puțină istorie în spate, dar avea să treacă de secetă cu pierderi minime dacă el și Cordelia puneau tot sufletul și nu se dădeau bătuți. Nu-i plăcea deloc hotărîrea ei încăpățînată de a lupta pentru supraviețuirea Jacarandei, cînd vița lui avea nevoie de tot atîta atenție și, pe măsură ce arșița se întețea, certurile lor erau mai aprige.

În cele din urmă, seceta fusese curmată de ploile torențiale care culcaseră la pămînt vița supraviețuitoare a Jacarandei. Cînd, după potop, Cordelia își însoți mama și fratele Edward în prima plimbare de-a lungul teraselor, au știut că erau terminați. În anul acela nu avea să fie nici o recoltă, la fel cum nu fusese nici în cei cinci ani precedenți. Pierduseră totul. Jacaranda Vines murise.

În dimineața umedă și mohorîtă, Cordelia se întorsese

la Bundoran cu fustele pline de noroi, deprimată, şi îl găsise pe Jock jubilînd.

– Sîntem în siguranţă, Cordy! În ciuda potopului, viţa a supravieţuit. Ştiam eu că sistemul de araci o să ţină.

Probabil că văzuse lipsa de entuziasm din ochii ei, căci bucuria lui fu iute înlocuită de mînia rece.

– Ţi-am spus că Jacaranda nu o să reziste. Dacă ai fi îngrijit viţa noastră cu tot atîta energie cît ai cheltuit acolo, poate nu pierdeam sauvignon-ul.

– Jacaranda e a mea mai mult decît va fi vreodată Bundoran-ul, Jock, spuse ea încet. Familia mea a lucrat podgoria aia timp de patru generaţii. Acum s-a dus. Simţi lacrimile ameninţînd, dar refuză să le lase să curgă. Nu voia nicicum să-l lase să vadă ce mult însemna eşecul pentru ea. Mă bucur că tata nu mai e ca să vadă asta.

Jock se uitase atunci la ea cu o expresie blajină. Arăta ca vai de lume, cu părul ud lipit pe faţă şi picurîndu-i pe spate, cu cizmele pline de noroi pătînd podeaua lustruită. Totuşi, bărbia ei era ridicată şi expresia gurii hotărîtă. O cuprinse cu braţul şi o strînse lîngă el.

– Ştiu ce înseamnă Jacaranda pentru tine, Cordy, şi te rog să mă ierţi dacă am fost insensibil. Însă modul de viaţă pe care ni l-am ales nu e pentru cei slabi. Tatăl tău ştia şi el şi nu te-ar condamna.

– Ai dreptate, spuse ea trăgîndu-şi nasul. Dar cum n-a mai fost recoltă de cinci ani, Jacaranda nu are bani de butaşi. De la moartea tatei, mama a pierdut voinţa de a lupta, iar Edward e încă prea tînăr ca să preia frîiele. Dacă nu fac ceva, şi repede, Jacaranda se va duce la fund pentru ultima dată.

După această izbucnire, ea se adăposti în îmbrăţişarea lui, cu urechea lipită de vesta bărbatului, auzindu-i bătăile regulate şi reconfortante ale inimii, în tăcerea care se lăsase în cameră.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd el vorbi, din glasul lui se simţea că este îngîndurat.

– Recolta noastră de anul ăsta ne va ajunge să investim în viţă nouă pentru Jacaranda. Dacă eşti gata de luptă, sînt şi eu. Să vedem dacă putem salva ceva din dezastrul ăsta.

Retrăgîndu-se din îmbrăţişarea lui, Cordelia îl privi în ochi.

– Vorbeşti serios, Jock? Parcă îi era frică să spere, căci asta părea un răspuns la rugăciunile ei.

El dădu din cap.

– Sînt dispus să investesc în Jacaranda Vines, însă sper să înţelegi că investiţia nu poate fi un dar, Cordy. Vreau ceva în schimb.

Bănuieli sumbre îi temperară speranţa şi pulsul i se acceleră.

– Vreau cincizeci la sută din podgorie.

Cordelia oftă în întuneric şi somnul veni în cele din urmă. Viţa pe care o plantase Jock cu atîţia ani în urmă o fi salvat Jacaranda, însă plantînd-o, el semănase vînt. Acum ei culegeau furtuna.

Daisy se aşeză în leagănul de lemn ce scîrţîi în întunericul de pe verandă. Aerul era încremenit, ca înainte de furtună, şi îmbibat de parfumul micsandrelor şi iasomiei, pe care le plantase cu mulţi ani în urmă. În mod obişnuit, pacea liniştitoare a grădinii ei i-ar fi făcut plăcere, însă în seara asta, pe cînd se uita cu ochii mijiţi spre ocean, nu era atentă la natura din jur, căci mintea îi era în altă parte.

Încă îi mai era dor de soţul ei Martin, cu toate că erau aproape cincizeci de ani de cînd murise. Bănuia că felul în care se stinsese nu o lăsa să se împace cu gîndul morţii lui. Cancerul trecuse nedetectat ani de zile şi cînd, în cele din urmă fusese diagnosticat, era prea tîrziu pentru a mai fi operat. Trei luni mai tîrziu, Martin se dusese, iar ea încă nu putea accepta golul pe care îl lăsase în urma lui. Încă mai găsea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună căci, în ciuda

dezaprobării tatălui său, căsnicia lor fusese cu adevărat fericită.

Zîmbi aducîndu-şi aminte ce furios fusese tatăl ei cînd ea rămăsese pe poziţie, refuzînd să se mărite cu altcineva. Fusese singurul ei gest de sfidare, şi nu îl regretase niciodată.

Oftînd adînc, Daisy dezlegă cordonul halatului de bumbac şi îl lăsă să-i cadă de pe umeri. Era prea cald chiar şi pentru cele mai uşoare haine şi, cu toate că de felul ei era ruşinoasă, ştia că nimeni nu putea s-o vadă stînd acolo în cămaşă de noapte, căci veranda era la distanţă de drum, şi era apărată de un rînd de eucalipţi cu flori roşii.

Şedea acolo, în întuneric, gîndindu-se la viaţa ei, întrebîndu-se cum ar fi fost dacă ea şi Martin ar fi putut avea copii. Poate că dacă ar mai fi avut pe cineva la care să ţină, nu s-ar fi simţit atît de izolată. Totuşi, în viaţa asta nu existau garanţii şi nu putea fi sigură că, dacă ar fi avut un copil, acesta ar fi vrut să-şi bată capul cu ea. Părinţii în vîrstă şi singuri pot deveni o povară.

– Dar nu sînt bătrînă, şopti ea în întuneric. Am cincizeci şi unu de ani. În comparaţie cu mama, asta e nimic. Nici vorbă de bătrîneţe.

Se gîndi la asta un timp, apoi înţelegerea veni ca un trăsnet. Era vremea să înfrunte realitatea. Era vremea să înceteze să-şi mai irosească viaţa jelindu-se şi plîngîndu-şi de milă. Martin o apărase mereu de Jock şi Mary. O ferise de realităţile aspre ale corporaţiei familiei şi de grijile pe care le presupuneau afacerile, cu toate că era perfect capabilă să le facă faţă. Iar ea îl lăsase s-o facă, pentru că era mai uşor să cedezi decît să te lupţi să fii auzit.

Tatăl său văzuse rezerva ei înnăscută ca pe o lipsă de inteligenţă şi îi insuflase neîncrederea în sine, astfel încît o înspăimîntau adunările mari şi era stîngace cu străinii. Tacticile lui intimidante o speriaseră şi ajunsese să creadă, încă din adolescenţă, că înfăţişarea ei era singura trăsătură

salvatoare. Acum, cînd moartea lui Martin îşi pusese amprenta pe fiecare linie a chipului ei, ajunsese să creadă că îşi pierduse chiar şi acel unic dar şi, ca un şoarece timid, se ascunsese, devenind mai cenuşie ca niciodată.

Se ridică, iar halatul uitat alunecă pe podeaua de lemn a verandei. Cu pulsul galopînd, deschise uşa de plasă şi intră în hol pentru a se privi în oglindă. Dacă ar putea să-şi recapete încrederea în sine, poate că anii de influenţă constantă a lui Martin n-ar fi irosiţi. Dacă putea să vadă în oglindă un crîmpei din fata care îşi sfidase tatăl autoritar şi se măritase cu bărbatul pe care îl iubea, poate că viitorul ei avea să fie mai puţin cenuşiu, mai puţin pustiu.

Cu mîinile tremurătoare, aprinse lumina. Nici un gînd negativ nu trebuia să-i întunece judecata, hotărî ea şi, după ce inspiră adînc, îndrăzni să se confrunte cu femeia din oglindă.

Bineînţeles că avea riduri dar, în imaginaţia ei, ele erau mult mai rele decît în realitate. Părul ondulat, de un blond închis, avea şi fire cărunte, dar asta se putea rezolva uşor. În spatele ochelarilor cu ramă metalică, ochii ei erau surprinzător de limpezi, cu irisul cenuşiu, încercuit cu negru şi gene poate nu tot atît de negre şi lungi cum fuseseră cîndva. Lentilele de contact şi rimelul vor suplini – avea să se ocupe mîine de asta.

Îşi trecu degetele peste pomeţii înalţi şi nasul subţire. Faţa ei îşi pierduse rotunjimea tinereţii, dar arăta bine, iar pe gît încă nu avea riduri. Cu puţin ruj, gura mergea, şi erau ani de cînd nu-şi mai făcuse manichiura. Unghiile cîndva lungi şi perfecte fuseseră distruse de grădinăritul frenetic menit să umple orele de singurătate de după moartea lui Martin.

Clipi mărunt pentru a bloca gîndul negativ, apoi ridică sfidător bărbia şi se îndepărtă cu cîţiva paşi de oglindă pentru a-şi aprecia silueta. Fusese întotdeauna suplă, deşi nu era foarte înaltă; apoi, cu toate că nu i-ar fi stricat să mai pună

pe ea cîteva kilograme, silueta ei era încă frumoasă şi neatinsă de cicatrice sau vergeturi.

– E timpul să fii luată în seamă, Daisy, îi spuse ea cu hotărîre imaginii din oglindă. Gata cu hainele de văduvă. Gata cu calitatea a doua. Şi gata cu intimidările.

Erau cuvinte curajoase pentru cineva care acceptase cu mult timp în urmă că locul ei în familie era la coada cozii. Ochii cenuşii priviră în ei înşişi un moment lung, de parcă aşteptau ca cineva să nege acest curaj nou găsit. Însă nu era decît tăcere.

– Încă mai ai o viaţă, Daisy, îşi spuse ea. Tata nu-ţi mai poate face nici un rău, numai tu poţi - nefăcînd nimic. Aşa că, la treabă! du-te acolo şi fă-te auzită. Zîmbi fotografiei în ramă de argint, ce stătea mereu pe polița căminului.

Martin îi întoarse zîmbetul şi, în liniştea încăperii pustii, păru să încurajeze în şoaptă.

„– L-ai sfidat o dată, fă-o din nou".

Daisy dădu din cap. Spiritul iubitor al soţului ei era viu în ea. Făcuse primii paşi spre încrederea în sine, iar mîine avea să înceapă ieşirea din umbrele familiei şi campania împotriva distrugerii Jacarandei Vines.

În primele ore de după ivirea zorilor era răcoare şi plăcut; Sophie se întorsese de la înot împrospătată şi plină de energie. Dormise bine în noaptea precedentă şi o visase tot timpul pe Rose.

– În dimineaţa asta eşti voioasă, iubito. Ai dormit bine?

Sophie dădu din cap. Se şterse cu prosopul, apoi se schimbă în sutien de plajă şi pantaloni scurţi.

– N-am mai dormit aşa de bine de ani de zile. Probabil că aerul curat e cauza.

– Prin urmare, nu-ţi pare rău că ai venit cu mine? Zîmbetul bunicii ei era timid.

Sophie rîse.

– Deloc. Era timpul să-mi iau o vacanţă. Se opri cu cuţitul deasupra unei roşii în timp ce pregătea micul dejun. Îţi dai seama că, tăind cele două săptămîni pe care le-am petrecut cu Crispin în luna de miere, asta e prima vacanţă pe care o am de cînd am terminat şcoala?

– Numai muncă şi joacă deloc, strîmbă din nas Cordelia. Îmi dai două felii de costiţă? În dimineaţa asta mi-e tare foame.

– Doctorul a spus că ar trebui s-o laşi mai moale cu grăsimile animale, bunico.

– Aiurea! Ce ştie nerodul ăla? Două feliuţe – şi am să mănînc şi una prăjită.

– Asta-i înmormîntarea ta.

– Măcar am să mor fericită, replică ea, şi rîseră amîndouă.

Mîncară afară, sub copertină. Era răcoare şi muştele nu roiau încă, aşa că masa fu plăcută.

– De ce facem călătoria asta, bunico? întrebă Sophie. Nu puteai să-mi spui la Melbourne povestea din spatele Jacarandei?

– Ba puteam, recunoscu Cordelia. Dar voiam de mult să mai văd o dată un anumit loc înainte să mor şi nu mi-a venit în minte nimeni cu care să-mi fi plăcut mai mult să merg decît cu tine.

– Şi care este, mai exact, acel loc?

– Ai să afli în curînd.

Sophie oftă şi se uită curioasă la bătrînă.

– De ce e atît de important să faci un secret din destinaţia noastră? Ce e acolo atît de aparte?

– Oameni. Amintiri. O parte din tinereţea mea, murmură Cordelia.

– Cînd ai fost ultima dată acolo?

Cordelia se uită în zare zîmbind trist.

– E foarte mult de atunci, Sophie. Înainte de a-l cunoaşte

pe bunicul tău. Sper că nu s-a schimbat prea mult, mi s-ar rupe inima să nu-l recunosc.

Se uită la Sophie şi probabil că văzu în ochii ei multe întrebări, căci o bătu uşurel pe mînă şi zîmbi iar.

– Am să-ţi spun mai multe cînd ajungem acolo, iubito. Deocamdată, va trebui să te mulţumeşti cu povestea sosirii lui Rose în Australia.

În ciuda obiecţiilor Ameliei, ca şi cum ar fi avut aerul că era inutil grăbită, nunta fu plănuită la sfîrşitul verii. Isobel şi Gilbert urmau să se cunune în Wilmington Church, iar episcopul de Lewes avea să oficieze ceremonia. Recepţia se organiza la conac.

Afară, pe domeniu, Rose îndesa în buzunarul şorţului ultima dintre scrisorile mamei sale, ce soseau la intervale neregulate. O citise de multe ori în ultimele patru săptămîni şi Rose se întreba cînd va mai primi veşti de la Kathleen. Cu un oftat trist, se uită lung peste grădina de zarzavaturi. Soarele de început de vară încălzea zidurile de cărămidă care împrejmuiau acest rai plin de pace, iar ea îşi ridică faţa în bătaia razelor, savurînd acest moment de linişte după forfota din gospodărie. Aici putea să viseze, să invoce amintirea mamei, a fraţilor ei şi a vieţii de familie de care încă îi era cumplit de dor.

În ultimele cinci luni, avusese numai două ocazii să viziteze Şcoala de Fete din Jevington şi, cînd o făcuse, descoperise că între ea şi mama ei se instalase stînjeneala. Kathleen nu fusese răutăcioasă, ci doar distantă. Rose scoase un lung oftat. Legăturile de familie se rupseseră de cînd se mutase la conac. Davey se ferea de ea, iar în vizitele ei zorite nu avusese niciodată timp să-i recapete încrederea. Nici bebeluşul nu o mai recunoştea, ţipa şi se zbătea cînd încerca să-l ia în braţe.

Nu că nu i-ar fi plăcut să trăiască la conac, îşi zise ea.

Mîncarea era din belşug, patul confortabil, iar cînd zilele lungi de muncă se terminau, tovărăşia celorlalte servitoare o făcea să uite că o dureau tălpile. Spre marea ei uşurare, căpitanul îşi ţinuse mîinile acasă în ultimul timp, cînd făcea vizite dese, şi ea îl zărise doar cînd şi cînd, călărind pe coline.

Pe cînd soarele cobora încet, gîndurile lui Rose se întoarseră la John. Nu mai primise nici o veste de la el tocmai de la înmormîntarea tatălui său şi se întreba dacă zvonurile despre succesul lui în ringul de box erau adevărate. Şi, totuşi, nu-i venea să creadă că se dusese la Londra fără a veni mai întîi să-şi ia rămas-bun de la ea.

Cînd soarele dispăru, era deprimată. În astfel de momente, cînd avea puţin timp şi pentru ea, singurătatea i se părea cel mai greu de suportat. Se simţea abandonată de toată lumea. Îi era dor de compania lui John aproape tot atît de mult ca de familia ei şi spera că zvonurile erau neadevărate sau, barem, o exagerare a adevărului. Poate că acum, fiindcă era vară, el avea să se întoarcă în sat la tîrgul de cai pe care îl ţineau întotdeauna ţiganii pe imaşul comun, înainte de strîngerea recoltei.

– Domnişoara Isobel are nevoie de tine, Rose.

O smulse din gîndurile ei glasul unei servitoare, Queenie. Îşi îndreptă boneta şi îşi netezi şorţul înainte de a alerga în casă.

Isobel Ade era îmbujorată de emoţie cînd se întoarse de la fereastră.

– Am veşti bune, Rose! Mama a fost de acord să mă însoţeşti la Londra cînd voi fi măritată.

Se alese praful din moralul lui Rose.

– Mulţumesc, domnişoară Isobel, murmură ea. Dar ştiu despre Queenie că spera să meargă cu dumneavoastră. O să fie dezamăgită.

– Queenie nu e servitoarea mea, spuse Isobel încruntîndu-se. Nu eşti încîntată că vii cu mine, Rose? Credeam că o să-ţi placă aventura Londrei şi tot ce are ea de oferit.

Fata îşi muşcă buza. Londra era o perspectivă interesantă – păcat că avea să facă parte din ea şi căpitanul.

– Londra sună minunat, domnişoară Isobel, răspunse ea cu atît entuziasm cît putu aduna. O să mai luaţi şi alţi servitori cu dumneavoastră? Măcar dacă sînt mai mulţi, va fi mai sigur.

– Alice, de la bucătărie şi am să mai angajez o bucătăreasă şi o menajeră. Isobel o luă pe Rose de mîini şi o privi în ochi. Ce te frămîntă, Rose? Gîndul că părăseşti Wilmington sau te temi că ai să pierzi legătura cu John? Isobel şi tînăra ei servitoare fuseseră întotdeauna apropiate şi ea cunoştea majoritatea speranţelor lui Rose, dacă nu toate temerile ei.

– Dacă plec de aici, nu o să ştie unde să mă găsească, spuse Rose repede.

Isobel rîse şi se îndepărtă.

– Prostuţo! Bine-nţeles că va şti unde eşti şi, cum am auzit că e şi el la Londra, o să poţi să-l vezi în zilele tale libere. Totul e stabilit, Rose, şi nu vreau să mai aud nici un cuvînt.

Rose făcu o scurtă reverenţă şi ieşi din cameră. Starea ei de spirit era confuză. Cu John la Londra şi o casă plină de servitori, poate că lucrurile aveau să fie în regulă. Totuşi, avea presentimentul că, însurat sau nu, căpitanul nu îşi va schimba năravul, iar perspectiva de a se strădui tot timpul să-l evite era descurajantă.

Gilbert ieşi din sufragerie după ce băuse destul de mult vin roşu la o cină excelentă şi o zări pe Rose prin fereastra înaltă din hol. Ea stătea sub felinarul din grădină, vorbind cu un ţărănoi. Acesta îi înmînă la un moment dat o scrisoare şi Gilbert se întrebă dacă fata avea un admirator care îi trimitea bilete de dragoste sau dacă afecţiunea ei îi era destinată tinerelului cu coşuri cu care vorbea.

În oricare alt moment, i-ar fi lăsat în plata lor şi s-ar fi dus în salon să se alăture doamnelor. La urma urmei, era doar o servitoare care nu merita să fie luată în seamă, în afară de silueta frumoasă şi de temperamentul aprig. Însă, ceva din purtarea ei, în timp ce citea scrisoarea, îi ațîță curiozitatea şi, scuzîndu-se față de boierul, se strecură afară pe uşa laterală.

Mîna lui Rose tremura pe măsură ce înțelesul cuvintelor scrise ordonat îi pătrundea în minte.

Rose, fata mamii,

Lucrurile pe care trebuie să ți le spun îți vor pricinui durere şi îmi pare rău că nu pot să fiu acolo să te alin. Însă acum eşti destul de mare ca să-ți urmezi propriul drum în viață, şi ai să înțelegi motivele pentru care te-am lăsat în grija străinilor.

Nu mai pot să trăiesc şi să muncesc în Jevington, Rose. Doamnele sînt bune, dar Joe este veşnic bolnav, cu febră, iar Davey a făcut ca traiul nostru aici să fie cu neputință pe viitor S-a apucat să dea foc pe aici şi mă tem că într-o zi chiar o să facă un prăpăd. Însă ăsta nu este singurul motiv al plecării mele. N-am fost niciodată fericită în Anglia, ştii asta. Mi-e tare dor să mă întorc în Irlanda, printre ai mei, iar acum, că tatăl tău nu mai e lîngă mine, pot să mă întorc la familia mea.

Poate te întrebi de ce nu poți să vii şi tu cu noi. Ca femeie, ştiu ce grea va fi viața pentru tine, fata mamii, şi răceala mea aparentă nu a fost decît felul meu de a te pregăti pentru viitor – un viitor care în Irlanda nu ar fi cu putință, căci nu se prea găseşte de lucru, iar o fată tînără nu poate să spere să aibă toate avantajele pe care le ai tu la boier. Am făcut în trecut nişte lucruri care au adus ruşinea – şi

mai rău – asupra familiei mele şi poate că, plecînd din Sussex, acele fapte urîte se vor şterge. Fii tare, Rose, şi nu uita că ne-ai promis tatălui tău şi mie că ai să stai departe de neamul Tanner, căci există forţe puternice care se opun unei asemenea căsătorii, iar dunkkerina *nu trebuie înfuriată.*

Rose se uită îngrozită şi îndurerată la foaia de hîrtie pătată. Îşi dădea seama că mama ei vărsase lacrimi cînd scrisese, însă lacrimile acelea nu puteau să fi fost nici pe jumătate atît de amare ca acelea care i se rostogoleau ei pe obraz în timp ce pătrundea întregul impact al cuvintelor.

– Dar de ce? hohoti ea. Cum ai putut să mă părăseşti? Nu m-ai iubit deloc? Mototoli scrisoarea, îşi ridică fustele grele şi alergă în întunericul binevenit. Nu ştia unde se ducea sau ce făcea. Ştia doar că trebuia să plece de acolo.

Întunericul o învălui cînd coborî în fugă dealul spre şirul de rododendroni ce mărginea partea de sud a domeniului. Nu luă în seamă crengile care o biciuiau pe cînd îşi croia drum prin tufele dese, nici spinii ascuţiţi ce i se înfigeau în haine şi în piele. Cuvintele scrisorii îi bubuiau în cap, însoţind tropotul ghetelor sale pe pămîntul proaspăt semănat şi acoperit cu un strat subţire de brumă lucitoare. Căci acum era cu adevărat singură. Cu adevărat abandonată printre străinii cărora nu le păsa ce se întîmplă cu ea.

Sărind gardul scund de la marginea cîmpului, Rose se îndreptă spre rîu. Trestiile foşneau în vînt, ţipătul răzleţ al unei bufniţe o trăgea şi mai aproape. Se opri brusc, cu vîrful ghetelor afundat în mîlul moale de la marginea apei.

Se uită la suprafaţa care reflecta ca o oglindă secera lunii, cu umerii zguduiţi de plîns. Durerea era aproape insuportabilă. În seara asta pierduse totul. De ce să nu pună capăt aici chinului ei? Nimeni nu avea să-i ducă dorul.

– Eu n-aş face asta, fetiţo. Apa este cumplit de rece.

Rose se întoarse mirată şi, de frică, inima îi bubui dureros în piept.

Gilbert stătea lîngă trestii, cu braţele încrucişate la piept, cu picioarele bine înfipte în iarba acoperită de brumă de la marginea rîului. Zîmbea, iar ochii şi dinţii lui străluceau în lumina lunii.

– Orice te-a supărat nu poate să fie atît de rău încît să te arunci în apa asta murdară. Întinse mîna. Vino, Rose!

Lacrimile ei se uscaseră, însă durerea pricinuită de vorbele mamei sale muşca adînc. Rose se uită la apa care îi spăla ghetele, apoi la Gilbert. Nu trebuia să-l lase să vadă cît de vulnerabilă şi speriată era.

– Eu nu însemn pentru dumneata decît distracţie. De ce ţi-ar păsa?

Mîna ezită.

– Dacă eşti hotărîtă să te arunci în mizeria asta de apă, atunci nu-mi rămîne decît să sar după tine şi să fac pe eroul. Mi-e indiferent dacă trăieşti sau mori, dar rochia asta a ta e scumpă şi ar fi păcat să se strice.

Tonul lui era rece şi accentua frigul din lăuntrul ei.

– Nu ţi-am cerut ajutorul. Pleacă!

O sprînceană arcuită şi zîmbetul fulgeră iarăşi.

– Uşurel, uşurel, o mustră el. Apoi, cu o iuţeală care o luă prin surprindere, o culese de pe marginea rîului şi o depuse cu fermitate pe spate în iarba înaltă.

Ea se zbătu să se ridice, însă el fu iarăşi prea rapid pentru ea. Cînd bărbatul o încălecă, ţintuindu-i braţele la pămînt, ea îşi dădu seama că intenţiile lui fuseseră de la bun început murdare. Deodată, pentru ea deveni important să trăiască, să se lupte şi să învingă răul nopţii.

– Dă-te la o parte! ţipă ea, dînd din picioare, luptîndu-se cu toată forţa care îi mai rămăsese după fuga nebună pe cîmp.

Zîmbetul lui dispăru şi, cu mîini acum hotărîte, îi sfîşie hainele şi îi frămîntă carnea. Greutatea lui îi tăia respiraţia, lipind-o de pămînt, în timp ce respiraţia lui deveni gîfîită şi ochii strălucitori de poftă.

– Nu pînă nu voi fi obţinut ce vreau, Rosie.

Rose țipă și se zbătu cînd el îi depărtă picioarele și o pătrunse. Durerea era ca un cuțit și îi luă și ultima suflare, iar mîinile lui îi zgîriau spatele pînă la sînge. Lacrimile mute i se rostogoleau pe față și îi intrau în păr, iar zbaterile erau tot mai slabe, în timp ce durerea eclipsa cerul luminat de lună.

În cele din urmă se termină. Rose îl simți ridicîndu-se și, pe sub pleoapele umflate de plîns, îl văzu îndepărtîndu-și pămîntul de pe mîini și de pe genunchi. Își aranjă părul, își îndreptă haina, apoi se uită la ea.

– O să fie cuvîntul meu împotriva cuvîntului tău, Rose. Băiatul care îți aduce mesajele ar trebui să fie mai atent cînd trece pe aici. Apoi, zîmbi și porni peste cîmp spre conac, de parcă fusese la o plimbare.

Hohotind de plîns, Rose își adună hainele zdrențuite. Îi era frig. Atît de frig de parcă era în mormînt. Juponul era pătat de roșul aprins al rușinii și, pe cînd încerca să oprească sîngele, lacrimi fierbinți de umilință îi picau pe mîini.

Dorința de a sfîrși cu toate dispăruse, fiind înlocuită de furia împotriva căpitanului Gilbert Fairbrother. Într-o zi va găsi ea o cale să-l facă să plătească pentru fapta lui.

7

Lady Clara Fairbrother era neliniștită. Remarcase absența prelungită a fiului ei după cină, culoarea aprinsă a feței lui și noroiul de pe cizme cînd acesta se întorsese. Făcuse el o ispravă, cunoștea semnele. Totuși, nu putu să nu admire naturalețea comportamentului lui în timp ce le distra pe Isobel și Charlotte, arătîndu-le trucuri cu cărți de joc, însă gesturile lui erau prea artificiale ca să fie pe deplin liniștită.

Seara se prelungea la nesfîrșit și, în cele din urmă, ieși din salon, invocînd o durere de cap și nevoia de a se culca

devreme înainte de lunga călătorie din dimineaţa următoare. Închise după ea uşa grea a salonului, oprindu-se o clipă în loc pentru a se gîndi ce să facă. Trebuia neapărat să stea de vorbă cu Gilbert, însă nu acum, cînd toţi ceilalţi erau încă treji.

Clara se uită prin hol şi se duse repede în camera de zi. Nu se osteni să aprindă lumînările, vedea foarte bine la lumina lunii şi, aşezîndu-se pe scaunul de lîngă glasvand, se uită în grădină. Va aştepta pînă se va linişti casa, înainte de a se duce în camera lui Gilbert. Era mai bine să stea aici decît să rişte să adoarmă pe pat.

Pajiştea mare se întindea pînă la un tufiş înalt şi des de rododendroni, dincolo de care se zărea panglica argintie a rîului ce mărginea domeniul la sud. După zarva Londrei, aici era linişte şi pace, însă ea era bucuroasă să plece. După numeroasele vizite din ultimele luni, se cam săturase de viaţa idilică de la ţară, şi era mai mult decît gata să se întoarcă în vîltoarea unui nou Sezon londonez.

Gîndurile ei se întoarseră la fiul cel mic. Gilbert era un prost şi, cu toate că nu ştia ce ispravă mai făcuse în seara asta, Clara spera să nu prilejuiască vreo surpriză neplăcută. Păcat că nu se fixase nunta cu cîteva luni mai înainte, dar şi aşa fusese grăbită destul de scandalos şi nu voia ca această ceremonie să fie întinată de vreun scandal.

Ceva se mişcă în depărtare şi Clara se aplecă, aşteptîndu-se să vadă o vulpe sau un bursuc. Însă ce şchiopăta pe pajişte nu era un animal sălbatic. Îşi ţinu respiraţia şi, ridicîndu-se, întinse mîna spre clanţă. Doar nu avea vreo legătură cu Gilbert. Şi totuşi...

Uitînd să-şi pună pe umeri un şal, ieşi în frigul nopţii. Pantofii fini nu o apărau de bruma de pe pavaj şi nici de roua ierbii, iar rochia de seară era prea subţire, însă nici nu-şi dădea seama că era frig pe cînd se grăbea să taie calea fetei spre spatele casei şi odăile servitorilor.

Cu un glas blînd dar poruncitor, spuse:

– Tu de acolo, opreşte-te!

Cu un efort de a-şi ascunde ruşinea, Rose strînse în jurul corpului hainele zdrenţuite. Tremura şi, pe faţa albă, ochii ei erau două umbre negre.

Clara înţelese totul dintr-o singură privire.

– Cine ţi-a făcut asta? întrebă ea cu glas poruncitor.

– Căpitanul Gilbert Fairbrother, răspunse fata cu o mînie clară, inconfundabilă.

– Mai încet, fato! Vrei să trezeşti toată casa? Clara o apucă de braţ şi se uită pe furiş la uşile deschise de la camera de zi. Totul era nemişcat, iar din dormitoarele de sus se zărea pîlpîind lumina lumînărilor.

– Tac, dacă asta înseamnă că o să-l pedepsiţi pe căpitan pentru ce a făcut. Rose o fulgeră cu privirea pe sub pleoapele umflate, cu gura încă pătată de sînge acolo unde buza îi fusese rănită.

– Minţi! spuse repede Clara. Fiul meu a fost în casă toată seara. Am să jur că aşa a fost.

Rose o privi cu ură.

– Aşadar, îl apăraţi?

– Da, dacă asta va evita un scandal. Sînt gata oricînd să jur. Strînsoarea ei slăbi şi glasul deveni voit mai puţin poruncitor. Fata trebuia potolită. Poate ajungeau la o învoială.

– Dacă scoţi o vorbă, am să pun să fii dată afară. Dar dacă taci, am să am grijă să fii recompensată. Se uită la vînătăile care acopereau umerii goi şi braţele fetei. Gilbert era un prost că se lăsa în voia poftelor sale.

– Cum? întrebă Rose, tot cu glas puternic şi limpede în liniştea nopţii. Nu puteţi să-mi daţi înapoi ce mi s-a furat în noaptea asta, Lady Clara.

– Oricum ai fi pierdut curînd acel ceva.

Era limpede că Rose făcea un efort pentru a fi stăpînă pe situaţie, însă tremura atît de tare, încît Clara se temu că o să leşine. Nu avea cum să se înţeleagă cu ea în starea aceea.

Ignorînd refuzul lui Rose de a fi ajutată, o luă cu un braţ pe după talie, cu o mînă fermă de braţ şi o trase pe după casă spre o uşă ce dădea într-o încăpere în care, descoperise ea, boierul se ocupa de afacerile domeniului. Cu un oftat de uşurare, Clara aprinse o lampă şi o puse pe masă. Nici urmă de ceilalţi servitori. Nu le va deranja nimeni.

– De ce îl apăraţi? întrebă Rose cu curaj.

– Pentru că este fiul meu, iar un scandal ar frînge inima tatălui său şi l-ar distruge pe fratele lui. Clara începu să spele zgîrieturile fetei cu o bucată de vată şi apă rece. Găsise o haină de-a gazdei în dulapul din colţ şi acum Rose şedea liniştită la masă, înfăşurată în haină; vînătăile se vedeau şi mai bine în lumina lumînării. Carnea de pe spate îi era julită pînă la sînge de pămîntul pe care o azvîrlise el şi, ascultînd ce făcuse Gilbert, şi Clara se întreba cum de putea să-l apere. Însă trebuia să-l apere dacă voia ca fiul ei cel mare să aibă un viitor în parlament.

– Atunci, nu sînteţi mai bună decît el, spuse cu răceală Rose.

Clara aruncă vata în apă şi se şterse pe mîini.

– Ce vrei, Rose? Se uită calmă la fată. Experienţa o învăţase că există întotdeauna un preţ, indiferent cît de umilă e victima.

– Vreau să plătească pentru ce a făcut. Vreau răzbunare.

– Nu Gilbert e cel care va plăti, spuse liniştită Clara. Tatăl lui este cel care ţine baierele pungii. Dar am să văd ce pot să fac.

Rose se ridică, haina căzîndu-i peste mîini şi ajungîndu-i pînă la genunchi, şi Clara îşi dădu seama, tresărind, că sub vînătăi şi tăieturi era frumoasă în mînia ei, şi înţelese de ce îi căzuse cu tronc lui Gilbert.

– Nu mă interesează banii dumneavoastră, şuieră Rose. Nu mă puteţi cumpăra.

Mîinile Clarei zburară spre diamantele de la gît.

– Atunci ce vrei?

Rose îşi pipăi tăietura de la buză şi suflecă mînecile hainei.

– Vreau să-mi găsiţi o slujbă de cameristă. Nu pot să rămîn aici şi, cu siguranţă, nu pot să merg la Londra cu domnişoara Isobel. Nu acum. Cum aş mai putea s-o privesc în ochi ştiind lucrurile astea despre el?

Clara se aşează. Într-adevăr, asta ar fi fost o ieşire din situaţia neplăcută. Odată Rose plecată din casă, Isobel şi familia ei nu va mai auzi niciodată de întîmplările dezastruoase din seara asta, iar Gilbert nu o să aibă ocazia să repete performanţa.

– Dar domnişoara Isobel are de gînd să te aducă ea însăşi la Londra, cînd ea şi Gilbert se vor aşeza la casa lor. Cum ai să-i explici că te-ai răzgîndit?

– Am să găsesc eu ceva, replică ferm Rose. Dar nu vreau să merg la Londra cu stăpîna, ca să fiu folosită de fiul dumneavoastră. Pieptul ei urca şi cobora, trădînd mînia pe care se lupta să o stăpînească; şi, deşi Clara nu era deloc dispusă să prelungească această intimitate cu fata, simţea o anumită admiraţie pentru curajul ei.

– Înţeleg ce spui. Se ridică. Dar va mai trece un timp pînă să-ţi aranjez o slujbă potrivită. Va trebui să rămîi aici pînă voi trimite după tine. Gilbert şi cu mine vom pleca mîine dimineaţă, aşa că drumurile voastre nu mai au cum să se încrucişeze. Dacă păstrezi secretul în privinţa acestei seri, îţi promit că te voi lua de aici înainte de nuntă.

Făcu un pas spre fată, intimidată de dezgustul rece din ochii ei, dar hotărîtă să preia controlul situaţiei.

– Dacă spui o vorbă, n-am să fac nimic. Doamna Amelia nu va avea altă scăpare decît să te dea afară fără referinţe şi vei sfîrşi la azilul de săraci. Mă voi ocupa personal de asta.

Rose dădu din cap.

– Ţineţi-vă partea de învoială şi eu am să mi-o ţin pe a mea.

*

Trecură cinci săptămîni pînă ca Rose să fie chemată în camera boierului. Tăieturile şi vînătăile ei fuseseră explicate printr-o cădere accidentală pe pietre şi, în afară de cîteva priviri bănuitoare ale bucătăresei, problema nu mai fusese discutată.

Acum, se opri în prag şi făcu o scurtă reverenţă, avînd în spate soarele strălucitor şi în faţă întunericul ca de cavernă al odăii boierului.

– M-aţi chemat, domnule?

– Intră, Rose. Ia loc, bubui bărbatul. Coborî picioarele de pe masa de lucru aglomerată şi se ridică.

Rose se aşeză pe marginea unui scaun, întrebîndu-se cu emoţie de ce o chemase aici. De obicei, doamna Patterson se ocupa de personalul casnic, aşa că ştia că trebuie să fie vorba de ceva foarte serios. Spera că doamna Clara nu-şi încălcase promisiunea de a tăcea.

– I-am explicat doamnei Patterson cum a fost cu rochia, domnule, spuse ea repede. Cea veche era prea strîmtă şi a plesnit cînd am căzut. N-a mai rămas nimic din ea, aşa că am primit alta.

Boierul se încruntă şi îşi ronţăi pipa de lut.

– Rochia? Ce ştiu eu despre lucrurile astea, fato? întrebă el, aprinzîndu-şi pipa. Apoi se rezemă în scaun şi luă de pe masă o scrisoare. Am primit asta azi, Rose. E de la o anume Lady Fitzallan din Grosvenor Square.

Acum fu rîndul lui Rose să se încrunte. Nu auzise în viaţa ei de femeia aceea.

– Da, domnule?

– Lady Fitzallan este o cunoştinţă a lui Lady Fairbrother şi mi-a scris ca să-mi ceară referinţe despre tine. Ochii ca două sfredele se uitau la ea peste pergamentul gros. Nu ştiam că vrei să ne părăseşti, Rose.

Aşadar, gîndi ea, Lady Clara se ţinuse de cuvînt. Îşi simţi faţa dogorind cînd îi susţinu privirea.

– Aşa e mai bine, domnule. Acum, că mama şi băieţii au plecat în Irlanda, consider că trebuie să plec şi eu din Wilmington şi să-mi caut norocul.

Boierul aruncă scrisoarea pe masa aglomerată.

– Norocul, 'ai? Şi cum ar putea să-şi găsească norocul prin mijloace cinstite o mînă de fată ca tine? Eşti fată de la ţară şi am văzut prea multe ajungînd rău ca să te încurajez să pleci.

Cînd Rose refuză să răspundă, el scoase un oftat de exasperare.

– Ce legătură are Lady Fairbrother cu toate astea? Cum se face că ai putut să-i mărturiseşti dorinţa ta de a pleca de la Milton Manor?

Rose îşi trecu limba peste buzele uscate. Trebuia să aibă grijă ce spune.

– Probabil că Lady Fairbrother m-a auzit cînd vorbeam cu Queenie. A fost ziua în care am primit scrisoarea aia de la mama; eram supărată şi vorbeam de plecare. Poate că doamna astalaltă a pomenit că vrea o cameristă, iar Lady Clara s-a gîndit la mine, termină ea fără convingere.

Charles Ade se uită la ea un moment lung, evident frămîntat.

– Povestea asta este foarte complicată, Rose. Eşti sigură că nu ai alt motiv ca să pleci?

– Da, domnule! Ce motiv aş avea? Expresia ei era deliberat prefăcută.

– Există ceva pe care ai dori să mi-l spui, Rose? Tonul lui era amabil, vocea blîndă. Însă ochii lui aveau o privire pătrunzătoare care o făcea să se simtă stînjenită şi se întrebă dacă nu cumva el intuia adevărul.

– N-nu, domnule. E aşa cum am spus – mă gîndesc să încerc şi alt loc, atîta tot.

El oftă.

– Fie cum spui tu, Rose. Însă mama ta mi te-a încredinţat

spre grijă şi nu aş vrea să cred că îmi ascunzi ceva. Se opri o clipă. Nu te teme să-mi mărturiseşti adevărul, indiferent cît de cumplită e situaţia în care, poate, te afli.

Ea tăcu. Mai erau două săptămîni pînă la nuntă. Lady Clara îşi respectase partea de învoială şi trebuia să şi-o respecte şi ea pe a ei.

Glasul lui blînd deveni tăios.

– Nu eşti grea, nu-i aşa?

Rose roşi. Cel puţin de umilinţa asta scăpase.

– Nu, domnule, şopti ea.

– Atunci despre ce-i vorba, Rose? Tonul lui era insistent, de parcă bănuia motivul.

Imboldul de a-i spune adevărul era foarte puternic, însă ştia cît ar fi suferit domnişoara Isobel şi, odată adevărul dezvăluit, scandalul ce ar urma ar distruge această familie care fusese atît de bună cu ea. Totuşi, prin tăcerea ei nu o condamna pe domnişoara Isobel la o viaţă nefericită? Dilema asta i se învîrtea în cap de cîteva săptămîni. Acum era momentul să vorbească deschis, dar ştia că nu putea să o facă. Răzbunarea pe care o căuta nu era împotriva acestor oameni.

– Aţi fost bun cu mine, domnule, şi am fost fericită să lucrez pentru domnişoara Isobel. Dar am paisprezece ani şi aş vrea să văd şi eu un pic lumea.

Charles Ade mîrîi şi întinse din nou mîna după scrisoare.

– Sigur ai s-o faci dacă iei postul ăsta, Rose. Ai vreo idee ce presupune el, Rose?

Ea se aplecă, curioasă.

– Doamna vrea o cameristă, domnule?

El dădu din cap.

– Mai mult decît atît. Vrea o însoţitoare, o cameristă care s-o însoţească într-o anumită călătorie.

– Unde, domnule? La Londra? În Scoţia? Inima îi bătu cu putere. În Irlanda?

– Mult mai departe, Rose. În două luni, Lady Fitzallan ia vaporul spre colonii.

– Colonii, domnule? Rose auzise poveşti despre aventurile care te aşteptau în cealaltă parte a lumii. Despre aurul şi argintul care zăceau în pămînt, aşteptînd să fie scoase la suprafaţă. Despre animale ciudate şi oameni sălbatici, despre păduri, şi deşerturi, şi munţi mari care se înălţau pînă la cer.

– America? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

– Nu, Rose. Australia. Lady Fitzallan merge la fiul ei, la Sydney.

Rose nu îşi putea imagina cum arăta acest misterios Sydney sau ce putea să găsească acolo. Însă emoţia ei fu domolită de constatarea că Lady Clara îşi plănuise bine propria răzbunare. Ce convenabil era să o trimită pe Rose în celălalt capăt al lumii, de unde nici urmă de scandal nu va ajunge vreodată la Londra! Ce îi rezerva ei viitorul în lumea aceea nouă? Chiar voia să plece atît de departe de tot ce cunoştea şi înţelegea? Şi cum rămînea cu John? Nu se vor mai vedea niciodată – dar şi-aşa era deja pierdut pentru ea.

– Cum e Australia, domnule? E foarte departe? întrebă ea în cele din urmă.

– Vino să-ţi arăt pe glob. Charles Ade traversă încăperea şi învîrti globul de lemn pînă găsi Australia. Pe mare, e cel puţin la trei luni depărtare – şi mai mult dacă dai de furtuni. Din cîte se spune, e un continent fierbinte şi secetos şi populat de ocnaşi şi colonişti necioplţi. Unii îl văd ca pe o aventură, alţii îl văd ca o scăpare de scandal sau de ruşinea de a fi fiul cel mic sau oaia neagră a familiei. Am înţeles că Sydney este acum foarte civilizat, dar fireşte că nu e nici pe departe ca Londra. Ţuguie buzele şi îşi apăsă gura cu degetele. Gîndeşte-te bine, draga mea. E foarte departe de casă şi mă îndoiesc că ai să te mai poţi întoarce vreodată în Anglia. Viaţa ta nu va mai fi aceeaşi.

„Viaţa ta nu va mai fi aceeaşi." Cuvintele magice pluteau în jurul ei, producîndu-i o ameţeală plăcută, pe care nu o mai putea nega. Soarta îi oferise prilejul să-şi schimbe viaţa. Îndrăznea să primească provocarea? Se uită la glob şi la guguloiul de pămînt aşezat într-o mare strălucitoare şi se gîndi. Apoi, cu emoţie şi nerăbdare, se uită la boier şi zîmbi.

– Dacă Lady Fitzallan e de acord să mă ia, aş vrea să plec, domnule.

Marele Billy Clarke se ţinuse de cuvînt şi John era acum mîndrul stăpîn a trei costume frumoase şi un stoc consistent de monede, pe care îl ţinea ascuns sub podeaua de scîndură din locuinţa lui. Camera în care trăia era deasupra unei taverne din centrul Bow-ului. Podeaua se lăsa şi urca precum spatele unui cal bătrîn, ferestrele erau micuţe, aerul închis, iar atunci cînd închidea uşa după încă o zi în acest oraş străin, John tînjea după aerul curat şi libertatea *vardo*-ului şi a drumului deschis.

Străzile de sub ferestrele lui erau înguste, pline de murdăria aruncată din camerele închiriate şi bîntuite de hoţi de buzunare, prostituate, cerşetori şi codoşi. Zgomotul domnea toată ziua şi toată noaptea. Bătăile erau violente şi cît se putea de zgomotoase. Beţivii urinau fără jenă pe pereţii lui King's Arms ori de cîte ori îi trecea, şi cîini hămesiţi, arătîndu-şi colţii, cutreierau străzile şi aleile, scormonind prin gunoaie după mîncare şi încăierîndu-se pe resturi.

Viaţa printre *gadjikanes* îl făcea să se simtă *moxado*, murdar şi, cu toate că acum avea dosiţi destui bani să se întoarcă în Wilmington şi să ceară mîna lui Rose, ştia că trebuia să aştepte. Nu putea să o aducă aici printre scursurile din Londra. Rose merita ceva mai bun. Era hotărît să economisească destul pentru a cumpăra propriul lor *vardo*.

Noapte de noapte, indiferent cît era de bătut şi de învineţit de la ultima luptă, se aşeza pe salteaua murdară şi

plină de păduchi şi îşi număra monedele. Fiecare dintre ele îl apropia de visul lui. Fiecare reprezenta încă un pas spre titlul britanic şi genul de viaţă pe care îl voia pentru amîndoi.

Totuşi, răbdarea nu fusese niciodată punctul lui forte şi, pe măsură ce zilele se transformau în săptămîni, săptămînile în luni, dorul de a se întoarce la aerul curat din South Downs şi la rînduiala familiară din şatra ţigănească era sporit de o mînie adîncă, atotpătrunzătoare. Mînia aceea se manifesta în ring, cînd se înfrunta cu adversarii lui şi îi lăsa laţi la podea, printre strigăte batjocoritoare şi huiduieli, şi ştia că dacă nu se va elibera curînd de ea, îşi va pierde controlul. Visele erau foarte bune, dar felul în care era nevoit să le realizeze începea să-i distrugă sufletul.

Se uită la tavanul pătat, apoi închise ochii şi încercă să facă abstracţie de zgomotul de jos. Ce bine va fi să o revadă pe Rose, să se plimbe cu ea pe Windover Hill şi să audă ciorile croncănind deasupra capului! Ce plăcut va fi să şadă la focul din şatră, auzind în jur limba ţigănească, simţind vîntul pe spate şi mirosul tocanei de iepure din ceaun.

Se ridică şi deschise brusc ochii, dîndu-şi seama că nu îl oprea nimic. Următoarea lui luptă era peste aproape trei săptămîni, în Sheffield, iar Marele Billy era plecat din oraş cu alt luptător care se pregătea pentru un meci local.

– De ce nu? îngînă el. Pot să mă duc în Sussex şi să mă întorc înainte ca Billy să ştie că am plecat. Vin, Rose, murmură el. Vin.

Rose îşi luase rămas-bun de la Queenie şi de la ceilalţi în seara precedentă. Domnişoara Isobel fusese bunătatea întruchipată, dar era nedumerită de plecarea pripită a lui Rose, şi îi vîrîse în mînă o guinee.

– Ai grijă, Rose, spusese ea. Şi dacă te răzgîndeşti, ai oricînd un loc în casa mea din Londra.

Era încă întuneric cînd Rose urcă pe Windover Hill pentru ultima oară, dar nu avea nevoie de lumină ca să

găsească drumul. Vîntul care mătura South Downs era rece şi îşi trase mai bine şalul subţire pe umeri. Scăpat de bonetă şi de agrafe, părul se revărsa pe spate, sporind senzaţia de excitare pe care o acumula de două săptămîni.

Urcînd dealul, se opri o clipă să-şi tragă sufletul şi se uită la stelele strălucitoare şi reci. Murmurul vîntului prin copacii noduroşi şi scîrţîitul chetei timpurii sub picioare aminteau de iarna care se apropia şi pe care ea nu avea să o mai vadă. Aerul rece îi ardea gîtul şi degetele o furnicau. Îşi dori să-şi fi adus aminte să-şi mai astupe cu nişte hîrtie găurile din ghete. Avea picioarele îngheţate şi tivul rochiei cafenii se îmbibase de apă. Totuşi, în liniştea de dinaintea zorilor, ştia că toate astea nu mai contau. Căci ăsta era căminul ei şi voia să-şi umple inima cu imaginea lui înainte de a începe lunga călătorie spre cealaltă parte a lumii.

Liniştea din Downs o îmbrăţişa pe măsură ce înainta, mirosul fumului de lemne zăbovea de parcă fantomele trecutului veniseră să-şi ia rămas-bun. Închise ochii şi inspiră adînc acele amintiri. Lacrimile începură în sfîrşit să curgă şi izolarea o împresură. Niciodată nu se simţise atît de singură, atît de mică şi de abandonată în grandoarea de la South Downs, căci oamenii pe care îi iubea plecaseră şi nu avea să-i mai vadă niciodată.

Îşi şterse lacrimile. Nu trebuia să dea frîu liber regretelor, decizia de a pleca fusese numai a ei. Apucîndu-şi fustele, înaintă cu greu pe creasta dealului Windover Hill pînă ajunse la locul tradiţional al şatrei ţigăneşti. Acum, locul ei era pustiu şi doar urmele roţilor *vardo*-urilor aminteau de şatră.

– Unde eşti, John? şopti ea în liniştea din jur. De ce n-ai venit după mine aşa cum ai promis? Dorul de el era profund, planurile pe care şi le făcuseră erau la fel de reci ca cenuşa focului din şatră. Totuşi, tînjea să-l revadă, să-i simtă braţele în jurul ei. Fiindcă, deşi drumurile lor nu aveau să se mai încrucişeze vreodată şi visele lor copilăreşti nu se vor împlini niciodată, vor rămîne veşnic o parte din celălalt.

Se îndepărtă şi, cum cerul începuse să se lumineze, se uită în jur. Era important să ducă cu ea, în cealaltă parte a lumii, imaginea acestui loc. Să-şi umple inima cu priveliştea, sunetul şi parfumul lui pentru ca, în clipe de cumpănă, să se poată întoarce la ele.

Valea lungă şi subţire dintre dealuri se lărgea în păşunea de vite care cobora şi urca. Ceaţa atîrna deasupra lui Deep Dene ca întotdeauna, întărind credinţa localnicilor că viroaga abruptă străjuită de copaci era bîntuită. Pe cîmpul din zare păşteau oi robuste de Downland, iar florile albe şi delicate ale porumbarului rivalizau cu insolenţa galbenă a grozamei. Rose simţea vîntul trăgînd-o de păr şi urzicîndu-i faţa. După formalismul înăbuşitor de la conac, simţea în vine năvalnica libertate. Nu se va mai întoarce acolo niciodată. Acum avea timp să respire, spaţiu să se mişte, să fie ea însăşi. Aventura începuse deja.

Drumul îi luă lui John două zile de călărit. Iapa avea nevoie de odihnă tot atît cît el şi, cum nu voia să o schimbe la hanuri, trăsese pe cîmp şi dormise sub copaci, înfăşurat într-o pătură. Cînd curbele blînde de la South Downs îi urară bun venit acasă, dădu pinteni calului şi o luă la galop. Distingea deja corturile colorate şi steagurile fluturînd în vînt.

Dukkerina îl aştepta la marginea cîmpului, cu mîna streaşină la ochi.

– Am visat că ai să vii, John. Bine ai venit acasă.

El o sărută pe obrazul oacheş şi simţi cît e de fragil, cînd o strînse la piept.

– Am venit pentru Rose, spuse el în cele din urmă.

Ea se desprinse din îmbrăţişare şi îl privi adînc în ochi.

– Ursita nu o va îngădui, spuse ea solemn.

– La dracu' cu ursita, *puri daj*. Rose e cea pe care o vreau şi nimeni nu mă poate împiedica să o am. Apucă frîul, cu piciorul deja în scara şeii. Mă duc s-o iau.

Mîna ei noduroasă poposi pe braţul lui.

– Stai locului, John. A plecat. Au fost nişte neplăceri la conac. A plecat la Londra. Sarah trebuie să fi văzut scînteia din ochii lui, căci clătină din cap şi îl opri să riposteze. Dar n-o să rămînă acolo, băiete. O aşteaptă un drum mult mai lung. Unul care o va duce acolo unde n-ai s-o mai ajungi.

Exasperarea îl făcu grosolan. Apuncînd-o de braţ, îi strigă în faţă:

– Nu vorbi în cimilituri, babo! Unde o să plece?

Sarah îl fulgeră la rîndul ei cu privirea pînă cînd, ruşinat, el îi dădu drumul. Apoi ea ridică din umeri.

– Peste apă, asta e tot ce ştiu.

– Cînd? Cînd a plecat, *puri daj*? Glasul lui era acum mai moale; simţea în el o pustietate ciudată şi îi venea greu să vorbească.

– Acum o săptămînă. Bunica îi luă mîna şi se uită în palmă, urmărind liniile cu o unghie murdară. Şi pe tine te aşteaptă un drum lung, John, dar vor trece multe luni pînă vei face primul pas. Apoi, se uită la el cu o privire de neînţeles. Pasul ăla nu va fi făcut cu bucurie, îl avertiză ea. Va fi făcut în grabă şi cu teamă.

John îşi smulse mîna.

– Nu vreau să ascult asta, bombăni el.

– Ai face bine să ţii seamă de spusele mele, băiete, se răsti ea. Ursita îţi dă de ales. Dacă nu iei aminte la ce spun, eşti un prost.

– Prost sau nu, *puri daj*, am de gînd s-o găsesc pe Rose şi s-o fac nevasta mea, indiferent cît de lung este drumul.

Bătrîna îl urmări tristă cum îşi ducea calul spre *vardo*. Făcuse primul pas pe drumul spre iad şi ea nu putea face nimic.

8

Mary îşi petrecuse ultimele două zile în pat. Avea destulă experienţă ca să ştie că, de data asta, mersese prea

departe în încercarea de a învinge foamea, aşa că se silise să mănînce ceea ce comandase prin room service. Puiul fără piele şi salata verde fuseseră urmate de un fruct, şi toată ziua şi toată noaptea băuse suc proaspăt de portocale pentru a se rehidrata şi a compensa vitaminele pierdute şi pofta de zahăr.

La început, fiecare înghiţitură o făcea să vomite, dar depăşise repede acest stadiu şi acum se simţea mai stăpînă pe situaţie. În ultimele patruzeci şi opt de ore avusese timp berechet să se gîndească, iar în dimineaţa asta era nerăbdătoare să pună lucrurile în mişcare. Răzbunarea avea să fie dulce şi, sătulă cum era şi cu capul limpede, se simţea destul de puternică pentru a trece la treabă.

Telefonase încă de dimineaţă, devreme. Acum, cînd întîlnirea de la prînz se apropia, se întorsese de la coafor şi făcea ultimele pregătiri. Se îmbrăcase cu grijă într-un costum liliachiu deschis. Haina avea perniţe la umeri şi reverele brodate cu irişi de un purpuriu aprins. Talia marcată şi fusta strîmtă îi scoteau în evidenţă silueta şi zîmbi cînd îşi dădu seama că în ultimele zile nu se îngrăşase deloc, deşi mîncase forţat. Îşi puse o pereche de sandale cu toc înalt şi se examină în oglindă. Machiajul ei era impecabil şi era mulţumită de felul în care îşi vopsise părul. Întotdeauna era circumspectă cu coafezele noi şi intrase puţin în panică atunci cînd coafeza propusese să folosească mai multe nuanţe de castaniu şi auriu în loc de negru. Totuşi, trebuia să recunoască cum că fata făcuse treabă bună. Şuviţele mai deschise dădeau adîncime şi foc şi se armonizau mai bine cu pielea ei.

Îmbătrîneşti, se gîndi ea. Îţi ia tot mai mult timp să te pregăteşti să înfrunţi lumea şi sub atîta pudră, rimel şi vopsea de păr nu prea a mai rămas nimic din adevărata Mary. Cît ai să mai fugi de ani?

Gîndurile deprimante vuiau în capul ei, ameninţînd să o înfrîngă. Atunci, pendula bătu de douăsprezece ori, marcînd

miezul zilei, şi bătaia uşoară în uşă anunţă sosirea musafirei sale.

Întorcînd spatele oglinzii, alungă îndoielile. Îi mai rămăsese destul spirit bătăios ca să meargă mai departe, şi a naibii să fie dacă va ceda asaltului bătrîneţii. Şi tot a naibii să fie dacă se va lăsa călcată în picioare de familie. Asta era şansa ei de a plăti cu aceeaşi monedă şi va avea grijă să plătească.

– Să vedem cum o să le placă asta, mormăi ea ducîndu-se să deschidă uşa.

– Bună. Ce faci?

– Bine. Intră, Sharon. Mă bucur să te revăd. Mary o conduse pe cealaltă femeie în apartament şi îi turnă un pahar de Martini din carafa ţinută la rece, dinainte pregătită. Ea şi Sharon Sterling se cunoşteau de ani de zile, însă cu toate că se ştiau bine, nu era vorba de o prietenie adevărată, ci mai mult de un aranjament reciproc de afaceri.

Sharon se aşeză pe canapea, cu picioarele lungi şi perfect încrucişate la glezne. Ca de obicei, era bine îmbrăcată, cu un costum de afaceri, cu bijuterii discrete de aur la gît şi la urechi. Părul blond era lucios şi cădea într-o tunsoare de paj pînă la bărbie, încadrîndu-i faţa machiată discret. Inelele ei scînteiară cînd ridică paharul să închine.

– În cinstea începerii balului!

Mary sorbi din apa minerală pe care şi-o turnase pentru ea. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede pentru ceea ce era pe cale să facă.

– Numai să nu fiu eu cea prinsă pe picior greşit, comentă ea.

– Oare n-am fost întotdeauna discretă, iubito? Glasul lui Sharon aducea cu un tors de pisică, iar ochii ei oblici şi verzi scăpărau de o nerăbdare răutăcioasă.

Mary recunoscu dînd din cap. Avuseseră loc cîndva multe întrevederi ca asta şi pînă acum nu fusese trădată. Totuşi, nu-şi făcea iluzii cu privire la Sharon. Era o jurnalistă unsă cu toate alifiile, mare specialistă în scormonitul rufelor

murdare, îndeosebi în lumea oamenilor bogaţi şi renumiţi, iar dacă mirosea ceva suspect, era prima care se năpustea. Prima care se descotorosea de fair play dacă asta însemna un articol mai mare şi mai bun.

– Ce am să-ţi spun eu astăzi e dinamită, aşa că ar fi bine să ai grijă să nu-ţi dezvălui sursa, spuse Mary pe un ton sever, privind-o în ochi. Şi nici nu vreau să înregistrezi ce îţi spun.

Sharon se strîmbă.

– E mult de cînd n-am mai stenografiat. Dar dacă insişti, fie. Puse jos băutura abia atinsă şi scoase din poşeta încăpătoare un carnet de însemnări. Am vorbit deja cu redactorul-şef. Echipa noastră de avocaţi se va uita pe material înainte de a fi dat la tipar şi nici un jurnalist nu-şi merită pîinea dacă îşi dezvăluie sursa. Aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta.

Mary luă încă o gură de apă minerală. Era brusc nervoasă, avea gura uscată şi pulsul rapid. Niciodată pînă acum nu îndrăznise să meargă atît de departe şi se întrebă dacă, făcînd asta, nu cumva avea mai mult de pierdut decît de cîştigat. Oare ce preţ va plăti pentru ura ei?

– Doar nu dai înapoi, nu, Mary? Ochii verzi ai lui Sharon o urmăreau, ţinînd stiloul suspendat deasupra carnetului.

Mary îşi aprinse o ţigară, trase adînc fumul în plămîni, apoi îl suflă într-o trombă lungă spre tavan. Sharon ştia că e pe cale să împuşte o ştire de senzaţie în exclusivitate şi nu se va lăsa pînă nu va afla tot. Interdicţia de a discuta cu presa, impusă de mama şi de tatăl ei cu mult în urmă, făcuse ca secretele de familie să rămînă ascunse marelui public. Pînă acum.

Mary îşi adună gîndurile. Înţelese că mersese prea departe ca să mai dea înapoi acum. Dorinţa de răzbunare era prea puternică.

– Cred că lumea ar trebui să ştie ce ticălos era tata în realitate, începu ea.

*

Daisy abia dacă dormise dar, cînd în cele din urmă se dădu jos din pat, se simţi întremată cum nu se mai simţise de mulţi ani. După ce făcu un duş lung cu apă rece, îşi alese cu grijă hainele pentru treburile de peste zi. Era prima ei zi de cînd îşi recăpătase încrederea în sine. Prima zi în care avea să se afirme în familie.

Aruncă rochiile cu imprimeuri de prost gust pe care se obişnuise să le poarte de la moartea lui Martin şi alese o rochie roşie cu breteluţe. Culoarea îi evidenţia tenul şi sporea respectul de sine. Îşi puse un colier cu trei şiruri de perle şi cerceii-bobiţă cu perle şi renunţă la obişnuiţii pantofi cu talpă joasă în favoarea unei perechi de sandale negre cu toc înalt. Un pic de machiaj şi puţin ruj roşu, sfidător, şi era gata. Nu-şi lăsă răgaz să se îndoiască sau să dea frîu liber temerilor, ci ieşi pe uşa din faţă, trîntind-o în urma ei, hotărîtă să-şi recupereze viaţa şi să facă ordine în ea. Pierduse deja prea mult timp.

Charles era în biroul său şi o aştepta şi, după ce secretara lui le turnă cafea şi ieşi din încăpere, scoase un hohot de rîs ca un lătrat.

– Mă cam surprinde să te văd aici în dimineaţa asta, Daisy. Cu ce te pot ajuta?

De obicei, brusca lui explozie de rîs ar fi făcut-o să tresară. Totuşi, în dimineaţa asta părea pregătită pentru orice şi se mulţumi să zîmbească.

– Vreau să-mi spui tot ce ştii despre Corporaţia Jacaranda Vines.

Bărbatul ridică şi holbă ochii de un albastru spălăcit.

– Nu trebuie să-ţi baţi căpşorul tău drăgălaş cu astfel de lucruri, Daisy. Edward şi cu mine vom avea grijă să nu ai de pierdut.

Ea lăsă cu grijă ceaşca cu cafea pe biroul lustruit.

– Nu mă lua de sus, Charles, spuse ea moale. M-o fi

ţinut Martin la adăpost de lumea adevărată în ultimii ani, dar o să te mire cîte ştiu şi înţeleg deja despre corporaţie.

Charles îşi drese glasul, evident stînjenit.

– Martin discuta cu tine despre afaceri?

– Nu văd de ce eşti atît de surprins, replică ea. Nu sînt debilă mintal. Ignoră scuza bălmăjită. Mă folosea pe post de tribună. Nu cred că şi-a dat seama cît am ajuns să înţeleg din cauză că rareori aştepta să-mi spun părerea. Dar i s-a părut util să dea glas temerilor sale, ori de cîte ori avea de abordat o problemă dificilă.

– Înţeleg. Vărul ei părea îngîndurat. Martin a fost un excelent manager de distribuţie. Cunoştea piaţa şi era în stare să vîndă gheaţă eschimoşilor – nu că ar fi fost nevoie, firește, adăugă el ca glumă. Dar mi-ar trebui luni întregi să-ţi spun totul despre companie, Daisy. E cu neputinţă.

– Nimic nu e cu neputinţă, Charles. Mai ales dacă vrei cu-adevărat. Nu mă aştept să stai aici şi să-mi ţii o conferinţă, ci ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa să mă uit prin dosarele companiei. Mi-a venit o idee.

El o privi cu un zîmbet indulgent.

– Draga mea Daisy, nu prea cred că eşti în măsură să ştii ce e cel mai bine pentru companie. La urma urmei, nu eşti decît o gospodină. Ce-ai putea tu să ştii despre marile finanţe şi despre managementul colectiv?

Tonul lui o făcu să se înfurie.

– Iar mă iei de sus, Charles, îl atenţionă ea. Îmi dau seama că toţi mă consideraţi proastă şi fluşturatică dar, de-a lungul căsniciei mele cu Martin, am avut foarte mult timp liber şi nu l-am irosit.

El înălţă iar sprîncenele, dar nu spuse nimic.

Daisy se încălzea pe măsură ce vorbea, şi acum, că îl prinsese pe Charles la strîmtoare, ştia că nu mai putea să-i dea drumul.

– Dar pentru că nu pot să sufăr certurile şi prefer să-mi

ţin gura, nu înseamnă că sînt proastă, declară ea apăsat. Mi-am luat licenţa în managementul afacerilor, contabilitate şi statistică. E uimitor cîte poţi învăţa la cursurile fără frecvenţă.

– Ce-ai făcut? Charles nu avu destul tact pentru a-şi ascunde uimirea. Martin nu ne-a spus niciodată.

– Nu a ştiut niciodată. Daisy zîmbi cînd se gîndi cum ar fi reacţionat soţul ei dacă ar fi ştiut. Mai întîi ar fi fost şocat, apoi ar fi fost condescendent, dar n-ar fi luat-o în serios. Învăţam cît era plecat la birou şi ascundeam cărţile cînd venea acasă. Mi-au trebuit cinci ani, apoi încă unul ca să-mi iau doctoratul. Lucrarea mea de doctorat a fost despre marketingul şi managementul unei corporaţii de familie în pragul noului mileniu.

Băgă mîna în poşeta neagră şi scoase teza legată în piele care stătuse ascunsă ani de zile la fundul sertarului ei cu lenjerie intimă.

– Poate ai vrea s-o citeşti în timpul liber. S-ar putea să o găseşti interesantă.

Charles se uită la teza de doctorat ca la un şarpe veninos. Apoi păru să-şi adune minţile şi faţa i se congestionă.

– La dracu', Daisy! De ce n-ai spus nimănui despre asta, în loc să stai la şedinţe ca o cretină?

– Pentru că nici unul dintre voi nu m-ar fi luat în serios, replică ea liniştită. În plus, cine putea să strecoare o vorbă cînd tu şi mama, şi Kate vă expuneaţi teoriile? Am ştiut că dacă aştept suficient, o să vină timpul cînd am să pot să fac ceva bun. Se aplecă în scaun. A sosit timpul, Charles. Vrei să mă ajuţi sau nu?

El întinse mîinile în lături şi scoase un oftat.

– Lucrurile au mers deja prea departe, Daisy. Tatăl tău părea hotărît să distrugă compania asta înainte să moară. Nu putea s-o ia cu el, dar era al naibii de sigur că nu o s-o lase în urma lui. Javra dracului!

– Atunci e bine că a murit înainte să-şi ducă planul la

capăt, spuse hotărît Daisy. Dar, în ciuda tatei, sînt sigură că trebuie să existe o cale de a salva măcar o parte din afacere.

– Minţi mai luminate decît a ta sau a mea au cercetat deja problema, Daisy. Dar dacă tu crezi că poţi să găseşti o cale, fireşte că vei avea mînă liberă. Ce-ţi trebuie?

Daisy se relaxă. Se temuse că Charles o să rîdă de ea. Se temuse că nu o să aibă curajul să-l înfrunte.

– Înainte să mergem mai departe, vreau să-mi promiţi că n-ai să spui nimănui despre această întîlnire şi despre intenţiile mele. Sînt deja destule probleme şi una în plus n-ar face decît să-mi scadă şansele de reuşită. Nu vreau ca restul familiei să-şi bage nasul pînă cînd nu e absolut necesar.

Charles dădu gînditor din cap, ochii lui arătînd clar că e uluit.

Mulţumită că se putea încrede în el, Daisy inspiră adînc.

– Vreau să văd registrele tuturor companiilor de sub umbrela Jacarandei. Cifrele de vînzări, profiturile planificate şi dosarele de angajări. Apoi, vreau să văd oferta făcută de francezi şi toate contractele care au fost poate deja întocmite. Am înţeles că Sophie a şi pavat calea în caz că ne-am hotărî să devenim societate pe acţiuni la bursă, aşa că va trebui să văd ce cifre avem şi care este preţul prevăzut pe acţiune. Dar, mai ales, trebuie să studiez programul de expansiune început de tata. Magazinele de băuturi, lanţul de supermarketuri şi planurile de aducere la zi a vinăriei.

Charles scoase un fluierat lung şi jos.

– Asta e treabă, nu glumă, Daisy, şi nu avem decît cîteva săptămîni pentru a lua o decizie.

Ea îl privi drept în ochi.

– N-am altceva de făcut, Charles. Priveşte asta ca pe-o provocare.

Sophie conducea de trei ore şi în mintea ei stăruia încă povestea pe care bunica ei începuse să o depene. Gîndul la

John şi Rose, aflaţi în două părţi opuse ale lumii, era dureros. Era evident că se iubeau şi părea o cruzime a sorţii să-i ţină despărţiţi.

Şi, totuşi, aidoma călătoriei pe care o făcea ea acum, poate că drumul avea să ducă la întîlniri nebănuite. La aventuri pe care nici unul dintre ei nu şi le-ar fi imaginat. Poate că soarta ştia ce făcea, fiindcă cine ar fi prevăzut, de pildă excursia pe care o făcea ea cu bunica? Ce scop ascuns avea? Căci Sophie credea ferm în soartă. Totul în viaţă trebuia să aibă un scop, chiar dacă destinatarul nu-l înţelege de la început. Avusese dovada în repetate rînduri, cînd se întrebase încotro se îndrepta viaţa ei.

Se mişcă şi se aşeză mai comod la volan. Porniseră la drum mai tîrziu decît plănuiseră pentru că, în dimineaţa asta, Cordelia se trezise greu, iar Sophie nu voise să o grăbească să-şi ia micul dejun. O îngrijora încă paloarea bătrînei şi îi aruncă o privire cercetătoare. Cordelia moţăia liniştită lîngă ea. Toată călătoria era o nebunie. Care om întreg la minte ar fi străbătut pustietatea asta întinsă cu o femeie de nouăzeci de ani?

Sophie îşi concentră atenţia asupra drumului. Era o întrebare pe care şi-o pusese de nenumărate ori în ultimele zile, dar tot nu avea un răspuns. Cu Cordelia, logica nu intra în calcul şi bănuia că bătrîna ar fi făcut călătoria cu sau fără ea. Totuşi, asta nu făcea decît să-i sporească frustrarea şi nu-i plăcea sentimentul acela, cu toate că bunica ei era bunătatea întruchipată.

Urcară un alt deal şi îi întîmpină o panoramă care îţi tăia răsuflarea şi, alungînd gîndurile negre, Sophie propuse:

– Să ne oprim să luăm un ziar, bunico. E sîmbătă şi poţi să-mi citeşti rubrica de bîrfe în timp ce conduc. Sharon Sterling aia are o pană ascuţită ca o sabie. Nu ştiu de unde îşi ia informaţiile sau cum de o lasă lumea să scape fără să dea socoteală pentru unele lucruri pe care le spune, dar e fascinant

să-i citeşti articolele. În Anglia, aveam grijă să-mi comand săptămînal un exemplar, ca să fiu la curent cu tot ce scria ea.

– După părerea mea, e o muncă scîrboasă, bombăni Cordelia. Eu o numesc scormonit în gunoi. Nu e sănătos să-ţi bagi nasul aşa în treburile altora.

Sophie o aprobă în gînd, însă nu putu rezista să nu-şi ia porţia săptămînală de bîrfe. Trase lîngă o cabană lungă şi joasă, cu o verandă dărăpănată în faţă. Curtea era presărată cu arbori de piper prin care zumzăiau albine, iar de stîlpii verandei atîrnau coşuri cu flori, ceea ce punea o pată de culoare pe fundalul pereţilor de lemn.

Înăuntru era răcoare, rafturile bine aprovizionate, iar Sophie găsi repede ce căuta. Cu sticle de apă încă rece din frigider şi o pungă de caise, vîrî sub braţ ziarul de weekend şi se întoarse la maşină.

După cinci mile, Cordelia scoase un icnet de spaimă.

– Fir-ar a dracului de treabă! Am s-o dau în judecată. Am s-o duc pe căţea la tribunal şi am s-o desfiinţez.

Alarmată de ieşirea ce nu o caracteriza pe bunica ei, Sophie opri la marginea şoselei.

– Ce e, bunico? Te-ai făcut verde la faţă. Ce s-a întîmplat?

Cordelia îi întinse cu o mînă tremurîndă suplimentul colorat.

– Căţeaua aia de Sharon Sterling ne-a acoperit de noroi pe cinci pagini. Dacă aflu cine a vorbit cu ea, am să... am să... Era atît de furioasă, încît nu-şi găsea cuvintele.

Sophie luă revista şi parcurse în fugă titlurile cumplite şi fotografiile familiare.

– La dracu'! spuse ea încetişor. Oricine a fost, a ştiut sigur unde să înfigă cuţitul.

Cordelia îi smulse revista din mînă.

– Vezi-ţi de volan, Sophie. Am nevoie de timp şi de linişte ca să diger articolul ăsta veninos înainte de a mă hotărî ce am de făcut.

Îşi puse ochelarii pe vîrful nasului şi începu să citească. Nu era plăcut. John fusese pus la stîlpul infamiei şi, cu toate că merita în bună măsură ceea ce i se atribuia, articolul cuprindea lucruri care puteau veni numai de la un membru al familiei, atît de intime încît pînă şi ea era şocată de cutezanţa informatorului de a le da în vileag. Povestea asta putea distruge familia.

9

Kate şedea pe verandă, suplimentul colorat alunecîndu-i pe podea din mîinile fără vlagă. Rănile trecutului fuseseră redeschise, dezvăluite în alb şi negru, pentru ca toată lumea să le ciugulească. Aluzia că se măritase cu primul ei soţ pentru bani era dureroasă şi neadevărată, dar insinuarea că al doilea soţ iubit al ei fusese tot un mijloc de a atinge un scop era de-a dreptul ticăloasă.

Lacrimile îi înceţoşau vederea şi nu avea puterea sau voinţa să şi le şteargă. Îl iubise pe Matthew şi, cu toate că era cu mulţi ani mai în vîrstă ca ea, acea primă căsnicie fusese fericită. Moartea lui neaşteptată într-un accident de maşină o răvăşise. Nici o sumă de bani n-ar fi putut să compenseze pierderea lui, şi ar fi frecat bucuroasă podelele tot restul vieţii dacă asta ar fi însemnat ca el să mai fie în viaţă.

Jonathan apăruse tocmai atunci cînd era pe cale să se împace cu văduvia şi să-şi facă o carieră înfloritoare care îi umplea zilele şi nopţile de singurătate. Se cunoscuseră la o recepţie de la Parlament, în Melbourne. El era un bărbat atrăgător, cu o minte ascuţită, care preda ştiinţe politice la Victorian State University. Scria cărţi mult prea intelectuale ca ea să le înţeleagă, şi nimic nu-i plăcea mai mult ca o dezbatere aprinsă cu colegii lui. Totuşi, nu o tratase nici măcar o dată de sus şi o încurajase să-şi lărgească orizontul şi să

vadă lucrurile altfel. Naşterea fiului lor, Harry, fusese un miracol, iar moartea lui ceva care îi apropiase şi mai mult. Din fericire, atacul violent de Parkinson nu durase prea mult şi Jonathan murise în somn la doar trei ani după diagnosticarea bolii.

Articolul avea dreptate cu privire la un lucru: cele două căsătorii făcuseră din ea o femeie foarte bogată, dar la ce sînt buni banii cînd eşti singură? O lacrimă i se rostogoli pe obraz, tremură pe bărbie, apoi căzu neobservată pe bluză.

Şi, totuşi, nu asta era acuzaţia care o durea cel mai mult. Ceea ce o lovea drept în inimă era insinuarea că ar fi o mamă nepăsătoare, care îi acordase prea puţin timp fiului ei. Articolul răutăcios sugera că fusese prea ocupată cu cariera şi viaţa socială, şi îi punea în cîrcă moartea lui Harry. Cu toate că avea încă un sentiment de vinovăţie insidioasă, ştia că nu ea era inculpata, ci mai degrabă victima. Putea să se fi întîmplat oricînd. Harry fusese trimis la internat pentru că el ceruse insistent să plece, nu pentru că ea voise să nu se mai împiedice de el, aşa cum sugera articolul. Munca ei de strîngere de fonduri nu fusese niciodată chiar atît de importantă pentru ea.

Îşi şterse lacrimile şi întinse mîna după supliment. Articolul conţinea chiar şi un paragraf despre Phil. De bună seamă că nemernicul ăla avea o contribuţie la furnizarea informaţiilor. Probabil că ceruse şi un onorariu pentru asta. Pumnul i se strînse pe revista lucioasă. El era adevăratul vinovat. El era cel care se însurase pentru bani, iar ea fusese tîmpita, proasta care crezuse că linguşelile lui însemnau iubire. Care crezuse în minciunile lui şi plînsese atunci cînd el fugise cu Leanne, după ce golise contul comun.

Slavă Domnului că am avut totuşi puţină minte, gîndi ea. Măcar am păstrat mereu acel cont la minimum, aşa că el a plecat doar cu o părticică din ce mi-au lăsat Jon şi Matt.

Se uită la revista mototolită, apoi o netezi şi o puse pe

masa de grădină. Sharon Sterling era un gunoi. Fusese extrem de minuțioasă în munca ei de asasinare a personajelor. Nu exista un membru al familiei care să fi scăpat de peniţa ei otrăvitoare.

Daisy îşi petrecuse ultimele două zile şi două nopţi cercetînd atent registrele companiei. Ruinarea corporaţiei de către tatăl ei apărea limpede pe aproape fiecare pagină. Fusese pornit să distrugă afacerea pe care o clădise o viaţă şi, cunoscîndu-l aşa cum era, îi înţelegea motivele.

Jock Witney pornise de jos şi venise în căsnicie nu cu mai mult de cîţiva acri de pămînt bun. Apoi însă, îi silise pe mama ei şi pe unchiul Edward să-i cedeze cincizeci la sută din Jacaranda. Îşi petrecuse viaţa croindu-şi cu ghearele drumul spre vîrf şi, ca mulţi alţi oameni de succes, nu dăduse doi bani pe cei pe care îi călca în picioare ca să ajungă acolo. Cînd a ştiut că e pe moarte, şi-a privit realizările şi a hotărît că nimeni nu era demn de munca lui de o viaţă. Aşa că a început să distrugă lent, insidios, Jacaranda Vines şi toate companiile de sub umbrela ei. Planurile de modernizare şi extindere erau doar un mijloc de a goli vistieria, dar fusese mascat de o campanie inteligentă de ducere a companiei în noul mileniu şi spre un viitor mai prosper. Cumpărarea magazinelor de băuturi şi a supermarketurilor era neînţeleaptă într-o economie instabilă, acum, că asiaticii erau într-o asemenea jenă financiară, dar el trecuse cu buldozerul peste obiecţii şi mersese înainte. Puterea lui tiranică intimidase restul familiei. Cei care îndrăzniseră să obiecteze la ce făcea el fuseseră reduşi la tăcere printr-o logică diabolică pe care nu fuseseră în stare să o combată.

În cele din urmă, Daisy îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi. Era sîmbătă dimineaţă şi era epuizată. Totuşi, epuizarea era temperată de o emoţie mocnită. Nu se înşelase. Exista o cale de a salva Jacaranda, în ciuda lui Jock.

Se ridică de la masa încărcată de registre şi hîrtii. Pentru altcineva, privelişte putea părea haotică, însă Daisy ştia unde era fiecare registru sau document. Îşi făcu o ceaşcă de cafea şi ieşi pe verandă. Băiatul cu ziarele aruncase pe podea voluminosul ziar de sîmbătă, ce se împrăştiase peste tot.

Se aplecă să-l adune şi rămase cu mîna în aer, hipnotizată de fotografia lui Martin care o privea fix din suplimentul colorat. Adună suplimentul cu mîinile tremurînd, se aşeză în şezlongul de pe verandă şi începu să citească.

Cînd termină, clocotea de furie. Articolul lui Sharon Sterling făcea praf reputaţia sa şi a soţului ei. Insinuările nu aveau o bază reală, dar aluziile perfide o înfăţişau pe Daisy ca pe o femeie vanitoasă, fără cap, lipsită de voinţă, care îi întorsese spatele tatălui ei doar pentru a se mărita cu un bărbat exact ca el.

Potrivit celor scrise de Sharon, Martin o umilea constant, refuza s-o lase să aibă copilul pe care şi-l dorea cu disperare, ba chiar o bătea. Era zgîrcit cu banii şi cu timpul lui şi nu făcuse decît să calce pe urmele tatălui ei, închizîndu-i gura prin intimidare. Ce absurditate! O fi fost Martin cel mai puternic dintre ei doi, însă nu ridicase niciodată mîna sau glasul la ea. Cît despre faptul că nu avuseseră copii, de vină erau o malformaţie a ovarelor şi reţinerea de a adopta.

Îi venea să facă praf revista. Totuşi, şezînd acolo, uluită de veninul articolului, descoperi în ea o fîntînă adîncă de calm şi se concentră asupra recîştigării echilibrului.

Sharon trebuie să-şi fi luat informaţiile de undeva. Sau, mai degrabă, de la cineva. Detaliile erau prea vii, personajele creionate prea fin şi asasinate prea bine pentru ca să fi fost opera cuiva din afară.

Jane primise deja un telefon de la Edward. Bietul om era distrus de dezvăluirile din articol şi ameninţa că o dă în judecată pe autoarea lui. Sharon aflase cumva de incident

cînd Jock îl făcuse să stea în genunchi trei ore pe podeaua tare, timp în care îl ignorase şi îşi văzuse mai departe de şedinţă. Aşa înţelesese Jock să-l pedepsească fiindcă nu observase extinderea inovatoare a unor metode de îmbuteliere, pusă în practică de un rival, şi pentru îndrăzneala de a-i fi cerut o zi liberă ca să ia parte la ceremonia de absolvire a lui Charles. Incidentul avusese loc cu mulţi ani în urmă, însă Jane ştia că era încă dureros şi îşi dădea seama ce trebuia să simtă Edward acum, cînd era dezvăluit lumii în toate amănuntele.

Sărmanul Edward! Jock nu-l iertase niciodată că moştenise împreună cu Cordelia cealaltă jumătate din Jacaranda Vines şi recursese adesea la umilire cînd votul îi era defavorabil. Totuşi, lacrimile ei nu izvorau din milă faţă de restul familiei, ci din durerea pe care i-o provocase ei însăşi Sharon Sterling.

Telefonul sună din nou şi, cu un oftat, lăsă revista să cadă pe podea şi se duse să răspundă.

– Eu sînt, iubito. Phillip. Presupun că ai văzut deja articolul ăla injurios.

Jane îşi înghiţi lacrimile.

– Da. Şi dacă pun mîna pe cel care a vorbit cu căţeaua aia, îl omor.

– Măcar tu ai ieşit destul de neşifonată. Toată lumea ştia deja că erai amanta lui Jock şi, după atîţia ani de teatru, trebuie să te fi obişnuit cu bîrfele. Dar, draga mea, să mă acuzi de proxenetism! N-am fost în viaţa mea la băile alea din Sydney, darămite să racolez băieţi de acolo. Nu e stilul meu, după cum bine ştii. Cît despre aluzia că s-ar putea să am SIDA, ce să mai spun?

Jane ştia de predilecţia din tinereţe a lui Phillip pentru bărbaţii mai în vîrstă, dar mai ştia că gusturile i se schimbaseră oarecum şi că ultimul lui amant abia terminase colegiul. Sigur, existaseră ocazii în trecut cînd scandalul

fusese evitat în ultima clipă printr-o mişcare inteligentă şi un cec gras, dar nici un indiciu de proxenetism sau de pedofilie. Cît despre faptul că ea ieşea neşifonată din treaba asta, el nu avea de unde să ştie cît se înşela.

– N-ai HIV, Phillip, nu-i aşa?

La capătul firului se lăsă tăcerea, iar cînd Phillip răspunse în cele din urmă, glasul lui era mai moale, mai ezitant.

– N-am avut curajul să mă duc la analize, dar nu mă simt rău.

– Atunci îţi sugerez să te duci să ţi le faci, spuse Jane blînd. Lacrimile o podidiră şi strînse mîna pe receptor. Scuză-mă, Phillip. Nu pot să vorbesc acum. Sună-mă deseară, după ce voi fi avut timp să rumeg toate astea. În spatele ochilor ei pîndea o durere de cap, şi picioarele îi tremurau atît de tare, încît abia dacă putea să se ţină.

– Treaba asta ne afectează pe toţi, Jane, ştii, nu? Trebuie să facem ceva. Astăzi. Pînă să prindă Cordelia de veste.

– E deja la curent, Phillip. Am după-amiază o întîlnire cu avocatul ei, dar după ce am vorbit dimineaţă cu el la telefon, s-ar părea că nu prea avem ce să facem. Nu încape îndoială că muierea aia, Sterling, a pus o echipă de avocaţi să-i purice articolul înainte de a-l tipări. A fost foarte isteaţă. Aluzia şi părerea personală nu constituie calomnie şi a ieşit la rampă numai cu acuzaţiile pe care le poate dovedi.

– Îmi vine s-o strîng de gît cu mîinile mele pe tîrfa aia. Şi pe cel care i-a servit mizeria.

– La asta va trebui să ne gîndim, firește, şi am ideile mele cu privire la sursă. Dar nu acum, Phillip. Mă paşte o migrenă şi trebuie să mă întind.

– Ai grijă, Jane. Îmi pare rău că te-ai lăsat tîrîtă în toate astea.

– Vina mea e că m-am încurcat cu Jock Witney, în primul rînd, replică ea tăios.

După ce închise, Jane se prăbuşi într-un scaun şi se uită pe fereastră. Bietul Phillip! Întotdeauna se bizuise pe umărul ei ca să plîngă. Cum îndrăznise căţeaua aia să scormonească o asemenea mizerie? Cuprinsă iar de mînie, ridică revista şi o răsfoi pînă dădu de coloana care se referea la viaţa ei şi o citi încă o dată.

Jane nu putu să citească mai departe. Durerea din spatele ochilor era atît de intensă, încît abia putu să ridice capul de pe perne. Scînci de durere, tulburată de amintiri pe care le crezuse de mult izgonite. Totuşi, exista o parte din ea care mai putea privi cu calm analitic întregul scenariu.

Articolul era veninos şi rău voitor şi totuşi dovedea un lucru. Oricine era informatorul, nu ştiuse totul. Căci dacă ar fi ştiut, adevărul ar fi fost mult mai nimicitor pentru toţi cei implicaţi, iar Sharon Sterling ar fi avut în mînă o adevărată bombă de presă.

Charles nu se simţea deloc bine. Deşi ferestrele erau deschise, respira greu. Se descheie la guler şi îşi scoase haina. Efortul făcu să-i bubuie inima dureros şi îşi lăsă capul pe perne ca să se liniştească. Totuşi, îl chinuia ceea ce citise în blestemata aia de revistă şi se îngrozea să dea ochii cu Vipia.

Revista zăcea deschisă pe masa de lîngă el. Nu avea nevoie să recitească articolul, cuvintele erau prea adînc înfipte în mintea lui ca să le mai uite vreodată.

Ochii lui Charles se deschiseră brusc cînd auzi maşina oprindu-se pe alee. Se uită pe fereastră şi îl văzu pe şofer ajutînd-o pe Vipia să coboare şi urmînd-o în casă cu braţele încărcate cu pungi cu etichete de firmă. Cu inima bubuind, strînse pumnii şi o aşteptă.

Uşa se deschise şi ea apăru.

Charles se uită la trăsăturile de păpuşă, la silueta subţire

şi aproape copilărească îmbrăcată într-o rochie subţirică, şi se întrebă de ce nu o chestionase mai îndeaproape cu privire la trecutul ei din Bangkok. Niciodată nu dăduse glas bănuielilor sale că avea alt bărbat aici.

Asta din cauză că era prea laş, recunoscu el în gînd. Din cauză că Sharon Sterling avea dreptate. Era un neghiob bătrîn care lăsase ca boaşele să-i conducă creierul, şi nu vrusese să-şi vadă confirmate bănuielile. Ce nu ştia nu avea cum să-l doară, aşa că, precum struţul, băgase capul în nisip, lăsîndu-şi fundul gol.

– Am găsit rochia aia pe care o căutam, spuse fericită Vipia, evident fără să-şi dea seama de supărarea lui. Fireşte, va trebui strîmtată, adăugă ea alintat. Silueta mea e mult mai micuţă decît cea a femeii-balenă din Australia.

Nu dădea nici un semn că avea cunoştinţă de articolul din revistă, dar nici nu era de mirare. Vipia nu ştia nici să scrie, nici să citească, abia reuşea să se semneze.

– Închide uşa, Vipia, spuse el cu un mai mult calm decît simţea. Trebuie să stăm de vorbă.

Cîteva ore mai tîrziu, după lacrimi, isterie şi oferte de sex exotic ce nu reuşiră să-l înmoaie pe Charles, Vipia stătea tăcută şi bosumflată în timp ce el îi scria un cec generos şi jura că erau ultimii bani pe care îi primea de la el. Un aranjament de divorţ ieşea din discuţie după minciunile pe care i le spusese pentru a-şi muşamaliza trecutul dezgustător. Durerea din pieptul lui sporea, însă el alese să o ignore şi, ridicînd receptorul, îi rezervă un bilet dus la următorul avion spre Tailanda.

Cu lacrimile şiroind, în pragul isteriei, ea îngenunche în faţa lui şi îi cuprinse picioarele.

– Nu mă trimite înapoi, Charles, te rog. Va trebui să lucrez iar în stradă.

El se desprinse şi sună după servitoare.

– Ai făcut-o şi înainte, poţi s-o mai faci, spuse el cu

răceală. Dar ţi-am dat destul ca să te ajute să te descurci pînă găseşti alt tîmpit care să te facă doamnă.

Angelina făcu ochii mari văzînd scena din faţa ei, dar era prea isteaţă ca să comenteze, şi Charles îi fu recunoscător pentru asta. Întregul episod era destul de umilitor şi fără să mai trebuiască să se explice. Se întrebă dacă servitoarea văzuse deja ziarele şi ajunsese la propriile ei concluzii.

– Vipia pleacă, anunţă el. Ai grijă ca toate rochiile ei şi tot ce şi-a adus din Tailanda să fie împachetate în jumătate de oră. Bijuteriile şi cărţile de credit pe care le găseşti mi le aduci mie. Din astea nu o să ia nimic, nici măcar verigheta şi inelul de logodnă.

Vipia dădu să plece după Angelina, dar Charles o apucă de încheietura mîinii.

– Tu rămîi aici. Nu mai am încredere în tine că n-ai să mă furi. Stai jos şi nu mai face tărăboi, nu obţii nimic cu asta.

Două ore mai tîrziu, în timp ce se uita cum avionul ei părăsea pista, Charles îşi înăbuşi un strigăt de durere şi se întoarse spre şofer.

– Mai bine du-mă la spital, spuse el aspru. Mă simt cu adevărat rău.

Mary se tratase cu o cafea cu lapte, savuroasă şi citea ziarele de sîmbătă. Ea, desigur, trebuise să apară în catalogul vitriolului, însă nimic nou nu era dat în vileag, nimic prea dăunător, fiindcă reuşise să ţină ascunse anumite lucruri şi confirmase doar cîteva zvonuri despre foşti amanţi şi indiscreţii trecute pe care nu avea remuşcări să le dezvăluie.

Se rezemă în scaun şi zîmbi mulţumită. Sharon făcuse o treabă nemaipomenită şi îşi dori să fi fost prin preajmă cînd restul familiei citise reportajul. Sigur, tatăl ei nu se punea la socoteală, însă chiar şi lui i-ar fi plăcut felul expert în care fusese răsucit în rană cuţitul, şi Mary chicoti imaginîndu-şi

tatăl privind din cer şi urmărindu-i pe toţi cum se zvîrcoleau.

Aluzia la copil fusese magistrală. Spera că Jane, căţeaua aia, suferă. O fi avut ea succes cîndva, dar acum era doar o fostă căutătoare de aur, o zgripţuroaică bătrînă căreia îi plăcea traiul bun.

Mary nu avea nici o dovadă care să sugereze că existase un copil, ci doar sentimentul că între tatăl ei şi Jane se petrecuse ceva care produsese o pană în legătura lor. Mama ei avea buzele lipite cu privire la trecut, însă Jane ascundea sigur ceva. Învăluit în mister era şi motivul care le făcea pe cele două femei să locuiască acum împreună. Zîmbi şi sorbi din băutura dulce şi fierbinte. Ciudat ce speculaţii şi cîtă imaginaţie puteau să apară o dată cu un articol bun – lui Sharon îi curseseră balele cînd Mary îi dictase totul.

– În familia asta nu e loc pentru bastarzi, şuieră ea. Dacă tîrfa aia ar fi rămas gravidă, tata ar fi pus-o să scape de sarcină. Simţi un nod amar în gît cînd se gîndi la propria ei sarcină cu Sophie. Dacă ar fi fost după ea, copilul ar fi fost avortat sau dat spre adopţie primei persoane dornice să-l ia. Dar se trezise prea tîrziu, cînd Paul îşi luase deja tălpăşiţa, iar, şi mama ei luase hăţurile în mînă ca de obicei, şi insistase să crească ea însăşi plodul. Ceea ce însemna că fetiţa îi amintea continuu de Paul, singurul bărbat pe care îl iubise cu adevărat, dar care nu o iubise niciodată.

Mary oftă şi puse revista jos. Se uită la telefon. Era timpul să-şi sune surorile şi să joace rolul neîncrederii şi al durerii, rol pe care îl repetase întruna în ultimele două zile. Li s-ar fi părut ciudat dacă ea ar fi tăcută şi, cu toate că nu regreta deloc ce făcuse, nu-şi putea permite să fie descoperită.

10

Daisy intră în sala de consiliu şi o izbi zgomotul. Cuprinse scena dintr-o privire şi se aşeză la locul ei obişnuit.

Absenţa ei ar fi fost remarcată, dar prezenţa avea să treacă aproape neobservată, ca de obicei. Schiţă un mic zîmbet trist. Faptul că era ignorată îi dăduse întotdeauna timp să ia aminte şi să judece starea de spirit a familiei. Părerea ei nu era căutată, dar era surprinzător cîte puteai învăţa privind din afară.

Pocnetul ciocănaşului pe masă îi făcu pe toţi să se întoarcă şi să se uite la Edward.

– Staţi jos! tună el. Toate strigătele astea n-or să ne ducă nicăieri.

– Şi ce propui? spuse dispreţuitor Mary. Să înghiţim treaba asta cu resemnare? Să stăm cu burta în sus şi să nu facem nimic?

– Asta faci tu cel mai bine, dragă, rosti tărăgănat Phillip.

– Ce vrei să spui? Mary era aproape tot atît de roşie la faţă ca unghiile stacojii care se înfipseseră în masă.

Phillip se rezemă în scaun, sigur de atenţia tuturor.

– Vreau să spun că îţi conduci majoritatea afacerilor stînd pe spate. Cu siguranţă Sharon Sterling te-a mirosit.

– Nici cu tine nu s-a înşelat, replică Mary. Homosexual nenorocit!

– Ajunge! mugi Edward. Nu voi permite ca această şedinţă să fie transformată într-un meci de răsunet. Fiul meu zace pe un pat de spital, iar sora mea e la dracu' în praznic, îmbolnăvindu-se de grijă. Trebuie să discutăm cu calm şi cu cap, nu aruncînd acuzaţii.

– De acord, spuse Kate. Şi primul lucru pe care trebuie să-l facem este să aflăm cine a vorbit cu Sharon Sterling.

– Ce propui? Un test cu detectorul de minciuni? Phillip îşi studie unghiile. Nu prea cred că persoana răspunzătoare va ridica mîna şi va mărturisi, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu, replică Kate. Dar putem să eliminăm anumiţi membri ai acestei familii.

Daisy o văzu pe sora ei trăgînd aer în piept şi vorbind

mai departe iute prin corul de proteste. Era interesant de urmărit schimbările de pe feţele lor. Interesant de observat cine putea să-şi ascundă sentimentele şi cine nu.

– Cu siguranţă că Charles n-ar fi făcut-o, şi nici gemenii. Nu le stă în fire, spuse Kate hotărît. Se uită prin cameră. Apropo, unde sînt?

– Am încercat să-i contactez, dar erau amîndoi plecaţi din podgorie şi nu s-a putut da de ei, bodogăni Edward.

– Unchiul Edward este evident deasupra oricăror bănuieli, iar mama şi Sophie erau plecate din stat cînd a apărut articolul. Să sugerezi că mama ar putea face ceva de genul ăsta este ridicol, iar Sophie nu e suficient de duşmănoasă. Kate trase aer în piept. Ştiu că n-am fost eu şi nu prea cred că Daisy ar face aşa ceva.

Îi zîmbi lui Daisy şi se întoarse spre Mary.

– Aşa că mai rămîi tu, spuse ea cu răceală.

Mary îşi azvîrli mîinile în aer.

– Tipic! rosti ea dispreţuitor. Cînd eşti în dubiu, dai vina pe mine. Dar nu cumva ai uitat cîteva mici amănunte? Nu eu sînt cea care are un interes personal. Ce zici de Jane?

Toată lumea se întoarse să se uite la femeia care, în mod normal, n-ar fi fost în sala de consiliu, însă acestea erau împrejurări excepţionale.

– Eu n-am nici un interes personal, spuse calm Jane. Cordelia a fost bună cu mine şi sigur n-aş răsplăti-o încercînd să-i distrug familia.

– Frumoase cuvinte! zise Mary, la fel de dispreţuitor. Dar nu scapi atît de uşor cu asta, Jane. De ani de zile trăieşti pe spinarea acestei familii. Mai întîi tata, acum mama. Cu ce o ai la mînă, Jane? De ce ţi-a oferit un cămin cînd tu eşti cea care i-a distrus căsnicia?

Daisy o văzu pe Jane străduindu-se să-şi păstreze calmul. Însă ea era o actriţă experimentată. Cînd vorbi, glasul ei era calm.

– Nu o am cu nimic la mînă pe mama ta, spuse ea liniştită. Cît despre căsnicia părinţilor tăi, era de mult terminată cînd am intrat eu în scenă.

– Treaba cu copilul e adevărată? Există vreun bastard care zburdă liber pe undeva şi care ar putea ridica pretenţii la o bucată din moştenirea noastră?

Daisy îşi ţinu răsuflarea cînd văzu cum scînteiau ochii lui Mary. Apoi, observă că Jane părea aproape speriată de privirea nimicitoare şi o ului ura lui Mary faţă de femeie. Şedea nemişcată şi îi urmărea şi, pentru prima dată, se întrebă dacă animozitatea aceea era iscată doar de teama lui Mary de a pierde o parte din moştenirea ei sau avea cauze mult mai adînci.

– Dacă ar exista, crezi că după atîţia ani i-aş fi spus asta unui reporter de doi bani? Iar dacă nu există, de ce să-i provoc Cordeliei atîta durere? Argumentul tău nu stă în picioare, Mary.

– Are dreptate, Mary, declară Kate. Cred că ar trebui s-o laşi baltă.

– Nici vorbă! spuse vehement sora ei, ridicîndu-se în picioare. Nu iese fum fără foc, şi cred că ar trebui să ştim adevărul o dată pentru totdeauna. Se întoarse iar spre Jane. Ce ai făcut? Ai scăpat de el? L-ai dat spre adopţie? L-ai dat de pomană? Era cariera ta mai importantă decît bastardul tău, sau tata ştia ce vacă intrigantă eşti şi a refuzat să fie şantajat şi să te plătească?

Jane se uită fix la masă.

– Ţi-am răspuns deja, spuse ea liniştită. N-am vorbit cu reportera aia şi nici n-am s-o fac vreodată. Cînd în cele din urmă se uită la Mary, privirea ei exprima oboseală. Dacă cineva de la masa asta este în stare de atîta răutate, atunci persoana aceea eşti tu. Tu ai fost mereu duşmănoasă şi apucătoare. Cu cîţi arginţi te-a plătit ca să-ţi trădezi familia, Mary?

– N-am să mai rămîn ca să fiu astfel insultată, şuieră Mary.

– Atunci, întinde-o, spuse tărăgănat Phillip. Sînt sigur că vei găsi multe alte locuri unde insultele sînt de grad superior.

Mary îi aruncă o privire plină de răutate.

– Puteţi să rămîneţi aici şi să vă spuneţi toată noaptea minciuni unul altuia, dar n-o să daţi niciodată de capătul acestei poveşti pentru că vă este prea frică de adevăr. Tata avea dreptate. Nu sînteţi decît un mănunchi de rataţi! Îşi înşfăcă poşeta şi ieşi ca o furtună pe uşă, trîntind-o atît de violent încît răsună în toată clădirea.

Se făcu tăcere, şi fiecare era adîncit în gîndurile lui. Daisy îşi muşcă buza. Interpretarea lui Mary fusese fără cusur, însă tocmai observase ceva ce nu mai văzuse şi fu convinsă că cea care vorbise cu Sharon Sterling nu era Jane.

După şocul provocat de articol, Cordelia o asigurase pe Sophie că se simţea doar obosită, nu rău. Acum, că lumina era stinsă şi înregistra somnul agitat al nepoatei sale, putea să dea în sfîrşit frîu liber frămîntărilor şi amintirilor ei.

Articolul îl zugrăvise cu acurateţe pe Jock, dar exista o latură a defunctului ei soţ pe care nimeni altcineva nu o văzuse. Faptul că ea o cunoştea o susţinuse de-a lungul perioadelor grele, şi avea să o susţină şi acum. Este adevărat, căsnicia lor se dusese de rîpă şi devenise imposibil de trăit cu Jock, continuaseră să împartă o intimitate pe care nimeni şi nimic nu reuşise să o distrugă.

Primii ani de căsnicie fuseseră fericiţi şi satisfăcători pentru Cordelia, iar viaţa lor plină de muncă şi de planuri de viitor pentru gemenii lor. Cu aportul financiar al lui Jock, Jacaranda Vines era iar un succes. Cele două podgorii fuseseră unite şi, cînd nevoia de mînă de lucru crescuse, mai angajaseră oameni.

Plantarea unor noi şi puternice viţe, ca şi cinci sezoane

succesive de ploaie şi soare suficiente garantează recolte bune şi o promisiune de excelentă vinificare.

În fiecare an, culesul viilor aducea culegători, femei şi băieţi în majoritate, cu dègete îndemînatice şi spate puternic, care piguleau din zori şi pînă seara terasele ce se întindeau pe mii de acri. Căldura era cumplită, cerul albastru, iar ciorchinii negri erau acoperiţi cu un praf argintiu. Totuşi, munca istovitoare era însoţită de cîntece şi năvalnice rîsete, pe măsură ce poveştile ce se depănau deveneau mai fanteziste, mai trăsnite. Iar Cordelia nu se simţise niciodată mai legată de pămînt ca în acele puţine săptămîni scurte şi febrile.

Culesul viilor, zdrobirea strugurilor şi umplerea butoaielor ţineau mai mult de o lună şi în tot acel timp, deşi era zilnic pe terase, Cordelia abia îl zărea pe Jock în depărtare, stînd cu ochii pe lucrători, povăţuindu-i şi admonestîndu-i.

El se scula înainte de ivirea zorilor şi nu se întorcea acasă decît după ce soarele apunea de mult. Nu părea să obosească însă, fiindcă frenezia culesului îi umplea toate orele din zi, apoi aştepta ca mustul să fermenteze în butii. După prima zi de cules, mai erau cel puţin douăzeci şi patru de ore pînă să înceapă fermentarea, dar în a doua zi intrau în pivniţele răcoroase şi inspirau minunata aromă acrişoară a vinului nou.

– E un miracol, Cordy. Un miracol binecuvîntat, şoptea el.

Ea îi simţea braţul strecurîndu-se pe după talie şi se rezema de el. Şi ea socotea că era un miracol, iar priveliştea oamenilor cu feţe roşii şi asudate, care mînuiau teascurile de deasupra butiilor, era ceva care avea să-i fie întotdeauna drag. Căci fermentaţia începuse. Sucul strugurilor zdrobiţi fierbea, sîsîia şi bolborosea ca un terci negru, rogojina din pieliţe de struguri răsucindu-se în mod constant, străpunsă de bulele de aer.

- Bineînţeles, secretul e să ştii cînd să tragi vinul în butii.

La vinurile saturine trebuie să păstrăm conținutul de zahăr, așa că perioada de fermentare trebuie să fie scurtă. La cele roșii și seci, perioada trebuie să fie mult mai lungă. Jack părea să fi uitat cum Cordelia se născuse înconjurată de mirosul vinului nou și știa la fel de multe ca el despre fermentație și despre procesul de îmbuteliere, dar îi făcea pe plac. Asta era perioada în care îl iubea cel mai mult, căci era iarăși tînăr, aproape fără griji, o dată ce culesul se terminase și butiile erau umplute.

Ridică privirea spre el. Soarele îi arsese pielea, dîndu-i o nuanță închisă, ca de mahon, intensificîndu-i culoarea ochilor și decolorîndu-i părul pe alocuri. Era foarte frumos și simțea cum pasiunea pe care el i-o stîrnea mereu stătea la pîndă.

- O să fie o recoltă bună?

El dădu din cap și îi strînse mijlocul.

- Va fi o recoltă excelentă, Cordy. Tu și Jacaranda mi-ați purtat noroc.

Oftă în întuneric. Acela fusese cel mai bun an al căsniciei lor, dar și ultima dată cînd fusese cu adevărat fericită. Se agățase de amintirea acelor primi cinci ani, sperînd că o vor susține de-a lungul vremurilor rele care au urmat totuși, scurtul episod de fericire era umbrit de cunoașterea faptului că, în anii care au urmat, Jock avusese numeroase legături extraconjugale.

Că nu știuse, că nu bănuise, nu era prea surprinzător că soțul ei îi era necredincios. Iubirea era desigur oarbă și, cu toate că ulterior își dăduse seama cît de proastă fusese avînd încredere în el, recunoscuse și că orbirea ei se putea explica și prin aceea că nu voise să vadă adevărul.

Viețile lor erau îngemănate cu vița-de-vie și guvernate de elementele naturii și, cu toate că propriile ei drumuri la Adelaide erau rare, Jock o lăsa adesea acasă cu gemenii și se ducea la oraș să vîndă vinul și să-și facă relații printre negustori.

El îi explicase cu grijă că trebuiau să facă loc în pivniţe noii recolte şi că vinul pe care îl vindea hotelurilor, cluburilor şi diverselor cunoştinţe care se considerau experte în vinuri avea să meargă la întreţinerea proprietăţilor şi la lefurile oamenilor. Jack chiar trimisese la Londra o parte din vinul vechi de cinci ani, în speranţa de a consacra Jacaranda ca una dintre podgoriile de succes din lume. Erau vremuri interesante, acei ani de început şi ea se lăsa purtată de entuziasmul lui.

Căsnicia ei cu Jock se otrăvise într-una din rarele ei vizite la oraş şi, din ziua aceea, avuseseră în comun doar viţa şi copiii. Ea îl însoţise ca să sărbătorească a şasea lor recoltă de succes şi aşteptase cu nerăbdare să poarte toaletele frumoase pe care şi le făcuse pentru ocazia deosebită. De la Marele Război, moda se schimbase şi rochiile pe care şi le luase în călătorie erau brodate cu mărgele şi aveau tivuri ce dansau chiar deasupra genunchiului. Erau foarte îndrăzneţe, dar Jock o asigurase că erau foarte la modă şi, cu toate că se îndoia că un bărbat atît de ocupat cu podgoria observa astfel de lucruri, îl crezuse.

– Dar promite-mi că n-ai să te tunzi, Cordy, îi şoptise el înainte de a o săruta pe gît, cînd se pregăteau de drum. Îmi place cînd îl laşi să fluture liber. N-am nimic cu noua tunsoare scurtă, dar o găsesc cam masculină.

Balul din casa guvernatorului era o treabă grandioasă. Pe Cordelia o uluiseră candelabrele de cristal care atîrnau din tavanele cu multe ornamente şi bijuteriile femeilor îmbrăcate elegant. Dar Jock avusese dreptate. Rochia ei era perfectă, chiar dacă părul îi venea pînă la talie.

Cu toate că era străină printre aceşti oameni, Jock părea că se cunoaşte cu mulţi dintre ei şi, înainte de a o prezenta, îi spusese încet că acest om îi cumpăra vinul, că acel om era în Comisia Australiană a Vinului, că alt bărbat şi soţia lui făceau parte din elita societăţii şi prinseseră drag de vinul de la Jaca-

randa. Ea zîmbise şi conversase politicos, ba chiar învăţase să danseze noul charleston dar, curînd, se înfierbîntase şi începuse să gîfîie şi, după ce se scuză privi în jur după Jock.

El dansa dezlănţuit cu o brunetă focoasă care se uita la el cu acea privire directă ce provenea numai dintr-o veche intimitate. Cordelia îi urmări o clipă şi bucuria serii fu distrusă de cunoaşterea bruscă a faptului că Jock şi femeia aceea erau mai mult decît prieteni.

Deşi i se făcuse rău, luă un pahar cu limonadă de la un chelner şi ieşi în balcon. Avea nevoie de aer curat şi de timp să se gîndească la ceea ce văzuse. Jock era un bărbat frumos. Femeile flirtau mereu cu el. Asta nu însemna că treaba mergea mai departe, îşi repetă ea insistent, refuzînd să asculte glăsciorul lăuntric care o avertiza că nu aşa stau lucrurile.

După zăpuşeala din sala de bal, seara era minunat de răcoroasă, iar briza care venea dinspre ocean îi înfoia părul care i se lipise de gît. Cordelia se aşeză pe o bancă de piatră aproape ascunsă într-un boschet şi închise ochii. Briza îi răcorea gîtul şi umerii ca o mîngîiere, dar nimic nu putea potoli şocul descoperirii sau durerea ce se instalase adînc în ea.

Uşorul ţăcănit de tocuri fu însoţit de foşnetul de mărgele pe mătase şi de un glas englezesc scăzut.

– Draga mea, e subiectul de bîrfă al Adelaidei! Afirmaţia era făcută pe ton conspirativ, cu o anume plăcere răutăcioasă. Dar de data asta se joacă cu focul. Nu ştiu cum a îndrăznit să-şi aducă soţia, ştiind că Leonora o să fie aici.

Cordelia nu asculta cu adevărat. Detesta bîrfele şi dorea ca acele două să plece ca să se poată gîndi la Jock. Dar femeile se aşezaseră pe treptele care duceau în grădină şi nu păreau să aibă de gînd a pleca. Deşi ele nu o văzuseră în întuneric, nu dorea nicicum să fie descoperită trăgînd cu urechea. Era pe cale să-şi dezvăluie prezenţa, ridicîndu-se şi îndepărtîndu-se, cînd glasurile lor o făcură să rămînă pe loc.

– Mi-e milă de Cordelia, spuse al doilea glas englezesc. Biata femeie!

– Prostii! Cînd ai ca soţ un bărbat frumos ca Jock te aştepţi să calce pe alături. Cu siguranţă Leonora nu este prima şi mă îndoiesc foarte tare că va fi ultima.

Cordelia şedea dreaptă, cu pulsul galopînd, cu mîna la gură ca să înăbuşe un icnet. Trebuia să plece de aici. Trebuia să fugă înainte de a mai auzi ceva. Şi, totuşi, ceva o ţinea în loc. Nevoia de a şti exact de cînd dura legătura soţului ei cu misterioasa Leonora o paraliza.

– Femeile astea coloniste au standarde diferite de ale noastre, draga mea. Probabil că şi ea trăieşte în taină cu vreun podgorean arătos din Barossa Valley. Totul se trage de la atîta spaţiu şi trai în aer liber, să ştii. Am auzit că asta îţi dă poftă de viaţă. Trebuie doar să-i vezi părul ca să ştii că e foarte sălbatică.

Urmară chicotele înăbuşite şi Cordeliei îi veni să se repeadă şi să le dea cap în cap. Dar nu, nu voia să le dea acestor proaste satisfacţia de a o vedea pierzîndu-şi controlul. Va aştepta.

– Reţine, nici mie nu mi-ar displăcea să devin mai apropiată cu Jock Witney. Se spune că într-o zi va fi foarte bogat şi, dacă mai adaugi şi că arată bine, nu poate fi o afacere proastă.

– Îţi convine, draga mea. Dar am înţeles că face avere pentru că a reuşit să pună mîna pe jumătate din podgoria soţiei sale. Ba chiar se sugerează că s-a însurat cu ea pentru moştenirea ei. Era aproape falit cînd s-a întors de la război, să ştii şi, cu toate că s-a descurcat foarte bine la Bundoran, pămîntul nu e nici pe jumătate atît de bun ca acelea de la Jacaranda. O fi el frumos, dar eu, una, nu aş avea încredere în el. E prea ambiţios, prea autoritar.

Femeile mai sporovăiră cîteva minute, apoi se întoarseră în sala de bal. Cordeliei i se făcu dintr-o dată frig. Jock salvase Jacaranda Vines. Dacă n-ar fi fost el, s-ar fi ales praful. Oare nu ăsta fusese planul lui? Motivul pentru care se însurase cu ea?

Cordelia se întoarse acum pe o parte şi îşi îngropă faţa în perne, amintindu-şi de noaptea aceea îngrozitoare şi de scena care urmase.

Jock îşi scosese haina înainte de a intra în dormitorul din apartamentul lor de la hotel.

– Totul a mers grozav, Cordy. Comisia Vinului o să revadă primele două recolte ale noastre şi, dacă totul merge bine, vom primi prima aprobare. Îi zîmbi. Te-ai descurcat bine. Îmi place să te văd îmbrăcată elegant. Ar trebui s-o facem mai des.

Cordelia abia îşi putea înăbuşi supărarea. Puţin îi păsa ei de afurisita Comisie a Vinului.

– Cine e Leonora? întrebă ea direct.

Jock păru netulburat de întrebare, dar Cordelia observă că nu o privi în ochi cînd îi răspunse.

– Văduva unui prieten.

– N-ar fi mai aproape de adevăr să spui că e amanta ta? Gata, o spusese. Se uită cu speranţă la faţa lui, dorind ca el să nege, să dovedească faptul că ceea ce auzise nu era adevărat.

– Şi ce dacă e? replică el nepăsător pe cînd îşi descheia nasturii de la guler şi îşi scotea cămaşa. Leonora este o femeie foarte bogată şi, datorită soţului ei, are toate relaţiile potrivite în industria vinului. O să ne ajute să facem avere, Cordelia, aşa că nu clătina barca bosumflîndu-te.

Cordelia trebui să se aşeze. Îndrăzneala lui era stupefiantă.

– Aşadar, nu negi? şopti ea.

El o privi lung.

– De ce aş nega, Cordelia? Ai prefera să te mint?

Ea clătină din cap.

– Bineînţeles că nu. Dar pari atît de... atît de rece şi degajat cu privire la toate astea. Credeam că mă iubeşti. Se uită la el, implorîndu-l din privire să spună că da, însă ceea

ce văzu o făcu să se cutremure. Zîmbetul lui nu avea nici pic de blîndeţe şi nici nu încercă să întindă mîna să o mîngîie ca să o liniştească.

– Bine-nţeles că te iubesc, Cordelia, spuse el obosit, dezbrăcîndu-se de culcare. Eşti soţia mea. Dar un bărbat are nevoi, şi nu văd de ce faptul că sînt însurat ar face vreo diferenţă. Am fost întotdeauna discret, niciodată n-am vrut să te fac să suferi. De ce nu eşti mulţumită cu ce ai?

Lacrimile şiroiau pe faţa ei. Cine era acest străin rece? Doar nu bărbatul cu care făcuse dragoste doar cu o noapte înainte?

– Leonora nu e prima ta amantă, nu-i aşa?

– Nu, spuse el. Şi mă îndoiesc că va fi ultima. Acum vino în pat. Sînt epuizat şi am nevoie de somn înainte de şedinţa de dimineaţă de la Clubul Podgorenilor.

Cordelia se ridică, tremurînd de furie.

– Du-te dracului! ţipă ea. După treaba asta, nu mă bag în pat cu tine.

– Hotelul e plin, Cordelia, spuse el calm. N-ai unde să te duci să dormi.

Ea începu să-şi arunce hainele în cufăr.

– Ba da, am. Mă întorc la Jacaranda, iar tu ai să primeşti o scrisoare de la avocatul meu. Te părăsesc, Jock, şi îmi iau cu mine fiii şi podgoria.

Jock se ridică fulgerător şi fu lîngă ea într-o fracţiune de secundă. Îi prinse gîtul cu mîna şi îşi apropie ameninţător faţa de a ei.

– Să nu mă mai ameninţi vreodată cu asta. Eşti soţia mea, Cordelia.

– Ba nu sînt! icni ea, încercînd să-i desfacă degetele. Sînt doar un mijloc de atingere a unui scop. Tu ai vrut Jacaranda, nu pe mine.

Apăsarea degetelor spori momentan, apoi el îi dădu drumul.

– Părăseşte-mă tu şi ai să vezi că rămîi fără Jacaranda. Ia-mi băieţii şi am să vă zdrobesc şi pe tine, şi preţioasa ta familie. De acum înainte, Cordelia, ai să faci numai cum spun eu.

Cordelia înghiţi şi îşi duse mîinile la gît, amintindu-şi scena. Mai simţea încă pe gît apăsarea degetelor lui, mai vedea încă furia din ochii lui şi mai auzea hotărîrea de gheaţă din glasul lui. Nu-l părăsise în noaptea aceea, neputînd să rişte să-şi piardă băieţii sau podgoria. Totuşi, atunci se aprinsese în ea o scînteie de hotărîre şi, într-un gest de bravură care îi şocase pe amîndoi, se încuiase în baie şi îşi tăiase treizeci de centimetri din păr.

Se întorseseră acasă din dezastruoasa călătorie la Adelaide şi, după multe luni de tăcere între ei, găsiseră un soi de compromis – un armistiţiu. Dar, pe măsură ce anii treceau şi lista femeilor se lungea constant, Jock renunţase la orice pretenţie de discreţie, iar Cordelia învăţase să considere totul lipsit de importanţă, oricît o durea, oricît de umilitor era pentru ea. Avea de ales între a accepta situaţia şi a pierde pentru totdeauna Jacaranda.

Cu un oftat, se cuibări să doarmă. Totuşi, nu toate fuseseră cum voia Jock, gîndi ea. Avusese secrete pe care poate că el le bănuise, dar nu le descoperise niciodată, iar cînd în cele din urmă venise ceasul răzbunării, fusese un deliciu să stea şi să-l urmărească acoperindu-se de ridicol.

11

E foarte frumos aici, bunico, spuse Sophie după micul dejun, la cafea. M-am uitat pe hartă. Nu mi-ai spus că ne îndreptăm spre graniţa de nord a Hunter-ului. Se uită visătoare la întinderea unduioasă a văii. Coolabah Crossing trebuie să fie undeva acolo. Jay vorbea mereu despre el, şi acum înţeleg de ce.

– Ai fost foarte îndrăgostită de el, nu-i aşa?

Expresia Cordeliei era prefăcut indiferentă, dar Sophie observă ce atentă devenise şi intui că în mintea ei diabolică clocea ceva.

– Cred că da, răspunse ea precaută. Însă eram amîndoi foarte tineri. Ce ştiam noi pe atunci?

– Probabil mai mult decît vă dădeaţi seama, spuse bunica.

Sophie lăsă ceaşca pe masă şi se strădui să-şi mascheze sentimentele stîrnite de întrebarea Cordeliei.

– Ce încerci să spui, bunico?

Cordelia dădu din umeri.

– Nimic, replică ea degajat. Mă întrebam doar dacă ai mai avut veşti de la el după ce aţi terminat colegiul, atîta tot.

Sophie se uită la bătrînă şi se întrebă unde ducea conversaţia asta.

– Ştii că nu, bunico. De asta ne-am despărţit. După aia s-a băgat bunicul şi am plecat la universitate la Londra. Îşi feri privirea, dar soarele îi făcu ochii să lăcrimeze. M-am întrebat întotdeauna de ce nu-l agrea pe Jay.

– Avea motivele lui, la fel ca în toate, răspunse enigmatic Cordelia. Dar eu consideram că tu şi Jay vă potriveaţi. Aveaţi foarte multe în comun, pe lîngă faptul că familiile voastre deţineau podgorii, şi am fost dezamăgită cînd, într-o clipă de slăbiciune, te-ai măritat cu Crispin.

– N-a fost o clipă de slăbiciune, îngînă Sophie. Îl adoram. Reprezenta tot ce voiam la un bărbat. Era independent material, frumos, fermecător şi de familie bună.

Privirea Cordeliei era grăitoare şi Sophie roşi.

– În regulă, bunico. Am făcut o greşeală şi am ales un bărbat care nu putea să-şi ţină fermoarul închis. Dar terminasem cu Jay cu mult înainte să apară Crispin.

– M-aş mira, murmură bătrîna, apoi, refuzînd să se lase ajutată, se ridică şi porni pe aleea cu pietriş către spălătoare.

Rămasă singură cu gîndurile ei, Sophie se întrebă ce făcea Jay acum şi dacă locuia la Coolabah Crossing. Putea fi însurat şi cu o droaie de copii. De-a lungul anilor, urmărise continua dezvoltare a proprietăţii Coolabah Crossing Wines, dar ziarele nu pomeneau nimic despre el la rubrica de afaceri sau la bîrfe, şi fusese întotdeauna curioasă dacă el îşi împlinise ambiţia de a prelua podgoria familiei.

Oftă. În colegiu, fuseseră suflete-pereche, jumătatea celuilalt, avînd atîtea în comun încît păreau destinaţi unul altuia şi, aşa cum şedea în soarele dimineţii, avu imaginea clară a felului în care arăta Jay pe atunci. Ochii lui negri şi părul brun contrastau cu blondul englezesc al lui Crispin şi, cu toate că nu era tot atît de înalt, trebuia să se uite în sus la el. Pielea lui Jay era arsă de soare, mîinile aspre de munca pe terase din timpul vacanţelor, iar cînd uita să se bărbierească, barba neagră şi ţepoasă îl făcea să arate periculos şi interesant.

Zîmbi trist cînd îşi aminti cum o aştepta el după ore şi cum se agăţa de spatele lui lat cînd goneau pe motocicleta lui spre ştrandul de pe rîu. Serile şi le petreceau stînd de vorbă – aveau atîtea să-şi spună! –, iar sfîrşiturile de săptămînă, explorînd pădurea, unde el o învăţa să facă frigărui şi să localizeze koala în copaci. Într-o vară memorabilă, plecaseră cu avionul în Lindeman Island, unde trăiseră ca naufragiaţii şi îşi încrustaseră iniţialele în scoarţa unui palmier, promiţînd să se iubească veşnic.

– Eram doar nişte copii, murmură ea. Bine-nţeles că lucrurile s-au schimbat între noi.

Schimbul de scrisori fusese frecvent în primele cinci luni de după absolvire, apoi, deodată şi inexplicabil, n-a mai fost nimic – nici măcar un telefon. Ea a scris de două ori, a dat telefoane la care nu i s-a răspuns, a lăsat mesaje ce au fost ignorate şi, în cele din urmă, a trebuit să accepte că el nu o mai iubeşte şi nici nu vrea să aibă de-a face cu ea. Fratele

lui fusese rece cînd răspunse la telefon şi îi spusese pe un ton răstit că Jay plecase în Franţa pentru un an, la o vinărie. Îşi mai amintea şi acum cît o duruse tăcerea lui, ce uimită fusese de neaşteptata respingere, însă era prea mîndră ca să ceară explicaţii.

Se uită spre vale şi, după atîţia ani, durerea familiară reveni pentru a-i reaminti acea primă iubire năvalnică pe care o pierduse. Unde eşti, Jay? Eşti fericit? Te gîndeşti vreodată la mine?

– Devii sentimentală, bombăni ea, începînd să strîngă masa şi să pună totul la loc. Prea multe nopţi de nesomn şi prea mult drum la volan. Vino-ţi în fire, Sophie.

– Vorbeşti singură, dragă? Credeam că numai eu fac asta.

Sophie se întoarse şi zîmbi.

– Gîndeam cu glas tare. Eşti gata de plecare, bunico? Aş vrea să terminăm călătoria înainte ca soarele să fie prea sus.

Cordelia se aşează pe scaun, sub copertină.

– Mai e puţin din povestea lui Rose şi vreau să închei înainte de a ajunge la destinaţie. Ştiu că preferi să călătorim cît nu e încă prea cald, dar nu va dura mult. În plus, adăugă ea cu un zîmbet, asta îţi va explica într-un fel ceea ce vei găsi la capătul călătoriei noastre.

Sophie se încruntă.

– Iar vorbeşti în cimilituri, bunico.

– Atunci, poate că ar fi mai bine să continuu povestea şi să mă fac înţeleasă.

Hawk intră în Botany Bay pe 22 decembrie 1839. Durase trei luni ca să acopere distanţa dintre docurile londoneze şi New South Wales, iar Rose mai că regreta faptul că această călătorie ajunsese la capăt. Acum, stînd pe puntea de lemn, rezemată de balustradă, zărea primele crîmpeie din această ţară nouă ce urma să fie casa ei, viitorul ei.

Vîntul fierbinte îi trăgea boneta şi rochia pe care i le cumpărase Lady Fitzallan, soarele îi încălzea faţa şi o făcea să mijească ochii, dar priveliştea clădirilor primitive care se îngrămădeau în jurul micului debarcader şi întinderea de nisip de culoarea mierii, scăldată de apa de smarald, îi făcu pulsul să o ia la galop. Frumuseţea dealurilor împădurite, atît de verzi pe fundalul roşu strălucitor al pămîntului şi albastrul cerului, părea desprins dintr-o pictură. Totul era atît de luminos, atît de limpede – aproape ireal.

Şi, totuşi, în timp ce stătea uluită acolo, simţi curînd mirosuri mai familiare care îi aminteau de Anglia, fiindcă pe lîngă parfumurile exotice ale florilor incandescente şi ale copacilor cu aspect ciudat, se simţeau aromele calde de balegă de cal, hrană de vite şi fîn, aduse spre ocean de vîntul fierbinte.

În timp ce *Hawk* arunca ancora şi cobora velele, Rose asculta strigătele marinarilor care se căţărau ca nişte maimuţe pe catarge şi pregăteau vaporul pentru lunga şedere în port. Ştia că mulţi ofiţeri de la bord îşi aduseseră nevestele şi familiile, iar unii dintre ei, ca şi ea, veniseră în această lungă călătorie ca să înceapă o viaţă nouă în această lume nouă.

În comparaţie cu Lady Amelia, Lady Fitzallan era o stăpînă bună, însă deşi lungul voiaj stabilise între ele o anumită intimitate, nu exista nici o garanţie că va mai avea nevoie de serviciile lui Rose după ce vor ajunge pe pămînt. Şi în cazul ăsta, ce se va alege de ea? Înlătură gîndul sumbru. Nu exista cale de întoarcere şi, în ciuda dorului de casă şi a fricii de necunoscut, nu avea regrete.

– Rose. Te-am căutat peste tot.

Rose se întoarse la auzul glasului familiar. Lady Muriel Fitzallan era scundă şi grasă, şi purta o pălărie cu borul mare care îi ascundea trăsăturile şi prinsă sub multiplele ei bărbii cu dantelă neagră. Faţa ei rotundă exprima astăzi o neobişnuită iritare.

Rose făcu o reverență scurtă.

– Mă uitam cum acostează, doamnă. Nu vi se pare frumos?

Fruntea lui Lady Fitzallan se descreți și zîmbi.

– O să vedem ce și cum cînd ajungem pe mal. Se pare că mi-am rătăcit evantaiul, dragă. Fii bună și adu-mi-l.

Rose făcu încă o reverență și se grăbi spre cabina lor. Lady Fitzallan pierdea cîte ceva, dar pe ea nu o deranja să tot caute, căci îi plăcea bătrîna. Într-un fel, îi amintea de bucătăreasă. Aveau aceeași siluetă și aceeași perspectivă asupra vieții și, la fel ca bucătăreasa, Lady Fitzallan își ieșea repede din fire și spunea ce gîndea, indiferent de situație sau de companie, și nu era niciodată intenționat rea.

Găsi repede evantaiul și se întoarse pe punte.

Lady Fitzallan își făcu vînt cu evantaiul, răcorindu-și fața aprinsă, și își tamponă fruntea cu o batistă.

– Fiul meu m-a avertizat în legătură cu căldura dar, de bună seamă, asta e neobișnuită, nu-i așa? Care om ar supraviețui la astfel de temperaturi?

Rose, care transpira îngrozitor în rochia ei groasă de lînă, nu avu nici un răspuns. Nu-și dorea decît să-și poată smulge straturile de jupoane și lenjeria date de stăpîna ei și să se arunce în apa atît de îmbietoare și răcoroasă.

– Vino. E timpul să cobor pe mal.

Rose o urmă pe punte către scara șubredă de lemn care cobora pe partea laterală a vaporului pînă la o barcă ce se legăna dedesubt. Își înăbuși chicotele cînd bătrîna fu coborîtă în tăcere și depusă pe o bancă îngustă de lemn de la prova bărcii în tangaj. Apoi, se uită cum coboară alți pasageri în barcă. Cînd ambarcațiunea fu plină, marinarii puseră mîna pe vîsle și se îndreptară spre țărm. Lady Fitzallan flutură mîna într-un gest regal, și Rose își înăbuși un alt chicot. Bătrîna se distra, și de ce nu? Era o aventură pentru amîndouă.

Rose părăsi repede puntea și după ce se asigură că toate

bagajele au ajuns cu bine în bărci corespunzătoare, coborî cu grijă scara şi ajunse în şalupa rezervată servitorilor pasagerilor de la clasa întîi.

Se apucă bine de marginea bărcii care se clătina. Vîntul îi smulse boneta, aruncîndu-i-o pe spate, unde sălta ţinută de panglicile legate la gît. Părul, smuls din agrafe, flutura în spatele ei, făcînd-o să rîdă de plăcere. Scîrţîitul vîslelor era însoţit de gemetele marinarilor şi de strigătul boţmanului, în vreme ce mica ambarcaţiune tăia valurile. Pescăruşii ţipau deasupra capului şi spuma sărată o răcorea cînd prova urca şi cobora o dată cu hula.

Rose închise ochii şi ridică faţa spre soare, inspiră aerul sărat şi mirosul cald al pămîntului încins şi ştiu că, indiferent ce îi rezerva viitorul, în clipa asta de libertate totală era mulţumită.

Scurta călătorie peste golf se termină prea repede. Frînghiile fură aruncate pe dig, prinse şi legate. Fură ajutaţi să iasă din barcă şi să urce treptele verzi şi alunecoase.

Rose urcă pe cheiul pietruit şi, cînd se opri să-şi tragă răsuflarea, se clătină şi s-ar fi împiedicat dacă o mînă puternică n-ar fi apucat-o de cot. Ea rîse şi se uită la faţa înroşită de soare şi ochii de un albastru aprins.

– Mă simt de parcă aş fi tot pe vapor, spuse ea.

– Picioarele tale s-au obişnuit cu oceanul. O să treacă repede. Bărbatul îşi scoase pălăria prăfuită, dînd la iveală părul la fel de roşu ca pămîntul. Otto Fischer, la ordinele tale.

Rose se îmbujoră, îşi înlătură de pe faţă părul umed şi schiţă o mică reverenţă. Niciodată un domn nu-şi mai scosese pălăria înaintea ei şi îi plăcu treaba asta, chiar dacă era un străin.

– Aici erai, Rose! Credeam că nu mai vii. Căldura e cumplită, aşa că fiul meu a aranjat să stăm la hotel cîteva nopţi înainte să pornim spre misiune. Ochii lui Muriel

Fitzallan trecură în revistă lungimea şi lăţimea lui Otto Fischer, dimensiuni imposibil de neglijat. Nu cred că am fost prezentaţi, spuse ea arogant.

El pocni din călcîie şi se înclină adînc. Prezentarea fiind încheiată, privirea lui se întoarse la Rose.

– E un nume încîntător pentru o doamnă încîntătoare, spuse el fără nici un indiciu de falsă măgulire. Sper să ne mai întîlnim cît stai în oraş.

Rose se făcu şi mai roşie la faţă, dar stăpîna ei o salvă:

– Rose este angajata mea, *Herr* Fischer, şi cum asta e prima noastră zi în acest loc uitat de Dumnezeu, sînt multe de făcut. Îi întoarse spatele. Vino, Rose.

Ea îi rînji uriaşului roşcat, apoi lăsă capul în jos şi alergă după silueta care îşi croia drum prin îngrămădeala de pe cheu. Ştia că probabil nu îl va mai vedea, ele urmînd să plece din Botany Bay peste cîteva zile, dar îi simţea privirea urmărind-o în mulţime şi îşi dori să fi avut timp să-l cunoască mai bine.

– Henry, ea este Rose, îi spuse Lady Fitzallan unui bărbat înalt şi slab, cu o mustaţă pe oală şi ochi trişti. Ştiu că e cam tînără, dar e fată bună şi a avut bine grijă de mine în timpul călătoriei.

Mîna lui era caldă şi moale cînd luă degetele lui Rose şi se aplecă asupra lor, dar nu spuse nimic şi, după o scurtă privire, se întoarse iarăşi spre mama lui.

– Am aranjat ca bagajele să fie duse direct la hotel. Ia-mă de braţ, mamă. Pavajul este denivelat şi nu vreau să cazi.

Rose îşi adună micul bagaj şi îi urmă. Ţara asta nouă avea sigur ceva care îi amintea de casă, observă ea cu un zîmbet. Caii moţăiau în picioare la soare, cu ochii şi coada năpădite de muşte. Tîrfele stăteau la colţ de stradă, la fel de neruşinate ca acela din aleile Londrei, şi cîini costelivi scormoneau prin gunoaie. Hanurile erau înţesate de clienţi care abia se mai ţineau pe picioare, iar ştrengarii care alergau

pe străzi cu picioarele goale or fi avut ei tenul roşcovan dar, în timp ce o urmăreau pe impunătoarea doamnă, aveau în ochi aceeaşi licărire atotcunoscătoare ca băieţii din Londra.

Totuşi, asemănarea se sfîrşea aici, smogul Londrei fiind înlocuit de un praf fin, roşu care părea să plutească permanent în aer. Ţi se lipea de gît şi te mînca, îţi desena dungi de transpiraţie pe faţă şi făcea să te usture ochii. Ca lucrurile să fie şi mai rele, era stîrnit într-un nor înecăcios de trăsurile care treceau în goană şi de o pereche de boi ce urcau cu greu dealul. Rose îşi dori să fi avut şi ea, ca Lady Fitzallan, o batistă ca să-şi acopere nasul şi gura.

Tîra picioarele după Henry şi mama lui, cu ochii în toate părţile. Prăvăliile erau nişte barăci de lemn, cu marfa expusă într-o învălmăşeală pitorească. Erau acolo obiecte de primă necesitate, precum oale şi ustensile de gătit, sobe şi îmbrăcăminte, dar şi colivii cu papagali viu coloraţi, şaluri cu franjuri şi cufere orientale lăcuite, alături de obiecte de ceramică, mărgele, şi bîte, şi sulițe indigene, ce îi atraseră privirea şi îi aprinseră imaginaţia. Rose se uită cu jind la ele. Tare i-ar mai fi plăcut să exploreze dacă Lady Fitzallan ar fi încetinit puţin pasul.

Pe cînd se grăbea să-i prindă din urmă, observă că toate casele de lemn aveau gărduleţe albe care le despărţeau de stradă şi verande ce ofereau un loc de odihnă umbros. Florile şi copacii nu semănau cu nimic din ce mai văzuse ea, iar parfumul lor dulce şi greu masca duhoarea de gunoi şi balegă ce umplea strada. Păsările păreau pictate cu acuarele.

Inspiră adînc, peste măsură de emoţionată. Era aici o energie, o poftă de viaţă aproape primitivă în intensitatea ei. Totuşi, în străzile largi şi cele cîteva clădiri de piatră – evident, casele aristocraţilor – ea vedea deja ce oferea acest oraş. Oraşul promitea ca, într-o zi, să devină un loc important în această nouă ţară brută. Era doar nevoie de timp şi de energia noilor colonişti pentru a-l face să fie aşa, şi ea se simţea animată de un astfel de entuziasm.

O fulgerare a ceva strălucitor îi atrase atenţia, făcîndu-o să se uite cu ochii mari la grupul răzleţit de femei în zdrenţe care îşi tîrau picioarele în lanţuri de-a lungul cheiului către o baracă mare de lemn. Toate erau îmbrăcate în galben. Majoritatea, cu picioarele goale, acoperite de cruste şi răni, arătau de parcă nu mai mîncaseră pe săturate şi nu se spălaseră de luni de zile. Unele, observă ea, erau rase în cap şi păreau şi mai speriate decît celelalte.

– Ocnaşe, bombăni Lady Fitzallan. Clătină din cap a dezaprobare. Autorităţile le îmbracă în galben ca semn al ruşinii. Le rad în cap dacă au încălcat legea în timpul călătoriei. Ţîţii compătimitor. Bietele suflete! Cele mai multe dintre ele n-au pus piciorul dincolo de pragurile cocioabelor din Londra. Îşi spun probabil că au fost deportate în iad. Dar cred că orice e mai bun decît spînzurătoarea.

Rose se întristă şi mai tare cînd văzu că de fustele multora dintre ele se agăţau copii mici.

– Dar cum e cu copiii? Doar n-au fost şi ei deportaţi?

Henry îşi drese glasul şi vorbi peste capul lui Rose:

– Într-adevăr – biete suflete, mamă. Dar nu trebuie să uiţi de ce au fost trimise aici. Multe dintre ele sînt criminale. Îşi şterse fruntea cu o batistă albă, lăsînd pe ea urme roşii. Cît despre copii... Ridică din umeri. Unii dintre ei sînt aici ca pedeapsă, dar pentru mulţi alţii ar fi însemnat cerşetorie pe străzi, prostituţie, foamete, probabil moarte dacă mamele lor i-ar fi lăsat în Anglia. Aici vor primi o educaţie, vor învăţa o meserie. Asta e o ţară bună pentru cei dornici să pună umărul la treabă. În interiorul continentului, aerul e curat şi este mult spaţiu ca un om să-şi lucreze pămîntul şi să prospere.

Rose se uită la el. Ăsta era un discurs lung pentru cineva care era evident zgîrcit cu vorbele, dar declaraţia lui îi trăda pasiunea pentru acest tărîm nou şi credinţa adînc înrădăcinată că această ţară nu putea aduce decît bine.

– Ce se va întîmpla cu femeile? întrebă ea încet. Sînt duse la închisoare?

El clătină din cap, îngîndurat, privind-o în treacăt cu ochii lui căprui.

– Acum au coborît de pe *Posthumons*. Vor munci în casele celor stabiliţi aici, la stîne sau în stabilimentele de afaceri. Autorităţilor nu le place să întemnițeze femei – ele provoacă prea multe necazuri şi înseamnă să se mai construiască nişte barăci ca să fie ţinute despărţite de bărbaţi.

– Ce fel de muncă? întrebă curioasă Lady Fitzallan. Eu sigur n-aş angaja o servitoare ocnaşă. N-aş putea să am încredere în ea.

Henry zîmbi. În ochii lui apăru o licărire amuzată, făcîndu-l să pară deodată mai tînăr şi mai puţin frămîntat de griji.

– Fiecare nou sosit spune asta, dar se răzgîndeşte repede, mamă. Mîna de lucru din rîndul ocnaşilor e ieftină şi nu există casă sau afacere care să nu aibă cel puţin o servitoare ocnaşă. Cei mai mulţi dintre ei sînt în libertate supravegheată – bărbaţi şi femei care şi-au executat aproape toată sentinţa şi sînt lăsaţi să muncească spre a se pregăti pentru vremea cînd se termină condamnarea. Asta le dă şansa să clădească ceva pentru viitor. Foarte puţini se întorc în Anglia.

– Nu sînt periculoşi? întrebă Rose, făcîndu-şi mîna streaşină la ochi ca să urmărească un lung şir de bărbaţi care se tîrau pe stradă, cu picioarele în lanţuri, cu capetele plecate. Arătau atît de jalnic încît, chiar în timp ce întreba, ştia că răspunsul nu putea fi afirmativ.

– Nu cei de care am vorbit mai înainte, spuse el uşurel. Dar oamenii ăia sînt criminali înrăiţi. Ăsta e un grup de ocnaşi din carierele de pe dealuri. Ei nu vor fi niciodată liberi.

Rose se uită după ei cum dispăreau din vedere tîrînd picioarele. Hainele lor cenuşii spuneau ce erau, iar aşa cum îşi ţineau capetele plecate, păreau cumva degradaţi, de parcă se considerau mai puţin oameni.

Henry sesiză probabil amărăciunea ei, căci oftă iar.

– Aceleaşi reguli îi guvernează şi pe cel care a furat o pîine, şi pe criminalul fără remuşcări. Ei ştiu că, dacă le încalcă, vor primi mai multe lovituri de bici şi cîţiva ani în plus la sentinţă. În cel mai rău caz, vor fi trimişi la Port Arthur sau pe insulele de detenţie Maria şi Sarah. Clătină din cap. Nici unul dintre ei nu vrea asta. Se spune că e iadul pe pămînt. Dar pentru cei care îşi ispăşesc pedeapsa prin muncă şi au o purtare bună, ţara asta le permite să-şi facă o viaţă bună pentru ei şi familiile lor. În colonie există o mulţime de foşti condamnaţi care acum duc o viaţă cinstită, şi acei bărbaţi şi femei au dorinţa şi curajul să ducă această nouă ţară a noastră în secolul următor.

Lady Fitzallan se cutremură şi îl apucă de braţ.

– Puşcăriaşi la conducere? Regina nu ar permite niciodată aşa ceva, spuse ea cu convingere.

– Maiestatea sa e departe, mamă, şi dacă un bărbat sau o femeie poate supravieţui anilor de detenţie, transformîndu-se şi făcînd ceva cu viaţa sa, atunci maiestatea sa poate să fie mîndră de ei. Le zîmbi celor două femei. Destul cu predica. Amîndouă păreţi gata să căderi din picioare. Veniţi. O să luăm ceaiul la hotel şi pe urmă trebuie să vă odihniţi. Mai avem trei zile pînă vom pleca spre misiune.

Şaisprezece boi trăgeau după ei căruţele încărcate pe drumul ca o mare de praf roşu care ducea la Yantabulla, unde îşi avea Henry pămîntul.

Rose şi stăpîna ei aflaseră curînd de la cei mai familiarizaţi cu colonia că era mai înţelept să renunţe la hainele pe care le aduseseră cu ele şi să se îmbrace în bumbac subţire. Rose era mai mult decît încîntată să scape de rochia grea de lînă şi de jupoanele stînjenitoare, dar Lady Fitzallan refuzase să creadă că o doamnă bine crescută ar îndrăzni vreodată să fie văzută fără corset. Abia după un leşin destul

de înspăimîntător la dineul guvernatorului din cea de-a treia seară şi după asigurarea dată de soţia guvernatorului că nimeni din colonie nu purta corset, darmite o duzină de jupoane, se lăsase convinsă să se supună.

Lady Fitzallan îşi dădu seama curînd de înţelepciunea de a se îmbrăca cu cît mai puţine haine, dar din cauza culorii deschise a pielii ei trebuia să poarte pălărie şi mănuşi subţiri, şi purta mereu o umbrelă de soare. Pe de altă parte, Rose se bucura din plin de căldura soarelui după atîţia ani de frig şi umezeală în Anglia şi, după ce renunţă la pălărie, corset şi jupoane, curînd prinse culoarea mahonului.

Rose şedea în căruţa trasă de boi care se clătina la fel ca vasul cu care călătorise, acoperită de praful roşu aruncat de copitele animalelor. Munţii se înălţau pretutindeni în jur, iar Sydney rămăsese departe în urmă. Prăpăstii întunecoase se căscau la cîţiva centimetri de roţile căruţei care scînteiau, iar dealurile roşii şi alburii se conturau ameninţător deasupra lor ca nişte străjeri din vechime. Din crăpăturile din piatră se iţeau flori exotice care se tîrau printre ferigi uriaşe şi iederă căţărătoare. Apa curgea din munţi împroşcînd văile înverzite pline de cîntecul păsărilor şi animale ciudate ţopăiau în tufăriş sau se uitau timid din umbrele eucalipţilor.

Lady Fitzallan era atît de istovită de căldură şi de praf şi de lungile ore petrecute pe banca tare de lemn încît nu se mai uita cu uimire şi încîntare la frumuseţile din jur, şi renunţase de mult să mai întrebe cum se numeau diferitele păsări şi animale. Şedea cocîrjată sub umbrela ei, cu bărbia în piept, şi sforăia uşurel. Trupul ei cîndva dolofan se subţiase, faţa ei rotundă era trasă şi, cu toate că la capătul fiecărei zile făcea pe viteaza, Rose şi Henry ştiau că acea călătorie era prea istovitoare pentru ea.

Rose, însă, se uita la stolurile de papagali roz şi cenuşii din copaci şi se simţea plină de energie. Ăsta era un tărîm al minunilor, tot atît de bătrîn ca timpul însuşi, tot atît de nou şi

proaspăt ca Grădina Edenului, şi era emoţionată ştiind că era printre primii care călătoreau pe acest drum anevoios şi şerpuitor care fusese croit prin tufărişul muntos de către ocnaşi. Făgaşele roţilor căruţei lor şi urmele copitelor boilor marcau un nou teritoriu într-un nou ţinut – unul pe care era hotărîtă să şi-l însuşească.

În timpul lungilor, dar niciodată interminabile zile ale săptămînii, Rose avu mult timp să compare noua viaţă cu cea veche. Peisajul era mai pregnant, mai uluitor decît verdele dulce şi galbenul Sussex-ului, dar era un loc singuratic, izolat, mai ales pentru femei. Era o lume a bărbaţilor, unde era nevoie de muşchi pentru a lucra pămîntul, pentru a lupta cu elementele naturii şi a clădi un imperiu şi, în vasta pustietate a acestui nou tărîm, ea se simţea foarte mică şi neimportantă. Şi totuşi, era destul de mare ca să-şi dea seama că şi aici femeile îşi aveau rolul lor, ca şi acasă, în Anglia. Căci dacă era ca această ţară nouă să prospere, ea trebuia să fie populată, lucru pe care bărbaţii nu îl puteau face singuri.

Poate că lipsa femeilor era motivul insistenţei lui Otto Fischer şi privirile admiratoare pe care i le adresau bărbaţii din Sydney. Se gîndi la neamţ şi zîmbi. Era un bărbat energic, plin de entuziasm şi de idei pentru proaspăt plantata lui podgorie, şi ei îi făcuse plăcere compania lui în timpul scurtei şederi în oraş.

Roşi la propriile gînduri şi se uită la stăpîna ei. Obligate să-şi ţină companie una alteia datorită sexului lor, descoperiseră că se plăceau şi între ele se înfiripase o prietenie care, în Anglia, ar fi fost de neconceput. Zîmbi şi mai larg imaginîndu-şi-o pe doamna Amelia Ade făcînd această călătorie, dar se întristă cînd se gîndi la John şi la căruţa lui cu coviltir viu colorat. Ce mult i-ar fi plăcut lui această călătorie în necunoscut! Să călătorească liber şi nestingherit, să trăiască aşa cum îi plăcea, printre oameni care să vadă în el omul, nu ţiganul.

Rose clipi mărunt şi îşi şterse lacrimile. Nu trebuia să se gîndească la John. El făcea parte din trecutul ei. Acum nu conta decît viitorul.

Cei care mînau boii erau renumiţi pentru limbajul dur şi pentru obiceiul de a bea vîrtos. Omul care conducea atelajul de şaisprezece boi purta obişnuita ţinută alcătuită dintr-o cămaşă roşie, pantaloni de moleschin şi pălărie din palmier împletit. Călărea un ponei roib, sigur pe picioare, şi avea un înfricoşător bici lung de cinci metri pe care îl pocnea deasupra capetelor boilor pentru a-i face să meargă în rînd şi continuu. Ştia fiecare ochi de apă, pîrîu şi rîu de pe drumul periferic, iar poveştile pe care le spunea noaptea în jurul focului de tabără deveneau tot mai pline de culoare pe măsură ce călătoria progresa.

Lui Rose îi plăcea foarte mult să asculte poveşti şi, cu toate că nu prea ştia dacă să le creadă sau nu, hotărîse să nu-l acuze pe povestitor că fabulează. Căci Bob făcea cea mai delicioasă pîine, pe care o cocea în cenuşa fierbinte a focului, şi cel mai tare ceai pe care îl băuse ea vreodată, fiert într-o cană mare de metal pe care el o numea ceainic.

Era un bărbat urît, cu faţa zbîrcită de soare şi cu mîini aspre, cu unghii murdare şi rupte. Totuşi, avea o latură blîndă şi, cu toate că nu i-ar fi plăcut să ştie cineva, Rose îl văzuse scoţînd din buzunarul pantalonilor lui unsuroşi un medalion şi uitîndu-se la poza dinăuntru cu ochi umezi. Era curioasă să ştie de fel de femeie îl aştepta la capătul acestui drum singuratic, dar niciodată nu îndrăznise să întrebe.

Călătoreau de săptămîni şi erau toţi epuizaţi. Ploua abundent, transformînd pămîntul în mocirlă şi ascunzînd tufărişul după o perdea de apă. Boii mugeau, Bob înjura şi pocnea din bici, iar Rose şi bătrîna doamnă încercau să se adăpostească sub copertină. Căldura rămînea înăbuşitoare şi, în timp ce ploaia persista, ţînţarii roiau şi aburul se înălţa din tufăriş, asfixiindu-i cu umezeala fetidă. Paradisul dovedea brusc ce înşelător putea fi.

Henry plecase călare înainte să vadă dacă rîul Darling se putea trece şi se întorsese împroşcînd în jur rafale de noroi şi apă şi fluturînd pălăria.

– Trebuie să ne grăbim, îi strigă el lui Bob. E pe cale să iasă din matcă.

Bob îşi mestecă tutunul, îl scuipă în noroi şi pocni din bici.

– Nu-mi spune mie, prietene, bodogăni el. Spune-le nenorociţilor ăştia.

Boii erau îndărătnici, nu voiau să mişte, dar biciul îi îndemnă să continue drumul şi o luară din loc, opintindu-se, mai să le azvîrle de pe bancă pe cele două femei. Agăţîndu-se bine de marginile căruţei, Rose se uită prin perdeaua de apă la scena din faţa ei. Rîul era lat şi umflat, apa se rostogolea peste bolovanii uriaşi, formînd mici cascade şi vîrtejuri periculoase.

– Trebuie să vă daţi jos! strigă Bob peste mugetul apei. Căruţa se poată răsturna.

Rose o ajută pe Lady Fitzallan să coboare şi, cu ajutorul lui Henry, o urcă în spatele lui, pe şa.

– Ţine-te bine, mamă! strigă el. Orice s-ar întîmpla, să nu-mi dai drumul.

Bătrîna se uită la Rose cu frică în ochi, apoi îşi îngropă faţa în haina udă a fiului ei şi se agăţă de el.

Rose se căţără în spatele lui Bob.

– N-ai să păţeşti nimic dacă te ţii bine, fătucă, o linişti el, petrecîndu-i braţele în jurul taliei lui. Stai cuminte şi lasă-mă pe mine să fac treaba, o avertiză el.

Boii stăteau ursuzi la marginea rîului, cu urechile zvîcnind nervos, iar mugetele lor erau aproape acoperite de vuietul apei învolburate şi al ploii. Bob îşi jucă armăsarul într-o parte şi-n alta şi pocni din bici pentru a încuraja animalele să se mişte, iar Rose se agăţă de el. Dar, îi era o frică nebună, nu închise ochii şi nici nu scînci. Asta era o aventură şi nu voia să-i scape nimic.

Îndărătnici, boii din frunte coborîră malul în apă. Ceilalţi nu avură de ales şi îl urmară, croindu-şi drum mugind prin puhoaiele care le ajungeau aproape pînă la greabăn.

Apa era rece ca gheaţa şi îi venea aproape pînă la genunchi. Rose simţea cum curenţii de la fundul rîului ameninţau s-o tragă din şa. Totuşi, frica nu-i atenuă emoţia şi, ţinîndu-se bine de Bob, ştia că asta era doar o experienţă în plus care se adăuga la toate celelalte pe care le avusese în ultimele cîteva luni şi, dacă supravieţuiau, avea să şi-o amintească mereu.

În cele din urmă ajunseră cu bine pe malul celălalt. Rose se lăsă să lunece din şa şi se afundă în noroi, icnind de frig, de emoţie şi de frică. O făcuse. Trecuse cu bine primul test.

Bob se uită la ea.

– Eşti o fată de ispravă, spuse el morocănos, dîndu-şi pălăria pe spate şi ştergîndu-şi faţa. Ai fost vitează exact cînd trebuia. Dar acum ai face bine să ai grijă de coniţa de acolo. Arată rău.

Rose alergă la Henry şi o ajută pe lady Fitzallan să se dea jos de pe cal. Era într-adevăr palidă, dar în ochi avea o licărire de emoţie care de bună seamă o oglindea pe a ei.

– Dacă arăt pe jumătate atît de rău ca tine, atunci mulţumesc Domnului că nu ne vede nimeni, spuse ea rîzînd. Ce s-ar spune în salonul guvernatorului dacă am fi văzute cum arătăm acum?

Rose rînji şi îşi dădu la o parte părul ud de pe faţă.

– Probabil că ar spune că aţi fost o femeie de ispravă! strigă ea ca să acopere zgomotul potopului. Văzu încruntarea de nedumerire de pe faţa bătrînei şi spuse: Vă explic mai tîrziu. Acum să mergem. Trebuie să îmbrăcaţi nişte haine uscate.

Ziua următoare, la sfîrşitul după-amiezii, ajunseră în noua aşezare Yantabulla. Cerul arăta proaspăt şi foarte albastru, dar căldura era necruţătoare şi îi izbea cu lovituri ca de ciocan în cap şi în ceafă.

Pe cînd boii înaintau greoi pe larga stradă principală, Rose şi Lady Fitzallan se uitau la casele de lemn îngrijite, cu acoperişuri de tablă roşie, şi la micile prăvălii cu verande umbrite care erau prevăzute înăuntru cu toate cele necesare vieţii. Oale şi tigăi, pînză pentru corturi, lopeţi şi tîrnăcoape, topoare, găleţi, şei şi hamuri. Aici nu erau fleacuri pentru turişti. Nu erau evantaie viu colorate, nici şaluri elegante.

Exista un hotel, singura clădire de pe strada principală care era mai înaltă de un etaj. Avea zugrăveala albă sub stratul de praf roşu, iar veranda şi balconul erau îngrădite cu o dantelărie de fier forjat. Bărbaţii şedeau la umbră în balansoare şi se uitau pe sub pălăriile prăfuite la procesiunea care trecea. Caii moţăiau priponiţi de stîlpi, dînd din urechi şi din coadă pentru a goni muştele. Biserica, construită din lemn, avea o turlă îngustă şi o curte cu iarbă pîrjolită în spatele unui gard de ţăruşi, iar cimitirul, umbrit de un copac uriaş, era plin de albine şi de fluturi.

Rose se uita nerăbdătoare după casa misiunii, dar boii continuau drumul agale pe strada principală şi în scurtă vreme orăşelul rămase în urmă, învăluit un nor de praf roşu. Zece mile mai încolo se opriră.

Henry îşi scoase pălăria şi arătă spre o baracă ruginită şi prăpădită care părea susţinută de copacii care creşteau alături.

– Am ajuns. Bine aţi venit la Misiunea Yantabulla.

Lady Fitzallan păli.

– E o baracă, şopti ea. M-ai adus atîta drum ca să trăiesc într-un acaret?

Henry zîmbi şi clătină din cap.

– Numai pentru un timp, mamă. Vezi bucata aia de pămînt din spatele ei? Şi clădirea? Aceea va fi pînă la urmă casa noastră.

Rose se uită şi ea. Scheletul unei case mari se înălţa în mijlocul unui teren năpădit de iarbă, dar părea să fie de mult timp în starea aia.

– Nu lucrează nimeni la ea, remarcă ea cu îndoială.

Henry se încruntă.

– Plănuisem să fie terminată înainte de sosirea voastră, explică el. Dar indigenii sînt imposibil de instruit şi neîndemînatici. Forţa de muncă alcătuită din deţinuţi a sosit abia acum două luni, înainte să plec la Sydney.

Cu aerul că nu-şi dă seama de groaza întipărită pe faţa mamei lui, continuă senin:

– O mînă de oameni buni. Pare să le placă să lucreze cu mîinile după atîtea luni petrecute pe vapoarele alea îngrozitoare, iar tîmplarii sînt artizani iscusiţi, care îşi fac o adevărată mîndrie din munca lor. Şi ştiu şi cum să-i pună pe indigeni la treabă. Aborigenii sînt leneşi. Preferă să stea sub un copac-sticlă ca să-şi cîştige pîinea şi tutunul. Arătă spre un copac ciudat, care chiar semăna cu o sticlă răsturnată. Acolo, la umbră, lîncezea un grup de bărbaţi şi femei cu pielea atît de închisă la culoare încît aduceau cu nişte umbre.

Lady Fitzallan îşi ţinea mîna la gît, cu ochii holbaţi de groază.

– Angajezi ocnaşi şi sălbatici? N-am să mă simt în siguranţă în patul meu, Henry. Fălcile îi tremurau. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi venit în vecii vecilor.

– Am încercat să te avertizez, mamă, spuse Henry exasperat, răsucindu-şi pălăria în mîini. Indigenii sînt foarte prietenoşi, te asigur. Nu sînt războinici decît dacă intră într-o prăvălie de băuturi, numai atunci se bat între ei.

Lady Fitzallan mai avea puţin ca să plîngă.

– Nu m-am gîndit că o să fie atît de îngrozitor. Îmi vine să plîng cînd mă gîndesc la adorabila mea casă din Londra, la casa de ţară din Berkshire şi la petrecerile de la ora ceaiului.

Izbucni în plîns, iar Rose o cuprinse cu un braţ ca s-o liniştească.

– Am să fac baraca atît cît se poate de confortabilă, Lady Fitzallan, spuse ea voioasă, dar numai aparent. Negrii

ăia arătau îngrozitor de sinistru cu pielea plină de desene cu argilă albă, cu părul vîlvoi şi goi-puşcă. Avem mobilă şi mîncare şi, ia priviţi – este şi o fîntînă, aşa că măcar o să avem apă proaspătă.

Lady Fitzallan îşi trase nasul şi îl lăsă pe fiul ei să o conducă prin gardul rupt în curte, dar continuă să se uite cu teamă la grupul de indigeni care îi priveau curioşi.

Uşa barăcii era veche şi ruptă, atîrnînd într-o rînă. Acoperişul şi pereţii din foi de tablă ruginită erau bătute în cuie pe un cadru de cherestea neprelucrată, iar la ferestre, în loc de geamuri erau plase de sîrmă ca să nu intre muştele care roiau peste gunoiul din curte.

Deprimată, Rose îşi croi drum printre gunoaie şi moloz. Nici în închipuirile ei cele mai sumbre nu se aşteptase la aşa ceva.

Interiorul barăcii, alcătuită dintr-o singură cameră, era şi mai deprimant şi fierbinte ca un cuptor. Acolo erau un pat pe rotile, din lemn, o masă cu trei picioare, proptită pe pietre puse una peste alta, un scaun care văzuse şi zile mai bune şi o plită care nu mai fusese curăţată de ani de zile. Pentru spălat era un lighean de tablă pus pe un cadru şubred de lemn, care arăta de parcă se va dărîma la prima adiere de vînt. Ligheanul era plin cu farfurii pe care crescuse mucegaiul, iar intrarea ei sperie o vietate cu ochi mari care o zbughi printr-o gaură în plasa de la ferestre, fluturîndu-şi coada lungă şi stufoasă. Animalele dăunătoare îşi făcuseră deja de lucru cu lenjeria de pat, iar podeaua murdară era presărată cu excremente de şobolani şi oase roase.

Rose trase adînc aer în piept, îl slobozi într-un oftat şi începu să-şi suflece mînecile. Se întoarse la bătrînă şi la fiul ei, care stăteau amărîţi în curte şi le zîmbi vesel ca să le dea curaj.

– Am văzut locuri şi mai bune, dar n-o să-mi ia mult să fac curat, spuse ea cu o voioşie forţată. Şi cu lucrurile pe

care le-am adus cu noi, în curînd o s-o facem să semene cu o casă.

Şase luni mai tîrziu baraca de tablă arăta încă de parcă stătea să cadă, dar uşa şi plasele de sîrmă de la ferestre fuseseră reparate, iar Rose îl convinsese pe Henry să pună un deţinut să peticească acoperişul şi să repare coşul. Curăţatul plitei dură ore întregi, dar cînd în cele din urmă straturile de murdărie şi grăsime fură înlăturate, ieşi la iveală o plită solidă şi frumoasă. Totuşi, era un chin de gătit pe ea, pentru că focul trebuia să stea aprins aproape toată ziua ca să poată pregăti trei mese mari pe zi pentru muncitorii deţinuţi şi indigeni, şi dacă mai adăugai şi căldura soarelui, baraca devenea o saună.

Podeaua murdară fusese măturată, apoi acoperită cu scînduri strîns îmbinate pentru a-i descuraja pe oposumi şi pe şerpii curioşi. La ferestre fluturau perdele, iar pe frînghia de rufe întinsă între copaci fîlfîiau cearşafuri curate. Conţinutul căruţelor trase de boi fusese depozitat cu grijă sub o prelată groasă, în spatele casei, căci nu era loc destul pentru un pat cu baldachin, scrinuri grele şi o garnitură completă de mobilă de sufragerie.

Pe Lady Fitzallan o podidise plînsul la gîndul că mobila ei scumpă putrezea afară, la căldură şi la bunul plac al termitelor, însă nu exista altă soluţie pînă cînd casa avea să fie terminată. Relaţia ei cu Rose devenise şi mai strînsă, iar acum aproape că o privea ca pe o fiică.

Rose ţinea la bătrînă, însă avea momente în care îşi dorea să-şi poată revedea mama. N-o fi fost Kathleen cea mai bună mamă din lume, dar era singura pe care o ştia şi, în ciuda felului în care o tratase, ar fi dat orice să vorbească iar cu ea.

Dorul de casă o apuca atunci cînd se aştepta cel mai puţin. Atunci se uita lung la sălbăticia nemărginită care îi înconjura. Era un loc foarte singuratic. Atît de pustiu în comparaţie cu dealurile ocrotitoare High şi Over şi cu cărările pline de verdeaţă din Sussex.

În după-amiaza aceea Rose stătea în prag ca să prindă adierea aerului răcoros care mătura păşunile şi întinderile pustii. Gătise încă de dimineaţă devreme şi pînă acum, şi profita de această clipă de odihnă înainte de a se pregăti pentru a doua zi. Rochia îi era îmbibată de sudoare, iar părul i se lipea de faţă şi de gît, căci bucătăria era un cuptor încins, unde muştele care roiau se aşezau pe cea mai mică fărîmă de mîncare nepusă în colivia din metal şi plasă de sîrmă suspendată de grinda acoperişului.

Renunţase la pantofi de ceva timp. Acum avea picioarele pătate de pămînt roşu, tălpile bătătorite de umblatul în picioarele goale prin grădina de legume şi de la albie la frînghia de rufe şi înapoi. Părul îi cădea în dezordine pe umeri, umed de transpiraţie şi îmbîcsit de praful care părea să atîrne permanent peste tot. Ce şocată ar fi bucătăreasa dacă m-ar vedea acum! gîndi ea rînjind. Ei bine, oi fi eu desculţă şi săracă, dar măcar sînt liberă. Şi asta valorează mai mult decît aurul.

Rose oftă de plăcere. Tînjea ea după zilele răcoroase şi umede din Anglia, însă locul ăsta avea o frumuseţe care o vrăjea. Ceva primitiv care se răsfrîngea ca un ecou în ea şi nu putea fi negat.

Se întoarse spre zgomotul ciocanelor şi al ferăstraielor. Casa nouă şi frumoasă era aproape gata, şi îi amintea de marea reşedinţă pe care o văzuse la Londra în scurta ei şedere înainte de a porni la drum cu Lady Muriel. Construită din lemn, se înălţa pe două niveluri, cu un balcon elegant şi o verandă mărginite de o dantelărie din fier forjat. La ferestrele mari erau obloane verzi, frumoase, cu plase de muşte fixate bine peste geam. O uşă solidă de stejar la intrare se deschidea într-un hol spaţios, pătrat. Şemineul din piatră de culoarea chihlimbarului ocupa cea mai mare parte a peretelui de la nord şi avea să le dea iarna căldură şi să tragă fumul. Casa avea cinci dormitoare, o sufragerie şi un salon, o bucătărie cu cămară şi un birou pentru Henry.

Viaţa pentru ei toţi era muncă interminabilă, însă asta îi făcea mai rezistenţi, mai călîţi, iar la capătul zilei sforăiau de cum puneau capul pe pernă. Rose se ocupa de baracă, de mîncare şi de toate treburile gospodăreşti. Lady Fitzallan îi preluase pe deţinuţi şi pe indigeni cu un zel care îl uluise pe fiul ei după repulsia ei manifestată iniţial, făcîndu-i să muncească mult mai eficient decît reuşise el vreodată. Se purta cu bărbaţii într-un fel care impunea respect şi, cu toate că uneori era cam dominatoare, avea înţelepciunea să schimbe imediat foaia vorbind direct şi fără ifose. Flăcăii negri, cum îşi spuneau ei, erau învăţaţi cu igiena şi făcuţi să poarte haine occidentale ca să-şi ascundă goliciunea. Lady Muriel ofta de disperare cînd cămăşile erau rupte ca să fie făcute basmale, iar jupoanele folosite ca legături de ţinut sugarii pe piept sau pe spate. Cînd Henry comentase uimitorul ei succes, ea se mulţumise să dea din umeri şi să spună că toată viaţa se ocupase de servitoare, de ce ar fi fost altfel cu deţinuţii şi aborigenii?

Henry făcea toată munca grea şi totodată îşi vedea de misiune. Aborigenilor le plăceau foarte mult poveştile, iar Henry se folosea de ele pentru a încerca să-i convertească pe oameni la creştinism, însă în scurtă vreme îşi dădu seama că ei preferau mîncarea gătită de Rose. Se gîndi un timp la asta, apoi îi puse să muncească în grădină: să sape, să planteze straturi cu legume şi zarzavaturi, să smulgă mărăcinişul şi să-l ardă, apoi să facă o cărare de zgură pînă la noua uşă din faţă. În timp ce munceau, le spunea poveştile din Biblie şi spera ca ei să înveţe ceva. Îi vedea ca pe un popor simplu, obişnuit să trăiască din munca pămîntului, din vînătoare şi pescuit, şi să caute fructe de pădure şi miere sălbatică. Purtau haine puţine, în ciuda strădaniilor mamei lui, şi sporovăiau pe limba lor ciudată, pînă acum de neînţeles pentru ei. Ştia că rîdeau de el. Ştia că veneau numai pentru că le promisese mîncare şi tutun. Persevera însă. Căci fusese chemat să facă

lucrarea lui Dumnezeu în sălbăticia asta şi nimic nu trebuia să-i stea în cale.

Seara se apropia, soarele cobora la orizont, poleind cu aur păşunile care se întindeau mai departe decît vedeai cu ochii. Acum, că muştele dispăruseră, vitele păşteau mulţumite, iar adierea răcoroasă ducea cu ea mirosul de pămînt cald şi de pîine. Ramurile copacului de piper zumzăiau de albine, aruncînd umbre peste curtea curăţată şi straturile de zarzavaturi udate cu grijă. Un deţinut înălţase o pompă de apă şi o moară de vînt; roata primitivă, din fier ruginit, scîrţîia trăgînd apă din fîntînă. Era un sunet liniştitor, pe care Rose aproape că nu-l mai auzea, însă dacă înceta, îi remarca absenţa.

Rose căscă. Asta era cea mai bună oră din zi, cînd căldura se domolise, iar briza venea din munţii îndepărtaţi, făcînd să foşnească frunzele copacului de piper şi trimiţînd trîmbe de praf peste pămîntul uscat. Pentru azi munca era pe sfîrşite, iar mîine aveau să mute restul de mobilă în casa nouă. Se uită peste umăr la umbrele din baracă. Într-un fel, îi părea rău să o părăsească – devenise casa ei şi, în ciuda căldurii, a prafului şi a muştelor, îi amintea de căsuţa din Wilmington, fiindcă, indiferent cît de vigilentă era, praful nu putea fi niciodată izgonit, iar pînzele de păianjen apăreau peste noapte.

Zgomotul de copite de cai pe drumul nepietruit o făcu să ridice privirea şi duse mîna streaşină la ochi. Călăreţul părea să plutească în mirajul apos al apusului de soare. Silueta lui înaltă, cu umeri laţi şi pălăria cu boruri mari se profilau pe cerul portocaliu. Avea ceva care îi părea cunoscut, dar nu putea spune ce anume.

El frînă, făcînd calul să meargă la pas, şi harnaşamentul zornăi cînd animalul sforăi şi azvîrli din cap.

– Domnişoară Rose! strigă el. Te-am găsit în sfîrşit.

– Otto? murmură ea. Otto Fischer? Se desprinse de tocul

uşii şi se grăbi să-şi aranjeze puţin părul. Trebuie că arăta ca naiba. Şorţul era murdar, rochia aproape străvezie de transpiraţie, şi nu-şi găsea ghetele.

El coborî din şa, lăsă hăţurile şi veni cu paşi mari spre ea, cu braţele tot atît de larg întinse ca zîmbetul lui.

– Rose. Rose a mea. Am venit să te salvez. O culese într-o îmbrăţişare de urs şi o învîrti pînă ameţi.

– Lasă-mă jos, icni ea cu respiraţia tăiată de strînsoarea braţelor lui.

El o puse uşurel pe pămînt şi toată purtarea lui îi sugeră un căţeluş jucăuş supradimensionat. Rose făcu un pas înapoi. Era prea mare, prea zgomotos, prea puternic.

– N-am nevoie să fiu salvată, se bîlbîi ea, încercînd cu disperare să-şi găsească încălţările şi demnitatea.

– Eu aşa cred, murmură el uitîndu-se peste umăr la baraca sinistră. Vino cu mine, Rose. Am casă frumoasă. Nu o baracă în deşert.

Rose ridică mîinile pentru a preveni un nou atac şi întîlni un piept ca un zid care părea să acopere soarele şi să omoare orice speranţă de scăpare. Se uită la faţa lui pistruiată şi veselă şi la ochii albaştri prietenoşi. Avea dinţi frumoşi, observă ea în treacăt.

– Nu se poate să vii aici şi să te aştepţi să las totul şi să fug cu tine, spuse ea apăsat. Am deja o casă. Arătă cu mîndrie spre noua clădire impunătoare.

Braţele lui căzură şi zîmbetul i se stinse.

– Asta e casa ta? Te măriţi cu preotul?

Nu că el n-ar fi încercat, se gîndi Rose. Henry îi făcea ochi dulci de cînd ea şi mama lui se mutaseră în baracă, şi o îngrozeă cererea în căsătorie pe care era sigură că era pe cale să i-o facă. Lady Fitzallan scăpase destule aluzii, iar Rose se întreba deja cum să-l refuze fără să-l jignească.

Rîse, dar pînă şi ei rîsul i se păru prea ascuţit şi anemic ca să fie autentic.

– Doamne, nu! E casa stăpînei. Dar am camera mea, adăugă ea sfidătoare. Ca una din familie.

El scoase un oftat adînc.

– Slavă Domnului! şopti. Credeam că te-am pierdut, Rose. Fața lui deveni serioasă şi nu mai făcu nici o încercare să pună mîna pe ea. Am făcut drum lung ca să-ți cer să te măriți cu mine. Nu mă gîndesc decît la tine de cînd ai părăsit Botany Bay.

Rose se uită în sus la el – nu avea încotro, părea de două ori mai înalt decît ea. Îşi dădea seama că vorbea serios şi că avea intenții onorabile, dar îşi aminti, brusc indurerată, de John. De părul şi ochii lui negri, de gura rîzătoare şi de glasul lui blînd. Atît de diferit de uriaşul ăsta cu părul ca focul, cu accent ciudat şi caracter năvalnic!

Clipi mărunt ca să alunge amintirea. Nu avea rost să se gîndească la John. Nu se vor revedea niciodată. Nu aveau un viitor împreună.

Dacă pleca cu Otto, însemna să o ia din nou de la capăt – o şansă să exploreze o altă parte a Australiei alături de un bărbat care o făcea să rîdă şi care o va ocroti. Îl plăcea destul de mult pe Otto şi, cu toate că exista o scînteie de ceva între ei, ştia că nu-l iubea cu adevărat. Nu cu pasiune, nu cum îl iubise pe John.

– Nu te cunosc, Otto, spuse ea în cele din urmă. Ne-am întîlnit doar de cîteva ori. De unde ştiu că vrei să-ți petreci toată viața alături de mine?

Uriaşul îşi puse mîinile pe piept.

– Simt aici, spuse el. În fiecare zi văd fața ta cînd muncesc în podgorie. În fiecare zi spun „Otto, trebuie s-o găseşti". Zîmbi şi crețurile din colțul ochilor se adînciră. Acum am venit. Vrei te rog să-mi faci onoarea să fii soția mea?

Rose zîmbi chipului acela atît de deschis. Era un om bun cu o inimă bună şi pentru ea conta că nu-l putea iubi cu

pasiunea pe care o merita. Era prea cinstit ca să fie înşelat.

– Îmi placi, Otto, spuse ea încetişor. Îmi plac zîmbetul tău şi culoarea părului tău. Îmi face plăcere compania ta, mă faci să rîd.

– Dar? Zîmbetul lui larg dispăruse şi ochii exprimau neliniştiţi.

– Nu te iubesc, spuse ea blînd. Abia dacă te cunosc. Cum să vin cu tine?

El dădu din cap.

– E bine, Rose. Am să stau aici, la misiune, pînă ai să mă cunoşti. Atunci ai să vezi că sînt un om bun. Ai să te măriţi cu mine şi ai să vii la podgoria mea.

În faţa unui asemenea atac îndîrjit, fata simţi că hotărîrea ei începe să se clatine.

– Dar nu trebuie să fii la podgoria ta?

– Nu atît cît trebuie să fiu aici, cu tine, spuse el ferm. Tu eşti mai importantă.

Otto a rămas în Yantabulla aproape şase luni. A pierdut culesul, sperînd că omul pe care îl lăsase în locul lui se va ocupa de asta. A avut noroc, căci administratorul lui era tot un neamţ care avea aceeaşi pasiune pentru vie ca şi el, iar recolta din anul acela a fost cea mai bună din ultimii ani.

– Un semn bun pentru viitor, murmură Sophie. Rose s-a măritat cu el sau a hotărît să rămînă la misiune?

Cordelia făcu cu ochiul.

– Tu ce crezi? Bine-nţeles că s-a măritat cu Otto. Muriel Fitzallan s-a supărat puţin, dar pînă la urmă şi-a dat seama că fiul ei era prea liniştit pentru Rose, şi le-a urat numai bine. Cred că ştia că Rose avea nevoie de libertate ca să meargă pe propriul ei drum. Ba chiar le-a dat ca dar de nuntă patul ei cu baldachin şi s-au chinuit ca naiba să-l ducă înapoi în Hunter Valley, căci de data asta nu mai erau boi care să-l tragă şi au trebuit să-l lege la spatele căruţei lui Otto.

Cordelia zîmbi. Mai ţinea minte cum rîsese străbunica ei, Rose, cînd îşi amintise de călătoria aceea – şi cum se îmbujorase cînd povestise despre prima lor noapte împreună.

– Drumul era greu, ca şi în călătoria precedentă, continuă Cordelia. Acum, în loc de opt perechi de boi şi de Bob erau doar Rose şi proaspătul ei soţ, şi cîţiva catîri care cărau proviziile şi trăgeau căruţa. Cununia avusese loc în bisericuţa de lemn de la marginea orăşelului.

Cordelia revedea fotografia sepia pe care o păstra în albumul de familie.

– Rose purta o rochie de un liliachiu deschis, dăruită de Lady Fitzallan. O modificase pentru ocazia respectivă, iar cînd apăru în biserică, bătrîna doamnă izbucni în lacrimi. Buchetul ei de mireasă era un mănunchi de flori de cîmp amestecate cu frunze de ferigă şi legat cu panglică albă. În păr avea o coroniţă de flori galbene. La mica recepţie au participat numai Lady Fitzallan şi Henry, deţinuţii şi cîţiva aborigeni curioşi. S-a rostit un toast şi s-a băut vin aspru adus de Otto, după care el şi-a luat proaspăta soţie şi au plecat spre noua viaţă din Hunter Valley. Henry şi Lady Fitzallan au rămas în drumul plin de praf, urmărindu-i cu privirea pînă au dispărut în zare.

– Aşadar, Rose a învăţat să-l iubească? zise Sophie zîmbind. Nu mă mir, pare să fi fost un om bun. Aş vrea să-l fi cunoscut.

Cordelia lăsă capul în jos şi îşi privi mîinile noduroase.

– Nici eu nu l-am cunoscut şi am regretat întotdeauna. Inspiră adînc, ca pentru a alunga amintirile triste, şi continuă povestea. Şi-au petrecut noaptea nunţii pe drum, la adăpostul unei prelate de pînză legată între trunchiurile copacilor, şi au avut ca pat o saltea moale din frunze de eucalipt, ferigi şi muşchi. Otto s-a purtat blînd, ştiind că pentru Rose asta trebuia să fie o experienţă la care să poată privi înapoi cu amintiri plăcute, şi şi-a ţinut în frîu pasiunea înnăscută. Pînă

acum ea nu-i spusese despre violul lui Gilbert şi era încordată, aproape aşteptîndu-se ca acea primă experienţă cumplită să se repete. Totuşi, blîndeţea lui Otto trezi în ea ceva care o făcu să uite de Gilbert şi se pomeni simţind pentru proaspătul ei soţ o căldură şi o tandreţe pe care crezuse că nu o să le simtă niciodată. Poate că asta este iubire, gîndi ea după aceea, cînd el sforăia alături. Poate că în sentimentul ăsta de linişte şi mulţumire consta căsnicia – nu în pasiunea copilărească pe care o simţise pentru John.

Sophie zîmbi.

– Mă bucur că a ajuns să-l iubească. Într-un fel, ar fi însemnat să-l înşele pe Otto dacă nu l-ar fi iubit. Se gîndi o clipă. Patul pe care l-au dus cu ei în Hunter nu este cel din apartamentul tău?

Cordelia zîmbi şi dădu din cap.

– Într-o bună zi va fi al tău, Sophie. O moştenire de familie. Ştiai că în patul acela s-au născut cinci generaţii de copii? Într-o zi va fi rîndul tău.

Sophie nu răspunse. Ştia că terminase cu bărbaţii, dar nu avea nevoie de o discuţie pe tema asta.

– Cred că ar fi bine s-o luăm din loc, bunico. Soarele e sus şi eu tot nu ştiu unde mergem.

Cordelia se ridică şi se sprijini în baston.

– De aici, ştiu eu drumul, nu mai ai nevoie de hărţi, spuse ea încet.

Cu bunica pe scaunul de alături, Sophie scoase maşina din parcare şi ieşi în şosea. Trecu o jumătate de oră pînă vorbi.

– De ce încerci să faci un secret din destinaţia noastră? întrebă ea. Ce ascunzi?

Cordelia tăcu un moment lung, iar cînd vorbi nu răspunse la întrebarea nepoatei sale.

– E minunat să te gîndeşti că bărbaţi şi femei ca Otto şi Rose au croit drumul ăsta prin stufărişuri şi prin munţi, astfel

ca noi, generaţiile următoare, să putem descoperi frumuseţea pe care ei au luptat din greu să o menţină.

Înainte ca Sophie să apuce să răspundă, se aplecă şi spuse repede:

– Coteşte aici şi ia-o pe dealul ăla în sus.

Sophie se supuse şi trecu în viteza întîi. Motorul era iar supraîncălzit, iar soarele, din înaltul cerului, bătea nemilos în parbrizul prăfuit. Parcă pe platou şi opri motorul.

Priveliştea se întindea de la est la vest atît cît permitea orizontul. Pantele blînd unduitoare din Hunter Valley erau parţial umbrite de dealurile joase care înconjurau valea. Era o privelişte fenomenală – aproape că îţi tăia respiraţia în măreţia ei.

– Ajută-mă să cobor, Sophie. Vreau să văd peisajul cum trebuie să-l fi văzut Rose în acea primă zi.

Sophie îşi ajută bunica să coboare din maşină şi o conduse la o masă şi o bancă pentru picnic, la umbra unui eucalipt.

Cordelia se uită la ţinutul pe care şi-l amintea foarte bine din acea singură vizită pe care o făcuse pe cînd era fată. Nu se schimbase mult. Terasele erau ca o dantelă de viţă-de-vie de un verde închis, iar oamenii care munceau acolo erau doar nişte puncte în zare. Era cald şi aerul era nemişcat. Lacrimile îi înceţoşară vederea cînd îşi aminti de prima ei venire aici, cu mama sa. Era mult de atunci, iar în anii care trecuseră se întîmplaseră multe.

– Aici a adus-o Otto pe Rose la capătul călătoriei lor. Şi-a tras calul obosit lîngă cel al lui Rose şi au privit împreună micul regat al lui Otto. Cordelia oftă. Era mai mic pe atunci, fireşte, şi casa frumoasă pe care o vezi în zare mult mai puţin măreaţă...

– Uită-te acolo, Rose, spuse el cu mîndrie. Acela e pămîntul nostru – micul nostru imperiu.

Rose se uită la valea înverzită unde şiruri după şiruri de viţă verde se căţărau pe terasele blînde, adăpostite de pini şi dealuri. Era o frumuseţe diferită de aceea a regiunilor periferice, dar nu mai puţin însufleţitoare.

– Tot? şopti ea. Dar e mai mare chiar şi decît domeniul boierului Ade.

El lăsă capul pe-o parte.

– Cine e omul ăsta? E viticultor?

Rose rîse.

– Dacă te gîndeşti că el cultivă struguri, nu. În Wilmington e mult prea frig pentru asta. Se întoarse iar spre priveliştea din faţa ei, abia îndrăznind să creadă că aceasta avea să fie viitoarea ei casă. Aici era răcoare la umbră şi multă verdeaţă, fără praful şi muştele din Yantabulla.

Era ca un vis împlinit – era ca şi cum venea acasă.

12

Kate petrecuse o noapte agitată cu gîndul la şedinţa din sala de consiliu. Nu o surprinsese faptul că Mary fusese cea care vorbise cu presa, dar veninul atacului ei o şocase realmente şi se întrebă, nu pentru prima oară, de ce sora ei nutrea asemenea sentimente.

Mary era cea mai mică şi cea mai răsfăţată dintre ei toţi, şi surorile ei mai mari avuseseră uneori impresia că mama lor îi acorda mult mai mult timp decît lor, şi ceda la toate toanele, la toate capriciile ei. Chiar şi tatăl lor o răsfăţase, dăruindu-i un ponei înainte ca ea măcar să meargă, numeroase excursii cu avionul lui în insule exotice şi un Mercedes sport cînd împlinise optsprezece ani. Nu era de mirare că ajunsese acum o ticăloasă avară.

Kate se strîmbă. Dacă cineva trebuia să se simtă

nedreptăţit, acelea erau ea şi Daisy. Căci mama şi tatăl lor fuseseră prea ocupaţi să făurească legenda Jacaranda Vines ca să le dea multă atenţie primelor lor două fete care fuseseră împinse toată copilăria de la o bonă la alta. Tatăl lor rămăsese o figură distantă, dominatoare şi foarte înspăimîntătoare pînă la sfîrşitul vieţii, iar mama zona-tampon. Ele nu avuseseră parte de ponei şi vacanţe exotice, ci de biciclete ruginite şi dubiţe la mîna a doua, cu care să se ducă la balurile de la ţară.

Totuşi, cu ochii maturităţii, îşi dădeau seama că mama lor fusese întotdeauna iubitoare. Îşi făcuse întotdeauna timp să se uite la desenele lor şi să le spună poveşti la culcare. Şi le luase la picnicuri, şi la cules de vie, la plimbare prin pădure şi pe dealuri.

Şezînd pe verandă şi uitîndu-se la un micuţ cangur cenuşiu care se ospăta cu gazonul pe care ea îl uda cu atîta grijă, Kate zîmbi. Nu, în ce o privea, nu avea de ce să fie mîhnită. O fi fost Mary răsfăţată cu lucruri materiale, dar pe Daisy şi pe ea mama lor le învăţase cum să se distreze simplu. Le lăsase să alerge cu picioarele goale în praf şi să înoate goale în ochiuri de apă, unde broaştele orăcăiau în păpuriş şi soarele le arămea pielea.

Termină cafeaua şi se uită peste grădină la oraşul de dedesubt. Era de mirare că Mary fusese totuşi concepută, se gîndi ea. Mama lor se mutase în apartamentul din Melbourne cu trei ani înainte de naşterea ei. Tatăl lor venea în vizită cînd şi cînd, stînd rareori mai mult de o noapte, iar cînd o făcea, dormea în camera de oaspeţi, şi aproape întotdeauna şederea lui se sfîrşea cu o ceartă. Îşi aminti că o întrebase odată pe mama ei de ce nu se ducea să găsească un tătic nou şi bun pentru ea şi Daisy, dar mama schiţase doar un mic zîmbet şi spusese că nu avea de gînd să fie ea prima din familia ei care să treacă prin ruşinea unui divorţ.

Mai tîrziu, Kate înţelesese că vieţile lor erau neapărat

împletite din cauza ei şi a lui Daisy şi a lui Mary dar, mai ales, din cauza Jacarandei. Mama nu voia să piardă nici o fărîmă din preţioasa ei podgorie, printr-o decizie de divorţ, şi e sigur că n-ar fi riscat ca una dintre amantele tatălui lor să-i ia locul. A preferat să ţină frîul în mîini şi umilinţa pentru sine. Jock nu avea decît să-şi vadă de crailîcuri, dar ei nu-i va găsi niciodată vreo vină, nici nu îi va da prilejul să facă un scandal cu care să o poată ataca. Ea era mulţumită să rămînă în pace cu copiii ei.

Kate duse înapoi în bucătărie farfurioara şi ceaşca. Vechile amintiri stîrneau un noian de emoţii şi de cînd cu articolul acela îngrozitor, pulsul i-o lua deseori la galop fără motiv şi mîna îi tremura cînd încerca să-şi scrie rapoartele. La fel îi tremura şi acum, făcînd ceaşca să zornăie pe farfurioară. Nu era felul ei să reacţioneze atît de violent, dar îşi dădea seama că o exaspera incapacitatea de face ceva în privinţa articolului, iar frustrarea trebuia să se manifeste cumva.

Se întoarse pe verandă, încercînd să se concentreze asupra rapoartelor de caritate. Totuşi, gîndurile reveneau la şedinţa de consiliu, trecînd în revistă ce văzuse şi auzise. Fiindcă se întîmplase ceva ciudat, ceva care se consumase atît de repede încît aproape că îi scăpase, şi totuşi rămăsese ascuns într-un colţişor al minţii sale şi ştia că nu o să mai aibă linişte pînă nu îşi va aminti ce era.

– Daisy, şopti ea în cele din urmă. Era ceva în legătură cu Daisy.

Kate renunţă la rapoarte şi se rezemă în scaun, concentrîndu-şi gîndurile asupra şedinţei de ieri. Daisy fusese tăcută ca de obicei, intrînd în linişte şi şezînd aproape nebăgată în seamă în prima parte a şedinţei. Însă, în liniştea ei era o anume siguranţă de sine, o stare de atenţie neobişnuită pe măsură ce şedinţa se derula.

Cu cît cercetă Kate mai mult imaginea amintită, cu atît

deveni mai sigură. Daisy arătase altfel. Nu numai prin îmbrăcăminte şi prin machiajul discret, ci şi prin încrederea în sine care i se reflecta în ochi şi prin ţinuta ei.

De ce? se întrebă Kate. Ce se întîmplase de o făcuse pe Daisy mai sigură pe sine? Ea nu luase parte la ceartă, nu-şi spusese nici o părere, nu dăduse nici un indiciu despre ce gîndea. Şi totuşi... Şi totuşi...

Kate se îndreptă de spate cînd, ca într-o fulgerare, revăzu ultimele momente de dinainte ca Mary să iasă din cameră trîntind uşa. Ce văzuse Daisy atunci? Şi de ce făcuse ochii mari şi căscase uşor gura?

Kate înşfăcă poşeta şi cheile şi ieşi iute din casă. Voia să vadă faţa surorii ei cînd îi va pune întrebările astea.

Mary se întorsese la hotel, îşi aruncase lucrurile într-un geamantan şi luase primul avion spre Sydney. Acum zăcea întinsă pe divanul din holul de la etaj al impunătoarei sale case de lîngă port, înconjurată de farfurii murdare, sticle goale şi haine împrăştiate. Bărbatul pe care îl agăţase în avion îşi trăgea pantalonii, evident grăbit să plece.

Se uită o clipă la el, cu ochii înceţoşaţi de prea mult gin. Nu-şi amintea cum îl cheamă şi, cu toate că ţinea minte că fusese necioplit şi pretenţios, fusese mai bine cu el decît singură. Întinse mîna după cuvertură ca să-şi acopere goliciunea. Eficientul aer condiţionat o făcea să tremure.

– Trebuie să pleci? îngăimă ea. Aş putea s-o pun pe servitoare să ne pregătească micul dejun.

El îşi trase fermoarul, îşi legă cureaua şi începu să-şi caute ghetele.

– I-ai spus aseară să plece, spuse el în timp ce îşi lega şireturile. În plus, adăugă ferm, trebuie să plec. Am întîrziat deja.

Mary întinse mîna, dar din cauza durerii de cap se prăbuşi înapoi pe perne.

– Mai stai puţin, se rugă ea. Mă simt foarte singură în casa asta mare.

Atunci, el se uită la ea, incapabil să-şi mascheze repulsia.

– Nu mă miră, bombăni el. Locul ăsta e o cloacă, iar tu arăţi ca dracu'.

Mary icni.

– Azi noapte nu spuneai aşa, replică ea. Nu erai atît de mofturos cînd voiai să te dai în bărci.

Buzele lui se arcuiră a dezgust.

– Poate ar trebui să pun lucrul ăsta pe seama dorinţei mele de a ajuta băbătiile.

– Nemernicule! Mary aruncă în el cu ceasul de pe noptieră.

El se feri, îşi înşfăcă borseta şi se îndreptă spre uşă. În prag se întoarse în loc şi clătină încet din cap.

– Ar trebui să fii recunoscătoare că eram suficient de beat şi de excitat ca să te regulez.

Mary îşi aruncă picioarele peste marginea divanului şi rămase acolo o clipă, respirînd greu, cu capul plesnind de durere. El închise repede uşa, dar auzi paşii coborînd scara de pin spre parter şi uşa de la intrare trîntită.

– Sper ca nemernicul să fie nevoit să se întoarcă pe jos în oraş, bombăni ea.

Preferă să ignore gîndul că ar fi putut să-i fure maşina sau ceva de prin casă. Era asigurată. Avea lucruri mai importante la care să se gîndească. De pildă, nevoia de a bea ceva.

– În cinstea ta, tată, bălmăji ea ridicînd un pahar cu gin. În cinstea ta şi a tuturor celorlalţi ticăloşi care mi-aţi distrus viaţa. Să putrezeşti în iad!

Ţinînd bine sticla de gît, se întoarse pe trei cărări la cuvertura azvîrlită pe jos. Neputînd să se aplece să o ridice, se lăsă pe podea şi se aşeză cu picioarele încrucişate, cu sticla şi paharul între coapse. Tremurînd, îşi puse pe umeri cuvertura de catifea, cu faţa şiroind de lacrimi.

– De ce nu m-ai mai iubit, tată? întrebă ea camera goală. Ştiu că am fost rea, dar nu trebuia să mă ignori.

Sună telefonul, dar îl lăsă să sune. Nu voia să vorbească cu nimeni – voia doar ca cineva să o ţină în braţe. Se întinse pe jos şi îşi adună genunchii la piept. Tatăl ei fusese singurul om de care nu se îndoia că o iubise. Acum, el era mort şi rămăsese doar amintirea izgonirii ei.

Jock o răsfăţase, ştia asta, şi jucase pe cartea asta, o folosise ca pe o armă împotriva surorilor ei mai mari şi savurase gelozia lor. El îi cumpăra tot ce voia, o ducea în vacanţe minunate în Barrier Reef şi Orientul Îndepărtat, o trata ca pe o prinţesă. Ea ştiuse că, pînă la urmă, va avea de plătit un preţ – o căsătorie aranjată cu fiul unui viticultor catolic bogat, care va face Jacaranda şi mai puternică decît era deja – dar fusese de acord, pentru că asta făcea parte din planul iscusit al tatălui ei, şi puterea era un afrodisiac pentru amîndoi. Dar relaţia ei strînsă cu Jock luase sfîrşit cînd el se întorsese într-o zi pe neaşteptate acasă şi o găsise în dormitorul ei roz–alb cu unul dintre muncitorii lui de la cîmp.

Mary venise acasă de la colegiu şi se plictisise repede în absenţa tatălui ei. În Melbourne, ducea o viaţă palpitantă, mult mai sofisticată decît puteau oferi amărîţii de la ţară, iar acum, în căldura după-amiezei, nu mai avea astîmpăr. Nevoia de distracţie împletită cu pericolul era imposibil de ignorat.

Ieşise să se plimbe în jurul casei şi paşii o duseseră pe cîmp. Bărbatul era un străin, un student care muncea în vacanţa de vară, dar era tînăr şi frumos, ars de soare şi, evident, măgulit de atenţia ei. Fusese uşor să-l ademenească în camera ei.

Erau prea ocupaţi ca să-l audă pe Jock. Prea pierduţi în contopirea trupurilor lor ca să observe că el stătea acolo în picioare.

– Tîrfă! tună el. Boarfă împuţită!

Mary şi băiatul se răsuciră spre el îngroziţi.

– Ieşi afară! urlă el la băiat. Eşti concediat!

Mary se ridică în capul oaselor, acoperindu-şi goliciunea cu cearşaful, în timp ce băiatul se grăbi să-şi adune hainele. Deşi o îngrozea furia tatălui său, care nu se dezlănţuise niciodată pînă atunci asupra ei, era ruşinată că o prinsese aşa şi începu să chicotească văzîndu-l pe băiat fugind în fundul gol pe lîngă el, apoi se cutremură de rîs cînd el se feri de cravaşa lui Jock şi o zbughi pe scări.

Jock veni cu paşi mari la pat, o trase de păr şi o azvîrli pe podea. Surprinsă de forţa neaşteptată a atacului, ea rămase acolo, uluită, cu ochii holbaţi de frică.

El o privi de sus, cu cravaşa încă în mînă.

– Mă dezgusti! tună el. O fiică a Sodomei şi la Gomorei, asta eşti. Şi sub acoperişul meu, cu un muncitor de la fermă. Nu eşti mai brează decît pisicile maidaneze pe care le ţinem în grajduri.

Cu faţa congestionată de furie şi frustrare, ridică biciuşca.

– Nu, tată! Nu mă lovi, tată! hohoti ea. Îmi pare rău. Nu mai fac.

– Bine-nţeles că n-ai să mai faci, mîrîi el. Cravaşa ezită, apoi braţul coborî şi furia lui fu înlocuită de oboseală. De ce, Mary? De ce faci asta cînd aveam atîtea planuri de viitor? Puteai să ai lumea întreagă – puteam să avem lumea întreagă. Acum... Privirea lui rece se tîrî pe corpul ei, făcînd-o să tremure. Eşti un bun de consum. O ţintă pentru bîrfe – o ruşine pentru familie. Nici un bărbat decent n-o să vrea să se însoare cu tine acum, cu atît mai puţin fiul evlavioasei familii McFadyn.

Ea clătină din cap şi trase mai bine cearşaful de pe pat ca să-şi acopere goliciunea. Pentru prima dată în viaţă îi era frică de el. Frică de mînia lui rece şi de ce va face mai departe. Totuşi, înainte ca ea să apuce să vorbească, el se întoarse şi se îndepărtă, cuvintele lui căzînd precum gheaţa în căldura din cameră:

– Ai o oră să-ţi faci bagajul. Apoi nu vreau să te mai văd sau să vorbesc cu tine.

Ea se ridică în genunchi, cu inima bătîndu-i nebuneşte, cînd îşi dădu seama cît de serios vorbea tatăl ei.

– M-a silit, spuse ea repede. Eu n-am vrut, dar el a fost mai puternic decît mine – n-am avut de ales. Văzîndu-l că ezită, adăugă cu înfocare: Ai dreptate să fii supărat, tată, dar n-a fost vina mea. M-a violat. M-a silit să vin aici şi să fac lucruri oribile, dezgustătoare. Nu mă pedepsi pentru asta, tată, te rog.

– Nu spori păcatul minţind, replică el aspru. Am mai auzit zvonuri despre tine. Pînă astăzi am refuzat să le dau crezare.

Ochii de gheaţă ai tatălui ei o făceau să-i fie frig.

– Dar, tată...

Protestul ei trecu nebăgat în seamă.

– De acum înainte ai să locuieşti la Cordelia, iar cînd am să vin în vizită nu vreau să te văd. Niciodată. Din clipa asta am numai două fete. Tu nu mai exişti.

– Nu poţi să faci asta! ţipă ea. Cum e cu toate femeile pe care le-ai avut de-a lungul anilor? De ce mă pedepseşti pentru că semăn cu tine?

El se întoarse în prag.

– Reputaţia unei femei e nepreţuită. Dintre toţi, tu ar trebui să înţelegi că odată pierdută nu mai poate fi recuperată. Valoarea ta stă în cum arăţi şi în numele familiei tale şi ce reprezintă ea. Nu-mi mai eşti de nici un folos.

Aceea fusese ultima dată cînd vorbiseră. Ultima dată cînd îl văzuse. Silueta dreaptă şi întunecată, în cizme şi pantaloni de moleschin, o urmărise pînă la avionul care o dusese departe de Jacaranda. Se uitase din avion pînă nu-l mai văzuse şi ştiuse că despărţirea era definitivă. Căci Jock Witney nu era omul care să ierte uşor. O dată trădat, pe veci pierdut.

Mary se ghemui pe podeaua din casa ei din Sydney şi scînci. Ginul se scurgea neobservat pe covor, iar undeva, nu prea departe, telefonul suna întruna.

Daisy fusese la spital să-l vadă pe Charles. Vărul ei era înconjurat de aparate care zumzăiau, de fire şi tuburi, şi era prea drogat cu medicamente ca să poată purta o conversaţie ca lumea. După o discuţie lungă cu doctorul lui, se întorsese acasă. Acum şedea pe verandă, uitîndu-se la ocean, gîndindu-se ce frumoasă era viaţa şi ce preţioasă. Fusese o proastă că trăise în umbra lui Martin. Acum ştia că avea foarte multe de oferit şi aproape că o înspăimînta valul de resentimente pentru toţi anii pierduţi.

A fost vina tatălui ei, bineînţeles. Dacă el ar fi susţinut-o în dorinţa ei de a merge la universitate, alta i-ar fi fost viaţa. Dar Jock Witney nu era omul care să se răzgîndească, chiar şi atunci cînd ştia că luase o hotărîre greşită.

Daisy zîmbi trist. Îşi petrecuse anii trăind într-o minciună! Cu toate că era mîndră de ceea ce realizase în folosul societăţilor de caritate pentru care lucrase, tînjise totuşi după ceva mai provocator, care să-i permită să-şi întindă aripile şi să nu se teamă că Jack se uita peste umărul ei. Acum, el murise şi, o dată cu el, şi teama. Cînd viitorul podgoriei se va pune în mişcare, ea îşi va ocupa locul ei în acel viitor. Va pretinde să fie recunoscută ca o persoană care avea multe de oferit ce nu mai voia să rămînă pe tuşă.

Gîndurile îi fură întrerupte de sosirea lui Kate care intră vijelios pe alee în maşina ei sport, roţile împroşcînd salve de pietriş. Daisy oftă. Chiar îşi dorea ca sora ei să şofeze cu mai multă grijă. Nu mai departe decît azi-dimineaţă plivise straturile alea de flori, şi iată-le acum!

– Mă bucur că eşti acasă, spuse Kate cînd ajunse pe verandă. N-ai primit nici o veste de la Mary, nu-i aşa? Se

prăbuşi în leagăn, făcîndu-l să geamă şi să se încline. Doamne, ce căldură! Traficul e un coşmar.

Daisy îi zîmbi şi îi aduse un pahar cu ceai cu gheaţă.

– De ce să fi primit veşti de la Mary? Nu are obiceiul să ţină legătura, şi nici nu mai ţin minte de cînd nu mi-a mai telefonat.

Kate bău ceaiul şi cuburile de gheaţă clincănră în paharul aburit pe care Daisy îl luase direct din frigider.

– Acum mi-e mai bine, spuse ea oftînd. Aveam gîtul uscat. Puse jos paharul gol şi scotoci prin poşetă după o ţigară. Mary a plecat de la hotel. Am sunat mai devreme ca să-i spun ce gîndesc, dar plecase deja. Bănuiesc că s-a întors la Sydney, dar nu mi-a răspuns la telefon, iar pe robotul ei se adună mesajele.

Daisy se încruntă.

– Nu crezi că a făcut vreo prostie, nu-i aşa? La şedinţa de ieri s-a purtat de-a dreptul bizar – aproape că îşi pierduse controlul.

Kate lansă un cerc de fum şi îl urmări îndepărtîndu-se.

– Probabil că fie se îndoapă pînă i se face rău, fie se regulează şi bea pînă uită de toate, spuse ea încruntată. Şi-ntr-un caz, şi în celălalt, nu văd de ce mi-ar păsa, dar mă îngrijorează că nu mi-a răspuns la telefon.

– Lui Mary i-a plăcut întotdeauna să trăiască periculos. Îl mai ţii minte pe negustorul ăla de vite cu care a trăit un timp, care o bătea? Ea spunea că îi place cînd şi cînd puţină scărmăneală, că era o schimbare revigorantă faţă de pămpălăii de oraş cu care se înhăita de obicei. Dacă mama n-ar fi intervenit, mă gîndesc că ar fi omorît-o pînă la urmă într-una din bătăile lor la beţie.

Kate zîmbi.

– Buna noastră mamă! Întotdeauna a intervenit în crize. Îşi fumă ţigara în tăcere, uitîndu-se la oceanul care scînteia ca o mătase albastră presărată cu diamante, şi la fluierarii care

dădeau ocol unei mici bărci de pescuit ce se întorcea la țărm.

– Bănuiesc că ai venit să discutăm despre altceva decît de Mary, spuse Daisy după cîteva minute. O cunoştea pe Kate. Mary nu fusese niciciînd prioritatea ei numărul unu.

Kate îşi stinse ţigara.

– Cu tine s-a petrecut o schimbare şi vreau să ştiu ce anume, spuse ea de-a dreptul, ca de obicei.

Daisy zîmbi. Ar fi trebuit să ştie că surorii ei nu-i scăpa nimic.

– Se numeşte încredere în sine, spuse ea simplu. Mi-am dat seama că nu mai trebuie să-mi trăiesc viaţa prin intermediul altora şi ai fi surprinsă să ştii ce planuri de viitor am.

Kate se uită la ea îndelung, apoi dădu din cap.

– Ştiam eu că e ceva. Ieri păreai foarte stăpînă pe tine, foarte sigură pe tine... şi, totuşi, aceeaşi Daisy liniştită şi ineficientă. Zîmbi. Bravo ţie, fato! Era şi timpul să intri în competiţie. Aşadar, ce ai văzut ieri de te-a pus pe gînduri?

Daisy îşi luă privirea de la ea şi pe buze îi înflori un zîmbet.

– Am văzut adevărul, spuse ea încet. Iar acum că am avut timp să mă gîndesc, nu mai am nici o îndoială. Totul se potriveşte, totul se explică.

Sophie scoase un oftat de uşurare cînd ajunseră în şosea.

– Maşina asta e prea mare ca să urce dealurile, bunico. Sper că nu vrei să mai vizitezi şi alte locuri pitoreşti.

Cordelia zîmbi.

– Gata. Uite, am ajuns. O urmări pe Sophie care schimbă viteza şi se uită prin parbriz. Se ţinu de mînerul portierei cînd maşina frînă brusc.

– Glumeşti, şopti Sophie. E cu neputinţă. De ce aici? De ce locul ăsta anume? Se întoarse spre bunica ei, palidă în ciuda bronzului. Parcă spuneai că mergem la podgoria lui

Rose. Cea unde a început Jacaranda Vines. Ce pui la cale, bunico? Faci vreo glumă rea?

Pe Cordelia o trecu un tremur de neliniște. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era s-o facă pe Sophie să sufere, dar era prea tîrziu să-şi mai schimbe planurile.

– Nu e nici o glumă, Sophie. Ăsta este locul. Podgoria unde Rose şi Otto au pus bazele familiei noastre.

– Aşadar, oamenii de aici sînt rude cu noi? Sînt o altă ramură a familiei de care n-am ştiut niciodată? Îşi şterse lacrimile pe furiş şi băgă hotărîtă în marşarier. Mă întorc direct la Melbourne, declară ea. N-am ce să caut aici şi mă mir că ai crezut altceva.

Cordelia puse o mînă tremurătoare pe a lui Sophie.

– Aici te aşteaptă totul, iubito. Stai să vezi. Nu trebuie decît să ai răbdare.

Se uitară pe geamul maşinii la arcada ornamentală din fier ce se deschidea deasupra drumului plin de praf, fiecare cu gîndurile ei, cu amintirile ei. Fierul forjat negru lucea în soarele după-amiezei, proiectîndu-şi mesajul pe fundalul cerului arzător:

Podgoriile Coolabah Crossing
Fond. 1839

13

Mary deschise ochii şi rămase nemişcată un moment, întrebîndu-se dacă murise. Era înconjurată de o lumină albă, strălucitoare şi oameni care se mişcau silenţios în imediata ei apropiere. Glasurile erau şoptite, şi se simţea un minunat parfum de flori. Întoarse capul pe pernă, lumina făcînd să-i lăcrimeze ochii, şi văzu cine şedea lîngă pat.

– Daisy? îngăimă ea. Ce s-a întîmplat? Ce cauţi aici? Şi unde dracu' sînt?

– Am vrut să mă asigur că nu mori, răspunse posacă sora ei. Deşi Dumnezeu ştie de ce îmi mai bat capul după tot ce ne-ai făcut tuturor.

– Ţie nu ţi-am făcut nimic, protestă slab Mary. Nu uita că eu sînt pe patul ăsta de spital.

– Articolul ăla ar fi trebuit semnat cu numele tău, spuse Daisy cu dezgust. Numai tu puteai să bîrfeşti cu atîta venin.

– V-aţi făcut-o singuri, bombăni Mary. Eu n-am făcut decît să-i spun lui Sharon adevărul. Îşi trecu limba peste buzele uscate. Trebuie să beau ceva.

– Poftim. Daisy îi puse în mînă un pahar cu apă. Ar trebui să bei mai des apă. Face bine la ten şi nu te lasă mahmură.

Mary o măsură printre pleoapele întredeschise, apoi se ridică într-un cot şi sorbi apa rece ca gheaţa. Avea gura coclită şi ceva în persoana lui Daisy o făcea să nu se simtă în largul ei. Epuizată de efort, se lăsă iar pe pernă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, bombăni ea. Ce cauţi aici?

– N-am putut să dăm de tine la telefon şi, după ce am vorbit cu menajera ta, am contactat poliţia din Paramatta.

Au intrat şi te-au găsit zăcînd în propria-ţi vomă, goală şi într-un hal de nedescris. După toate relatările, nu a fost o privelişte frumoasă. Ai fost adusă aici, la spital, sub un nume fals – ultimul lucru care ne lipsea acum era încă un scandal. Am luat un avion şi am ajuns aici cam acum două ore.

Mary se uită la sora ei şi îşi dădu seama că nu doar glasul lui Daisy se schimbase. Nu mai semăna deloc cu Daisy, avea ceva puternic şi stăpînit. De obicei, era ştearsă şi, totuşi, iat-o acum vorbind poruncitor de parcă se născuse pentru asta. Şi mai era şi fardată, observă Mary, şi purta o rochie şi o jachetă elegante, care nu erau de gata. Închise ochii din cauza soarelui. Trebuie că Daisy ochise un bărbat. Era evident, căci de ce altfel şi-ar da atîta osteneală?

– De ce, Daisy? întrebă ea în cele din urmă. De ce ai făcut toate astea pentru mine?

– Pentru că eşti sora mea, spuse simplu Daisy.

– Şi? Mary era sigură că trebuia să mai existe ceva. Chiar şi acestei noi versiuni a lui Daisy i-ar fi fost greu să-i ierte trădarea.

– Oi fi tu o jigodie de primă clasă, dar nu meriţi să mori ca o beţivă înrăită, în propria-ţi vomă. Există o afacere neterminată, Mary, şi sînt hotărîtă să rezişti pînă la capăt.

Mary gemu şi închise ochii. Se simţea ca dracu', şi ultimul lucru de care avea nevoie era să mai vină şi tîmpita ei de soră cu atitudinea asta superioară.

– Viaţa mea personală nu te priveşte, şuieră ea. Toţi mi-aţi dat limpede de înţeles că nu vreţi să aveţi de-a face cu mine, şi nu dau doi bani pe ce credeţi voi. Acum cară-te pînă nu chem infirmiera să te azvîrle afară. Se uită printre gene cum Daisy îşi muşca buza, ezitînd. Pleacă! lătră ea, făcîndu-şi sora să tresară. Şterge-o şi lasă-mă în pace!

Daisy se ridică în flăcări. Degetele ei răsuceau nervos cureaua poşetei.

– Poţi să fii cît vrei de grosolană, dar n-ai să mă faci să

mă răzgîndesc, spuse ea cu o fermitate care o surprinse pe sora ei mai mică. Ai să te întorci cu mine, fie că vrei sau nu. Trebuie să ştii unele lucruri înainte de întrunirea consiliului şi, după ce ţi le voi fi spus, vei înţelege de ce a trebuit să vin.

Drumul spre Coolabah Crossing era lung şi şerpuitor, străjuit de o parte şi de alta de eucalipţi umbroşi. Mîna lui Sophie se odihnea pe schimbătorul de viteze, şovăind să înceapă călătoria înapoi în trecut. Jay îi vorbise foarte mult despre acest loc şi, cu toate că ea nu-l văzuse niciodată, simţea că ştia deja ce o aşteaptă la capătul drumului.

– Ei ştiu că venim? întrebă ea cu nervozitate.

– Am telefonat înainte să plecăm din Melbourne, răspunse Cordelia. O bătu uşurel pe mînă. N-ai de ce să ai emoţii, iubito, spuse ea încetişor. Am vorbit cu Jay şi aşteaptă cu nerăbdare să te revadă.

Sophie se uită lung prin parbriz, cu gîndurile şi emoţiile învălmăşite.

– Nu trebuia să mă iei prin surprindere, bunico, spuse ea încet. Nu tu trebuia să iei decizia. Totuşi, în urmă cu cîţiva ani, nu dorea decît să-l revadă, să discute cu el, să-l întrebe de ce încetase brusc să-i mai scrie. Însă amîndoi merseseră înainte, îşi făuriseră vieţi separate în părţi opuse ale lumii. Fuseseră cîndva apropiaţi, dar acum erau doi străini.

– Îmi pare rău, Sophie. Nu mi-am dat seama ce greu o să-ţi fie, spuse încet Cordelia. Însă Jay nu-ţi poartă pică, aşa că tu de ce nu poţi?

Sophie icni şi toată vechea mînie şi durere reînviară.

– El ce? întrebă ea cu aprindere. El a fost cel care nu a mai scris, cel care nu s-a deranjat să dea un telefon ca să explice de ce. El a fost cel care a încălcat toate promisiunile făcute, nu eu. Mîinile îi tremurau cînd cotrobăi prin poşetă după o ţigară. Era prima după mai mult de o săptămînă şi, cu fumul pompînd nicotina în organism, băgă în viteza întîi şi

puse piciorul pe accelerator. Îi arăt eu lui, bombăni ea prin fumul de ţigară cînd trecură pe sub arcul de fier forjat.

– În locul tău aş încetini, spuse molcom Cordelia. Pierzi nişte peisaje încîntătoare.

Lua-le-ar dracu' de peisaje, gîndi Sophie. Dar trase adînc aer în piept şi hotărî că poate era o idee bună să se calmeze şi, după o privire rapidă, trebui să admită că acest Coolabah Crossing era impresionant.

Eucalipţii se legănau în adierea caldă, împestriţînd şoseaua cu pete de raze de soare. De o parte şi de alta, garduri proaspăt vopsite împrejmuiau cîmpul pe care numeroşi cai magnifici păşteau în iarba înaltă. Cînd dădură ultima curbă blîndă, priveliştea se deschise şi lui Sophie i se tăie respiraţia de încîntare. Tolănit pe coama unui deal scund, ocrul cărămizilor unui bungalou gen ranch strălucea vesel în lumina soarelui, pe fundalul îndepărtat al unor munţi acoperiţi de pini. Pe toată lungimea lui se întindea o verandă susţinută de coloane albe, graţioase şi grilaje albe de fier. Flori purpurii şi roz de bougainvillea se lăfăiau pe acoperişul de ţiglă roşie, iar ghivecele de ceramică revărsau ferigi învolburate în lungul verandei, unde scaune şi fotolii de răchită te îmbiau din umbră. O salcie se apleca asupra curţii, aproape atingînd roşul de scorţişoară al potecii care ducea în jurul casei, iar galbenul arborilor de piper contrasta izbitor cu verdele închis al teraselor cu viţă-de-vie care păreau să se întindă la infinit.

– E puţin altfel decît Jacaranda, spuse ea cu ciudă. Nici de-a naibii nu voia s-o lase pe bătrînă să vadă că era impresionată. Încă mai era supărată pe ea.

– Vila de la Jacaranda nu a fost niciodată cu adevărat un cămin, spuse Cordelia cu tristeţe. Era prea mare şi prea impunătoare. Însă Jock a vrut un simbol care să se potrivească cu reputaţia lui crescîndă de viticultor de succes, aşa că a dărîmat casa iniţială, a construit monstruozitatea asta şi, după ce a umplut-o cu porţelanuri scumpe şi artă fină, a ajuns să

semene mai mult cu un muzeu. Oftă. Nimic nu rămîne la fel, nu-i aşa? Chiar şi locul ăsta s-a schimbat de nu-l mai recunoşti. Ţin minte cînd aici era doar o căsuţă de lemn pe dealul ăla, măreaţă, după standardele de la începutul secolului douăzeci, dar sigur nu cu aspect prosper.

Cordelia era pierdută în amintiri – nu toate fericite. Venise aici pentru prima dată cu mama ei chiar înainte de sfîrşitul Marelui Război. Parcurseseră drumul lung şi şerpuitor dintre Barossa şi Hunter într-o căruţă trasă de cai, oprindu-se pe drum la hoteluri de periferie unde aveau ca tovarăşi de călătorie văcari şi negustori de vite, hoţi şi drumari. Cordeliei îi plăcuse mult călătoria aceea, – era sigură că Rose trăise aceleaşi sentimente, trezindu-se în fiecare zi fără să ştie peste ce va mai da, întîlnind diverşi străini, văzînd privelişti pe care nu le-ar fi văzut niciodată acasă. Totuşi, călătoria cu Sophie îi stîrnise atîtea amintiri şi atîtea regrete!

Se uita la păşunile verzi, dar ochii ei erau concentraţi asupra trecutului. Vedea doar căsuţa solidă cu acoperiş de şindrilă care stătuse cîndva pe dealul apărat de eucalipţi, şi oamenii care stăteau pe veranda bătută de vînturi şi ploi ca să le întîmpine.

Mama ei era şi nervoasă şi emoţionată, ţinînd strîns frîiele celor doi suri care urcau la trap drumul către casă.

– Ultima dată cînd am venit, eram cu străbunica ta, mărturisi ea.

Cordelia ţinea foarte bine minte felul în care se uitase la mama ei. Nu o văzuse nicicînd atît de drăguţă, atît de însufleţită.

– Ei de ce nu vin niciodată în vizită la noi? întrebase ea. Căci vestea că mai exista o ramură a familiei sale venise ca o surpriză cînd i se spusese de vizita plănuită.

Chipul mamei sale se întunecase.

– A fost un scandal în familie, răspunse ea, ezitînd.

Bunica ta nu s-a bucurat cînd i-am vorbind de călătoria noastră, dar străbunica Rose a fost încîntată. Vezi tu, ruptura se adîncise prea mult, şi s-a bucurat că cineva face ceva înainte de a fi prea tîrziu.

– Trebuie să fi fost ceva serios, spusese Cordelia, care la vremea aceea avea şaptesprezece ani.

Mama pocnise din hăţuri.

– A fost. Şi chiar dacă mama refuză să lase de la ea, vizita asta e menită să repare ruptura. Şi nu e moment mai potrivit să lăsăm trecutul în urmă decît o nuntă.

Cordelia fusese dezamăgită. I-ar fi plăcut să ştie mai multe despre această ruptură misterioasă, dar expresia mamei sale îi spunea că mai trebuia să aştepte. Totuşi, se animase cînd caii se opriseră plini de sudoare, într-un nor de praf, lîngă verandă. Căci acolo, alături de tatăl său ars de soare şi de vînt, stătea cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Walter avea optsprezece ani. Plecase la război minţind în privinţa vîrstei şi, trei ani mai tîrziu, se întorsese rănit. Acum avea un picior ţeapăn din şold, ceea ce dădea mersului său un legănat pirateresc, cînd traversă petecul de pămînt bătătorit din faţa casei ca să le întîmpine. Ochii li se întîlniseră peste spuma aburindă de pe spinarea cailor şi Cordelia se îndrăgostise profund şi irevocabil.

Oftă, readusă la prezent de strălucirea soarelui. Vizita aceea ce promitea atîtea avea să se termine cu un eşec, căci scopul ei era apropiata nuntă a lui Walter – pretextul de a reface legăturile de familie – şi, cu toate că amîndoi îşi recunoscuseră imediat sentimentele, era prea tîrziu pentru a mai face ceva.

Mama ei văzuse cum se uitau unul la celălalt – la fel şi tatăl lui Walter – şi pentru a evita încă o ceartă în familie, fuseseră ţinuţi la distanţă. Cordelia trebuise să asiste la cununie, iar în ziua următoare plecase cu mama sa la Barossa.

Vizita adusese o oarecare apropiere între cele două tabere ale familiei, dar bunica ei murise continuînd să refuze să vorbească cu sora ei. Apoi, trecerea anilor şi distanţa împiedicaseră o altă vizită şi comunicarea dintre cele două părţi se redusese la cîte o felicitare de Crăciun.

Cordelia inspiră adînc. Iat-o acum iar în locul unde începuse totul, şi era la fel de emoţionată ca Sophie. Oare o va recunoaşte în bătrîna de acum pe fata pe care o iubise cîndva? Pulsul i se acceleră cînd maşina se opri. Trecuseră anii, dar unele lucruri nu se schimbă niciodată şi, preţ de o clipă, avu imaginea tînărului şi frumosului Walter aşteptînd-o pe verandă.

Inima lui Sophie bubuia. Cineva aştepta pe verandă. Deşi stătea în umbră, ea ar fi recunoscut oriunde silueta aceea.

Jay ieşi din umbră în lumina soarelui. Era lung şi subţire, cu o forţă vînoasă trădată de mersul lui uşor şi de umerii largi. Purta pantaloni de moleschin alb, strînşi pe coapse şi cizme maro, cu talpă joasă, care i se mulau pe gambele musculoase. Era parcă puţin mai bronzat decît şi-l amintea ea, dar părul lui negru avea, în soare, aceeaşi nuanţă albăstrie, iar zîmbetul lui de bun venit încă mai avea puterea să-i accelereze pulsul şi să-i înmoaie picioarele.

Îşi adună gîndurile şi îşi înşfăcă geanta. Numai Dumnezeu ştie ce-o să facă din mine, se gîndi ea coborînd din maşină. Era prea tîrziu să-şi treacă un pieptene prin păr şi să se fardeze puţin şi cu toate că era furioasă că avea atîta importanţă, era mulţumită că măcar îmbrăcase de dimineaţă tricou şi pantaloni scurţi curaţi.

Ochii lui negri cu gene lungi o măsurară o clipă, apoi zîmbi larg şi, fără o vorbă, înconjură botul maşinii ca s-o ajute pe Cordelia să coboare. Sophie rămase în loc, uluită şi, pentru prima dată, neştiind ce să facă. Nu se aşteptase la o primire entuziastă, dar crezuse că întîlnirea lor după

atîta timp avea să fie marcată de ceva mai mult decît tăcere.

Jigodie arogantă, gîndi ea, şi smulse de pe podeaua maşinii trusa de voiaj a bunicii sale. Dacă indiferenţa politicoasă era arma lui, atunci blestematul ăla de joc putea fi jucat în doi.

– Ce mai faci, mătuşă Cordelia? Arăţi grozav pentru cineva care a bătut atîta drum. Glasul profund al lui Jay era la fel de vîrtos ca ciocolata neagră, cînd se aplecă s-o îmbrăţişeze pe bătrînă.

Sophie se uită la ei, muncită de gelozie, căci îşi amintea cum o ţinuseră cîndva braţele acelea puternice, arse de soare, dar alungă amintirea şi se uită peste cîmp fără să-l vadă.

– Ce mai faci, Sophie? A trecut mult timp.

Glasul era prea aproape ca să se simtă în largul ei, dar ştia că trebuie să se întoarcă şi să dea ochii cu el. Ochii negri, afundaţi în orbite, o priveau atît de liniştit şi de drept, încît se văzu reflectată în ei.

– Bine, răspunse ea răguşit. Îşi drese glasul, luîndu-şi privirea de la gura lui senzuală şi bărbia puternică. Dar dacă ştiam că asta era destinaţia, nu m-aş fi deranjat, spuse ea cu o răceală care dezminţea bătaia rapidă a pulsului său.

– Ei hai, Soph, rosti el tărăgănat.

Răceala ei părea să nu-l afecteze. Mîna ei se strînse pe toarta poşetei.

– Cum ai spus şi tu, a trecut mult timp, bombăni ea.

El o privi amuzat, cu o licărire în ochi, făcînd-o să se simtă ca o copilă capricioasă.

– S-o ducem pe această doamnă la umbră, spuse el în cele din urmă, întorcîndu-se spre Cordelia. Îi petrecu mîna pe după braţul său şi, potrivindu-şi pasul după al ei, o conduse către verandă.

Simţindu-se oarecum izolată, Sophie îi urmă pe poteca roşie şi pe scări. Era minunat de răcoare, adierea agitînd ferigile şi făcînd să danseze florile de bougainvillea pe

spalierele albe. Se uită cum Jay o instala pe bunica ei într-un scaun şi îi potrivea pernele. Bunica se distra de minune. Dar, e drept că Jay a fost întotdeauna atent, îşi aminti Sophie. Trînti genţile pe podeaua verandei şi se lăsă să cadă într-un scaun. Dacă teatrul ăsta al lui era menit să o impresioneze, atunci îşi pierdea timpul, gîndi ea ursuză.

După ce le aduse pahare înalte cu limonadă de casă, Jay îşi vîrî adînc mîinile în buzunarele pantalonilor şi spuse:

– Tata e pe terase cu fraţii mei, dar se vor întoarce curînd la masă. Bunicul trage un pui de somn, dar o să apară şi el. Abia aşteaptă să te revadă, Cordelia.

– Ce mai face? întrebă Cordelia.

– E bine. Îl cam dor articulaţiile, desigur, dar încă ne învîrte pe degete, ticălosul bătrîn, spuse el cu tandreţe.

– Şi mama ta?

Jay rînji.

– Călăreşte, ca de obicei. Nimic n-o mai ţine legată de bucătărie şi de casă, acum, că se ocupă de cai.

Ca pentru a dezminţi această remarcă, uşa de plasă se deschise şi o faţă veselă, arsă de soare, se uită la ei.

– Bună ziua, spuse un glas voios de femeie, ieşind pe verandă. Tu trebuie să fii Cordelia. Îmi pare bine că te cunosc în sfîrşit. Pe mine mă cheamă Beatrice, dar toţi îmi spun Beatty, şi eu sînt răspunzătoare pentru această namilă de bărbat, Domnul să mă aibă în pază. Şi cînd te gîndeşti că am mai făcut patru. Trebuie că de la aerul ăsta curat mi se trage. Vorbea repede, de parcă i se impusese o limită de timp.

Beatty nu avea nici strop de machiaj, iar părul ei blond era domesticit de o bandă elastică. Singurele ei bijuterii erau un medalion simplu, de argint, la gît, şi două bobiţe de argint la urechi. Remarca lui Jay despre preferinţa ei pentru viaţa în aer liber era confirmată de pantalonii de călărie pătaţi de sudoarea cailor, de cizmele roase şi de cămaşa în carouri, decolorată, care văzuse şi zile mai bune. Dar era încă o femeie

frumoasă şi, aşa cum stătea lîngă brunetul ei fiu, ofereau un contrast izbitor.

Sophie fu surprinsă să audă familiarul accent aspru al aristocraţiei engleze. Jay nu-i spusese niciodată că mama lui era englezoaică – chiar şi-o putea imagina pe Beatty vînînd călare cu prietenii din comitat, şi se întrebă cum ajunsese să trăiască atît de departe de casă. Totuşi, părea să facă parte din acest ţinut sălbatic şi solicitant, simţindu-se acasă printre bărbaţi şi cai, vii şi sălbăticie.

Ochii foarte albaştri se întoarseră spre Sophie.

– Tu trebuie să fii Sophia. Înţeleg de ce a fost Jay atît de topit cîndva. Strîngerea de mînă era fermă, degetele aspre de la munca în grajduri, dar zîmbetul deschis şi prietenos.

Sophie ştia că el o urmăreşte. Încercă să-l ignore şi să se concentreze asupra mamei lui.

– Sophie, te rog. Sophia mă face să par o vedetă de film italian.

– Dacă spui tu, răspunse Beatty fără răutate. Dar Sophie mi s-a părut întotdeauna un nume pentru cineva moale, pe care poţi să te aşezi şi să-l turteşti. Însă din ce mi-a povestit Jay, tu ai prea multă minte pentru asta. Beatty rîse şi îşi dădu la o parte de pe fruntea neridată o buclă decolorată de soare.

Sophie recunoscu gestul. Îndrăgise cîndva, acest gest în persoana lui Jay.

– Halim în vreo jumătate de oră, declară Beatty aprinzîndu-şi o ţigară, nedîndu-şi seama cît de nepotrivit suna acel cuvînt rostit pe arogantul ton aristocrat englezesc. Jay, du-o pe Sophie să dea o raită pe proprietate, iar Cordelia şi cu mine rămînem să ne cunoaştem mai bine. Mă bucur să vă întîlnesc în sfîrşit pe amîndouă, dar am sentimentul că nu e doar o vizită întîmplătoare şi sînt destul de băgăcioasă ca să vreau să aflu mai multe.

Sophie se uită la bunica ei în căutarea unei scuze, dar Cordelia o ignoră, foarte preocupată să cotrobăie în poşetă.

Se uită la Jay, care se rezema nonşalant de o coloană albă. Nici un ajutor acolo, îşi dădu ea seama cînd prinse licărul provocator din ochii lui.

– E cam cald pentru plimbare, spuse ea încet. Cred că am să rămîn aici, la umbră.

– Prostii! spuse hotărît Beatty. E vremea ca tu şi Jay să vă purtaţi potrivit vîrstei voastre. Căraţi-vă şi lăsaţi-ne pe mine şi pe Cordelia să bîrfim.

– Mama a vorbit, spuse Jay şi zîmbi amuzat. Nu avem de ales.

Sophie se ridică de pe scaun şi îl urmă pe scări în căldura arzătoare a soarelui de amiază. I se părea ciudat să păşească iar alături de el. Atingerea braţului gol al lui pe braţul ei o tulbură şi ea mări distanţa dintre ei.

Jay păru să nu observe sau, dacă observase, îşi păstră gîndurile pentru el.

– Tata a dărîmat vechea casă înainte să apuce să se dezintegreze, spuse el cu glasul atît de lipsit de emoţie ca al unui ghid turistic. Casa asta nouă e grozavă, dar n-are nici pe jumătate personalitatea celeilalte. Mai ţin minte şi azi cum şedeam pe veranda cea veche şi mă uitam noaptea la licurici, iar casa scîrţîia şi vîntul sufla printre stîlpii de piatră care o susţineau.

Sophie îl urma orbeşte. N-ar fi trebuit să se simtă aşa – nu atît de repede. Oare avusese Cris dreptate cînd spusese că mariajul lor fusese o înşelătorie? O poveste de dragoste ricoşată pe care ea nu avusese curajul să o recunoască drept ce era? Atunci la Londra păruse de neconceput – dar realitatea era mult mai greu de digerat. Sunetul glasului lui Jay, mirosul de grajd şi de carne caldă pe care îl emana erau dureros de familiare şi mult prea ameţitoare ca să creadă altceva.

– Tata a curăţat lăstărişul şi a construit grajdurile după ce s-a însurat cu mama, continuă el. Mama provine dintr-o familie bogată din Anglia, care trăia la ţară, aşa că era

obişnuită să aibă cai în preajmă. Rînji. După spusele tatei, ai ei n-au fost prea bucuroşi că a venit aici cu un colonist sălbatic care băga sub masă orice bărbat la beţie şi vorbea cu un accent care taie oţelul. Însă mamei îi place grozav aici şi, ori de cîte ori se întîmplă să se ducă la ai ei în vizită, spune că abia aşteaptă să se întoarcă la Coolabah Crossing şi la caii ei.

– De ce îi spune aşa? întrebă Sophie. Ce înseamnă Coolabah?

– Doamne, Soph! Nu ştii mai nimic pentru o australiancă get-beget. Ai stat prea mult în Anglia, bag seama, şi o să trebuiască să te educ. Rînji iar şi îşi dădu la o parte de pe ochi părul negru, făcîndu-i simţurile să o ia la galop. Aborigenii le spun tuturor eucalipţilor coolabah dar, de fapt, e unul dintre cei mai mici eucalipţi, cu scoarţa rugoasă şi frunzişul des. Face nişte nuci mai mici decît ale eucaliptului roşu, galben sau albastru, şi niciodată nu creşte mai mult de zece metri. Cînd a fost defrişat ţinutul ăsta, coolabah au fost lăsaţi pentru umbră şi ca adăpost contra vînturilor.

– La fel ca Jacaranda, murmură ea. Cînd a fost colonizată, arborii de jacaranda erau în floare. Şi, datorită minunatelor lor flori liliachii, s-a hotărît să fie folosite ca emblemă a podgoriei. Le mai folosim încă, spuse ea cu tristeţe. Dar nu se ştie pînă cînd.

El se opri, cu mîinile în buzunare, cu ochii mijiţi din cauza soarelui.

– Am auzit de problemele voastre. Îmi închipui că nu e uşor.

– Nu e nimic ce nu putem rezolva, replică ea sec. N-am făcut dreptul comercial ca să stau să-mi frîng mîinile.

Jay se întoarse spre ea, acoperind soarele, şi apropierea lui o lăsă fără suflare.

– Ce-am făcut de eşti atît de ţepoasă cu mine? Oare nu a trecut destul timp ca să fim prieteni? Ochii lui erau negri ca smoala.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Dacă nu ştii, n-are rost să discutăm, se răsti ea. Se întoarse şi se îndepărtă – ochii ăia aveau un efect ciudat asupra ei. Mă întorc la bunica.

– Iar fugi, Sophie.

Glasul lui catifelat şi profund o urmări în timp ce mergea grăbită pe potecă. Ai mare dreptate, gîndi ea. Şi cu cît mai repede, cu atît mai bine. Bunica trebuia să-şi fi dat seama că era o greşeală să vină aici – o greşeală să creadă că ea nu va fi afectată de prezenţa lui Jay şi de toate amintirile pe care le implica. Ce dracu' pusese la cale în mintea aia prefăcută, şi de ce?

Cordelia se simţea bine. Era plăcut să stea aici, pe verandă, după o cină gătită în casă, şi să depene amintiri cu bunicul lui Jay, Walter. Vărul ei îndepărtat se ţinea bine şi, cu toate că avea aproape nouăzeci şi unu de ani, ochii lui încă mai aveau o scînteiere ce dezmintea părul cărunt şi barba sură.

Walter sau Wal cum îi spunea toată lumea, nu avusese niciodată o ţinută foarte îngrijită, iar în seara asta era îmbrăcat cu nişte pantaloni plini de scame, legaţi în talie cu o cravată veche, iar de la cămaşă îi lipseau mai mulţi nasturi, fapt care lăsa să se întrevadă un maiou pătat de mîncare şi pieptul cu pielea zbîrcită.

– Doamne, cît mă bucur să te văd, Cordy! zise el tărăgănat, punînd cutia de bere pe podeaua verandei. E ca pe vremuri, 'ai? Îşi împleti degetele pe moviliţa burţii şi se uită la Cordelia cu plăcere.

– Ai dreptate, Wal. Ar fi trebuit să fac asta cu ani în urmă, dar ştii şi tu cum e. Cordelia se uită la mîinile ei noduroase, cu gîndul la anii care trecuseră.

– N-ar fi avut nici un rost, nu cît erai măritată cu nemernicul ăla. Emily a mea a murit acum aproape treizeci

de ani, Cordy. Atunci puteai să te întorci. Să aduci şi copiii cu tine. Oricînd exista aici un cămin pentru tine, ştii bine.

Ea îl bătu uşurel pe braţ.

– Nu era chiar atît de simplu, Wal. Era vorba de Jacaranda.

El dădu din cap şi oftă.

– Da. Via îţi încolăceşte sufletul, te leagă de ea. Dar sînt încîntat că ai reuşit să vii în cele din urmă.

– Ar fi trebuit s-o fac demult, cît încă mai aveam putere să călăresc pe pajişti. Dar cît a fost Jock în viaţă... Nu termină fraza. Erau dintr-o generaţie care trăia cu greşelile ei şi înţelegeau de ce între ei lucrurile n-ar fi mers niciodată. Ceea ce nu însemna că nu fuseseră tentaţi.

Trecuseră şaptezeci de ani – Doamne, cum trecea timpul, ce mult trăiseră amîndoi! – de la ultima noapte împreună. Stăteau în vîrful dealului şi se uitau la Coolabah Crossing. Luna poleia valea cu argint, iar umbrele negre ale viilor se lăbărţau peste ţinut. Era noaptea dinaintea nunţii lui Wal şi reuşiseră să se furişeze afară în timp ce familia dormea. El stătea aproape, dar nu destul de aproape ca s-o atingă şi, totuşi, ea îi simţea căldura şi energia. Ea ştia că o să ţină minte veşnic această noapte. Ştia că o va pune la păstrare ca pe o bijuterie valoroasă.

– Aş vrea... începuse ea.

El o oprise, punîndu-i degetele pe buze.

– Ştiu, Cordy. Dar vom păstra pentru totdeauna această amintire. Ne vom gîndi mereu unul la celălalt, oricît de departe am fi. E păcat ca din cauza unei neînfrînări de o clipă să distrugem ce avem deja.

Apoi o luase în braţe şi îşi lipise gura de creştetul ei. Cordelia se agăţase de el, inspirînd mirosul de cai şi tutun, de aer curat şi pămînt încins. Îl voia, avea nevoie de el, dar ştia că el avea dreptate.

Glasul blînd al lui Wal o readuse în prezent.

– Mai ţii minte noaptea aia cu lună? Zîmbi trist şi ochii lui, cîndva negri, erau înceţoşaţi de bătrîneţe şi de regret. Multe nopţi am stat acolo, gîndindu-mă... şi mi-a fost parcă mai uşor ştiind că şi tu faci la fel.

Cordelia dădu din cap.

– Cred că am trăit prea mult în trecut, Wal. Lucrurile se schimbă, nimic nu rămîne încremenit.

El fumă un timp în tăcere.

– Am citit în ziar despre necazurile voastre, spuse el posac. Pot să te ajut cu ceva, Cordy?

Mary se prefăcuse că doarme aproape toată ziua. Daisy era tot în holul pentru vizitatori, citind o carte dar, mai devreme sau mai tîrziu, tot va trebui să se ducă la toaletă sau să-şi ia ceva de mîncare, şi atunci ea, Mary, va avea ocazia să scape.

– La dracu'! bombăni ea cînd o văzu prin uşa întredeschisă scoţînd din geantă un sandviş învelit frumos şi turnîndu-şi ceva de băut din termos. E un paznic de nădejde. De ce nu mă lasă javra în pace?

Se trînti înapoi pe perne, bătîndu-le cu pumnii. Era la al cincilea etaj, cu vedere spre o potecă asfaltată, străjuită de bolovani roşii, iar singura uşă a rezervei dădea direct în holul unde se afla Daisy. Nu putea să mai amîne mult. Doctorul avea să-şi facă rondul curînd şi ştia din experienţele trecute că nu o vor mai ţine aici încă o noapte. Probabil că şi Daisy ştia asta. Ceea ce explica de ce stătea afară ca un gardian de închisoare.

Mary începu să-şi desfacă leucoplastul de la mînă şi, cu o strîmbătură, smulse perfuzia. Cu ochii pe sora ei, se dădu jos din pat şi ghemui o pernă sub cearşaf. Ascunsă de uşa parţial închisă, se duse la dulap şi îşi luă hainele.

Capul îi zvîcnea, picioarele abia o ţineau, dar e uimitor ce poate face un om dacă are voinţă, gîndi ea punîndu-şi

bluza de mătase şi fusta pe care le adusese Daisy de acasă. Renunţă la sutien şi la ciorapi. Epuizată, se aşează pe scaunul de lîngă pat şi o urmări pe Daisy prin crăpătura uşii.

– N-am să mă întorc cu tine, îngînă ea. Poţi să stai acolo toată ziua, dar n-am să te las să faci pe şefa cu mine.

După aproape o oră, Daisy se uită la patul surorii ei, se încruntă şi băgă în geantă ambalajul sandvişului. Apoi, cu o ultimă privire şovăitoare, se ridică şi porni pe culoar.

Mary se ridică de pe scaun, ajunse la uşă şi se uită afară tocmai la timp ca să o vadă pe Daisy dispărînd pe după colţ. Valul de adrenalină îi dădu putere să pornească iute în direcţia opusă.

Dădu un colţ, apoi încă unul. Trebuie să fie un lift pe undeva. Nu avea poşetă, nici un ban şi nici măcar o carte de credit. Dar, cu puţin noroc, putea să ajungă la casa din Paramatta înainte să se dea alarma, să arunce cîteva lucruri într-o geantă, să-şi ia cărţile de credit şi să se ascundă pînă venea timpul să se întoarcă la Melbourne.

Sophie stătea pe verandă. Zorile se iviseră doar de o oră, dar soarele scălda deja ţinutul într-o lumină extraordinară. Bărbaţii plecaseră încă înainte să se crape de ziuă, zarva şi glasurile lor sonore trezind-o. Acum, în absenţa lor, pacea şi liniştea erau aproape tangibile.

Vîrînd mîinile în buzunarele pantalonilor de călărie împrumutaţi de Beatty – în iarba înaltă de aici erau mai practici decît pantalonii scurţi – inspiră parfumul eucalipţilor şi al ierbii udate de rouă, pe care căldura zilei nu-l domolise încă. Era mare diferenţă faţă de oraşul cu asfaltul lui încins, şi forfota mulţimii, şi blocurile turn ameninţătoare. Şi o şi mai mare diferenţă faţă de iarna londoneză, mohorîtă şi cenuşie. Cu toate că nu mai fusese de mult la Jacaranda, locul ăsta îi amintea de seninătatea ei şi de libertatea de a respira şi a fi ea însăşi – oferind spaţiul şi grandoarea pe

care nici un oraş nu le putea da. Măcar dacă Jay s-ar fi ţinut de promisiune, gîndi ea cu amărăciune. Coolabah Crossing ar fi fost un loc ideal pentru a întemeia o familie.

Coborî de pe verandă şi se îndreptă spre grajduri. Cel puţin fraţii lui mai mici fuseseră mai primitori şi îşi petrecuse seara ascultîndu-le poveştile, care mai de care mai interesante, în încercarea lor de a se întrece unul pe celălalt. Nu crezuse nici jumătate din ele, dar australianul se pricepea să spună poveşti, iar ea îşi jucase rolul şi se amuzase copios.

Trei dintre fraţi erau aproape identici, bruneţi cu ochi negri şi cu acelaşi zîmbet. Al patrulea era blond ca mama lui, cu ochi albaştri şi gene lungi şi negre ca ale tatălui său, John Jay. El şi Jay erau singurii burlaci, singurii care mai trăiau în casa de pe deal, cu părinţii şi bunicul lor.

Sophie se opri din mers şi se uită peste islaz. Locul avea ceva care o atrăgea. Poate povestea lui Rose i-l făcea atît de familiar sau, poate, amintirea descrierilor făcute cu atîţia ani în urmă de Jay. Orice ar fi fost, gîndi ea, magia nu prea i se datora lui.

Îşi reluă plimbarea. Grajdurile erau de cealaltă parte a cîmpului îngrădit, departe de casă, astfel încît tăunii nu pătrundeau înăuntru. Bunica ei dormea încă, ceea ce nu era de mirare după noaptea trecută, gîndi Sophie cu un zîmbet larg. Ea şi Wal rămăseseră să stea de vorbă după ce ceilalţi plecaseră sau se duseseră la culcare şi, cu toate că ea una nu auzea ce îşi spuneau, bănuia că bunica ei şi Wal aveau un trecut. Era ceva în felul în care se uitau unul la celălalt, ca şi în faptul că se simţeau în largul lor împreună. Era uimitor cum încă o putea surprinde bunica!

Iarba înaltă foşnea pe cizmele ei în timp ce îşi croia drum peste cîmpul împrejmuit. Ciudata ruptură dintre cele două ramuri ale familiei nu fusese explicată pînă acum, dar era foarte sigură că bunica îi va spune povestea înainte de întoarcerea la Melbourne. Bunica nu făcea niciodată ceva fără un scop şi, cum Sophie ştia deja foarte multe despre

Rose, se înţelegea de la sine că îi va relata şi restul poveştii.

Grajdurile erau curate şi ordonate, curtea măturată de paie şi bălegar. Capete curioase apărură peste jumătăţile de uşi, genele lungi alungînd muştele care începuseră deja să roiască. Sophie mîngîie boturile catifelate şi vorbi, în trecere, cu fiecare cal. Erau animale pur-sînge frumoase, nu ca mîrţoagele pe care le închiriase uneori la Londra.

– Văd că v-aţi împrietenit deja. Călăreşti? Beatty apăru de după colţul grajdurilor, cu o găleată de apă într-o mînă şi un balot de paie în cealaltă.

Sophie luă balotul şi îl duse într-o boxă goală.

– Nu pe cît mi-ar plăcea. În Kent aveam cai, dar gloabele de oraş nu mă prea interesau, şi cum nu prea aveam timp să călăresc, am lăsat-o baltă.

– Eu n-aş putea, spuse hotărît Beatty. Vino. Poţi să-l scoţi pe bătrînul Jupiter la o plimbare. I-ar prinde bine puţină mişcare – se face prea gras şi leneş. Îi aruncă lui Sophie o pălărie şi începu să pună şaua pe un enorm armăsar negru ce bătu din picioare şi azvîrli din cap cînd îi potrivi zăbala şi căpăstrul. Stai cuminte, ticălos bătrîn! îl certă ea. Ştii că nu-ţi face rău.

Sophie îşi muşcă buza. Armăsarul era lat în spate şi, fără doar şi poate, plin de energie în ciuda bătrîneţii lui.

– Ştiu şi eu... începu ea.

– Prostii, spuse Beatty, bătînd cu palma gîtul negru şi lucios al calului. E liniştit ca un şoarece, de îndată ce o luaţi din loc. Acum face pe nebunul. Sus cu tine!

O ajută pe Sophie să încalece. Apucă frîul, găsi scara şeii şi se luptă să-şi păstreze echilibrul cînd armăsarul dansă sub ea.

– Vorbeşte cu el, lasă-l să se obişnuiască cu tine, porunci Beatty. Dacă nu face ce-i spui, atinge-l cu cravaşa ca să ştie cine e şeful. Plimbare plăcută. Jay e acolo, pe undeva, adăugă ea vag, întorcîndu-se în grajd şi începînd să rînească patul de paie. Pune-l să-ţi arate împrejurimile.

– Slabă speranţă, bombăni Sophie strunind armăsarul. Haide, Jupiter. Să facem puţină mişcare.

Armăsarul păru să înţeleagă şi cînd ieşiră din împrejmuirea casei şi se îndreptară spre orizont, întinse gîtul şi o luă la galop. Sophie se aplecă peste gîtul graţios, cu soarele în faţă şi vîntul cald în spate. Nu-şi dăduse seama ce mult îi lipsiseră caii în Kent sau libertatea de a fi în şa într-o zi senină şi luminoasă.

Ritmul calului sub ea şi bucuria libertăţii şi a spaţiului o făcură să uite de Jay şi de bunica ei, chiar şi de necazurile de la Jacaranda. Măcar dacă viaţa ar putea fi mereu aşa!

În cele din urmă, încetiniră şi continuară drumul la pas. Sophie îl mînă spre un pîlc de eucalipţi roşii, unde văzuse un pîrîu. Acolo, lunecînd din şa, îngenunche lîngă cal şi băură amîndoi din apa limpede şi rece de munte ce susura printre uriaşii bolovani cenuşii. Apoi, lăsîndu-l pe Jupiter să pască fericit, se rezemă de scoarţa aspră a unui eucalipt, îşi trase pălăria pe ochi şi ascultă păsărelele.

– Ai să înţepeneşti, o atenţionă un glas profund şi cunoscut.

Sophie îşi dădu seama că aţipise, căci soarele era deja sus pe cer. Cînd se îndreptă de spate, pălăria îi căzu pe faţă şi şiretul de piele i se încurcă în păr. Se căzni să-l descurce şi strînse din dinţi cînd îl auzi pe Jay chicotind:

– Nu faci decît să-l încurci şi mai tare. Lasă-mă să te ajut.

Jenată, încercă pentru ultima oară să se elibereze, dar mînia ei avu viaţă scurtă cînd îi simţi căldura degetelor pe mîinile ei. Şi le smulse, respirînd repede pe cînd Jay îngenunche în faţa ei. Era prea aproape ca să se simtă bine sub ochii lui negri pe faţa bronzată. Era neras, şi de la cămaşă îi lipsea un nasture. Îşi feri privirea, temîndu-se de ce ar putea vedea el în ochii ei. Temîndu-se de încă o respingere.

Şi el respira greu cînd, în cele din urmă, desfăcu şiretul.

– Gata.

– Mulţumesc, murmură ea. Îşi luă înapoi pălăria, hipnotizată de apropierea lui. Tensiunea era tangibilă; între ei scînteia atîta electricitate încît, şi să fi vrut, nu s-ar fi putut ridica.

Tresări cînd el întinse mîna şi îi mîngîie părul.

– Mă bucur că nu te-ai tuns, spuse el încet. E foarte frumos.

Raţiunea o părăsi. Era prinsă în capcană ca un fluture într-o pînză de păianjen şi nu putu reacţiona cînd mîna lui o trase aproape. Răsuflarea lor se contopi şi buzele lor se întredeschiseră. În ciuda a tot ce se întîmplase, Sophie voia ca el să o sărute. Voia să-i simtă iar buzele pe ale ei, braţele lui în jurul ei.

Apoi îşi aminti de promisiunea încălcată şi de felul în care încetase el să-i scrie – îşi aminti că o dăduse pur şi simplu la o parte şi uitase de ea.

– Opreşte-te! zise ea răguşit, îndepărtîndu-l şi ridicîndu-se în picioare. Nu pot să fac asta.

El rămase acolo, cu mîinile pe lîngă corp, cu ochii negri plini de un rîs batjocoritor.

– Dar credeam...

– Ei bine, ai crezut prost, se răsti ea apucînd frîul şi urcînd în şa. Acum, că era mai sus decît el, îi era mai uşor să-l înfrunte. Cum îndrăznea să rîdă de ea? Nu veni după mine, Jay, îl avertiză cînd el întinse mîna după calul său. N-am nimic să-ţi spun.

14

Cordelia şedea la umbra verandei, urmărind activitatea din îngrăditura casei şi admirînd iepele şi mînjii.

Cu părul lor scurt şi lucios şi picioarele lungi şi delicate, erau exemplare frumoase. Era limpede că Beatty îşi cunoştea treaba. Nu erau cai de duzină, ci animale pur-sînge.

Se rezemă de perne şi sorbi din paharul cu limonadă pe care i-l adusese Beatty. Sophie nu se întorsese încă de la plimbarea ei călare, iar Jay nu se vedea nicăieri, ceea ce era un semn bun. Wal era undeva, afară, pe bătrîna lui mîrţoagă.

Bătrîn şi prost, se gîndi ea cu tandreţe. Într-o zi o să cadă şi o să-şi frîngă gîtul. Dar măcar e încă în stare să urce pe cal. În ciuda rănii din război şi a genunchiului ţeapăn, nu îl lăsaseră picioarele. Se uită cu dezgust la picioarele ei. Gleznele i se umflaseră de căldură.

Închise ochii şi încercă să-şi imagineze cum trebuie să fi arătat locul ăsta cu mulţi ani în urmă, cînd Rose şi Otto se stabiliseră aici. Ţinea minte cum arăta în anii douăzeci, cu vechea casă de lemn de pe deal, în care, spunea Rose, iarna îngheţai, iar vara te coceai. Pe atunci, terasele nu se întindeau atît de departe, căci pămîntul era acoperit în cea mai mare măsură de brusă, iar grajdurile erau doar un şir de şoproane de tablă.

Cordelia zîmbi amintindu-şi ce povestise Rose despre entuziasmul lui Otto, care o cuprinsese şi pe ea şi datorită căruia învăţase atît de multe. Dar în ciuda relatării vesele a lui Rose, Cordelia înţelesese că fuseseră ani grei. Văzuseră multe schimbări în acest loc, cîndva avanpost colonial neîmblînzit şi, nu în ultimul rînd, la Rose însăşi.

Era în anul 1847, iar Rose avea douăzeci şi trei de ani. Anii de muncă pe terase şi contribuţia la curăţatul brusei îşi luaseră obolul. Născuse patru copii, dar toţi se născuseră morţi. Acum era în ultimul stadiu al celei de-a cincea naşteri şi îl auzea pe Otto plimbîndu-se fără astîmpăr afară, în hol. Atmosfera din cameră era încordată.

– Unde e doctorul, Muriel? De ce nu vine? Rose gîfîi cînd o străbătu un alt val de durere, făcînd-o să ţipe.

Lady Fitzallan, care se mutase la Coolabah Crossing după ce fiul ei, Henry, murise de o muşcătură de şarpe, clătină din cap, uitîndu-se îngrijorată la uşă.

– Am trimis un băiat să-l aducă, dar e plecat la alt pacient. O să vină de îndată ce o să poată, draga mea. Încearcă să rezişti.

– Nu pot. Am nevoie de el acum! ţipă Rose, sfîşiată de durere şi simţind nevoia acută să împingă.

Muriel se agita şi ofta, apoi păru să se adune şi deveni persoana eficientă şi repezită pe care Rose şi Otto ajunseseră să o iubească.

– Dacă îţi vine să împingi, atunci fă-o! porunci ea. Dar uşor, uşor.

Rose strînse din dinţi, se apucă de stîlpii sculptaţi de la capul impunătorului pat şi se opinti.

– Dă, Doamne, ca ăsta să se nască viu, gemu ea. Te rog, Doamne. Te rog.

Pruncul era nerăbdător să se nască şi alunecă din ea în mîinile îndemînatice ale lui Muriel.

– Gata! spuse ea triumfător, tăind cordonul ombilical şi dînd o palmă peste fundul micuţ. Ţipetele nou-născutului vibrau în aer în timp ce Muriel îi curăţa cu îndemînare ochii şi gura şi îl înfăşura într-o cîrpă curată. E fată, Rose. O fată sănătoasă şi foarte vioaie.

Rose luă în braţe pruncul roşu la faţă şi pe obraz i se rostogoliră lacrimi de uşurare şi bucurie, de victorie şi mulţumire. Atunci, fără vreo avertizare, cuţitul altei dureri îi tăie mijlocul şi ea se aruncă pe perne.

– Ce e? ţipă ea, îngrozită că va muri.

– Doamne sfinte, Rose, încă unul! strigă Muriel care, roşie de agitaţie, stătea la capătul celălalt al patului. Înşfăcă pruncul şi, fără ceremonie, îl puse în coşul de pe podea, după care se întoarse s-o ajute pe Rose.

Aceasta simţi iarăşi nevoia să se opintească, să împingă,

şi în clipa următoare o a doua viaţă alunecă din ea. Urmă o tăcere lungă. Cu toate că era epuizată, se propti în coate ca să vadă ce se întîmpla. Pulsul îi bătea nebuneşte şi groaza puse stăpînire pe ea. Cunoştea tăcerea sumbră, ştia ce înseamnă.

Muriel Fitzallan curăţă degrabă gura şi nasul celui de-al doilea prunc, apoi îl ţinu cu picioarele în sus şi îl bătu peste fund de cîteva ori. Nici un plîns de răspuns. Muriel se albi la faţă şi, cu o expresie hotărîtă, încercă din nou. Tot nici un semn de viaţă.

Rose izbucni în lacrimi, dar Muriel părea hotărîtă să sfideze soarta. Fără o vorbă, cufundă nou-născutul într-o găleată cu apă cu gheaţă, pe care o avea la îndemînă ca să o răcorească pe Rose. Cînd îl scoase, albastru şi şiroind de apă, pieptul micuţ al pruncului se umflă şi primul ţipăt exploziv umplu încăperea, unindu-se cu cele ale primului născut.

– E vie, şopti Muriel. Slavă Domnului, este vie. Se întoarse spre Rose, ţinînd sus pruncul care zbiera. Ai două fete gemene, Rose, spuse ea cu mîndrie.

Otto, care sigur ascultase, năvăli în cameră şi căzu în genunchi lîngă pat, uitîndu-se de la un prunc la celălalt.

– Avem doi copii? întrebă el cu atîta uimire şi neîncredere încît şi Rose, şi Muriel izbucniră în rîs.

– Aşa e, spuse Rose mîndră, în timp ce Muriel îi punea în braţe ambii prunci. Frica dispăruse, durerea era uitată. Nu mai era loc de lacrimi. Asta e Emily, spuse ea strîngînd la piept prima născută. Iar asta, spuse ea sărutînd căpşorul moale, este Muriel. Se uită la femeia dîrză care îi devenise mai mult decît o mamă. Adică, dacă n-ai nimic împotrivă, adăugă ea.

Muriel atinse cu un deget tremurător obrazul catifelat al pruncului şi lacrimile îi scăldară faţa.

– Bine-nţeles că n-am nimic împotrivă, şopti ea. Este o

cinste pentru mine. Îşi trase nasul, şi scoase batista de la brîu. Sînt ca şi nepoatele mele, iar tu îmi eşti deja ca o fiică. Ieşi repede din cameră, pentru prima dată în viaţa ei incapabilă să vorbească.

Otto se aşeză pe pat, făcîndu-l să coboare şi să se legene sub greutatea lui, şi îşi cuprinse în braţe micuţa soţie şi pruncii şi mai micuţi.

– Acum sîntem cu adevărat o familie, spuse el cu mîndrie. Şi îţi promit, Rose, că într-o bună zi vom avea cel mai bun vin din Australia.

Cordelia se trezi din reverie şi o văzu pe Sophie venind pe potecă. Avea ceva care îi spunea bunicii ei că se întîmplase ceva. Pasul ei era apăsat, iar ţinuta capului sfidătoare. Cordelia oftă. Asta nu putea să însemne decît că ea şi Jay nu căzuseră la pace. Să fi fost nevoie de măsuri mai drastice?

– Ţi-a priit plimbarea călare? întrebă ea cu inocenţă voită.

Sophie o sărută pe obraz şi se trînti pe scaunul de alături.

– Jupiter a fost minunat, spuse ea pe nerăsuflate. Iar peisajul – fantastic.

– Dar? Cordelia se uită la ea cu un amestec de exasperare şi afecţiune.

Sophie nu se grăbi să răspundă. Bău restul de limonadă, păstrîndu-şi expresia feţei neutră.

– Aş fi preferat să fiu singură, spuse în cele din urmă.

Tăcerea se prelungea şi Cordelia aşteptă izbucnirea care ştia că o să vină. Nu dură mult.

– Este un neobrăzat şi jumătate! explodă Sophie. Eu îmi vedeam de treaba mea şi el a venit şi a încercat... Inspiră adînc şi îşi muşcă buza. Probabil mă crede tîmpită, încheie ea, sărind peste restul frazei.

– Poate că vrea să repare ce s-a întîmplat între voi, spuse molcom Cordelia. Se străduia din greu să nu zîmbească. Era

evident că Sophie era mai furioasă pe ea însăşi decît pe Jay.

– E cam tîrziu, bunico, bombăni ea. Anii de tăcere nu pot fi compensaţi cu una, cu două.

Cordelia înălţă o sprînceană şi sorbi din limonadă ca să-şi ascundă zîmbetul. Lucrurile păreau promiţătoare.

– Încercarea de împăcare a lui Jay a fost stîngace sau lipsa ta de dorinţă de a o respinge?

– N-a fost stîngace, replică Sophie. De fapt, a fost destul de romantică. Îşi feri privirea şi se îmbujoră, dîndu-şi seama cum trebuie să fi sunat asta. Ai dreptate, spuse ea după o lungă tăcere. Sînt furioasă pe mine că m-am lăsat iar vrăjită de el.

Cordelia zîmbi şi dădu din cap.

– Dacă scînteia mai există încă, de ce nu laşi de la tine? Viaţa e prea scurtă, Sophie. Toţi meritäm puţină fericire. Doamne sfinte, se gîndi ea. Încep să vorbesc ca mătuşile alea zaharisite. Se uită la nepoata ei şi îşi dădu seama că acelaşi gînd îi trecuse şi ei prin minte.

– Fii serioasă, bunico. Omul ăsta m-a azvîrlit la gunoi. Nu poate să reia lucrurile de unde au rămas doar pentru că, întîmplător, sînt singura femelă convenabilă de pe aici.

Cordelia ignoră amărăciunea.

– Ce anume s-a întîmplat între voi atunci, demult, Sophie? N-ai explicat niciodată cu adevărat.

Sophie inspiră adînc, apoi vorbele se revărsară, rostogolindu-se una peste alta, iar durerea şi amintirile năvăliră cu forţă.

Cordelia ascultă, mîna ei odihnind uşor pe cea a nepoatei sale. Cînd tirada luă sfîrşit, dădu din cap.

– Cred că e vremea să aveţi o discuţie serioasă.

– N-am nimic să-i spun, bombăni Sophie.

Cordelia ţîţîi din buze.

– Prostii. Eşti încă îndrăgostită de el, deşi te-ai măritat cu idiotul ăla de Crispin, şi cred că dacă aţi sta şi aţi discuta

pe îndelete, ați descoperi că lucrurile nu sînt deloc atît de tranșante cum credeți.

Ochii lui Sophie reflectau un chin imens, dar în adîncul lor Cordelia văzu prima scînteie de speranță.

– Ce vrei să spui, bunico?

– N-ați lămurit lucrurile, zise Cordelia ferm. Totul are un motiv, şi n-am nici o îndoială că la mijloc a fost o neînțelegere, dar şi o lipsă de comunicare. Se gîndi o clipă. Ceva din povestea lui Sophie nu se potrivea, însă nu putea să dea glas bănuielilor sale fiindcă implicațiile erau prea crude. Exista deja destulă supărare în familie. Este evident că Jay este îndrăgostit de tine. Se vede după cum se uită la tine, după cum îți urmărește toate mişcările. Poate n-o spune, dar așa sînt bărbații de pe aici. Dă-i o şansă, Sophie. Fă-o pentru tine, dacă nu pentru el.

Sophie se ridică de pe scaun şi rămase un timp în picioare la balustrada verandei. Apoi, fără o vorbă, intră în casă trîntind după ea uşa de plasă şi se îndreptă spre camera ei.

Cordelia oftă. Acum era la latitudinea lor, dar nu strica să-i îmboldească puțin. Zîmbi şi îi făcu cu mîna lui Beatty, care se apropia de casă venind dinspre padoc. Acum, că ruptura dintre cele două ramuri ale familiei sale începea să se cîrpească, era speranță pentru viitorul Jacarandei Vines. Acum nu trebuia decît să-i convingă pe Wal şi familia lui să vadă lucrurile la fel.

15

Sophie făcu un duş şi se schimbă şi, cu părul ud răcorindu-i ceafa, se aşeză la fereastră, bucurîndu-se de adierea uşoară care sufla dinspre dealuri. Era plăcut aici, la umbra verandei din spate; însă, deşi era liniştitor să urmărească siluetele îndepărtate de pe terase, nu putea alunga

gîndurile care o frămîntau. Ce vrusese să spună bunica cu sfatul ei enigmatic?

Îşi scutură părul şi îl şterse cu un prosop. Gîndurile nu o duceau nicăieri, însă dacă se va ivi prilejul, sigur îi va cere lui Jay o explicaţie. Măcar atît putea să facă după cum se purtase în dimineaţa aceea.

Sophie îşi trecu peria prin părul încurcat şi se uită peste Coolabah Crossing. Perspectiva semăna cu cea de la Jacaranda, cu deosebirea că, aici, urîtele rezervoare de depozitare din oţel inoxidabil şi fabrica de îmbuteliere nu se vedeau din casă, în timp ce acasă erau primele lucruri care te întîmpinau cînd mergeai pe lunga alee spre vilă.

Se gîndea la cum trebuie să fi arătat locurile astea cînd Otto şi Rose veniseră aici, cînd se auzi o bătaie uşoară în uşă şi intră bunica ei.

– Mă gîndeam că e timpul să mai afli cîte ceva despre familie, spuse ea fără altă introducere. Vino.

– Unde mergem? Sophie îşi răsuci părul lung într-un conci şi îl prinse cu o clamă. Va trebui să mă schimb iarăşi dacă mergem la plimbare.

– Ai să vezi. Grăbeşte-te. Wal ne aşteaptă în brişcă. Se uită la tricoul şi pantalonii scurţi ai lui Sophie. Ce să te mai schimbi? Eşti bine aşa cum eşti.

Sophie îşi puse şosetele şi pantofii de sport şi cînd termină de legat şireturile bunica era deja pe veranda din faţă. Wal o ajuta să coboare scările. Sophie se uită cum bătrînul scofîlcit o ajuta pe bunica ei să urce într-o brişcă în culori vii, de parcă era o regină. O fi fost Wal aspru şi dintr-o bucată, dar sub exteriorul acela posac bătea o inimă de adevărat gentleman, aprecie ea. Păcat că nu tot aşa stăteau lucrurile şi în cazul nepotului său cel mare.

Cordelia şedea într-o parte a briştii, sub umbrela de soare, şi o aştepta pe Sophie. Nepoata ei remarcă bujorii din obrajii bătrînei şi scînteia din ochi. Wal pocni uşurel din hăţuri

pe spatele poneiului şi porniră. Blînda legănare a briştii demodate, scîrţîitul roţilor şi zornăitul hamului, combinate cu tropotul copitelor poneiului îi creau lui Sophie o senzaţie extrem de plăcută. Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea senzaţie de mulţumire deplină.

– Rose a avut multe de învăţat cînd a venit prima dată la Coolabah Crossing, începu Cordelia. Otto era om bun, însă principala lui pasiune erau viile sale, iar Rose ştia că, pentru a-şi înţelege bărbatul, trebuia mai întîi să deprindă acest mod de viaţă ciudat. Dar totul are preţul său, după cum ai să vezi îndată.

Sophie se uită în depărtare, peste umărul lui Wal. Gardul de ţăruşi alb care marca graniţele cimitirului familiei, era o privelişte cunoscută în regiunile periferice. Ştia că aici erau adevăratele rădăcini ale acestei familii – familia ei.

Coborîră din brişcă şi îşi croiră drum prin iarba înaltă, în umbra sălciilor şi tihna micului cimitir de ţară, Cordelia rezemîndu-se greu de braţul lui Wal. Fluturi de un albastru inimaginabil zburau printre pietrele de mormînt, greierii ţîrîiau şi muştele zumzăiau, dar aceste sunete mici nu făceau decît să accentueze tăcerea din jur.

Sophie îi urmă pe cei doi bătrîni în capătul îndepărtat al cimitirului, unde pietrele care marcau mormintele erau sculptate grosolan, iar epitafurile de pe ele, tocite de elementele naturii şi acoperite de licheni.

– Rose a născut patru copii morţi înainte să aibă gemenele, spuse încetişor Cordelia. După aceea, n-a mai avut copii. Doar muncă grea, sărăcie şi luptă interminabilă cu forţele naturii. Dar fetele ei au crescut sănătoase şi puternice, cu aceeaşi dragoste pentru vii ca a tatălui lor.

Se opriră lîngă un mormînt acoperit cu o piatră placată cu marmură.

– Muriel Fitzallan nu s-a mai întors în Anglia, spuse Cordelia. A venit în vizită la Rose şi Otto după ce Misiunea

a fost preluată de alt tînăr destoinic, şi n-a mai plecat.

Sophie citi epitaful. Era sigur că Lady Muriel Fitzallan găsise aici un cămin iubitor şi un loc de veşnică odihnă, care domina marea întindere de la Coolabah Crossing. Se întrebă dacă femeia micuţă şi năvalnică îşi mai supraveghea încă, cu mîndrie, regatul de adopţie.

Trecu mai departe şi se încruntă cînd citi următorul epitaf. Îl mai citi o dată să se asigure că nu greşea, apoi se întoarse spre Cordelia.

– Nu poate fi corect, bunico, nu-i aşa?

Cordelia se aşează pe banca rustică de sub salcia plîngătoare.

– Din păcate, este, oftă ea. Cine ştie cum ar fi stat lucrurile dacă ar fi fost altfel.

– Ce s-a întîmplat? Sophie se aşeză lîngă ea, iar Wal se îndepărtă să-şi fumeze pipa şi să se uite în zare.

– Rose şi Otto s-au apucat să-şi crească familia şi să-şi sporească recoltele. Lady Muriel a devenit mamă şi bunică, ba chiar le-a dăruit destui bani pentru a mări casa, astfel încît să trăiască relativ confortabil. Otto a angajat trei fete să ajute în casă şi mai mulţi deţinuţi eliberaţi condiţionat să lucreze la curăţarea brusei şi aratul pămîntului pentru noile însămînţări. Oamenii ăştia trăiau în nişte barăci, departe de casă. Rose îi auzea uneori urlînd precum cîinii cînd intrau în pivniţe şi beau vinul crud de după recoltare. Cordelia se cutremură:

- Spunea că urletul acela a însoţit-o toată viaţa şi n-a uitat niciodată că munca acelor oameni a pavat calea spre viitorul succes.

– Nu putea fi uşor de trăit printre oameni care fuseseră siliţi să străbată atîta drum.

– N-a fost, dar oamenii ăştia îşi ispăşiseră aproape pedeapsa, iar unii dintre ei au rămas şi după aceea, s-au însurat cu localnice şi şi-au făcut o viaţă bună. Spre sfîrşit,

exista o adevărată comunitate aici, la Coolabah Crossing.

Sophie se încruntă.

– Sfîrşit? Dar e încă aici.

Cordelia îşi tamponă fruntea cu batista.

– Nu mă zori, spuse ea încet. Am să-ţi spun totul pe îndelete.

Cu doi copii de îngrijit, Rose era legată de casă. Lady Muriel era o bunică iubitoare, care avea nenumărate poveşti de spus şi cîntece de cîntat, şi îşi petrecea ore întregi plimbînd gemenele cu căruciorul pe pajiştea udată cu grijă de Rose.

Cele trei servitoare angajate de Otto erau fete de colonişti liberi din Paramatta. Ele îi aminteau lui Rose propria existenţă cînd muncise la conac, dar sarcina lor era mult mai grea, căci căldura era neîndurătoare şi munca fără de sfîrşit. Încerca să fie corectă şi avea grijă să le lase timp să se ducă la Paramatta să-şi vadă familiile, însă din cauza distanţei foarte mari vizitele lor erau rare.

Era mulţumită că avea ajutor în casă, unde întotdeauna era ceva de făcut acum, că aveau de lustruit mobila fină a lui Lady Muriel, precum şi pe ceă solidă, nemţească, pe care o adusese Otto. Din cauza căldurii, ferestrele trebuiau ţinute deschise şi o dată cu aerul încins intra şi praful. Fin, aderent şi roşu, se învîrtejea în spirale care străbăteau în goană pămîntul ars şi acopereau totul, iritînd ochii şi lipindu-se în păr. Totuşi, ea ştia că praful va dispărea la venirea ploilor de toamnă.

Otto se scula înainte de ivirea zorilor, le săruta pe ea şi pe fetiţe şi pleca spre terase. Mînca pe cîmp cu deţinuţii şi se întorcea după ce soarele apunea de mult, asudat şi plin de praf, şi adormea la masa pe care Rose îşi dăduse multă osteneală să o facă atrăgătoare. Pielea ei se înroşea şi se cojea, părul ei strălucitor îşi pierdea luciul din cauza prafului, dar entuziasmul său nu slăbea. Cu toate că îl vedea rar, înţelegea

că trebuia să vegheze asupra investiției lor. Fiecare penny pe care îl aveau era băgat în pământ și în viță-de-vie, ca și în această casă care era un palat în comparație cu majoritatea caselor din regiunile de periferie.

Duminicile erau altfel. Nimeni nu muncea duminica, iar Rose aștepta cu nerăbdare să plece de acasă cu Otto, în trăsurica trasă de un cal, la bisericuța aflată la cinci mile depărtare, construită pentru a servi zonei proaspăt colonizate. Era ca o vacanță. Otto se spăla pe cap, își curăța murdăria de sub unghii și își punea costumul. Rose și Lady Muriel profitau de ocazie ca să-și pună hainele și pălăriile cele mai bune, căci asta era singura lor ieșire în lume, timp în care se întîlneau cu alți viticultori și nevestele lor. Gemenele, acum în vîrstă de doi ani, erau spălate, împopoțonate și instruite să se poarte frumos.

Alcătuiau o adevărată procesiune pe drumul lung și plin de hopuri, gîndi Rose uitîndu-se în urmă la căruța în care ședeau cocoțate cele trei servitoare, ținîndu-și cu mîinile pălăriile de pai cu flori multicolore, în timp ce supraveghetorul Hans ținea frîiele. Mult în spate veneau deținuții eliberați condiționat, tîrînd picioarele prin praful ce se așeza pe hainele sărăcăcioase care le serveau ca straie de duminică.

Rose considera că era nedrept să-i facă să meargă atît de mult pe jos – aveau alte căruțe. Dar Otto insistase că așa trebuia să fie și, cu trecerea timpului, înțelesese că Otto avea dreptate, așa că, deși nu-i plăcea, învață să-și păstreze obiecțiile pentru sine.

Era lege ca aceste biete epave să meargă la biserică, indiferent de credința lor și, deși cîntecul lor era plăcut auzului, Rose se întreba dacă nu cumva era doar un pretext pentru a slobozi o parte din supărarea acumulată pe care de bună seamă că o resimțeau; e drept, munceau în aer liber și se întorceau seara în odăi confortabile, dar bărbații ăștia cu ochi triști mai purtau încă cicatricele lungii lor detenții și

ştiau că nu vor mai fi niciodată liberi, nu vor mai vedea niciodată ceaţa umedă de acasă.

Rose îşi luă privirea de la ei şi se gîndi la ziua de mîine. Îi era dor să se întoarcă pe cîmp şi să scape de restricţiile casei, căci de la sosirea gemenelor se simţea ca o prizonieră. Acum, cînd fetele începuseră să aibă personalitate şi mergeau şi vorbeau, aprecia că le putea lăsa în grija lui Bessy, cea mai nouă servitoare, sub ochiul vigilent al lui lady Muriel.

În dimineaţa următoare, înainte să se crape de ziuă, fură treziţi de un strigăt venit de jos. Otto sări din pat şi deschise fereastra.

– Ce e? strigă el.

– Canguri. O turmă al naibii de mare în capătul de nord, veni răspunsul.

Rose ţîşni din pat, îşi trase pantalonii şi cămaşa, şosetele şi cizmele. Otto se uită la ea, îmbrăcîndu-se la rîndul lui.

– Du-te înapoi în pat. Mă ocup eu de asta, spuse el scurt.

Ea îl ignoră şi îşi legă cureaua de la pantaloni.

– E şi via mea, nu numai a ta, spuse ea liniştită. Şi ştiu ce stricăciuni poate face o turmă de canguri.

Otto rînji. Ochii lui erau foarte albaştri pe faţa arsă de soare.

– Ai dreptate, admise el. Vino atunci la luptă.

Coborîră repede la parter şi nimeriră în plin vacarm. Gemenele plîngeau, servitoarele zăngăneau cratiţele, iar Lady Muriel dădea ordine. Rose şi Otto ieşiră repede afară şi alergară să-şi ia caii din ţarc. Nu se zărea nimic în zorile care mijeau. Aerul era încremenit.

– Cred că în curînd o să avem furtună, spuse grav Otto, uitîndu-se la cer. Nu-i bună pentru struguri dacă e prea puternică.

Rose apucă mohorîtă hăţul. Ştia că ploaia abundentă putea să distrugă recolta, dar încă nu stăpînea pe deplin arta de a sta pe spatele unui cal pe jumătate sălbatic şi era foarte preocupată să rămînă în şa.

Cînd se apropiară de partea de nord a proprietăţii, îi întîmpină o privelişte devastatoare. Turma călcase în picioare rînduri întregi de butuci preţioşi, măturînd cu cozile şi picioarele lor mari munca de un an. Deţinuţii alergau printre terase, fluturînd hainele, strigînd, agitînd în aer furci şi sape în efortul de a speria cangurii.

Rose şi Otto săriră din şa şi intrară în luptă. Animalele mari şi cenuşii se uitară la ei, săriră cît să nu fie atinse şi îşi reluară masa.

Otto alergă la calul său şi luă puşca de vînătoare. Hans făcu la fel şi, în timp ce împuşcăturile stîrneau ecouri în vale, cîţiva canguri căzură în ţărînă, iar ceilalţi fugiră ţopăind.

– Duceţi-vă acolo sus şi reparaţi gardurile! strigă Otto. Faceţi-le mai rezistente şi mai înalte, altfel se vor întoarce.

– Nu-i vom putea ţine la distanţă, Otto. Sar prea sus şi sînt prea puternici.

El se uită la ea, cu părul roşu, ud de transpiraţie, cu ochii reci de furie.

– În recolta asta mi-am băgat toţi banii şi un an de muncă, Rose. Dacă se pierde, n-o să mai avem nimic. Nimic. Nu pot să-i las pe canguri să mă calce în picioare.

Rose dădu din cap, ştiind că nu existau cuvinte care să-l consoleze. Strugurii erau pradă uşoară pentru wombaţi, oposumi şi furnicari – se părea că toate vietăţile din regiune depindeau de viţa-de-vie de aici.

– Să mergem să vedem cît de mare e paguba, spuse ea blînd. Poate nu e atît de rău cum crezi.

El clătină din cap şi se uită la cerul care cobora.

– Dacă vine furtuna, vom pierde oricum totul în următoarele zile, spuse el trist. O singură noapte rece şi se alege praful de toată munca noastră.

Rose îi văzu umerii căzuţi şi ştiu că avea dreptate. Nu le rămînea decît să se roage să nu plouă şi să nu cadă bruma. Strugurii se coceau frumos şi promiteau o recoltă bună, dar

pînă atunci mai erau cel puţin şase săptămîni şi, între timp, se putea întîmpla orice. Dacă nu ploua destul, strugurii nu se coceau şi nu erau dulci. Dacă ploua prea mult, putrezeau pe butuc. Bruma îi omora, umezeala îi mucegăia, făcîndu-i buni de aruncat.

Poate că Otto ar fi trebuit să asculte sfatul altor viticultori şi să investească într-o turmă de oi sau să semene porumb şi ovăz. Însă ştia că el nu era omul care să-şi bage banii în oi sau porumb. Era un podgorean, un producător de vin. Nu avea nici timp, nici bani pentru altceva şi prefera s-o lase pe Mama Natură să le hotărască viitorul.

Două săptămîni mai tîrziu şedeau pe verandă şi se uitau la cer. Era o noapte de sfîrşit de primăvară, cu un vînt slab ce plimba pe cer cîţiva nori.

– N-o să fie mai frig ca de obicei, spuse recunoscător Otto. Putem să mergem la culcare fără grijă.

Dormeau duşi cînd paşi grei urcară scara şi uşa dormitorului lor se dădu de perete.

Hans respira greu, pămîntiu la faţă.

– E ger mare, Otto. Am pus deja oamenii să aprindă oalele.

– Trimite-i repede pe terase, Hans. Vin cu tine.

Rose şi Otto se îmbrăcară în grabă şi fugiră afară. Pîndiseră toată iarna îngheţul, umblînd prin podgorie chiar şi noaptea, studiind stelele în căutarea unui indiciu de cum avea să fie vremea. Un îngheţ sever la sfîrşit de iarnă ar fi fost dezastruos pentru via în floare.

Francezii veniseră cu ideea de a înveli via în fum şi, în primii ani, Otto folosise paie şi frunze verzi pentru a face un foc cu fum mult şi, cum gerurile nu fuseseră prea aspre, viţa-de-vie supravieţuise. Acum era echipat mai bine, avînd sute de oale de lut pline cu ulei. Ieşind pe uşă, Rose se rugă ca noua metodă să-i salveze.

De cum păşi în curte îşi dădu seama că erau în pericol. Frigul îi făcea pielea ca de găină şi îi pătrundea în oase. Servitoarele ieşiră tremurînd în cămăşile de noapte, Lady Muriel zăbovi în prag, cu boneta de noapte strîmbă pe buclele cărunte, iar fetiţele se uitau de după voluminoasa ei cămaşă de noapte.

– Stai cu copiii, Muriel, porunci Rose. Voi, fetelor, puneţi nişte haine pe voi şi veniţi cu mine.

Se alăturară procesiunii bărbaţilor, fiecare cărînd în susul şi în josul teraselor cîte o oală ce scotea flăcări şi fum, învelind strugurii într-o peliculă de funingine. În scurtă vreme, Rose era neagră din cap pînă-n picioare, ochii o înţepau şi fumul o îneca.

La un moment dat, o servitoare se împiedică de prea mare oboseală şi Rose se repezi să ridice oala lipicioasă care ardea. Un incendiu acum i-ar fi terminat.

Otto umblă de colo-colo, încurajînd oamenii epuizaţi, aducînd apă, aprinzînd din nou oalele care rămăseseră fără ulei, încercînd cu disperare să ajungă în toată podgoria pînă nu era prea tîrziu.

Trei ore mai tîrziu, întunericul începu să se risipească şi orizontul se lumină.

Otto strigă:

– Iese soarele. Acum o să vedem. Glasul lui suna spart de oboseală şi emoţie, şi Rose îşi puse mîna într-a lui ca să-l aline.

Siluetele înnegrite de fum se uitau tăcute la cerul care se lumina. Mai mult nu puteau face.

Ceaţa se dizolvă în explozia de lumină a răsăritului de soare şi oamenii din Coolabah Crossing putură să aprecieze rezultatul muncii de o noapte. Rose îl simţi pe Otto tresărind de durere pe cînd se uitau peste sutele de acri unde chiciura licărea pe şirurile de viţă-de-vie înnegrită care atîrna înfrîntă, moartă, pe sîrmele care o susţineau.

Se aşternu o tăcere grea, în timp ce soarele răsărea într-o splendoare maiestuoasă peste scena dezastrului. Apoi, o servitoare începu să jelească. Otto inspiră cu un tremur cînd vaietul femeii reverberă prin valea înnegrită şi moartă.

Rose intră în acţiune cu iuţeala fulgerului. Străbătu terasa distrusă şi îi arse o palmă fetei.

– Încetează! strigă ea. Nu sîntem înfrînţi – nu încă. O parte din vie s-ar putea să fi supravieţuit. Du-te şi te uită.

Se întoarse la Otto. Se cocîrjase de parcă aducea pe umeri toată greutatea lumii. Faţa lui înnegrită de funingine era brăzdată de lacrimile vărsate. Inima lui Rose se strînse şi, aruncîndu-şi braţele în jurul lui, îl ţinu ca pe fetiţele ei.

– Vino, şopti ea în cele din urmă. Hai să facem o plimbare, să vedem dacă putem găsi ceva care să ne ţină în picioare pînă la următoarea cultură.

Umblară mai mult de o oră şi Rose numără butucii care supravieţuiseră. Cîţiva acri pe terasele mai de jos şi două petice printre butucii mai vechi. Însă cei nou plantaţi erau în întregime pierduţi, ca şi o mare parte din soiul Sautern.

Rose învăţase să facă estimări şi, după ce vedea acum, aprecia că anul ăsta recolta lor avea să fie doar pe sfert din cît ar fi trebuit să fie. Asta dacă strugurii nu vor avea parte de prea multă ploaie sau umiditate, ori nu îi mîncau omizile şi lăcustele.

– N-am să pot plăti datoriile, spuse Otto trist. Şi dacă banca nu-mi dă bani, nici n-am să pot planta viţă nouă.

– Atunci du-te la bancă şi mai cere nişte bani, spuse ea hotărît. Putem pune zălog pămîntul şi casa. Nu sîntem încă înfrînţi.

El îi zîmbi, parcă cu moralul mai ridicat.

– Eşti atît de mică şi totuşi astăzi eşti mai puternică decît mine, Rose. Atîta hotărîre în trupşorul tău! Trase adînc aer în piept, apoi îşi îndreptă umerii, ridică sfidător bărbia şi se uită la resturile înnegrite ale multor ani de muncă. Nu mă

dau bătut, Rose. Am să trimit imediat în Germania după alţi butaşi de viţă. Am să mă duc şi la ceilalţi viticultori din Hunter, să văd ce vor să-mi vîndă. Am să replantez. Am să am răbdare. Planurile mele sînt date înapoi cu trei ani, Rose, dar sîntem tineri. Avem timp berechet.

Nici unul dintre ei nu dădu glas temerilor lor. Şi dacă şi recolta de anul viitor era nimicită?

Otto adună oamenii şi îi ordonă lui Hans să le dea rom. Rose suporta cu greu priveliştea podgoriei distruse. Acum, că Otto părea să-şi fi regăsit energia, putea să se întoarcă în casă cu celelalte femei şi să se ocupe de mîncare. Va jeli mai tîrziu, cînd va fi singură şi nu o va vedea Otto.

Fustele ei se tîrau prin ţărînă, umerii o dureau, iar la degete avea băşici de cînd se arsese cu o oală. Totuşi, zîmbi cînd le văzu pe celelalte femei, căci pe feţele înnegrite nu se vedea decît albul ochilor. Se uitară una la cealaltă, apoi, în ciuda oboselii şi a pierderii suferite, izbucniră în rîs. În momentul acela, Rose ştiu de ce îndrăgise această ţară sălbatică, neîmblînzită. Aici era liberă, egală cu cei din jurul ei, legată de ei în lupta neîntreruptă pentru supravieţuire în aceste imense spaţii deschise. Otto avea dreptate. Nu se vor da bătuţi.

Pleoapele Cordeliei se îngreunară şi aţipi. Briza era caldă, soarele se cernea prin frunzişul sălciilor, dar visele ei erau întunecate, populate de oameni din trecut care mărşăluiau prin faţa ei într-o cavalcadă de amintiri. Fusese îngheţ la Jacaranda, şi ei îşi petrecuseră toată noaptea afară cu oalele de afumat, aşteptînd cu speranţă şi frică ivirea zorilor ce aveau să le dezvăluie adevărul. Metodele moderne sporiseră şansele de a lupta împotriva duşmanului de moarte, îngheţul, însă mai erau atîţia alţi prădători care distrugeau viile, iar propria lor viaţă părea legată de supravieţuirea acelor struguri delicaţi.

Apoi fu Jock, cu fața arsă de soare şi vînt, plimbîndu-se pe terase şi dînd ordine, lovind cu biciul vreun biet suflet a cărui muncă era prea înceată sau prea neglijentă. Poate că legile cu privire la muncă mai schimbaseră felul în care se purta el cu angajaţii lui, însă ea îi mai auzea răcnetele cu care îl teroriza pe Edward, mai vedea încă umilirea la care îl supusese pe fratele ei. În anii aceia, lumina dispăruse de la Jacaranda. Acum poate că exista un licăr de speranţă – o şansă de a o lua de la început.

Deschise ochii şi îi trebui un moment să-şi dea seama unde se află. Rămase aşa, nevrînd să destrame vraja visului. Anii zburaseră, luîndu-i cu ei tinereţea şi puterea, dar nu şi amintirile. Trăise într-o vreme care nu va mai reveni, şi asupra căreia ea şi Jock îşi lăsaseră amprenta. Era ciudat că vremea aceea părea mai reală decît prezentul. Era ciudat că trecutul era plin de culoare, în timp ce prezentul părea să-şi fi pierdut substanţa.

– Cordy? Ce faci?

Ridică ochii spre Wal, a cărui faţă ridată exprima îngrijorare.

– Mă întreb dacă a meritat, spuse ea încet.

– Bineînţeles că a meritat, mîrîi el, cu pipa între dinţii rămaşi. Tu şi cu mine am muncit din greu, Cordy. Asta e moştenirea copiilor noştri – trebuie să merite ceva.

Ea duse mîna streaşină la ochi şi se uită în zare, peste ţinut.

– E timpul să mă întorc la Jacaranda, murmură ea. Acolo unde îmi este cu adevărat locul.

– Nu te simţi rău, nu-i aşa? Bătrînul se încruntă şi îşi lăsă uşor mîna bătătorită pe umărul ei.

Ea zîmbi şi clătină din cap.

– Nu, doar că sînt ca un ceas vechi. Ticăi mai departe, dar bătăile se răresc şi nu va trece mult pînă se vor opri de tot.

– Ne vom opri amîndoi, fato, spuse el cu un oftat,

examinînd restul de tutun rece din pipă. Dar nu-i încă timpul, adăugă el hotărît. Mai sînt treburi de terminat.

Şirul de morminte marca ultimul loc de odihnă al deţinuţilor eliberaţi condiţionat care îşi trăiseră viaţa în acest îndepărtat colţ de lume, fără să-şi mai vadă pămîntul natal. Majoritatea fuseseră foarte tineri, aprecie Sophie. Prea tineri ca să fi fost rupţi de familiile lor şi de tot ce le era cunoscut şi aduşi în această ţară neîmblînzită. Veniseră din Londra şi Liverpool, din Irlanda şi Scoţia, şi Ţara Galilor, şi aproape că le simţea sărmanele spirite pierdute în pămîntul ce îi acoperea. Nu era de mirare că foarte multe oraşe şi orăşele din Australia purtau nume familiare din patria lor mamă.

Se uită cum Wal puse mîna pe umărul Cordeliei şi văzu că îngrijorarea de pe chipul lui să preschimbă în zîmbet. Fuseseră trişaţi de viaţa pe care ar fi putut să o ducă împreună – trişaţi de împrejurări şi de regulile rigide ale vremurilor lor – aşa cum deţinuţii eliberaţi condiţionat fuseseră furaţi de viitorul lor. Totuşi, sentimentele pe care le aveau unul pentru celălalt supravieţuiseră anilor şi depărtării şi, cu toate că probabil simţeau amărăciune pentru ceea ce pierduseră, amîndoi o ascundeau bine în bucuria de a se revedea. Era bine că bunica ei putuse să facă această călătorie înainte de a fi prea tîrziu, însă era păcat că nu trăise într-o vreme în care să-şi fi putut strînge lucrurile şi să-şi urmeze visele.

Sophie îşi îndesă mîinile în buzunare. Oare nu făcea şi ea la fel? se întrebă. Întorcîndu-i spatele lui Jay, era pe cale să facă aceeaşi greşeală. Numai că acum erau alte vremuri, cu mai puţine restricţii, cu mai puţine bariere de trecut.

În momentul acela ştiu că va trebui să-l înfrunte. Să-l întrebe de ce – pentru ea, pentru pacea minţii ei. Dacă lucrurile erau atît de lipsite de speranţă cum credea, nu puteau să doară mai mult decît dureau deja. Se va reculege şi o va lua de la început – o mai făcuse şi, cu toate că se terminase

dezastruos, putea să o facă iar. Învățase lecția – nu se va mai repezi în altă relație.

Alungînd temporar toate gîndurile despre Jay, se întoarse la bunica ei.

– Ești gata să-mi povestești restul? întrebă ea. Sau ești prea obosită?

– Mereu sînt obosită, iubito, dar așa e cînd ajungi la vîrsta mea. Unde rămăsesem?

Sophie se rezemă de speteaza băncii și închise ochii. Auzea greierii și muștele, și foșnetul frunzelor, și al ierbii. Simțea căldura soarelui pe piele și mirosul pămîntului și al strugurilor care se coceau. Iar cînd Cordelia reluă firul poveștii, se simți alunecînd în lumea lui Rose.

Coolabah Crossing era pe pămînturile tribului wiradjuric și, cînd podgoria prinse viață, curioșii indigeni ieșiră din brusă și ridicară colibe în jur. Învățaseră repede că venirea omului alb însemna mîncare și tutun și o băutură ciudată de fructe care îi lăsa să comunice cu strămoșii lor. Otto îi tolera fiindcă auzise de necazurile din alte așezări, cînd proprietarii încercaseră să-i alunge. Atît timp cît nu se atingeau de terase și munceau și ei cînd și cînd, îi lăsa în pace.

Pe Rose o fascinase. Aveau pielea atît de închisă iar pe fețele late, ochii erau aproape galbeni. Totuși, însemnele lor tribale, atît de diferite de cele ale wandjuwalkurilor de la Misiune, o făceau să vrea să știe mai multe despre aceștI oameni tăcuți, atenți, cu filozofia lor legată de pămînt.

Cu trecerea anilor, ajunse să-i cunoască și să știe o parte din legendele lor. Ba chiar învățase cîteva cuvinte în limba lor și deseori ședea cu Wyju și îi asculta poveștile despre Vremea Visului.

Wyju era un băștinaș în vîrstă, înalt și slab, cu spirale și linii crestate în carne și acoperite cu argilă și cenușă. Avea la brîu o chingă subțire de piele, și alta în jurul capului. Totuși,

goliciunea lui nu o tulbura, părînd firească la un om mîndru al Ţării de Vis.

Era la trei zile după îngheţ şi Wyju abia se întorsese din călătoria pe jos prin ţară. Otto şi Rose şedeau pe verandă şi se uitau cum dispare soarele pe după dealuri.

– Unde ai fost, leneşule? Ne-ai fi prins bine zilele astea.

– Am fost în călătorie prin ţară, şefu'. Wyju veni şi se aşeză pe vine la piciorul scării verandei.

– Ce-i asta? Pun pariu că mai ai o nevastă pe undeva. Otto rîse de propria-i glumă, dar băştinaşul se încruntă.

– Am cîntat prin ţară. Călătoria prin ţară înseamnă să calci pe urmele Strămoşului, să-i cînţi cîntecele, să faci iar creaţia.

Rose auzise de versurile acestor cîntece.

– De unde ştii ce să cînţi, Wyju? Şi dacă nu le vezi, de unde ştii unde sînt versurile?

Bătrînul clătină din cap.

– Vremea Visului lasă urme, coniţă. Strămoşul umblă pe pămînt, împrăştiind pe urmele lui cuvinte şi muzică. Cîntecul e harta pe care i-o dă mama copilului cînd loveşte prima dată cu picioarele în burtă. Mama însemnează locul şi pe urmă el e totem pentru copil. Copilul a visat versurile cîntecului şi îşi va întîlni fraţii de acelaşi totem dacă nu se răzleţeşte de ele.

– Sună foarte complicat, bombăni Otto. Dacă nu vezi versurile sau nu auzi muzica, de unde ai să ştii că nu te abaţi de la drum?

Pe faţa neagră a lui Wyju apăru un zîmbet larg.

– Australia-i ca o muzică mare, şefu'. Versurile cîntecului te duc la loc sacru. Numai negru' ştie locurile sacre.

– Aşadar, visul şi versurile cîntecului şi totemurile fac parte din aceeaşi treabă? Rose era derutată. Ce se întîmplă dacă un om trece de la un vers la altul fără să ştie? Va fi în primejdie?

– Visul e poveste. Fiecare loc are un vis. Negru' întreabă: „Cine-i asta? A cui poveste?". O piatră ar putea să fie ficatul unui cangur străpuns cu suliţa pe care Strămoşul l-a mîncat în călătoria lui. O gîrlă - ascunzătoarea totemului peşte.

– Aşadar, am putea să călcăm pe aceste locuri sacre fără să ştim? Rose se înfioră.

– Lucrurile rele se întîmplă dacă distrugi totem, coniţă. Legenda spune că omul de aici mişcă pietre sacre şi visul de foc vine cu săgeată să-l omoare.

– Nu o speria pe coniţa, Wyju, îl avertiză Otto. Are destulă imaginaţie fără să-i mai bagi tu idei în cap.

– Aţi avut necaz mare cu ferma, da?

Otto şi Rose dădură din cap.

– Asta din cauză că aţi furat ouăle şarpelui curcubeu.

Rose se încruntă, iar Otto rîse.

– Ouă de şarpe, auzi!

Rose văzu disprețul de pe faţa neagră şi puse o mînă pe braţul soţului ei.

– Cred că ar trebui să-l luăm în serios, Otto, murmură ea. Legendele au în ele mult adevăr, ţi-o spune irlandeza din mine. Se întoarse spre Wyju. Unde sînt ouăle astea? Pot fi date înapoi?

– Vino cu mine, coniţă. Îţi arăt.

Rose îi făcu un semn lui Otto şi urmară silueta goală şi graţioasă în colţul îndepărtat dinspre est al teraselor. Pămîntul fusese curăţat în urmă cu mai multe luni şi se plantaseră butaşi noi. Acum, din cauza înghețului, erau doar nişte rădăcini negre.

– Şarpele visează aici, şefu'. Face ouă. Tu le-ai furat. Şarpele supărat pe tine. Versul cîntecului frînt.

– Era doar un morman de bolovani, spuse exasperat Otto. De unde naiba era să ştiu că era un totem sau un cîntec, sau un afurisit de vis? Se uită urît la Wyju, apoi o apucă pe Rose de braţ şi o conduse înapoi spre casă. Nu-i băga în

seamă pe sălbatici. Spun poveşti ca să te sperie. Dacă am pune la loc fiecare piatră şi fiecare copac, n-am mai avea deloc pământ, nici casă, nici recoltă.

Ea înţelegea că vorbele lui aveau noimă, însă era destul de superstiţioasă ca să creadă că poate exista magie în versurile acelea şi în acei bolovani îndepărtaţi, şi că Otto n-ar trebui să trateze cu uşurinţă spusele lui Wyju.

Timpul trecu şi Rose uită ciudata poveste. Recolta de după îngheţ fu săracă şi dădu un vin subţire, mediocru, pe care îl vîndură repede pe pieţele de desfacere mai puţin pretenţioase din Paramatta şi Botany Bay. Apoi, pregătiră terasele pentru noii butaşi promişi de Otto. Majoritatea mobilei fusese vîndută, casa ipotecată, iar împrumutul de la bancă mărit. Otto umblase luni întregi prin Hunter Valley, cumpărînd butaşi de la alţi viticultori care aveau probleme financiare. Acum era în drum spre casă, cu buzunarele goale şi cu viţa preţioasă înfăşurată cu grijă în pînză de sac umedă.

Rose mai că dormea în picioare în timp ce stătea pe verandă şi urmărea norul de praf care se apropia de casă. Stătuse trează toată noaptea cu Lady Muriel, îndurerată la gîndul că bătrîna ei prietenă nu va mai fi multă vreme cu ei.

Muriel nu se simţea bine de multe săptămîni, culoarea îi pierise din obraji, devenise palidă şi îşi pierduse pofta de mîncare, iar obişnuita ei vioiciune se domolise. Doctorul avea în grijă o suprafaţă uriaşă, întinsă pe sute de mile, şi aveau noroc că, întîmplător, venea la o proprietate vecină, dar şi aşa îi luase o săptămînă să ajungă aici. O consultase pe Lady Muriel, găsise că de vină era inima şi îi prescrisese odihnă, apoi plecase în brişca lui trasă de un cal la cazul următor.

Rose aşteptă nerăbdătoare ca Otto să coboare din căruţă. Cînd o luă în braţe, se rezemă de el cu recunoştinţă. El era stînca ei – singura certitudine din viaţa ei – fără el n-ar fi ştiut ce să facă.

Ochii lui albaştri se întunecară cînd ea îi povesti despre

Lady Muriel, apoi, fără să întîrzie ca să se spele de praf şi de murdărie, urcă scările cîte două şi intră în camera bătrînei. Ca şi pentru Rose, femeia devenise aproape o mamă pentru el. Avea experienţă şi înţelepciune, şi îi susţinuse din toată inima în proiectul lor, atît financiar, cît şi spiritual. Îi datorau mult mai mult decît banii pe care li-i împrumutase pentru mărirea casei.

Rose rămase la piciorul scării, ascultînd murmurul profund al glasului lui Otto şi răspunsul slab, abia auzit, al bolnavei. Casa va fi pustie fără Muriel, îşi dădu ea seama. Chiar şi servitoarele aveau să-i ducă dorul, deşi erau dăţi cînd bătrîna le enerva cu aerul ei aferat englezesc şi ordinele imperioase.

Noii butaşi fură plantaţi în ziua următoare şi, pe măsură ce lunile treceau, Lady Muriel părea să se restabilească. Otto declară că recolta asta avea să le plătească datoriile şi să le înapoieze casa.

– O să sărbătorim, Rose, spuse el cu o lună înainte de recoltare. Am să-ţi cumpăr un inel cu diamante, perle, tot ce vrei. Iar lui Lady Muriel am să-i cumpăr un şal nou şi o umbrelă de soare, ca să se poată plimba fără grijă.

Rose rîse şi îi întoarse îmbrăţişarea.

– Adu-ne doar nişte mobilă nouă, spuse ea chicotind. În afară de patul lui Muriel, catrafusele cu care am rămas se dărîmă sub agresiunea mucegaiului şi a termitelor.

Fusese o seară veselă, cu lumînări pe masă, tacîmurile de argint ale lui lady Muriel sclipind pe faţa albă de masă, cu un toast închinat viitorului vinului de Coolabah. Otto ridică paharul, învîrti vinul rubiniu şi sorbi cu încîntare.

– Prima noastră recoltă adevărată, spuse el cu mîndrie. Château Coolabah Rose, 1841, anul căsătoriei noastre.

Lady Muriel ridică paharul şi luă o înghiţitură, în timp ce Otto îi urmărea şi aştepta reacţia.

– Perfect, zise ea încîntată, cu obrajii îmbujoraţi. Rochia

gri de mătase foşni cînd se căzni să se ridice. Închin acest pahar în cinstea ta şi a lui Rose. M-ai făcut să mă simt bine, mi-ai arătat dragoste şi înţelegere, cu toate că ştiu că uneori sînt obositoare. În sănătatea amîndurora. Viaţă lungă şi fericire.

Ei nu aveau de unde să ştie că asta era ultima seară pe care o petreceau toţi împreună. Nu aveau de unde să ştie ce preţ cumplit vor plăti pentru că îndrăzniseră să ignore avertismentul lui Wyju.

Michael O'Flynn era un deţinut eliberat condiţionat şi venise la Coolabah Crossing cu aproape un an în urmă. Îşi ispăşise pedeapsa în Botany Bay după ce supravieţuise iadului de pe vaporul cu deţinuţi şi, cu toate că de la privaţiunile celulei de închisoare pînă la baraca de lemn de la capătul pămîntului era cale lungă, o ura. Ura duhoarea celorlalţi unsprezece bărbaţi din baracă. Ura să poarte haine aruncate de alţii şi să meargă la biserică în fiecare duminică.

Dar cel mai mult ura căldura, muştele, praful şi neîncetata bătălie de a ţine în viaţă vita-de-vie, căci ştia că, oricît de mult ar munci, nici măcar o părticică din podgoria asta nu avea să fie vreodată a lui. Sudoarea lui îl îmbogăţea pe grăsanul de neamţ, iar cînd condamnarea lui se sfîrşea, va fi norocos să aibă cîţiva bănuţi în buzunar şi o bucată de pămînt plin de tufe care să-i rupă spatele fără să-i dea nici o recoltă vreme de ani de zile.

În noaptea aceea, nu avea astîmpăr. Era tîrziu, la ferestrele casei neamţului nu mai era lumină, iar ceilalţi bărbaţi sforăiau şi gemeau în somn. Michael se strecură din pat, ridică zăvorul şi ieşi la lumina lunii. Chiar şi acum era cald. Vîntul cald ridica spirale de pămînt roşu şi le purta prin curte şi pe terase.

Michael se uită la căsuţele pe care şi le construiseră oamenii liberi după ce îşi ispăşiseră pedeapsa. Ei, bieţii proşti,

hotărîseră să rămînă şi să-şi încerce norocul aici. Era mai uşor decît să plece în lumea largă şi să se descurce singuri. Căsătoria cu fete localnice le adusese, chipurile, respectabilitate, însă el ştia că ruşinea condamnării va atîrna veşnic asupra lor, ba chiar şi a copiilor lor.

Se uită la şirurile de viţă-de-vie şi scuipă în praf. Îi trebuia ceva care să-l ajute să doarmă şi ştia precis unde să găsească.

Cu dexteritatea hoţului experimentat care fusese cîndva în Dublin, se strecură tiptil spre pivniţe. Ştia unde este ascunsă cheia. Ştia că dacă Hans, supraveghetorul, îl va prinde, asta însemna zece lovituri de bici. Dar gîndul că acolo îl aştepta atîta băutură era irezistibil. Descuie uşa şi se strecură înăuntru.

Era răcoare în grota de sub pămînt pe care el şi alţii ca el o săpaseră în acest pămînt roşu, imposibil. Aprinse felinarul şi se gîndi o clipă. Pietrele ce căptuşeau grota, de la podea pînă-n tavan, fuseseră aduse cu căruţa de la cariera din Paramatta. Fiecare purta urma uneltelor mînuite de bieţii ocnaşi, cu lanţuri zornăind la picioare, în timp ce paznicii stăteau alături cu bice şi puşti.

Probabil că trebuia să se considere norocos că era aici, la dracu-n praznic, dar asta nu-i slăbea ura pentru cei care îl trimiseseră aici şi pentru cei care îl angajaseră. Asta nu era viaţă. Nu mai avusese o femeie de ani de zile şi, în afară de porţia de rom ciudat pe care nemernicul de neamţ o dădea cînd era bine dispus, nu mai băuse o băutură ca lumea de cînd Pete Un Ochi îi strecurase o sticlă de-un sfert cu coniac, pe care o furase din bucătărie.

Ridică felinarul şi lăsă lumina să pîlpîe pe rastelele cu sticle care căptuşeau pereţii. Apoi, începu să-şi umple buzunarele adînci ale hainei uzate. Nu era bine să le ia pe toate din acelaşi loc, hotărî el, alegînd una de aici, alta de colo. Astfel, neamţul ar fi observat că lipseau.

Mulțumit că nu lăsase nici o urmă a vizitei sale nocturne, încuie ușa și puse cheia la loc în ascunzătoare. Apoi porni spre brusă.

Era încă întuneric cînd se trezi. Rămase locului cu ochii înceţoşaţi, întrebîndu-se ce îl trezise din somn. Apoi simţi un miros care îl făcu să se ridice în şezut, cu stomacul strîns de frică şi palmele asudate.

Sticlele goale lăsaseră o dîră pînă la locul în care se găsea, iar ultima dintre ele zăcea răsturnată la picioarele lui. Îşi aminti vag că se tîrîse în patru labe sub această tufă ca să doarmă puţin înainte de a se întoarce la baracă, dar nu mai ştia ce făcuse cu felinarul.

În timp ce fumul se înălţa spre cer, cenuşiu pe fundalul negru al nopţii, auzi sfîrîitul şi pocnetul ierbii care ardea şi înţelese. Îşi aminti că se împiedicase şi căzuse, scăpînd felinarul, apoi uitase de el şi luase altă sticlă. Probabil că mersese mai departe fără să observe, în beţia lui, că iarba înaltă luase foc.

– Să vă ia dracu' pe toţi! strigă el sfidător, legănîndu-se pe picioare şi uitîndu-se cum fumul se învîrtejea, dus apoi de vînt. Ardeţi, jigodiilor! Ardeţi şi fiţi blestemaţi!

Rose se sucea de pe o parte pe alta. Somnul ei era agitat şi nici chiar căldura şi soliditatea lui Otto care dormea lîngă ea nu-i puteau alunga teama ce îi însoţea visele. Se foi iar şi deschise ochii.

Otto dormea pe spate şi sforăia, răstignit pe pat ca de obicei, ei lăsîndu-i o fîşie îngustă la margine. Ştiind cît era de obosit, rămase nemişcată, uitîndu-se lung în întuneric, încercînd să-şi dea seama ce o trezise. Se auzea un zgomot îndepărtat, e drept, însă era ceva ce ar fi putut s-o trezească, era prea slab, prea asemănător cu familiarul geamăt al vîntului cînd se năpustea de pe dealuri în vale.

Groaza o făcu să se ridice în şezut, cînd îşi dădu seama ce era.

– Otto! ţipă ea, sărind din pat. Trezeşte-te, Otto! Arde!

El se trezi brusc. În aceeaşi clipă, dădu învelitoarea la o parte şi se năpusti din pat la fereastră.

– Oh, *mein Gott*, gemu el.

Rose sări să vadă şi ea. Un zid de flăcări venea spre ei, călărind pe vîrtejurile de fum care păreau să ajungă la stele.

– Trebuie să scot copiii, spuse ea, înşfăcîndu-şi hainele şi ieşind din cameră.

Otto îşi trase pantalonii şi se năpusti pe palier, bătînd cu pumnul în uşi.

– Foc! Foc! Ieşiţi! Intră ca o furtună în camera lui Lady Muriel. Trebuie să te scoli. Ajut-o pe Rose. Eu mă duc în vie.

Bătrîna se căzni să se dea jos din pat, cu scufia de noapte pe părul cărunt care îi atîrna pe umeri. Nu avu timp să răspundă, căci Otto era deja la jumătatea scării.

Rose înhăţă din pat copiii somnoroşi şi speriaţi şi ieşi vijelios din casă. Fetiţele ţipau şi plîngeau, iar ea alerga cu ele sub braţe spre pivniţa de vinuri.

Era sub pămînt şi zidită din piatră – singurul loc despre care credea că nu va arde.

– Staţi aici, porunci ea aprinzînd felinarul şi înfăşurînd fetiţele în păturile pe care le smulsese de pe paturile lor. Mă duc s-o aduc pe buni M.

Două perechi de ochi mari se uitau la ea cu frică şi uimire. Rose le îmbrăţişă deznădăjduite.

– Să nu vă fie frică, şopti ea. Buni M şi cu mine vom avea grijă de voi, dar să nu ieşiţi afară pînă nu vă spun eu că nu mai e nici o primejdie.

Le sărută pe amîndouă. Obrajii lor rotunzi erau umezi de lacrimi, dar păreau mai liniştite şi dădură din cap cu încredere. Rose se uită la frumoasele ei gemene în vîrstă de cinci ani, una foarte brunetă, cealaltă roşcovană ca tatăl ei. Erau preţioase, mai preţioase decît orice vin şi cu toate

că ştia că trebuia să plece, nu-i venea să le lase singure.

– Du-te să-ţi ajuţi bărbatul, se auzi din prag un glas autoritar. Am să am eu grijă de fete. La lumina felinarului, faţa lui Lady Muriel era străvezie. Respira sacadat, dar avea acelaşi aer poruncitor chiar şi în cămaşa de noapte.

Rose îşi sărută iar fetele şi o îmbrăţişă pe Muriel.

– Ai grijă, murmură ea. Udă uşa cu găleţile alea cu apă, dar dacă focul ajunge prea aproape, du fetele la rîu. Aşezaţi-vă în apă şi aveţi grijă să aveţi capul ud.

Muriel o împinse blînd.

– Ştiu ce să fac, spuse ea hotărît. Acum du-te la Otto.

Rose o sărută pe obrazul moale şi palid apoi, aruncînd o ultimă privire spre fete, închise uşa şi alergă să se alăture şuvoiului de bărbaţi şi femei care se îndreptau spre terase.

Otto alergă la grajdul improvizat. Caii erau înnebuniţi de spaimă şi loveau cu picioarele pereţii şi uşile de lemn care îi ţineau prizonieri. Apucă cel mai apropiat cal şi se aruncă pe spatele lui, apoi se aplecă şi deschise toate uşile pentru ca restul să poată fugi.

Înfipse mîinile în coama animalului, lovindu-l cu călcîiele s-o ia la galop. Zidul de foc era destul de departe de vie, aşa că putea să încerce să facă ceva. Aveau apă multă şi nu era prima dată cînd se lupta cu focul la Coolabah Crossing. Încă mai spera.

– Trebuie să săpăm un şanţ! urlă el, alăturîndu-se şirului de bărbaţi care se luptau cu flăcările pe terasa mai înaltă. Erau înarmaţi numai cu sac de pînză, cazmale şi mături. Veniţi după mine!

Îi conduse înapoi, la o distanţă de aproximativ două sute de metri de primul rînd de viţă, luă o cazma şi începu să sape. Fumul era înecăcios, căldura pîrjolea chiar şi la distanţa asta, iar ochii îl usturau de transpiraţie. Nu-şi putea permite să mai piardă o recoltă, nu atît de repede după îngheţ, nu

cînd totul depindea de ea. Începu să murmure rugăciuni pe care le crezuse de mult uitate, în speranţa că, dacă exista un Dumnezeu, El îl va asculta şi va face ceva.

Cu capul în jos, cu mîinile şi picioarele lucrînd automat, săpa cu furie în pămînt. Şanţul trebuia să fie lat şi destul de adînc pentru ca focul să nu sară peste el. Dar mai aveau timp?

Ridică privirea. Zidul de fum şi de flăcări flămînde se apropia. Săpă mai repede, mai cu forţă.

– N-are nici un rost! strigă Simmons, unul dintre deţinuţi. Focul ne prinde din urmă şi nu sîntem destui.

Otto săpă mai departe.

– Taci şi sapă! strigă el. E singura şansă.

Dogoarea îi pîrjolea faţa, îi pîrlea părul şi sprîncenele şi îi înfierbînta sudoarea. Dar continuă să sape. Era conştient de prezenţa celorlalţi bărbaţi şi femei de lîngă el. Era conştient de prezenţa copiilor şi de bătrînii care dădeau găleţi cu apă din mînă în mînă în lungul rîndului de viţă-de-vie. Era conştient că pierdea bătălia.

– Ieşi de acolo, prietene! Focul coteşte! O mînă brutală îl smulse din şanţ şi îl trase afară.

Otto se ridică şi holbă ochii. Fumul clocotea în jurul lui şi văzu cum marea inimă portocalie a focului se abătea asupra viei lui iubite. Se smulse din mîna care îl ţinea de braţ şi o rupse la fugă.

– Aduceţi încoace găleţi! strigă el. Apă pe viţă! Udaţi-o bine!

Ignoră strigătele de avertizare – era orb şi surd la cei care încercau să-l oprească. Înşfăcă o găleată şi vărsă apa peste viţa care se zbîrcea. Dogoarea îşi făcea deja treaba şi strugurii cîndva zemoşi erau acum încreţiţi ca stafidele.

– Mai aduceţi apă! urlă el. Lacrimile de frustrare şi funinginea îl făceau să umble orbeşte prin via muribundă, ţinînd în mînă găleata goală. Te rog, *Gott*, gemu el. Dă o ploaie.

Zgomotul flăcărilor care făceau via să trosnească, mirosul strugurilor dulci şi încinşi care plesneau şi gustul de cenuşă din gură fură ultimele senzaţii trăite de Otto. Zidul de flăcări se abătu asupra lui, înghiţindu-l. Otto căzu în genunchi. Ştiu că nu o va mai vedea niciodată pe iubita lui, Rose.

Rose era cu servitoarele în colţul dinspre răsărit al podgoriei. Aici era apă din belşug, de la pîrîul de munte care curgea la marginea plantaţiei. Ele dădeau din mînă în mînă găleţi cu apă, în timp ce bărbaţii stîrpeau flăcările cu cazmale şi mături de nuiele. Nu aveau timp să sape un şanţ, iar pe Otto îl pierduse de mult din vedere.

Sudoarea o scălda, fumul o orbea, intrîndu-i în gît şi usturînd-o. Nu putea să vorbească şi nici să vadă infernul care se învîrtejea mugind, dar ştia deja că lupta asta nu putea fi cîştigată fără o minune.

Refuză să se gîndească la copii şi la Lady Muriel. Casa era încă în picioare, îi văzu umbra neagră cînd vîntul făcu o gaură în fum. Prin urmare, şi pivniţa era neatinsă de flăcări. Trebuia să creadă că totul se va termina cu bine. Trebuia să creadă că Lady Muriel va avea puterea să ducă fetele la rîu dacă focul ajungea prea aproape.

Rose luptă mai departe. Flăcările scuipau scîntei din copac în copac. Rose sări cînd flăcările ajunseră la un eucalipt. Copacul se despică în două, se clătină, apoi, cu o mişcare aproape graţioasă, începu să se închine.

– Fereşte-te! Rose alergă la fata care stătea încremenită în calea lui.

Copacul se prăbuşi ţintuind-o la pămînt pe servitoarea îngrozită. Flăcările lingeau frunzele, învăluiau crengile noduroase şi înaintau flămînde pe rochia de bumbac şi pe părul lung şi blond. Rose fu împinsă înapoi de flăcări şi dogoare, în timp ce ţipetele fetei încetară cu o bruschețe înfiorătoare.

Făcu un pas înapoi, acoperindu-şi faţa cu mîinile ca să nu vadă grozăvia.

– Nu putem face nimic, coniţă, spuse nevasta unui lucrător. Focul coteşte. Trebuie să plecăm de aici.

Rose îi simţi mîna pe braţ şi se lăsă trasă de acolo. Lumea era plină de fum şi de ameninţarea portocalie a flăcărilor. Via se scofîlcea de căldură, ceda în faţa focului, iar în aerul înecăcios sfîrîia mirosul dulce al recoltei. Se lăsă să alunece în rîu şi se cufundă sub apa caldă.

Soarele care răsărea era acoperit de fumul negru, ziua devenise la fel de întunecoasă ca noaptea. Femeile care plîngeau şi bărbaţii îngroziţi se îngrămădeau în apă pe măsură ce focul se apropia inexorabil. Rose îşi făcu loc printre ei, înaintînd cu greu prin apă din cauza pantalonilor şi a bocancilor. Trebuia să-i găsească pe Otto şi pe copii. Trebuia să ştie că sînt în siguranţă.

Muriel ştia că era la ananghie. Durerea din piept sporea şi respira greu. Se rezemă de peretele rece şi îşi înăbuşi panica. Copiii trebuiau protejaţi. Nu trebuia să-i lase să vadă că îi e rău şi e speriată. Puterea o părăsea repede, dar mai avea treburi de făcut. Fumul se infiltra deja pe sub uşă.

– Veniţi, fetelor, spuse ea pe tonul ei cel mai autoritar. Luaţi găleţile alea şi udaţi uşa. Îşi scoase şalul şi, răsucindu-l ca pe un cîrnat lung, îl îndesă sub uşă. Poate că asta va mai da puţin timp.

Fumul se încolăcea ca nişte degete fantomatice în jurul şalului şi prin găurile de noduri din lemn. Durerea din piept o făcu să-şi muşte buza. Transpiraţia îi brobonea faţa şi îi curgea pe şira spinării, iar inima îi bubuia în coşul pieptului. Nu puteau să rămînă aici. Fumul avea să le omoare dacă nu o făcea focul.

Muriel aşteptă ca durerea din piept să se reducă puţin, apoi le cuprinse cu braţele pe gemene.

– O să jucăm un joc, spuse ea cu o seninătate forțată. Mai întîi, trebuie să ne udăm.

Luă ultima găleată cu apă și le udă pe amîndouă. Apoi își vărsă pe cap apa rămasă, înșfăcă șalul și îl înfășură peste păr ca să-și acopere nasul și gura.

– Dați-vă înapoi, lîngă peretele din fund.

Așteptă ca fetițele să ajungă în capătul pivniței, apoi întinse mîna spre zăvor. Lemnul ușii era cald la atingere, dar nu se auzea trosnet și muget de flăcări, așa că deschise ușa cu grijă și, prin crăpătură, se uită afară.

Lumea de afară era cenușie. Plină de fum înecăcios, care se rostogolea ca un ocean peste ținut. Mugetul acestui ocean era încă îndepărtat și nu se zăreau flăcări.

– Veniți! porunci ea. Scoateți-vă cămășile de noapte și puneți-le pe cap. Acoperiți-vă gura și nasul ca mine. Durerea o săgetă ca un cuțit, tăindu-i respirația și făcîndu-i capul să se învîrtească. Trebuia să reziste. Trebuia să aibă grijă ca fetele lui Rose și ale lui Otto să fie în siguranță. Veniți, fetelor. Țineți-vă de mîinile mele.

Ieșiră din pivniță și descoperiră că iarba de pe acoperișul ei ardea deja. Muriel știu atunci că luase hotărîrea cea bună. Dacă focul s-ar fi strecurat înăuntru, pivnița de vinuri ar fi devenit mormîntul lor.

Ținînd bine mîinile micuțe, traversă cu fetițele goale poienița și o luă peste pajiștea scorojită către sălcii. Fiecare pas era însoțit de o săgeată în piept. Fiecare respirație era o luptă chinuitoare. Vedea prin fum licărirea apei. Vedea siluetele încețoșate care ședeau acolo, îngrozite, pe vine, pe cînd focul mistuia terasele.

Încă un pas, imploră ea în gînd. Doar unul. Și încă unul. Și încă unul. Aproape am ajuns. Aproape am ajuns.

Muriel trase copiii în josul pantei și lunecă grațios în apa tulbure. Împinse gemenele pînă apa le ajunse la gît.

– Udați-vă mereu pe cap, porunci ea respirînd întretăiat,

în timp ce durerea punea stăpînire pe toată fiinţa ei. O să facem un concurs să vedem cine poate să stea cel mai mult sub apă.

Se uită cum fetiţele se lasă pe vine sub apă, apoi scoase un strigăt de durere – banda de oţel din pieptul ei se strîngea şi îi tăia respiraţia. Inima îi bătea nebuneşte, gata parcă să iasă din piept.

Lady Muriel căzu în genunchi şi se prăbuşi încet. Apa o învălui şi ea cedă. Ultimele ei gînduri fură la copii şi la părinţii lor, la acest loc numit Coolabah Crossing care îi devenise cămin.

Şase luni mai tîrziu, Rose şi copiii urcau dealul care domina Coolabah Crossing. Ajunsă în vîrf, încadrată de gemenele pe care le ţinea de mînă, se uită la resturile căminului lor.

Pămîntul roşu avea cicatrice negre, iar copacii carbonizaţi şi sfrijiţi se profilau pe portocaliul insolent al zorilor de zi. Terasa cea mai apropiată era aproape golaşă. Totuşi, în depărtare, dincolo de casa înnegrită de fum, se zăreau verdele luxuriant al viţei de vie nou plantate şi siluetele minuscule ale bărbaţilor şi femeilor care umblau în susul şi în josul teraselor.

Micul cimitir arăta foarte izolat şi singuratic. Pietrele noi pe care le aşezaseră în amintirea celor care muriseră licăreau în lumina soarelui ce răsărea, iar vopseaua proaspătă de pe gardul de ţăruşi lucea pe fundalul verdelui crud al ierbii care răsărise deja din cenuşă. Rose oftă. Trebuia să-i lase în urmă pe cei pe care îi iubea, dar inima ei avea să rămînă veşnic în acest loc tăcut şi dezolat.

– De ce trebuie să plecăm, mamă? întrebă Muriel cu aceeaşi impetuozitate ca a celei al cărei nume îl purta.

Rose zîmbi şi mîngîie părul roşu care semăna atît de bine cu cel al sărmanului Otto.

– Pentru că buni M a vrut să avem o aventură, răspunse ea simplu.

Adevărul era că Lady Fitzallan fusese un investitor abil. Nu numai că plătise datoriile lui Otto, lăsîndu-i fără datorii şi ipotecă pe casă şi pămînt, ci cumpărase şi loturi mari de pămînt pe tot cuprinsul Australiei de Sud, dintre care unele erau date în arendă şi aduceau venituri mari. În testamentul ei lăsase instrucţiuni ca o anumită parcelă de pămînt să le revină lui Emily şi lui Muriel la majorat, apoi, moştenitoarelor de sex feminin.

Rose considera că era timpul să călătorească şi să vadă mai mult din această ţară vastă. Stafiile de la Coolabah Crossing erau încă prea proaspete ca să rămînă şi nu avea inima s-o ia de la capăt aici, ştiind că cenuşa lui Otto era în pămînt.

Avea să-l lase pe Hans administrator. Pămîntul fusese deja curăţat şi se construiseră bараci noi pentru familiile şi deţinuţii eliberaţi condiţionat care luptaseră atît de vitejeşte în ziua aceea cumplită şi îşi cîştigaseră libertatea. Pietrele sacre ale lui Wyju fuseseră duse înapoi la locul lor de drept, lăsînd legendele aborigene să-şi perpetueze totemurile. Coolabah Wines avea să se înalţe din cenuşă.

Stăteau toate trei pe deal, în soarele care răsărea, încadrate de crengile înfrunzite ale delicaţilor arbori de coolabah, cu fustele unduite de vînt în iarba înrourată. Rose îşi ţinea gemenele de mînă şi se gîndea cît se schimbaseră lucrurile din noaptea în care o violase Gilbert.

Venise aici ca servitoare, doar cu hainele de pe ea. Acum era o femeie înstărită, cu pămînt şi cai, şi bani în bancă. Un zîmbet trist îi arcui colţurile gurii. Soarta ceruse un bir greu pentru bogăţia aceea şi, cu toate că ar fi preferat să-i aibă alături pe Otto şi pe Muriel şi să rămînă săracă, era destul de înţeleaptă ca să ştie că spiritele lor vor trăi mai departe prin ea şi prin copii, iar ea îşi va ocroti averea cu înţelepciune.

Cu o ultimă privire spre Coolabah Crossing, se întoarse

şi se îndreptă spre căruţa supraîncărcată. După ce gemenele se instalară, urcă pe banca tocită de lemn şi luă hăţurile. Atinşi blînd pe spate, catîrii o luară din loc, ducîndu-le de acolo pentru ultima dată.

16

Sophie nu-l mai văzuse pe Jay din dimineaţa precedentă şi se întreba dacă o evita. Nu putea să-l condamne, se purtase ca o nemernică, dar se justifica spunîndu-şi că el o merită.

Se întoarse în casă, îşi puse blugii şi cizmele şi îl luă pe Jupiter la o plimbare călare. Întinsele spaţii verzi şi cerul nemărginit îi dădeau o senzaţie de pace, loc să respire şi şansa de a-şi aduna gîndurile – fiindcă umbrele generaţiilor trecute o mai bîntuiau încă.

Înaintînd la pas prin iarba înaltă, se gîndi la Rose şi la Otto. Veniseră aici doar cu speranţă şi o energie brută, caracteristică acelei generaţii de aventurieri şi oameni stabiliţi ilegal pe acest tărîm, care se luptaseră cu brusa şi cu elementele naturii ca să-şi croiască o existenţă în aceste ţinuturi potrivnice. Ce uşor le era generaţiilor următoare să culeagă recolta! Ce uşor le era să uite privaţiunile care făcuseră posibil accesul la bogăţie!

Liniştea din Hunter Valley o înconjura cînd începu să urce poteca şerpuitoare. Dogoarea din aer făcea copacii să danseze în mirajul apos, revărsat peste pămîntul ars de soare. Aerul încremenit era plin de mirosul de pin şi de eucalipt, iar ţîrîitul greierilor şi ţipătul şuierător al liliecilor de copaci întăreau senzaţia că acest pămînt străvechi păstra încă spiritele celor care veniseră înainte. Aici, în dogoarea soarelui

şi în praful brusei, simţea puterea legendelor băştinaşilor – ritmul versurilor cîntecelor, versuri care pentru omul alb care traversa ţara erau invizibile. Totuşi, muzica lor se mai auzea încă în făpturile care populau acest pămînt, se mai simţea încă în valurile de căldură şi energie care veneau din solul roşu şi scoarţa copacilor. Armonia dintre om şi pămînt, dintre legendă şi lupta de zi cu zi era atît de desăvîrşită încît însăşi vibraţia fiinţei sale părea să reverbereze muzica versurilor cîntecelor.

Cînd ajunseră în vîrful dealului, Sophie se lăsă să alunece din şa. Jupiter păştea pe alături, iar ea, se uită peste vale şi încercă să-şi imagineze ce trebuie să fi simţit Rose cu atîţia ani în urmă, cînd venise pentru ultima dată pe dealul ăsta. Şi, în timp ce stătea acolo, i se păru că aude foşnetul fustelor lungi în iarbă. Rose era cu ea.

În clipa aceea înţelese de ce era atît de important să lupte pentru moştenirea ei. Îşi dădu seama, în sfîrşit, că acest pămînt, aceste terase întinse făceau parte din ea tot atît cît făcuseră din generaţiile precedente – şi nu putea să le trădeze încrederea.

– M-am gîndit că e timpul să le ai, Cordy. Wal puse pe noptieră albumele cu fotografii şi tăieturi din ziare. Le-am păstrat în vechiul cufăr al bunicului meu. Mi s-a părut locul cel mai potrivit.

Cordelia le răsfoi, amintindu-şi că făcuse acelaşi lucru atunci, demult, cînd venise aici cu mama ei. Inhală mirosul de mucegai al hîrtiei vechi şi se uită prin cutia cu suveniruri pe care Wal o pusese pe pat. Totul era aşa cum îşi amintea, dar, la fel ca ea, mai vechi şi mai decrepit.

Scoase din cutie obiectul cel mai mare şi îl ţinu în lumină. Argintul căpătase patina timpului, iar pielea era crăpată.

– Mereu m-am mirat că l-au lăsat să-l păstreze, murmură

ea, mîngîind pielea cu ornamente. Era greu, prea greu pentru degetele ei artritice, şi îl puse cu grijă la loc în punga de catifea uzată.

Wal rînji.

– Nu prea au avut de ales. A şters-o înainte să-l poată prinde, dar e drept că era iute de picior.

Cordelia zîmbi şi, cînd Wal ieşi din cameră, se întinse pe pat, cu ochii închişi, lumina verde şi răcoroasă filtrîndu-se prin jaluzele. Drumul la cimitir părea să-i fi luat şi ultimul strop de putere, secătuind-o de energia care o susţinuse să ajungă atît de departe; totuşi, ştia că nu putea să cedeze acestei dorinţe tentante de a lenevi, ştia că trebuia să termine ce începuse.

Deschise ochii şi se uită la ventilatorul din tavan. Viaţa ei se rotea cam ca ventilatorul, însă în cercuri veşnic descrescătoare, înapoi spre început, unde sunetele, mirosurile şi amintirile erau mai vii ca niciodată.

Acum, că parcursese aproape tot cercul, simţea nevoia năvalnică de a se întoarce la Barossa, unde speranţele şi visele ei făurite din pămîntul negru, bogat, fuseseră pîrjolite de arzătoarea ambiţie a lui Jock. Totuşi, visele acelea nu muriseră niciodată, continuau să trăiască, aşa cum făcuseră pentru Rose şi copiii ei, şi copiii copiilor ei. Asta era singura victorie a Cordeliei, şi n-ar fi renunţat la ea pentru nimic în lume.

Cordelia oftă. Nu avea nici un rost să se întrebe cum ar fi fost viaţa ei dacă ar fi sfidat convenţiile şi s-ar fi măritat cu Wal; regretele făceau omul ursuz şi, de fapt, erau atîtea lucruri pentru care trebuia să fie recunoscătoare încît ar fi fost strigător la cer să-şi dorească să fi fost altfel. Fiii ei fuseseră un dar care îi fusese smuls prea repede, dar pierderea lor o înlocuiră fetele ei. Kate şi Daisy îi dăruiseră multă bucurie, multă iubire şi, deşi cu Mary dăduse greş, ea i-o dăruise pe Sophie – speranţa de viitor.

Degetele ei noduroase mîngîiară albumele cu decupaje din ziare, care zăceau alături. Aproape că simţea forţa ce emana din bărbatul a cărui viaţă era redată în ele. Era timpul ca Sophie să afle de ce se dezbinase familia.

Cina era pe sfîrşite şi încă nici urmă de Jay.

– A plecat cu avionul la Sydney cu tatăl lui, explică Beatty cînd se aşezară pe verandă cu cafeaua şi coniacul. Are de rezolvat cîteva lucruri.

Sophie înălţă o sprînceană, dar nu mai primi nici o explicaţie. Nu-i scăpă privirea de atenţionare pe care i-o aruncă bunica ei lui Beatty, nici zîmbetul care flutura pe buzele bătrînei. Se petrecea ceva, dar ştia că era inutil să încerce să descopere despre ce era vorba, Cordelia fiind specialistă în păstrarea secretelor.

– Săptămîna viitoare începem culesul, spuse Beatty. Sper că rămîneţi la cules.

– Sigur, confirmă Cordelia şi se căzni să se ridice de pe scaun, coniacul începînd să-şi facă efectul. Am ceva pentru tine, Sophie, spuse ea pe un ton misterios. În camera mea.

Sophie îşi urmă bunica pe uşa de plasă şi pe culoarul care ducea spre partea din spate a casei. Se uită la albumele vechi cu decupaje şi la cutia roşie, lăcuită şi se încruntă.

– Ce sînt astea?

Cordelia se lăsă pe pat cu un geamăt.

– Afurisitul ăsta de corp mă lasă de căruţă de fiecare dată, bombăni ea. Nu cred că am să fiu de mare folos la cules.

Sophie luă un album cu decupaje, dar înainte să apuce să-l răsfoiască, Cordelia o prinse de mînă.

– Ia-le pe toate cu tine, spuse ea. Citeşte-le cînd e linişte, ca să auzi glasurile trecutului şi să le simţi ajungînd pînă la tine. Dacă eşti foarte liniştită şi te concentrezi puternic, ele vor veni şi îţi vor spune povestea lor.

*

John Tanner se întoarse la Londra după vizita în Sussex, clocotind de mînie că ajunsese prea tîrziu, dar animat de speranța că drumul i se va încrucișa cu cel al lui Rose pe străzile aglomerate și urît mirositoare ale marelui oraș. Cum nimeni nu putuse să confirme zvonul că ea părăsise Anglia pentru a pleca în celălalt capăt al lumii, el se agăța de posibilitatea ca fața să fie totuși aici, respirînd același aer fetid, auzind aceleași strigăte ale străzii.

Cînd nu era pe ring, rătăcea pe bulevardele mai puțin aglomerate ale celor avuți, sperînd să o vadă ieșind dintr-una din casele elegante care se înălțau arogant în spatele frumoaselor garduri din fier forjat. Drumurile astea pe străzile mai largi și mai curate îl neliniștea, căci de la realitatea existenței lui pînă în colțurile astea bogate ale Londrei era cale lungă, iar cînd se întorcea în camera de deasupra tavernei, se întindea pe patul jegos și visa la viața pe care o plănuise pentru ei amîndoi, înarmat cu guineele pe care le strîngea cu grijă din lupte.

Iarna alungă o parte din duhoarea din camera lui; vîntul rece sufla printre casele închiriate, înghețul poleia piatra cubică făcînd să iasă scîntei din copitele cailor cînd treceau în goană pe bulevardele cartierelor elegante ale orașului, trăgînd după ei trăsuri luxoase, cu ocupanți înfășurați în blănuri și pături. Săracii, eliberați temporar de febra care se răspîndea pe timpul verii printre cocioabe, mureau acum de foame și frig. Copiii zdrențăroși tremurau cerșind în picioarele goale printre fructele și legumele putrede din piața Covent Garden, iar vîrstnicii și cei incurabili cedau, cadavrele lor jalnice zăcînd acolo unde căzuseră pentru a fi ciugulite de corbi.

Era a doua iarnă a lui John în acest oraș uitat de Dumnezeu; cheltuise o parte din prețioasele monede pe o haină îmblănită și acum călca apăsat pe iarba înghețată din

Hyde Park. Domnii treceau pe lîngă el pe cai magnifici, scoţîndu-şi pălăriile în faţa doamnelor cocoţate într-o parte în şa, pe iepe de rasă sau stăteau înfofolite în blănuri în trăsuri. Copiii mici se jucau cu cercul şi dădeau pîine la raţe, bonele atente şedeau pe bănci şi bîrfeau sau împingeau cărucioare cu bebeluşi pe aleile cu zgură.

John se uita la fiecare bonă, la fiecare servitoare ce trecea grăbită pe lîngă el, însă nici urmă de obrajii ca merele şi de părul negru, bogat, de silueta micuţă după care tînjea atît. Oftă şi suflă să-şi încălzească mîinile. Încheieturile degetelor erau încă julite de la ultima luptă, iar pielea crăpată de frig.

Un pocnet de bici îl făcu să se întoarcă şi să sară din calea unei trăsuri trasă de o pereche de suri spumegînd de sudoare. John văzu faţa bărbatului care ţinea hăţurile, apoi pe cea a femeii din trăsură, foarte palidă sub haloul de blană al glugii. Inima lui John tresări, iar ochii holbaţi ai femeii îi confirmară că nu se înşela. Erau fata boierului, Isobel şi ticălosul de Gilbert Fairbrother.

Neluînd în seamă privirile intrigate şi exclamaţiile celor care treceau prin parc, John o rupse la fugă. Trăsura se îndrepta spre porţile dinspre nord şi, dacă o pierdea în forfota străzilor, nu mai putea să-i urmărească. Vărul lui îi spusese că Rose urma să se mute la Londra cu domnişoara Isobel şi că zvonul cu plecarea ei în Australia era doar o poveste răspîndită de bîrfele servitoarelor. Dacă era adevărat – şi spera din toată inima că era – atunci poate că, în sfîrşit, o va găsi.

Trăsura coti în Tottenham Court Road şi Gilbert pocni din bici pentru a face caii să treacă în trap rapid pe lîngă şandramalele sinistre din St. Giles. Gilbert şi Isobel erau, evident, mult prea sensibili pentru a suporta să vadă sărăcie şi degradare, şi John se întrebă dacă observaseră măcar că exista şi o altă latură a acestui oraş.

Porţile ornamentale din Bedford Square erau închise ca

de obicei. Gîfîind, cu coşul pieptului ca într-un cleşte, John continuă să alerge. Trăsura trecu pe lîngă portar şi ieşi în zona deschisă din Paddington.

În cele din urmă, coti la stînga în Walsingham Lane şi se opri în faţa numărului şaisprezece. Casa avea trei niveluri şi era înconjurată de grădini frumoase în care se zăreau ghiocei timpurii şi ciuboţica cucului. John se rezemă de zidul de la Victoria Tavern şi îşi trase sufletul. Acum nu-i mai rămînea decît să aştepte – fiindcă sigur asta era noua casă a domnişoarei Isobel –, iar dacă Rose era aici, mai devreme sau mai tîrziu va ieşi afară.

Se uită cum Gilbert o ajută pe Isobel să coboare din trăsură, ca apoi să urce la loc pe banca vizitiului şi să se îndrepte spre grajdurile din capătul uliţei. Silueta subţire a lui Isobel era înveşmîntată într-o mantie de catifea care mătură rumeguşul şi bălegarul de cal de pe drum cînd tînăra se îndepărtă repede de trăsură şi urcă treptele late spre uşa din faţă. Apăru o servitoare, ale cărei şorţ şi bonetă albe contrastau izbitor cu interiorul întunecat. Totuşi, chiar şi de la distanţa aceea, John ştiu că nu era Rose. Deşi dezamăgit, continuă să spere că nu va dura mult pînă s-o revadă.

Bătăile orologiului bisericii îl făcură să tresară. Pierduse noţiunea timpului şi era în întîrziere. În seara asta trebuia să se bată. Marele Billy îl aştepta. Cu o ultimă privire spre casă, o luă din loc. O va regăsi el – şi repede.

Sophie se rezemă de perne, cu o cărticică broşată în mîini. Era reeditarea unui pamflet din secolul al nouăsprezecelea despre un cîştigător de premii la luptele cu pumnii goi. Marele Billy Clarke îşi cunoscuse bine boxerul, dovedind că percepuse esenţa personajului John Tanner, chiar dacă această biografie a celui mai faimos luptător al său era exprimată într-o engleză demodată şi stil cu înfloriturі. Totuşi, pe copertă era un desen în peniţă, şi Sophie se pomeni

întorcîndu-se în repetate rînduri la acel chip care îi amintea extraordinar de cel al lui Jay.

John era cu pieptul gol, cu umeri laţi şi braţele musculoase îndreptate spre un adversar nevăzut, cu pumnii ridicaţi. Însă ceea ce o fascina era chipul lui. Ochii şi sprîncenele negre, fruntea lată şi coama de păr nesupus care îi ajungea aproape pînă la piept vorbeau despre o forţă exotică şi o hotărîre care contraziceau construcţia subţire şi flexibilă. Era o imagine plină de forţă – una care sfida trecutul şi continua să trăiască. Trăia mai departe în Jay şi în fraţii lui.

Barnes îl lăsase pe John cu o buză despicată, un ochi vînăt şi dureri în coaste însă, în cele din urmă, John cîştigase lupta şi, cu centura de campion încă expusă cu mîndrie în jurul taliei, Marele Billy îl scosese în oraş să sărbătorească.

În dimineaţa următoare, John se trezi înainte de ivirea zorilor, cu un cap cît banita şi o limbă aspră ca o pătură pentru cai, dar uită de toate cînd se uită la centura ornamentată şi se gîndi la suma de bani pe care o cîştigase. Nu mai ţinea banii ascunşi sub duşumea, căci locuinţa lui fusese deja spartă de mai multe ori şi ştia că doar printr-un noroc hoţii nu-i găsiseră agoniseala. Aşa că, la sfatul Marelui Billy, îşi deschisese un cont în bancă.

Dîndu-se jos din pat, turnă apă rece dintr-un ulcior ciobit în ligheanul negricios şi se spălă cît putu de bine. După ce se bărbieri şi se îmbrăcă, îşi legă părul la spate şi se uită în oglinda pătată de muşte.

– Nu-i rău pentru un ţigan, murmură el. Nu-i rău deloc. Rînji şi zornăi monedele din buzunar. Ziua de azi va fi o zi bună, hotărî el. Nu trebuia să-şi apere titlul şi era stăpîn pe timpul lui. Era încă devreme, putea să ajungă în Paddington la timp ca să le prindă pe servitoare făcînd cumpărături.

O luă pe străzile acoperite cu polei, trecînd pe lîngă casele închiriate, strîmbe şi aplecate, şi intră în Strand.

Zidurile masive ale închisorii Newgate se înălțau amenințător deasupra lui, negre de mizerie și de funingine, dar el nu le mai luă în seamă. Își cumpără o pîinică prăjită în untură de porc de la un vînzător ambulant, mușcă din ea cu plăcere și își linse degetele, continuînd drumul pe strada îngustă și admirîndu-se în vitrine. Nu se îndoia că azi o va vedea pe Rose.

Casa strălucea în soarele dimineții, bruma mai sclipea încă pe geamuri, iar umbrele se retrăgeau din aleea îngustă de țară. John își șterse pe haină degetele unsuroase, se rezemă de zidul tavernei și așteptă. Draperiile de la parter erau date la o parte, iar un ucenic de măcelar coborî treptele spre locul unde John bănui că era bucătăria. Așteptă ca băiatul să iasă iar și se desprinse din umbră.

– Îi cunoști bine, nu-i așa? întrebă el, ținînd între degete o monedă lucioasă.

Fața pistruiată cu trăsături ascuțite se uită la el.

– Poate, răspunse în doi peri băiatul.

John întinse mîna, făcînd moneda să strălucească în soarele dimineții.

– Există în casă o servitoare pe nume Rose? Pulsul îi bătea atît de repede încît abia respira.

Băiatul înșfăcă moneda și o aruncă în aer.

– Nu știu, spuse el voios. Asta e prima zi. Apoi rîse, îndesă după ureche moneda lui John și o întinse.

În ciuda dezamăgirii, John rînji. Băiatul îi amintea de el însuși la aceeași vîrstă – șmecher și viclean și prea isteț pentru propriul bine cînd va fi vorba să-i ușureze pe fraieri de bani.

Se întoarse cu gîndul la dilema sa. Casa se trezise și forfotea, așa că poate cel mai bine era să aștepte pînă cînd una dintre servitoare era trimisă la cumpărături. Dar asta putea să ia ore, se gîndi el nerăbdător. Poate că în ziua aceea nu aveau nevoie de nimic, și atunci ar fi o zi pierdută pentru

el. Fără să stea să se gîndească dacă era înţelept sau nu, îşi netezi haina, îşi aranjă gulerul şi fularul şi coborî treptele. Ciocănaşul în formă de cap de leu era mic şi patinat de vreme, şi păru să stîrnească ecouri pe toată aleea cînd bătu de două ori. Acum era prea tîrziu să se răzgîndească.

În uşă apăru o fată cu faţa roşie şi ciupită de vărsat, cu o privire neliniştită.

– Da?

John se uită la silueta slabă, la rochia cafenie şi mîinile înroşite. I se părea cunoscută, dar pe moment nu ştia de unde să înceapă.

– Eşti servitoare aici?

– Şi ce dacă sînt? N-avem nevoie de vînzători ambulanţi sau de ţigani, replică ea ferm şi dădu să-i închidă uşa în nas.

John băgă piciorul în deschizătura uşii.

– Nu vînd nimic, domnişoară. Mă interesează doar dacă aveţi aici o anume Rose Fuller.

Uşa se mai deschise puţintel, servitoarea arătîndu-se dintr-o dată curioasă.

– Rose? Ce treabă ai cu ea?

Inima lui John bătea nebuneşte şi palmele i se umeziră.

– Sîntem din acelaşi sat din Sussex, explică el repede, căci fata dădea iar să închidă uşa. Am muncit cu tatăl ei. Om bun, Brandon Fuller, păcat că a murit aşa.

Fata miji ochii, şi gura ei subţire tremură a nehotărîre.

– Ştiu cine eşti, John Tanner, spuse ea în cele din urmă. Dar Rose nu e aici.

El îşi înăbuşi nerăbdarea.

– E plecată într-o vizită? Are zi liberă?

– S-ar părea că ţii tare mult s-o vezi pe Rose a noastră, spuse fata, uitîndu-se la haina lui scumpă şi la fularul elegant. Ridică privirea spre el şi zîmbi şmechereşte. Dar socot că ai de făcut cale lungă ca s-o revezi – e în Australia.

*

Marele Billy încercase să-l convingă pe John să nu se bată iar atît de curînd după cîştigarea titlului. Era acum campionul Angliei şi avea destui bani în bancă pentru a-şi cumpăra o casă bună şi a o umple cu cea mai frumoasă mobilă. Reputaţia avea să-i fie de folos dacă voia să urmeze altă carieră, poate ca antrenor sau impresar. Lumea boxului era în schimbare, devenea mai respectabilă, şi se scoteau bani frumoşi, acceptînd provocările din America.

John refuză să asculte. Avea nevoie de o supapă pentru furia lui. Simţea nevoia să fie iar în ring şi să simtă în nări duhoarea mulţimii, să audă zgomotul dezlănţuit. Banii treceau pe locul doi, nevoia de o casă, de un cămin nici nu intra în ecuaţie. El era un ţigan nomad şi viaţa în aer liber i s-ar potrivi foarte bine dacă şi-ar pierde toţi banii.

Hotărîrea de a se bate în această noapte specială fusese o greşeală. Profeţiile *dukkerinei* mai făcuseră un pas spre împlinire cînd adversarul lui John zăcea la picioarele lui.

John rămase locului, respirînd sacadat, cu sîngele prelingîndu-i-se pe faţă. Tierney luptase murdar – Billy îl avertizase că aşa va fi – şi nu avea rost să nege că se simţea uşurat că meciul se terminase. Billy avea dreptate. Nu mai trebuia să trăiască aşa. Ăsta avea să fie ultimul lui meci.

Oamenii lui Tierney îl întoarseră cu faţa în sus. Ochii boxerului erau daţi peste cap, bărbia căzută şi gura căscată.

– E mort! urlă managerul lui Tierney. Ticălosul de ţigan ne-a omorît omul! Sări în picioare, incitînd mulţimea. Nu-l lăsaţi să scape! Criminalul! Criminalul!

John îşi înşfăcă preţioasa centură şi sări peste frînghii, avîndu-l alături pe Marele Billy. Goneau să ajungă la adăpostul întunericului, ştiind că dispăreau doar de cîteva secunde. Mulţimea întărîtată avea să se năpustească pe urmele lor şi, dacă îi va prinde, îi va face bucăţi.

Caii erau priponiţi în apropiere şi cei doi bărbaţi săriră

în şa, dădură pinteni cailor şi porniră în galop prin Hyde Park, către aleile înguste şi ascunzătorile din cartierul cu case dărăpănate. Capul lui John bubuia, sîngele şi frica lăsîndu-i un gust de cocleală pe limbă.

– Ar trebui s-o luăm spre ieşirea din oraş, să ajungem în cîmp deschis, strigă Billy. Pe aici o să se ducă repede vorba şi, pînă în zori, toţi cuţitarii şi informatorii o să fie pe urmele noastre.

John aruncă o privire peste umăr. Se vedeau deja făcliile aprinse ale urmăritorilor lor.

– Printre casele astea avem şansa să ne pierdem de ei! strigă el. În cîmp deschis, ne-ar vedea foarte bine.

Goniră într-o tăcere disperată, încetinind numai atunci cînd uliţele erau prea înguste sau sufocate de gunoaie. Din umbră îi urmăreau ochi curioşi, a căror strălucire sporea atunci cînd îşi dădeau seama că aveau de a face cu doi fugari. Era o privelişte familiară – una care i-ar fi adus bani frumoşi unui informator.

În cele din urmă, cocioabele şi casele închiriate făcură loc cîmpului deschis, cu pîlcuri de copaci şi, după ce se asigurară că nu mai sînt urmăriţi, îşi lăsară caii istoviţi să meargă la pas.

– Am să mă întorc la familia mea, icni John. Nasul spart îi făcea capul să zvîcnească de durere. Respira greu şi îi venea greu să-şi ţină echilibrul pe cal. M-am săturat de Londra.

17

Kate se uită neîncrezătoare la sora ei.

– Cît ţi-a trebuit să-ţi dai seama de asta, Daisy?

Daisy puse hîrtiile la loc în mapă şi o legă, apoi, zîmbind, opri computerul.

– A fost o chestiune de deducţie, dar măcar am rezolvat misterul călătoriei mamei la Hunter.

– Şmecheră bătrînă! spuse cu afecţiune Kate, suflînd fumul ţigării. Ar fi trebuit să ştiu că are ea nişte aşi în mînecă. Nu-i de mirare că nu le-a spus celorlalţi.

Daisy turnă apă cu gheaţă într-un pahar de cristal. Toată ziua temperatura urcase, iar dinspre mare se apropia o furtună cu descărcări electrice.

– E interesant de văzut dacă reuşeşte. Ruptura în familie durează încă de pe vremea bunicii sale, şi chiar mamei s-ar putea să-i fie greu să convingă cealaltă parte să se alinieze.

Kate pufni cu dispreţ şi stinse ţigara.

– Ea e singura care poate s-o facă, spuse ea hotărît. O dată ce a luat zăbala în dinţi, nimeni şi nimic nu o pot abate din drum. Sper doar ca toate astea să nu o epuizeze de tot. E deja fragilă, iar călătoria asta lungă, care vine atît de repede după certurile pricinuite de testamentul tatei, poate pune la pămînt pe oricine.

Daisy îşi muşcă buza.

– Am reuşit să obţin de la Jane telefonul şi numărul de fax şi am vorbit aseară cu cineva pe nume Beatty. Mama e obosită, dar pare să se ţină bine – de fapt, îi priieşte atenţia cu care e înconjurată.

– Cred că ar cam fi timpul să vină acasă, zise Kate. Dacă pînă acum n-a făcut nimic, nici n-o să mai facă, şi nu-mi surîde să trebuiască să iau avionul pînă la Hunter ca s-o aduc. Se uită la ceas. Trebuie s-o întind, Daisy. Iau cina în oraş.

Daisy observă valul de roşeaţă care coloră obrajii surorii ei şi scînteierea ochilor.

– Ai o întîlnire! exclamă ea. Hai, spune tot. Cine? Unde?

Kate îşi privi unghiile lăcuite.

– E cineva pe care l-am cunoscut la o întrunire a comitetului de caritate. Nu e nimic special.

Daisy nu mai întrebă nimic. Dacă lucrurile mergeau bine cu acest bărbat misterios, va afla la timpul potrivit. Rîse şi o conduse pe Kate la uşă. Cu un scrîşnet de anvelope şi o rafală de pietriş, sora ei ieşi din alee şi se pierdu în întunericul care se lăsa.

Daisy se uită la cer. La orizont, fulgerele săgetau deja văzduhul, iar în lumina crepusculară oceanul avea licăriri de cositor. Instalîndu-se într-un scaun pe verandă, se uită cum furtuna prinde putere. Fulgere mari brăzdau cerul deasupra oceanului, iar bubuitul puternic al unui tunet se rostogoli deasupra capului şi un vînt fierbinte se năpusti peste copaci, făcîndu-i să se clatine.

Furtuna venea şi nu putu să nu o compare cu vijelia care era pe cale să se abată asupra moştenitorilor Jacarandei Vines. De obicei îi plăcea să privească furtunile, dar îşi dori să existe o cale de a evita această vijelie. Nu numai că le va dăuna tuturor – dar pentru unii dintre ei putea să însemne ruina.

Şatra era instalată pentru iarnă în inima pădurii Ashdown, *vardo*-urile dispuse într-un cerc strîns în jurul focului, iar corturile adăpostite sub copaci în vecinătatea ţarcului improvizat, unde caii neţesălaţi stăteau acoperiţi cu pături de iarnă.

John făcuse mai multe zile pe drum, fiindcă traversase ţara în zigzag în călătoria lui aparent interminabilă spre sud. Ştia că dacă ar merge în linie dreaptă ar putea da de bucluc. Publicitatea folosită de Billy pentru a-i promova cariera de boxer pusese accent pe condiţia lui de ţigan, şi orice minte deşteaptă putea să-şi dea seama că se va întoarce la familia lui. Acum, cînd intra în şatră, era aproape întuneric şi lumina flăcărilor dansa în copaci, aruncînd umbre mai adînci în pădurea din jur.

Rînji feţelor zîmbitoare, icni la fiecare palmă zdravănă

pe spate sau pe umăr, se strîmbă cînd bău vinul aspru din plosca de piele. Copiii dansau în jurul lui, agățîndu-i-se de picioare, pipăind catarama ornamentală a centurii de campion, în timp ce femeile sporovăiau ca vrăbiile și se îngrămădeau să se apropie. Totuși, privirea lui se opri pe fața pe care o căuta de cînd începuse călătoria. Înaintă în tăcere spre ea și gloata se despărți pentru a-i face loc.

– *Puri daj*, șopti el îngenunchind în fața scaunului ei, și brațele bătrîne îl îmbrățișară.

– Te-am așteptat, băiete, spuse ea încet. Am avut vise tulburi și trebuie să știu *tachiken*.

El se retrase ușurel din îmbrățișarea ei și o privi adînc în ochi.

– Adevărul e dur, *puri daj*, am omorît un om.

Ea dădu din cap de parcă mărturisirea lui nu o lua pe nepregătite.

– E bine că te-ai întors, dar aici e pericol, spuse ea încetișor. Am văzut cele trei spirite, *trito ursitori*, fiul meu. Lasă-mă să fiu eu mijlocitoare între bine și rău, căci văd că ai *trushal odji*.

Umerii lui John căzură. Chiar avea un suflet flămînd. Înțeleapta lui *puri daj* își dăduse seama de asta.

– Am venit doar să te avertizez că vor veni să mă caute și să-ți cer iertare că i-am adus familiei *prust*. N-am să rămîn. Am de făcut un *lungo drom*.

Ea dădu din umerii fragili și ochii îi scînteiau de inteligență.

– Nu nesocoti soarta, băiete, îl avertiză ea ghicindu-i intențiile. Drumul pe care l-ai ales îți va aduce numai tristețe.

John nu apucă să răspundă. Un potop de sărutări și încercuirea unor brațe îi tăiară răsuflarea. Căldura Tinei și plăcerea clară de a-l vedea îl făcură să roșească și o îmbrățișă ca pe o soră.

– Te las pe tine să hotărăști, John, spuse bătrîna

ridicîndu-se cu greu în picioare. Tina ştie la fel de bine ca mine ce cere soarta. Se îndepărtă, tîrîndu-şi prin iarba umedă poalele fustelor viu colorate.

– Vin cu tine, John, îi şopti fata la ureche.

El se desprinse de lîngă ea, conştient de zîmbetele amuzate şi de privirile atente ale celorlalţi, adunaţi în jurul focului. Luînd-o de mînă, o duse mai departe de foc.

– Plec singur, spuse el încet. *Lungo drom* e periculos, dar trebuie să-mi găsesc destinul.

Ochii ei negri scoaseră flăcări, salba de aur clincăni.

– Destinele noastre sînt legate. *Puri daj* a văzut asta, şi eu la fel. Te voi urma la capătul pămîntului, căci într-o zi vei avea nevoie de mine. Sînt pregătită să aştept, indiferent cît. Te iubesc, John.

El îşi puse mîinile pe umerii ei şi o privi adînc în ochi.

– Nu-ţi irosi iubirea pe mine, Tina, spuse el încetişor. Meriţi ceva mai bun.

Ochii ei scînteiau de lacrimi nevărsate, dar fata ridică bărbia şi, scuturîndu-şi umerii înguşti, îi dădu mîinile la o parte.

– Numai eu pot să judec asta, spuse ea sec.

John se uită în urma ei. Fustele lungi măturau iarba, legănate de unduirea şoldurilor zvelte. Clinchetul brăţărilor şi fîlfîitul părului de abanos erau sunete şi imagini pe care nu avea să le uite niciodată. Şi, totuşi, nu putea să o iubească – nu cum voia sau merita ea – nu ca un soţ.

Cînd cina luă sfîrşit, muzicanţii îşi aduseră viorile şi tamburinele ca să însoţească ulcelele de lut cu gin şi porumbele care treceau din mînă în mînă. John se mulţumi să atingă cu buzele marginea aspră a ulcelei, căci voia să aibă capul limpede în lunga călătorie ce îl aştepta.

Se îndepărtă de dogoarea focului şi de ochii atotcunoscători ai bunicii lui ca să poată privi de la distanţă. Voia să-şi întipărească în minte această scenă, astfel încît să o

poată duce cu el în celălalt capăt al lumii. Voia să se îmbibe de mirosul fumului de lemne, de sunetul muzicii şi limbii ţigăneşti, de frigul iernii englezeşti. Căci asta era ultima dată cînd vedea toate astea.

Bătrîna îşi adună fustele şi plecă de lîngă foc în întunericul înconjurător. El observă ce slabă şi fragilă era, ce cocîrjată de greutăţile vieţii, şi îşi dori să se poată înclina în faţa clarviziunii ei şi să ignore nevoia puternică de a o vedea pe Rose. Călătoria atît de lungă spre un tărîm necunoscut, unde soarta putea să-i hărăzească multă mizerie, era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Căci destinul nu mai era în mîna oamenilor – soarta îşi arătase mîna, indicînd calea spre o viaţă nouă. Gîndul că s-ar putea să nu o găsească niciodată pe Rose nici nu-i trecu prin minte, atît de sigur era de destinul lui.

Nu se crăpase de ziuă cînd John se furişă din cortul pe care îl ridicase lîngă *vardo*-ul bunicii lui. Totul în jur era liniştit, încremenit. Îşi aruncă pe umăr bocceaua cu haine şi porni fără zgomot prin iarba înaltă şi udă a poienii spre ţarcul cu cai.

Se strecură printre ei, împingîndu-i uşurel şi trecîndu-şi mîinile peste gîturile lor pentru a le alunga temerile şi a evita agitaţia. Nu voia să trezească toată şatra. Ajungînd la calul său, îl scoase pe poarta din capătul îndepărtat al ţarcului. În întunericul des al pădurii îl înşeuă şi legă bocceaua de oblînc.

Urcă pe spatele lat al calului şi aruncă o ultimă privire spre şatra adormită.

– Adio, şopti el. Şi fie ca *Martiya* să fie cu mine.

Calul răspunse la împunsătura uşoară a călcîielor lui şi o luă la pas printre copaci. John se uită la copertina de crengi şi i se păru că spiritele nopţii vegheau asupra lui. O fi fost *Martiya* doar o legendă ţigănească, dar în clipa asta voia să creadă în existenţa ei.

Cînd ieşi din pădure şi întoarse calul spre vest, mîinile îi înţepeniră pe frîu. Sunetele pădurii erau tulburate de un altul – un sunet pe care îl scotea doar pasul atent şi ferm al unui cal.

Cînd luna apăru dintre norii goniţi de vînt, John îşi priponi calul şi se topi în umbra unui copac uriaş. Nu trebui să aştepte mult.

Picioarele delicate ale calului păşeau pe covorul de frunze moarte, iar fata de pe spatele lui era aplecată peste coama lui, îndemnîndu-l în şoaptă să nu slăbească ritmul. Lumina lunii strălucea pe aurul de la urechile ei şi pe salba care îi împodobea basmaua. Clinchetul slab al brăţărilor abia se distingea printre zgomotele nopţii, dar John îl auzi clar.

Cînd calul se apropie, sări din ascunzătoare şi apucă frîul.

– *So keres*?

După spaima iniţială, Tina se strădui să-şi liniştească poneiul care dansa şi scutura din cap ca să se elibereze de strînsoarea lui John.

– Tu ce crezi? replică ea. Vin cu tine.

– Ba nu vii! se răsti el. Întoarce-te în şatră, unde ţi-e locul.

– Locul meu e lîngă tine, spuse ea sfidătoare. Băgă mîna în buzunarul ascuns al fustelor ei şi scoase o pungă de piele, legănînd-o de băiere. Am şi *darro*, şi permisiunea *dukkerinei*.

– N-am nevoie de zestrea ta şi nu te vreau nici pe tine, replică el aspru. Călătoresc mai repede singur.

O lacrimă solitară licări pe obrazul ei, dar fata rămase calmă, cu capul sus.

– Te voi urma la capătul pămîntului, spuse ea încetişor. Căci într-o bună zi îţi vei da seama de adevărul avertismentului *dukkerinei* şi vei avea nevoie să-ţi fiu alături.

– N-am nevoie de tine – n-am avut niciodată. Acum pleacă! Pleacă! John lovi cu palma crupa poneiului, care se

ridică pe picioarele din spate, apoi o rupse la galop prin pădure. John era furios pe sine că fusese atît de aspru, fiindcă îi era milă de fată. Însă Tina era o călăreaţă pricepută, va supravieţui goanei nebune către şatră, tot aşa cum va supravieţui fără el.

Sări pe cal şi, dîndu-i pinteni, porni la galop. Avea de făcut un drum lung şi voia să parcurgă cît mai multe mile înainte să se crape de ziuă.

18

Soarele cobora, norii negri ai unei furtuni care se apropia grăbind noaptea. Sophie rămase pe banca cioplită grosolan şi îi urmări cum se adunau.

Totul era tăcut şi nemişcat. Hunter Valley îşi ţinea respiraţia în aşteptarea primului bubuit al tunetului.

Bubuitul păru să zgîlţîie însuşi miezul pămîntului de sub picioarele ei şi, în timp ce alerga să se adăpostească, săgeţile fulgerelor sfîşiau norii cu degete albastre şi galbene în drum spre pămînt. Întunericul era brăzdat de fîşii de lumină aproape la fel de puternică precum a soarelui, iar în urma lor lumea părea unidimensională, un tablou în sepia.

Casa părea ghemuită pe deal, lumina slabă de la ferestrele ei neputîndu-se măsura cu spectacolul de sunet şi lumină de afară. Sophie urcă treptele cîte două, se împiedică de o pereche de cizme lăsată pe verandă şi ar fi căzut lată dacă nişte braţe puternice nu ar fi prins-o.

– Uşurel, fii atentă pe unde mergi.

Sophie gîfîia după lunga alergare, inima îi bubuia şi se părea că nu-i mai rămăsese nici pic de putere să se smulgă din braţele lui Jay. Parfumul lui minunat de familiar o învălui şi îi simţi sub degete bătăile pulsului. Cît de în siguranţă se

simţea... ce minunat ar fi să poată rămîne aşa pentru totdeauna!

– N-am nimic, reuşi ea să şoptească în cele din urmă şi se desprinse din braţele lui. Cred că ar trebui să-mi reiau orele de gimnastică..., nu mi-am dat seama ce mult mi-am ieşit din formă. Glasul ei era firav, rîsul fragil, dar trebuia să facă ceva pentru a spulbera vraja.

– Mie îmi pari destul de în formă, spuse el, şi ochii aceia negri şi periculoşi licăreau în semiîntuneric.

Sophie îşi vîrî cămaşa în pantaloni – gestul îi îngădui să-şi ia gîndurile de la privirea aceea mult prea pătrunzătoare.

– Cine a lăsat aici afurisitele alea de cizme? întrebă ea ţîfnoasă. Puteam să-mi rup gîtul.

Mîna lui îi ridică părul şi îi mîngîie uşor ceafa.

– Şi încă unul aşa de frumos, murmură el.

– Încetează, Jay, îl avertiză ea. Termină cu joaca.

El era foarte aproape, iar electricitatea dintre ei nu avea nici o legătură cu furtuna dezlănţuită în jurul lor.

– Asta nu-i un joc, Sophie, murmură el. N-a fost niciodată.

Se uită la el îndelung şi în minte i se învălmăşeau o sumedenie de gînduri. Dacă spunea adevărul, atunci de ce se destrămase relaţia lor? Dacă mintea... era vrednic de dispreţ. Totuşi, ea voia să fie adevărul, voia să uite trecutul şi să o ia de la început. Era pe cale să vorbească, dar uşa de plasă se trînti de perete, făcîndu-i pe amîndoi să tresară.

– Aici eraţi, spuse aspru Beatty. Sophie, cred că ar trebui să te duci la bunica ta. Nu arată bine şi refuză să mă lase să chem un doctor.

Sophie ieşi fulgerător din transă.

– Cheamă oricum unul, zise ea ferm. Mă duc să vorbesc cu ea. Trecu pe lîngă Jay şi intră iute în casă.

Cordelia era sprijinită de un maldăr de perne şi, pentru prima dată, avea un aer confuz.

– Nu vreau să te agiți, Sophie, spuse ea pe un ton arțăgos. Nu sînt bolnavă.

Sophie observă tenta albăstruie din jurul gurii ei, lipsa de strălucire a ochilor și tremurul mîinilor. Își umezi buzele, brusc speriată de ideea că ar putea să o piardă.

– Știu, bunico, murmură ea și, așezîndu-se pe marginea patului, îi luă mîna fragilă. Dar am fi mai liniștiți dacă te-ar vedea doctorul și ne-ar asigura că nu e decît oboseală.

Bătrîna se căzni să se ridice pe perne.

– Ai să faci ce ți se spune, fato! se răsti ea. Cînd am să vreau un doctor, am să chem unul – nu înainte. Oi fi eu bătrînă, dar nu mi-am pierdut capacitatea de a lua decizii. Buzele subțiri desenară o linie încăpățînată, iar cu degetele își dădu părul de pe față și încercă să și-l aranjeze. Și fă ce-oi face, numai nu-l lăsa pe Wal să intre aici. Trebuie că arăt groaznic.

Sophie rînji. Paloarea și fragilitatea erau dezmințite de mintea puternică a bătrînei, și atîta timp cît ea avea acest lucru, exista șansa să o mai aibă cu ei un timp. Luă de pe noptieră oglinda în ramă de argint și peria și i le dădu.

– Atunci, mai bine te-ai găti puțin, spuse ea voioasă. Pentru că dă tîrcoale.

– Bătrîn prost! bombăni Cordelia.

Ochii Cordeliei își recăpătară strălucirea și umbra unui zîmbet îi apăru în colțul gurii cînd își trecu peria prin păr și se uită în oglindă.

Se cutremură și lăsă jos oglinda.

– Nesuferite invenții! bombăni ea. Se spune că aparatul de fotografiat și oglinda nu mint niciodată, însă de fiecare dată cînd mă uit în chestia asta, nu o văd pe femeia pe care o știu – tînăra care e ținută captivă în hoașca asta zbîrcită și obosită. Bucură-te de tinerețea ta, Sophie. Nu o irosi ignorînd ceea ce contează, cum am făcut eu.

– N-aș spune că îmi irosesc viața, bunico, răspunse

Sophie, derutată de această întorsătură a conversației. Am o slujbă bună și perspective minunate pe oricare drum ar lua-o corporația. Lumea e a mea.

– Hm! Perspectivele cu slujba sînt foarte bune, dar nu despre asta vorbesc. Privirea pătrunzătoare era ațintită asupra ei. Nu pierde timpul șovăind, Sophie. În viața asta avem o singură șansă adevărată de a fi fericiți, și nu vreau să faci aceeași greșeală pe care am făcut-o eu.

– Nu știu despre ce vorbești, răspunse ea, ferindu-și privirea.

Bătrîna chicoti ușurel.

– Ba știi, fata mea. Cred că e timpul ca tu și Jay să lămuriți lucrurile între voi și să faceți fericită o bătrînă înainte să moară. Cordelia netezi cearșaful de pînză, diamantele de pe degetele ei scînteind în lumina electrică. Acum șterge-o și spune-i lui Wal că poate să intre pentru un minut. Deși habar n-am de ce naiba vrea să mă vadă.

Sophie se ridică de pe pat și sărută obrazul moale și rece.

– Ești o bătrînă periculoasă. Însă știi asta, nu-i așa? spuse ea tandru.

Degetele artritice îi încercuiră talia.

– Oi fi eu o pacoste afurisită în majoritatea timpului, dar n-am făcut nimic cu adevărat periculos, Sophie.

Sophie se uită la fața zbîrcită pe care o iubea atît de mult și o uimi seriozitatea pe care o vedea acolo.

– Sînt sigură că n-ai făcut, bunico, spuse ea cu un zîmbet tremurat.

– Unii ar spune că am făcut din ciudă ce am făcut, dar s-ar înșela, Sophie. Am făcut din iubire. Oftă și păru să ia o hotărîre. Am ceva să-ți spun, Sophie. Nu mi-a fost niciodată rușine de asta, dar e ceva ce poate alții n-ar înțelege. Se uită adînc în ochii căprui ai nepoatei sale, și oftă iar. S-a întîmplat cu mult timp în urmă și ar fi rămas un secret dacă lucrurile

n-ar fi ieşit aşa cum au ieşit. Aşa însă, cred că ai dreptul să ştii înainte de a ne întoarce la Melbourne.

Vorbele Cordeliei făcură să o treacă un fior de teamă. Se aşeză iar pe marginea patului şi luă mîna bătrînei cu o puternică presimţire.

– Ce este, bunico? şopti ea. Ce ai făcut atît de rău?

Mary era speriată. Pentru prima dată în viaţa ei era cu adevărat singură. Nu primise nici un răspuns la nenumăratele telefoane – se părea că ultimul ei iubit era plecat, şi nu îndrăznea să-şi sune surorile. Ştia că îşi înstrăinase familia cu dezvăluirile făcute lui Sharon Sterling şi sporise lipsa de loialitate fugind de Daisy, totuşi ar fi dat orice să poată vorbi cu unul dintre ei, să-i aibă alături în acest motel ordinar de pe marginea autostrăzii care ducea la ieşirea din Goulburn.

Fără astîmpăr, începu să se plimbe prin cameră. Pereţii de un portocaliu aprins şi spiralele din modelul covorului păreau să năvălească peste ea, iar tablourile de prost gust ce treceau drept artă păreau să-şi bată joc de ea cu culorile lor ţipătoare şi temele de diletant. Ce dracu' căuta ea aici? De ce alesese tocmai locul ăsta? Era un ţinut agricol şi, cu toate că rîurile gemene care îl străbăteau erau destul de atrăgătoare, iar orăşelul însuşi era binecuvîntat cu multe clădiri vechi şi frumoase, motelul era trîntit chiar peste drum de un punct turistic ordinar, unde excursioniştii de-o zi puteau să vină să caşte gura la tunzătorii de oi şi să înveţe despre agricultură.

Îşi aprinse o ţigară şi se uită pe fereastră la uriaşa monstruozitate de beton care trebuia să reprezinte o oaie merinos. Un şuvoi de maşini coteau deja din autostradă în parcare. Nevoia de a bea ceva era tot mai mare, dar ştia că o dată ce începea nu se mai putea opri, aşa că, în loc de asta, fuma ţigară de la ţigară.

Ironia nu o părăsise şi zîmbi sinistru.

– Într-un fel sau altul, mă omor lent, bombăni ea. Dar

cui dracu' îi pasă? Sigur nu mamei sau lui Sophie.

Se uită la telefon. Poate ar fi trebuit să-şi sune una dintre surori, să le anunţe unde se afla, înainte ca Daisy să facă tărăboi şi să cheme poliţia. Secundele treceau, iar ea pufăia din ţigară, în timp ce mintea ei lucra cu detaşare.

– Dă-le dracului! bodogăni ea în cele din urmă. Lasă-le să fiarbă. Poate că mă vor ierta cînd mă vor crede ieşită din viaţa lor sau în pericol, dar nu-mi pasă.

Trîntindu-se pe pat, se uită lung la pereţii portocalii.

– Oh, Doamne! spuse ea cu glasul spart de emoţie. Am încurcat îngrozitor lucrurile şi nu ştiu ce să fac să le îndrept. Toată lumea mă urăşte şi sînt atît de singură! Cumplit de singură.

– Acum poţi să intri, Wal, murmură Sophie trecînd pe lîngă el pe culoar. Dar să nu stai prea mult. E foarte obosită.

Bătrînul se uită îngîndurat la ea, apoi intră în camera Cordeliei. Sophie se cutremură cînd tunetul bubui deasupra capului şi trăsnetul lovi cu zgomot. Dezvăluirile Cordeliei o uluiseră. Îi era greu să gîndească sau să vorbească, ba chiar şi să-şi mişte picioarele. Anumite piese ale mozaicului se îmbinaseră, făcînd o farsă din tot ce ştiuse ea, schimbîndu-i noţiunea de timp şi de loc, distrugîndu-i credinţele de pînă acum. Ar fi fost nevoie doar de un cuvînt, de un gest necugetat pentru a zgudui însăşi temeliile Jacarandei.

– Încurcată poveste, bombăni ea. Familia asta a ei era legată prin secrete şi minciuni, prin hotărîrea unui bărbat de a distruge tot ce era bun, prin hotărîrea Cordeliei de a-i zădărnici planurile. Ieşi pe verandă, recapitulînd în gînd relatarea Cordeliei, neatentă la furtuna din jur.

– Sophie?

Jay ridicase vocea ca să acopere zgomotul furtunii şi Sophie se întoarse orbită spre el. Cîndva ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să se furişeze în braţele lui. Încă mai

avea nevoie de forța și de mîngîierea lui, încă mai tînjea după căldura lui. Totuși, nu era nici momentul, nici locul. Trebuiau să stea de vorbă, dar nu acum, cînd era atît de emoționată și derutată.

El păru să-și dea seama de starea ei de spirit și nu se apropie de ea.

– Nu e vorba de Cordelia, nu-i așa?

Ea clătină din cap.

– Buni... Se împiedică de cuvînt. Bunica e bătrînă, Jay. Dar o să plece cînd va fi pregătită, nu înainte. Mai are o mulțime de lucruri de făcut și este al naibii de hotărîtă să le facă.

El oftă prelung.

– N-am cunoscut-o pînă acum, dar îmi dau seama de ce o iubești. Îmi amintește de străbunica mea.

Sophie se uită la fulgerele care brăzdau cerul deasupra dealurilor. Lumea nu se schimbase, pămîntul nu se oprise în loc din cauza a ceea ce îi povestise bunica ei. Totuși, în lumina acelor dezvăluiri, totul părea ireal.

– Cum arăta?

El rîse.

– Avea părul roșu care părea că arde în lumina soarelui și un temperament pe măsură. Dar avea un suflet mare și capacitatea de a-i face fericiți pe toți cei din jur. Aveam cinci ani cînd a murit. Eram preferatul ei și îmi petreceam mult timp cu ea, ascultîndu-i poveștile și uitîndu-mă în cutia roșie și prin albumele cu decupaje din ziare. Crea pentru mine o lume de basm, cu oameni și locuri pe care am ajuns să-i cunosc și să-i înțeleg cînd am crescut. Îmi este și acum dor de ea, dar cu Cordelia aici, e ca și cum s-ar fi întors... Țin minte și acum ziua aceea cumplită în care a murit. A fost ca și cum lumina plecase din casă și locul ei îl luase o pustietate vastă. Se uită în zare și umbrele schimbătoare de pe fața lui îi dezvăluiau gîndurile. Străbunica avea optzeci și cinci de

ani, dar tot mai robotea prin casă. Niciodată nu avea astîmpăr, iar uneori, noaptea, cînd e liniște, mi se pare că îi aud pașii mărunți străbătînd în sus și în jos podeaua bucătăriei, dar bine-nțeles că e imposibil, pentru că ea nu a trăit niciodată în casa asta. Cu toate astea, îmi place să cred că e aici.

Pe Sophie o hipnotizară ochii lui. Și el părea să facă un mare efort ca să-și ia privirea de la ea și să-și adune gîndurile.

– Ne-am dus să dăm mîncare la pui, ca de obicei, spuse el în cele din urmă. Eu cu mîncarea într-o găletușă de plajă, buni Mu cu ciubărele ei grele și cu pușca de vînătoare sub braț. Rînji. Căra pușca aia ori de cîte ori ieșea din casă, și era și o trăgătoare grozavă. Pe cuvîntul meu, îl bătea pe tata la doborîtul cutiilor de conserve de pe stîlpii gardului.

– Și ce s-a întîmplat? Sophie avea nevoie să-l audă vorbind mai departe. Avea nevoie de ceva care s-o distragă de la gîndurile ei.

– Am ajuns la curtea de păsări și am descoperit că se săpase pe sub sîrmă. Prin toată curtea zăceau pui, unii dintre ei sfîrtecați atît de rău, încît buni Mu a trebuit să le frîngă gîtul. Era furioasă și, după ce a reparat gardul de sîrmă, s-a dus în grajd și și-a scos calul și trăsurica. Am alergat după ea. Asta avea să fie o aventură. Îmi plăcea grozav să merg cu buni Mu cu trăsurica. Mîna mai repede decît oricine, în afară de tata.

Sophie își imagina foarte bine scena. Băiețelul și bătrîna gonind peste pășuni, copilul ținîndu-se bine de marginea trăsuricii, cu fața luminată de încîntare.

– Am zărit un cîine dingo cam la vreo cinci mile depărtare și buni Mu a dat bice calului: „Bagă un glonț pe țeavă, băiete", a strigat ea, aruncîndu-mi pușca. „O să-l doborîm pe nemernicul acela – și nici o greșeală!" Eram atît de atenți să urmărim animalul, încît nici unul dintre noi nu a observat fisura adîncă lăsată de ploile de iarnă. Calul s-a depărtat brusc de ea, răsturnînd trăsurica pe o roată. Mi s-a

părut că am stat suspendaţi în aer mult timp, dar probabil că a fost o chestie de secunde. Apoi, trăsurica s-a aplecat pe o parte şi a lovit pământul cu atîta putere, încît laterala şi roata s-au rupt în două. Eu eram tînăr şi iute de picior, aşa că am reuşit să sar la timp. Însă buni Mu nu a avut norocul meu. Cînd praful s-a risipit, am găsit-o zăcînd grămadă la pământ. Roata rămasă se învîrtea cînd m-am tîrît sub ea şi am încercat s-o trezesc. Nu înţelegeam de ce nu-mi răspunde. În afară de faptul că era plină de praf, nu se vedea nici un semn pe ea.

– Cred că te-ai speriat rău, spuse cu milă Sophie. Erai doar un băieţel.

El clătină trist din cap.

– Moartea nu e străină pe-aici, Sophie. Eram numai un boţ de om, dar o mai văzusem şi cînd am încetat să mă smiorcăi, am ştiut de ce buni Mu nu se va mai trezi. Trebuie că arătam oribil cu mucii curgînd şi ochii umflaţi de plîns cînd am plecat în galop după ajutor.

– S-ar părea că străbunica ta nu era genul care să moară liniştită în patul ei.

– Ai dreptate. A murit aşa cum a trăit – năvalnic, fără să-i pese de viitor şi de consecinţe.

– O femeie interesantă, murmură Sophie. Înţeleg de ce îţi aminteşte Cordelia de ea. Se uită la el. Buni Mu? Ciudat nume. De la ce vine?

El rînji.

– Mă întrebam cînd ai să sesizezi. Străbunica mea era Muriel, geamăna roşcată pe care a născut-o Rose aici, în Hunter Valley, cu mulţi ani în urmă.

Sophie făcu un pas înapoi. Probabil că furtunile aveau ceva care făceau oamenii să-şi dezvăluie secretele – şi, totuşi, nu prea era o surpriză căci, dacă se gîndea logic, bine-nţeles că erau rude.

– Avem aceeaşi stră-străbunică?

El rînji lung, arătîndu-şi dinţii egali şi strălucitor de albi.

– Foarte corect. Rose nu avea de unde să ştie ce va naşte cînd a venit aici, în Hunter Valley, dar iată-ne, cele două ramuri ale familiei unite din nou. Întoarse unde ne este locul.

– Stai puţin, spuse Sophie, încercînd să priceapă toate implicaţiile dezvăluirilor din această seară. Ştiai asta cînd eram în Brisbane? Vrajba asta de familie a fost motivul despărţirii noastre?

Jay păru nedumerit.

– Habar n-aveam că sîntem rude, se bîlbîi el. Nu pînă am venit acasă şi le-am spus alor mei despre tine.

Sophie se înfurie. Îngrijorarea cu privire la Cordelia şi şocul a ceea ce aflase în seara asta răbufniră într-un val de mînie.

– Puteai să ai bunul simţ să-mi explici în loc s-o ştergi fără o vorbă, îi strigă ea. Dar asta e tipic pentru bărbaţi, nu-i aşa? Numai boaşe şi creier deloc.

Era pe cale să intre ca o vijelie în casă, cînd Wal apăru pe uşa de plasă şi rînji ştirb la ei.

– Era vremea să vă lămuriţi.

– Nu e ceea ce crezi, replică ea furioasă.

– Poate, poate, bombăni el, aşezîndu-se pe un scaun de pe verandă şi uitîndu-se în zare la dealuri. Cred că doctorul n-o să vină, totuşi. E greu de aterizat cu avionul pe vremea asta, iar Cordelia nu se simte prea rău – e doar epuizată.

Rămaseră toţi trei pe verandă, atmosfera dintre ei fiind la fel de încărcată cu electricitate ca şi furtuna. În cele din urmă, Sophie rupse tăcerea.

– Jay îmi povestea despre buni Mu, spuse ea în pauza dintre două tunete. Mi-a spus şi că ea a fost răspunzătoare de ruptura de familie. De ce s-a produs ruptura?

Wal nu se grăbi să răspundă, ci îşi aprinse pipa.

– Cred că Jay se pricepe mai bine la povestit. Ştie tot atît cît ştiu şi eu.

Sophie se întoarse cu reţinere spre bărbatul de lîngă ea.

– Se pare că tu ai tras bățul scurt.

Jay se rezemă în scaun, cu cizmele proptite de balustrada verandei, cu picioarele încrucișate.

– Străbunica Mu a fost o femeie care s-a născut înainte de vremea ei. Era independentă și aproape neîndurătoare cînd trebuia să obțină ce voia, și nu voia să se supună regulilor vremurilor în care trăia. Dar dacă vrei să auzi întreaga poveste, va trebui să ne întoarcem la Londra și la mijlocul anilor o mie opt sute.

Sophie se încruntă.

– Dar știu deja că John Tanner a părăsit Anglia. Am văzut cărticica și centura de campion. N-a mai rămas în Anglia nimeni care ar fi putut avea vreo legătură cu familia noastră – decît dacă e vorba de Marele Billy Clarke.

Jay rînji și clătină din cap.

– Nici măcar cald. Marele Billy Clarke a plecat în cele din urmă în State și a ajuns un promotor de lupte renumit. El și John își scriau din cînd în cînd, dar nu s-au mai văzut.

Sophie îl înghionti în coaste, dar nu chiar în joacă.

– Nu o mai lungi.

– Uşurel, Sophie, gemu el. Mă doare rău.

– Jay! îl avertiză ea.

– Bine. A treia și ultima piesă a puzzle-ului care alcătuiește extraordinara noastră familie sînt Isobel și Gilbert Fairbrother.

Sophie icni.

– Glumești.

– Dacă poți să taci suficient de mult, am să-ți povestesc totul, spuse blînd Jay.

Isobel și Gilbert și-au petrecut noaptea nunții într-un han de pe drumul spre Londra. Gilbert și-a lăsat mireasa în apartamentul lor de deasupra barului, ca să se pregătească pentru întoarcere, iar ea a rămas mult timp pe patul cu

salteaua plină de cocoloaşe, ascultînd zgomotele înfundate care veneau de jos, aşteptîndu-şi servitoarea să o ajute să se îmbrace. Tavanul jos şi grinzile înnegrite păreau să se năpustească asupra ei. Cu toate că fereastra micuţă era crăpată, intra prea puţin aer ca să risipească duhoarea precedenţilor ocupanţi, şi Isobel simţi prima oară dorul de casă.

Trase pe ea o cămaşă de noapte delicată, brodată de mînă, o expedie pe Sarah, servitoarea ei, şi se ridică în şezut în pat, periindu-şi părul. Şi-l aranjă astfel încît să cadă în valuri peste ţesătura străvezie a cămăşii de noapte şi să-i ascundă sînii. Roşi cînd se gîndi la mîngîierile lui Gilbert şi zîmbi amintindu-şi de sărutările furate pe cînd se plimbau pe domeniul boieresc de acasă. Noaptea nunţii nu putea fi atît de rea cum încercase să-i dea de înţeles mama ei – nu cînd proaspătul său soţ era atît de blînd, atît de atent!

Timpul trecea şi nici urmă de Gilbert. Ce putea să-l reţină? se întrebă cu pleoapele grele de somn şi se cuibări între perne. Fusese o zi istovitoare şi drumul de la Wilmington la East Grinstead îşi spunea cuvîntul. Se cuibări şi mai bine, felicitîndu-se pentru reuşita nunţii ei. Desigur, invitaţii nu fuseseră la fel de importanţi ca aceia pe care avea să-i aibă Charlotte, iar jurămintele lor nu fuseseră rostite într-o catedrală, cu toate astea era o fată norocoasă, gîndi ea în timp ce începea să o fure somnul. Gilbert era frumos şi simpatic, sărutările lor, date pe furiş, excitante. Încordarea se risipi. Îşi dori ca Gilbert să se grăbească.

Fitilul lămpii arsese aproape de tot cînd uşa fu dată de perete şi în cadrul ei apăru silueta lui Gilbert.

Isobel se trezi instantaneu, trase cearşaful pînă la bărbie şi se ghemui în perne. Se uită la el cum se plimba prin cameră, scoţîndu-şi hainele şi aruncîndu-le pe podea. Era nesigur pe picioare şi răspîndea în jurul lui un puternic miros de bere. Isobel trase cearşaful şi mai mult.

Gilbert se trînti pe pat, făcînd arcurile să geamă, şi se

căzni să-şi scoată cizmele. După multe înjurături, reuşi să le tragă, şi le trînti cu zgomot pe duşumea. Ridicîndu-se, îşi scoase pantalonii şi rămase gol în faţa ei.

Cu ochii mari, cu obrajii în flăcări, Isobel se holbă la chestia dintre picioarele lui.

Gilbert se mîngîie şi chestia aia se făcu uriaşă.

– Îţi place cum arată, nu-i aşa, Isobel? mîrîi el. Ei bine, stai să vezi ce poate să facă.

Fata se cutremură. Mama ei nu pomenise nimic de aşa ceva şi se întrebă dacă Gilbert era normal.

El dădu la o parte cearşaful, smulgîndu-i-l din strînsoarea degetelor. Legănîndu-se în lumina tremurătoare a lămpii, îşi plimbă privirea pe corpul ei îmbrăcat în cămaşa diafană de noapte.

– Pentru început, să scăpăm de asta, bombăni el.

Ţesătura delicată se sfîşie în mîinile lui şi Isobel se feri de el, acoperindu-şi goliciunea cu mîinile. Acesta nu era Gilbert, curtezanul blînd şi atent. Nu era bărbatul cu care crezuse că s-a măritat. Pentru prima dată în viaţa ei, i se făcu frică. El era înnebunit, îşi pierduse controlul.

Gilbert se căţără pe pat, dominînd-o ameninţător cu goliciunea lui păroasă, şi o încălecă.

– Lasă-mă să-ţi arăt cum se face, pe urmă poate să fie rîndul tău. O să-ţi placă, îţi promit. Pînă acum n-am avut plîngeri.

Greutatea lui o apăsa, îi simţea pe faţă răsuflarea urît mirositoare, iar genunchii lui îi desfăceau brutal picioarele. Ea începu să se zbată.

– Stai cuminte, femeie, se răsti el, smulgîndu-i ultimele zdrenţe ale cămăşii, frămîntîndu-i sînii, atingîndu-i locurile intime. Pentru Dumnezeu, relaxează-te! N-am să te omor.

Durerea fu sfîşietoare şi, dacă n-ar fi fost atît de conştientă de barul întesat de sub ea şi de oamenii din camera de alături, Isobel ar fi ţipat. Îşi înăbuşi ţipetele cu mîinile, în timp ce patul scîrţîia şi stîlpii lui se izbeau de perete.

Faţa lui Gilbert era schimonosită, respiraţia sacadată şi îi strîngea nemilos genunchii, lipindu-i-i de piept, în acelaşi timp plonjînd mai adînc.

Isobel se gîndi că va muri. Greutatea lui îi tăia respiraţia. Lacrimile o orbeau. Sîngele îi bubuia în urechi, asurzind-o.

Cînd totul se sfîrşi în cele din urmă, spre cumplita ei umilire, din barul de dedesubt izbucniră strigăte şi fluierături, însoţite de o bătaie în peretele camerei de alături. Auziseră totul. Ştiau ce făcuseră. Cum va putea să mai dea ochii cu ei dimineaţa?

Cînd cerul se lumină, Isobel căzu într-un somn agitat, dar o trezi mîngîierile lui Gilbert.

– Ce faci? întrebă ea răstit, încordîndu-se brusc. Doar nu voia să repete ce făcuse noaptea trecută?

– Mă folosesc de drepturile mele conjugale, murmură el leneş, în timp ce degetele lui o explorau. Nimic nu face ca o tăvăleală dimineaţa.

– Dar am făcut-o azi-noapte, se bîlbîi ea. Doar nu vrei din nou?

El căzu la loc pe perne, hohotul lui de rîs înălţîndu-se pînă în tavanul cu grinzi.

Isobel profită de ocazie pentru a se acoperi cu cearşaful şi se ridică în şezut, derutată şi foarte conştientă de zgomotele pe care le făceau ceilalţi clienţi din han.

– Taci, Gilbert, şopti ea furioasă. O să te audă toată lumea.

El se opri brusc din rîs şi, rezemîndu-se într-un cot, îşi plimbă privirea peste ea.

– Şi ce dacă? Sîntem soţ şi soţie, şi dacă vreau să te am, am s-o fac. Se rostogoli peste ea şi îi ţintui braţele pe pernă.

Isobel se încordă, aşteptînd durerea. Aşteptînd momentul îngrozitor cînd totul va reîncepe. Iar atunci cînd începu, îşi dădu seama că soţul ei nu o iubea nicidecum, ceea ce îi frînse inima.

*

Furtuna începuse să slăbească, fulgerele erau mai palide şi mai rare, tunetele mai îndepărtate. Sophie privea lung în întuneric.

– Biata Isobel! Ce nemernic!

– Aşa-i, bombăni Wal. Dar era legată de el. Nu ca în ziua de azi, cînd orice femeie întreagă la minte şi-ar fi strîns lucrurile şi ar fi plecat. Ruşinea unei căsnicii eşuate sau a unui divorţ ar fi distrus şansa surorii ei de a se mărita cu Sir James şi-ar fi dezonorat familia. Trase din pipă. Onoarea era lucru mare pe vremea aia. Chiar şi cînd eram eu flăcău.

– Viaţa trebuie să fi fost un iad pentru ea, alături de un asemenea bărbat.

Jay dădu din cap.

– Dacă e să te iei după scrisorile ei, i-a fost foarte greu. Scria regulat familiei sale şi, pe măsură ce anii treceau, ăsta părea să fie singurul lucru care îi mai uşura izolarea şi nefericirea.

– Scrisori? N-am văzut nici o scrisoare în cutia pe care mi-a dat-o Wal.

– Le ţine Beatty la ea în cameră. Am să-i spun să ţi le dea şi pe urmă poţi să termini singură povestea, bombăni Wal.

Se chinui să se ridice din scaun şi, cu o înjurătură înăbuşită, reuşi în cele din urmă să stea în picioare.

– Mă arde rana din război, bombăni el. Uneori doare rău.

Se întoarseră toţi, auzind zgomotul îndepărtat al unui avion uşor.

– Vine doctorul. Mă duc s-o avertizez pe Cordy şi să încasez ploaia de gloanţe, iar voi duceţi-vă şi aduce-ţi-l înăuntru. Wal dădu de perete uşa de plasă şi intră şchiopătînd în casă.

Jay şi Sophie coborîră treptele şi urcară în jeep.

– Bunica o să se înfurie. Mi-e milă de Wal! strigă Sophie peste zgomotul motorului.

– N-o să pățească nimic. S-a descurcat el cu treburi mult mai periculoase decît o bătrînă de nouăzeci de ani în toane proaste.

– Eu n-aș paria pe asta, replică ea. Nu știi cum e bunica atunci cînd e nervoasă.

Cordelia moțăia cînd își dădu seama că se afla cineva în cameră. Deschizînd ochii, îl văzu pe Wal stînd în picioare lîngă patul ei, în mînă cu pipa dezgustătoare ce fumega.

– A venit doctorul, Cordy. Trebuie să intre pe ușă din clipă în clipă.

Ea clătină din cap.

– N-am nimic, Wal, spuse ea cu un oftat. Lăsați-mă în pace.

El se apropie și îi luă mîna, aplecîndu-se asupra ei.

– Încetează să fii mereu afurisit de încăpățînată, Cordy. De ce nu vrei să te vadă doctorul?

Ea îl fulgeră cu privirea dar nu își retrase mîna.

– Bătrîn și prost, bombăni ea. N-a ascultat niciodată de un sfat bun. Închise ochii, dorindu-și ca durerea din jurul inimii să slăbească și corpul ei să-și recapete puterea. Bănuiesc că dacă a venit tocmai pînă aici, ar trebui să stau de vorbă cu el, adăugă ea cu ciudă.

– Așa te vreau, zise el răgușit, bătînd-o pe mînă. Asta e fata mea.

Ea deschise ochii și îi zîmbi.

– Da. Am fost mereu, nu-i așa? șopti ea. Cu toate că lucrurile au ieșit cum au ieșit.

– Așa cred, confirmă el morocănos înainte de a o săruta pe obraz. Acum odihnește-te. Doctorul o să fie aici într-un minut.

– N-am timp de odihnă, Wal, spuse ea cu o energie momentan recăpătată. Sophie trebuie să știe toată povestea

şi nu-mi pot permite să mor pînă nu lămuresc încurcătura pe care Jock şi cu mine am lăsat-o în urmă.

– John Jay şi băiatul au făcut tot ce s-a putut în direcţia asta, Cordy. Fii liniştită. Acum e la latitudinea lor. Se apleacă şi mai mult. Apropo, se pare că fata ta şi Jay încep să lămurească lucrurile între ei, deşi sînt departe de a o şti. Dar să le dăm timp.

Obrajii ei palizi îşi recăpătară culoarea şi ochii îi licăriră.

– În sfîrşit! oftă ea.

Aşteptau toţi pe verandă.

– Cum se simte? întrebă Sophie.

– Foarte bine pentru o femeie de vîrsta ei, răspunse doctorul, cu ochii încercănaţi după o noapte de nesomn.

Rondul lui cuprindea sute de mile şi, în noaptea asta era la datorie, şi în mişcare încă, de cînd se prezentase la bază în după-amiaza precedentă, la ora trei. Serviciul de zbor al doctorului era asigurat douăzeci şi patru de ore pe zi şi pînă de curînd fusese întreţinut din donaţii publice. Acum, guvernul intervenise şi erau mai mulţi bani, dar asta nu-i uşura munca pe care trebuia să o facă pe un domeniu atît de întins. Femeile încă mai năşteau în tufăriş, bărbaţii încă mai erau loviţi de cai cu copitele sau călcaţi de vite în picioare. Mai erau încă incendii şi rîuri care-şi ieşeau din matcă, şi oameni care trăiau în marea sălbăticie încît se îmbolnăveau.

Lăsă jos trusa medicală şi acceptă o ceaşcă de ceai de la Beatty. Probabil că drumul lung pe care l-a făcut pînă aici a epuizat-o. Inima se cam zbate. I-am dat ceva s-o ajute să doarmă şi ai aici nişte pilule în caz că durerea de angină devine prea puternică.

– N-o să le ia, spuse Sophie. Detesta pilulele.

Cu toată oboseala, medicul rînji.

– M-am prins de asta. I-am făcut o injecţie pentru orice eventualitate. Trebuie observată în următoarele douăzeci şi

patru de ore. Pilulele sînt treaba dumitale. Zdrobeşte-le şi pune-i-le în mîncare dacă e nevoie, şi stai cu ochii pe ea.

– Asta-i tot?

El dădu din cap şi îşi luă trusa medicală. Infirmiera se uita deja la ceas. Mai aveau de făcut şi alte vizite în noaptea asta.

– Are un murmur la inimă, dar nu e prea grav atît timp cît nu face nimic stresant, cum ar fi o altă călătorie lungă.

– Dar trebuie să ne întoarcem la Melbourne, spuse Sophie.

– Nu dacă vrei să rămînă în viaţă, spuse doctorul ferm. Îţi propun să rămîi aici şi s-o faci să se simtă cît mai bine.

Sophie începu să tremure.

– Ce vrei să spui, mai exact, doctore?

– Doamna Witney este foarte fragilă. Ar trebui să vă pregătiţi pentru ce e mai rău. Oftă. Îmi pare rău, dar a trăit o viaţă lungă şi plină. Cu toate că nici unul dintre noi nu vrea să-i vadă plecaţi pe cei iubiţi, vine o vreme cînd nu mai putem nesocoti inevitabilul. Dădu mîna cu toţi şi, împreună cu infirmiera, se îndreptă spre jeepul în care aştepta Jay.

Sophie se uită la luminile ce dispăreau pe drum şi la norul de praf stîrnit de roţi. Nu-şi imagina viaţa fără bunica ei. Nu putea să se gîndească la un viitor fără bunătatea ei iubitoare.

Beatty o luă cu braţul pe după umeri.

– Poftim, Sophie. Ia-le şi citeşte-le. Nu prea cred că vreunul dintre noi o să doarmă în noaptea asta, şi cîteodată constat că problemele noastre ni se par mai uşoare cînd aflăm că alţii au avut probleme mult mai grave.

Micul avion decola deja. Făcu un cerc deasupra lor înainte de a dispărea în noapte. După ce zumzetul motorului se stinse, Sophie se uită la teancul de scrisori legate cu o panglică.

– Mă îndoiesc că am să fiu în stare să mă concentrez,

dar mulţumesc, îngînă ea. Întorcîndu-se, intră în casă şi băgă încet capul pe uşa camerei bunicii.

Bătrîna dormea, cu părul alb şi des împrăştiat pe pernă, cu mîinile noduroase odihnind uşor pe plapumă. Wal stătea lîngă ea, mîngîindu-i degetele şi murmurînd uşor ceva de nedesluşit.

Sophie închise uşurel uşa şi se duse în camera ei.

După furtună, în casă domnea o linişte adîncă, un fel de atenţie încordată care îi dădea un aer încremenit. Umiditatea atîrna greu, făcînd ţinutul să tînjească după apă, după preţioasa ploaie dătătoare de viaţă – şi, totuşi, dacă ploaia venea, recolta avea să fie distrusă.

Trăiau pe muchie de cuţit, îşi dădu ea seama. Viaţa şi moartea era cu ei toţi. În elementele naturii, în însuşi pămîntul în care îşi cultivau strugurii, chiar şi în tufărişul şi păşunile bogate din jur. Erau captivi în cercul vieţii ce se rotea fără încetare. Poate că, în sfîrşit, Cordelia era pregătită să iasă din cerc şi să fie liberă, poate că trebuia s-o lase să plece, indiferent de golul pe care avea să-l lase în urma ei.

În depărtare se auzi ţipătul înfundat al unui kookaburra şi Sophie zîmbi. Cît de tare îi plăceau sunetele şi oftaturile, şi mirosurile acestei ţări întinse a ei! Ce înţeleaptă era Cordelia că îşi dăduse seama că ea avea nevoie să facă din nou cunoştinţă cu acest pămînt şi să înveţe să privească în ea însăşi. Fiindcă asta îi dăduse puterea să accepte şocul dezvăluirilor Cordeliei, o pregătise pentru lucrurile care cu siguranţă aveau să vină.

Se rezemă de pervazul ferestrei şi se uită afară la cenuşiul catifelat al zorilor unei alte zi. Crestele dealurilor îndepărtate erau învăluite în ceaţă, iar în umbrele dese, pinii lor întunecaţi păreau albaştri. Miile de acri de terase se dezvăluiau treptat în linia subţire de lumină ce apărea la orizont şi, în vreme ce soarele atingea vrejurile viţei-de-vie, acestea păreau să se întindă ca să-l îmbrăţişeze. Parfumul

strugurilor copţi se înălţa o dată cu soarele, amestecîndu-se cu aroma pămîntului roşu ce se încălzea şi ciripitul melodios al coţofenelor care se trezeau. Uitîndu-se la acest ţinut minunat simţi în ea o senzaţie de pace adîncă. Într-adevăr, venise acasă.

În cele din urmă, plecă de la fereastră, se dezbrăcă şi intră sub duş, lăsînd jetul fierbinte de apă să îndepărteze praful şi transpiraţia de peste zi. Era istovită şi totuşi mintea ei vuia de tot ce aflase şi trăise în ultimele cîteva ore, iar simţurile ei erau aţîţate de revelaţia faptului că viaţa era veşnic surprinzătoare.

Ştia că nu va putea să doarmă, însă tot mai ezita să citească paginile acoperite cu un scris delicat, cu înfloriturí, în rînduri dese. Degetele ei traseră de capetele panglicii şi, înainte să-şi dea seama ce fac, pusese scrisorile în ordine cronologică.

Întinse mîna după prima. Hîrtia era groasă şi îngălbenită, îndoiturile roase. Charlotte citise de multe ori scrisorile surorii sale. Pe cînd ceasul de pe noptieră număra minutele, soarele năvăli peste dealuri şi Sophie se pierdu într-o altă lume.

Viaţa la Londra era o dezamăgire amară pentru Isobel. Femeile bîrfeau şi răspîndeau zvonuri, le făceau necazuri duşmanilor lor şi îşi foloseau influenţa pentru a-şi promova prietenii – dar numai dacă asta ducea la o poziţie mai înaltă pentru ele. Se vorbea despre modă, despre Curte şi noua şi tînăra regină, cu multe speculaţii privitoare la mariajul ei şi posibilii amanţi. Puţine erau cele care doreau să discute despre literatură sau politică, şi foarte puţine acelea care citeau cît de cît, aşa că Isobel se pomeni o dată în plus dată la o parte.

Gilbert devenise distant, izbucnirile lui nervoase ducînd deseori la pumni grei şi palme date cu sete. Pe fata odinioară

hotărîtă şi independentă o îngrozeau crizele lui de furie, dar învăţă repede că nimic nu le domolea şi un lucru cît de mic putea să-l scoată din fire. Ştia că bea mult şi că îi toca zestrea la jocuri de noroc, dar spre cine să se întoarcă? Cui putea să-i spună? Şi chiar să fi fost cineva, tot nu exista nici o soluţie. Gilbert era soţul ei. Erau legaţi pînă la moarte.

La trei luni de la sosirea lor la Londra, el se mutase în camera lui ca să nu o deranjeze cînd venea tîrziu acasă şi, cu toate că ea îşi dădea seama că asta îi dădea lui libertatea să vină şi să plece la orice oră, aranjamentul îi convenea.

Pe măsură ce anii treceau, vizitele lui se răriseră, mai ales cînd ea aştepta primul copil. Gilbert părea să o găsească respingătoare cînd corpul ei se umflă şi ea mergea prin casă legănîndu-se ca o raţă, însă pe Isobel nu o deranja. Copilul care creştea în pîntecul ei era preţios şi nu dorea să-l aibă în preajmă pe Gilbert. Dar era sătulă de Londra, sătulă să stea toată ziua în casă şi abia aştepta să-şi ţină în braţe primul copil şi să-i ofere toată dragostea pe care i-ar fi oferit-o soţului ei dacă ar fi fost bun şi credincios.

Henry se născu în iarna anului 1840. Naşterea fu mult mai uşoară decît se aşteptase şi, anul următor, cînd descoperi că era iar însărcinată, aşteptă cu nerăbdare încă un copil pe care să-l iubească.

Al doilea ei fiu, Clive, se născu în miezul verii. Părul lui blond şi ochii albaştri îi aminteau de lanurile de grîu şi albăstrelele de acasă, şi îl iubea cu pasiune. Gilbert deveni şi mai distant, iar vizitele lui în camera lui Isobel încetară. Avea fiii pe care îi voia.

Cei doi băieţei se băteau întruna. Henry era solid şi lat în umeri şi ochii lui cenuşii deveneau fioroşi cînd îl teroriza pe mai micul şi mai maleabilul Clive, căruia nimic nu-i plăcea mai mult decît să stea cu mama lui. Gilbert îndrăgi băieţii cînd începură să meargă şi să vorbească, şi îi lua cu trăsura să-i arate prietenilor săi. Isobel nu era niciodată invitată, aşa

că stătea amărîtă la fereastră, aşteptîndu-i să se întoarcă.

Patru ani mai tîrziu, într-o seară, lumea ei se prăbuşi. O ajutase pe dădacă să culce băieţii, îi sărutase pe obraji şi le citise o poveste înainte să stingă lumînările. Acum şedea în salon, în faţă cu o tapiserie întinsă pe ramă. Lumina focului dădea o strălucire caldă camerei reci, cu faţa spre nord.

Uşa din faţă se trînti şi zgomotul înăbuşit şi rapid de tocuri de cizme pe podeaua de marmură o făcu să-şi pună repede deoparte tapiseria. Gilbert era în toane rele. Ştia întotdeauna după cum călca.

Rămase acolo, cu mîinile adunate cuminte în poală, fără să-şi ia o clipă privirea de la uşa salonului. Inima îi bătea repede, dar înălţă capul şi încercă să se liniştească. Cel puţin, băieţii adormiseră deja, gîndi ea. Nu vor auzi dacă el va deveni violent. Începu să tremure, cu ochii holbaţi de frică.

Uşa se deschise brutal şi silueta lui se profilă pe fundalul luminii din hol. Scena îi amintea prea puternic de noaptea nunţii şi Isobel se înfioră.

– Trebuie să plecăm! urlă el. Am terminat cu Londra.

– Să plecăm? şopti ea uluită. Asta e casa noastră. Ai ales-o tocmai pentru că este aproape de clubul ofiţerilor. Îşi muşcă buza. Lui Gilbert nu-i plăcea să fie luat la întrebări.

El intră în cameră şi se opri în faţa ei.

– Nu observi nimic neobişnuit la soţul tău, femeie? Era aprins la faţă şi ochii îi străluceau de furie.

Ea îl examină repede.

– Tunica ta..., începu ea ezitînd.

– Aşa e. Mi-au smuls epoleţii şi mi-au frînt sabia pe genunchi. Îşi scoase tunica şi aruncă teaca goală pe fotoliu. Am fost dat afară! urlă el. Şi totul numai din cauză că tata refuză să-mi fie alături.

Isobel şedea încremenită în scaun, neştiind ce să spună, neştiind ce voia el să audă. Aşa că nu spuse nimic.

Gilbert se aplecă ameninţător asupra ei.

– N-ai auzit ce am spus, femeie? tună el. Armata m-a concediat în mod ruşinos. Sînt terminat. Terminat!

Ea tresări cînd scuipatul lui îi împroşcă obrajii.

– Dar nu pot face asta, şopti ea. Eşti ofiţer şi gentleman.

El pufni dispreţuitor, apoi se întoarse pe călcîie şi, ducîndu-se la dulăpiorul cu băuturi, îşi turnă din carafa de cristal o porţie mare de coniac.

– Am fost, mîrîi el, înainte de a goli paharul şi a-l umple din nou. Un aşa-zis camarad ofiţer i-a spus comandantului că n-am recunoscut o datorie la jocul de cărţi şi am încercat să-mi recuperez pierderea trişînd. Am fost judecat de ceea ce se cheamă în batjocură curtea marţială.

Isobel îl urmări dînd pe gît al doilea pahar de coniac. Nu o mira să audă că trişa sau că nu îşi onora datoriile. O mira însă că tatăl lui nu muşamalizase lucrurile ca de obicei. Se uită la el printre gene.

– Poate că tatăl tău te va ajuta cînd va avea timp să aprecieze consecinţele, murmură ea.

Gilbert trînti pe podea paharul de cristal, făcînd-o pe Isobel să tresară cînd cioburile zburară în toate părţile.

– O să mă ajute pe dracu'! urlă el. Tata s-a spălat pe mîini de mine după cum a spus-o azi după-amiază. Iar alternativa pe care a propus-o este atît de îngrozitoare încît nici nu vreau să mă gîndesc la ea.

Isobel se făcu mică între braţele scaunului. Gilbert era acum foarte beat, se legăna pe picioare, cu pumnii strînşi.

– Alternativă? şopti ea.

Bărbatul se uită fioros la ea cu ochii lui albaştri aproape decoloraţi.

– Fir-ar a dracului de treabă! înjură el. M-am însurat cu un şoarece! Un şoricel cafeniu fără pic de minte, spuse el cu dispreţ. Ridică-te, femeie! Vorbeşte astfel încît să te aud. M-am săturat de scîncetele şi de laşitatea ta.

Isobel se ridică. Era mai sigur să stea în picioare dacă

el se dezlănțuia – în scaun ar fi fost prizonieră și nu ar fi avut unde să fugă.

– Care e alternativa, așadar? repetă ea cît putu de ferm. De ce e atît de îngrozitoare?

– Tata s-a oferit să ne plătească drumul pînă în Australia, spuse el cu dispreț. Voi fi un emigrant întreținut din țara mea de baștină – nedorita oaie neagră care a fost trimisă în celălalt capăt al lumii fiindcă era prea jenantă pentru a fi ținută acasă. Se legănă pe călcîie. Ce zici de asta?

Cuvintele se prelinseră precum gheața în înțelegerea ei. Australia era o țară sălbatică, neîmblînzită, în care deținuții purtau lanțuri, iar băștinașii aveau săgeți și se mîncau unul pe altul. Tatăl lui Gilbert glumea, desigur. Doar nu voia ca nepoții lui să crească într-un loc atît de pustiu? Cît despre tatăl ei, știa că nu avea venitul necesar să-i poată ajuta – nu acum cînd se mutase cu bucătăreasa, iar mama ei se răzbuna făcînd cumpărături.

– Cum rămîne cu copiii? se bîlbîi ea. Cum rămîne cu educația lor?

– La dracu' cu copiii! urlă el. Cum rămîne cu mine? Pînă dimineață voi fi subiectul de batjocură al Londrei. Trebuie să plecăm în noaptea asta.

Pe Isobel o cuprinse o disperare copleșitoare și asta îi dădu curaj.

– Tu poți să pleci, dar eu rămîn aici cu copiii, spuse ea ferm. O să venim și noi după tine cînd lucrurile se vor aranja.

– N-avem bani, trebuie să plecăm toți, replică el aspru. Ipoteca pe casă e aproape terminată și, în afară de bijuteriile tale, nu avem nimic de valoare aici.

Isobel se încruntă.

– Nu mai sînt bani? Dar zestrea mea și venitul tău de la armată? Sau inelul meu de logodnă? Am putea să-l vindem.

El își trecu mîna prin păr.

– S-au dus, spuse el gîfîind. Iar inelul ți l-am vîndut de

mult – ăsta nu-i decît sticlă. Nu avem nimic în afară de mila tatei. Aşa că vezi şi tu că, de fapt, nu există alternativă. Trebuie să părăsim Anglia şi să plecăm în New South Wales sau să sfîrşim în închisoarea datornicilor.

Ea îşi acoperi gura cu mîinile, gîndindu-se la locul acela îngrozitor în care femeile şi copiii se vindeau pe o coajă de pîine, iar bărbaţii zăceau în propria lor mizerie, învinşi de viaţă, de neputinţa de a scăpa de datorii.

– Atunci, trebuie să plecăm, şi încă repede, şopti ea. Am să-i trezesc pe servitori.

Isobel trînti uşa după ea. Cu lacrimile şiroaie, urcă scara spre camera copiilor. Gilbert merita din plin tot ce păţise, dar de ce trebuiau pedepsiţi ea şi copiii? Viaţa era crudă şi nedreaptă. Şi, cu toate că nu avea nici o idee cum ar putea face, îşi jură în gînd să se împace cu situaţia şi să aibă grijă ca fiii ei să nu calce pe urmele tatălui lor. Australia va fi un nou început, departe de tot ce cunoştea şi înţelegea, dar poate că era o şansă de a schimba lucrurile. O şansă de a-şi regăsi independenţa şi tăria pe care le avusese cîndva, pentru a-şi face o viaţă nouă.

HMS Swift sosi în Port Adelaide pe 1 iulie 1845. Isobel stătea pe punte cu copiii şi se uita la coasta care se apropia. Oceanul era foarte albastru, scînteind ca safirele pe care obişnuia să le poarte la gît mama ei. Dealurile înconjurătoare cădeau într-o învălmăşeală de verde închis pe nisipul de un galben pal al plajelor, iar îngrămădeala de clădiri joase din jurul docului era mascată de catargele înalte ale corăbiilor cu pînze şi de copaci cu aspect ciudat.

Glasul lui Gilbert o făcu să tresară – nu-l auzise venind pe punte.

– Trebuie să ne aştepte un om cu provizii, spuse el afectat. Coloniştii ăştia par să aibă măsura lucrurilor, iar Lady

Fitzallan a aranjat să vină un om cu cîțiva boi ca să ne ducă în nord.

Isobel se uită la el.

– Lady Fitzallan? Numele îmi pare cunoscut, dar nu știu de unde să-l iau.

– O prietenă a mamei, spuse el lărgindu-și gulerul strîns. A venit aici acum cîțiva ani. Închiriem o parcelă din pămîntul ei pînă găsim ceva mai bun. Barossa Valley este o zonă viticolă, evident. Mama spune că vinul lor este aspru, dar începe să-și facă reputație. Nu mi-aș fi imaginat că am să fiu viticultor, dar va fi o schimbare față de militărie.

Isobel își mușcă buza. Gilbert nu se pricepea la vin altfel decît să-l bea și se îndreptau spre eșec înainte chiar să fi început.

– Pămîntul ăsta are și o casă? întrebă ea cu speranță.

El ridică din umeri.

– Nu contează dacă nu are, replică el nepăsător. Mîna de lucru a deținuților este ieftină. Ne putem construi repede una.

Ea se uită dincolo de apă. Culorile erau foarte vii. Uimitoarea lumină a emisferei sudice părea să sporească frumusețea acestei lumi noi. Totuși, nu era entuziasmată, neavînd cum să știe ce le putea rezerva viitorul.

19

Cordelia gîfîia încă după criza de angină, dar insistă să se dea jos din pat și acum ședea într-un scaun confortabil pe veranda din spate, urmărind activitatea de la grajduri. În timpul nopții, se trezise de mai multe ori și îl găsise pe Wal lîngă ea, cu mîna prinsă slab în a ei, apoi adormise din nou, simțindu-se în siguranță, știind că găsise în sfîrșit pacea pe care o căutase toată viața.

Aerul era greu de umiditate şi, cu toate că furtuna ameninţase cu ploaia, norii erau uşori şi pufoşi pe albastrul nemărginit al cerului, fără nici o promisiune de ploaie torenţială. Se uită spre terasele unde John Jay şi fiii lui mergeau printre şirurile de viţă-de-vie, gustînd strugurii înainte de recoltare. Era o scenă care o însoţise toată viaţa şi pe care ar fi luat-o bucuroasă în cea următoare.

Rezemată de perne, închise ochii şi se gîndi la familia ei dezbinată şi la speranţele de viitor. Wal îi spusese că Sophie primise scrisorile, aşa că poate va înţelege ruptura... şi, totuşi, era pe cale o altă ruptură – presimţea asta, şi nu putea face nimic. Dacă planurile ei de a reuni familia şi a-i reda puterea eşuau, făcuse degeaba această călătorie, şi toate călătoriile generaţiilor precedente vor fi irosite. Căci acei primi colonişti veniţi din medii diferite făcuseră din Jacaranda Vines ceea ce era astăzi – şi dacă se scufunda, ea, una, avea să considere acest lucru trădarea supremă.

Se gîndi la Rose şi la John, şi la Isobel, şi la Gilbert. Sărmana Isobel, un sufleţel atît de delicat, atît de singur şi rătăcit în această ţară vastă, şi totuşi găsise forţa lăuntrică de a reuşi acolo unde Gilbert dăduse greş şi făurise o viaţă pentru ea şi copiii ei.

Se întoarse cu gîndul la zilele în care străbunica ei era pe moarte şi simţea nevoia de a dezvălui ultimele episoade ale poveştii familiei ei divizate.

Invocă imaginile acelor zile de demult – atelajul de boi cu coarnele înfăşurate în pînză de sac, legănîndu-şi spinările late în timp ce trăgeau după ei căruţele încărcate, pe drumurile pline de praf care duceau spre nord, în sălbăticie. Îl vedea pe bărbatul care îi mîna, cu biciul lui înspăimîntător, cu silueta lui suplă şi agilă, arsă de soare şi vînt, îndemnîndu-i să treacă prin rîuri adînci şi brusă necălcată de om.

Erau scene pierdute pentru totdeauna, în goana după modernizare. Şi, totuşi, şezînd acolo în umbra răcoroasă a

verandei, i se păru că aude încă stafiile oamenilor care urmaseră acele drumuri lungi şi singuratice, şi mersul greoi şi constant al boilor. I se păru că mai desluşeşte încă uruitul roţilor de căruţe în praful stîrnit de boi şi că simte izolarea pe care trebuie să o fi trăit strămoşii ei – doar esenţa Australiei nu se schimbase – sau spiritul bărbaţilor şi al femeilor care trăiau în ţara de legendă.

Isobel şi Gilbert călătoriră multe zile în urma căruţelor trase de boi. Praful stîrnit de copitele animalelor le acoperea părul şi hainele cu un strat fin, gălbui, înecîndu-i şi făcîndu-i să-i usture ochii. Transpiraţia le lipise de spate îmbrăcămintea grea, englezească, muştele roiau, iar ţînţarii îi pişcau în vreme ce înaintau zgîlţîiţi.

Omul care mîna boii era taciturn, zîmbea rareori şi avea nişte mîini care puteau cuprinde uşor un cufăr sau un butoi. Totuşi, lui Isobel nu i se părea că era un om ţîfnos, căci glasul lui liniştit ţinea animalele sub control, iar mîinile sale bătătorite ţineau uşor hăţurile. Mesteca tutun şi scuipa cocoloaşe mari în tufişurile din jur, însă noaptea putea fi convins să-şi înfrîngă timiditatea şi să-i desfete cu poveşti ale aventurilor lui în regiunile periferice. Poveştile îi încîntau pe cei doi băieţi care erau în pericol de a se sălbătici înainte de a ajunge la fermă.

Isobel tăcu pe mai tot drumul, ştiind că se îndepărtau tot mai mult de civilizaţie spre o viaţă pe care nu putea să şi-o imagineze. Gilbert era tot plin de ură, şi teama de a rămîne izolată cu el în mijlocul pustietăţii era ceva la care nu-şi permitea să se gîndească. Căci dacă la Londra fusese violent cu ea, îi era groază să se gîndească la ce ar putea face în acest loc întins şi pustiu, fără legi.

Totuşi, pe măsură ce înaintau, simţea crescînd în ea setea de a şti cîte ceva despre păsările uimitoare, despre copacii

ciudaţi şi ursuleţii nostimi care stăteau în acei copaci şi moţăiau cu puii în spate. Animalele roşii şi uriaşe care ţopăiau o făceau să zîmbească, iar mersul legănat şi greoi, ca şi tumbele ursului marsupial îi amintea de bursucii de acasă, din Wilmington.

În cele din urmă, călătoria ajunse la capăt şi, şocaţi şi tăcuţi, se uitară la noul lor cămin. Isobel văzu marea întindere de pămînt ce se întindea pînă la orizont. Simţi în tălpile pantofilor subţiri dogoarea de cuptor care răbufnea din solul negru. Auzi numai croncănitul jalnic al uriaşelor ciori de cîmp ce pluteau deasupra ei şi stridenţa papagalilor verzi şi roşii care roiau în nori mari deasupra ţinutului pustiu. În cele din urmă, se întoarse spre baraca dărăpănată din tablă, care se rezema într-o rînă de cel mai mic deal.

– Spune-mi că nu asta-i casa, zise ea în surdină uitîndu-se la tabla ondulată ruginită, la stîlpii roşi de termite ce susţineau veranda în curs de putrezire şi la obloanele rupte care atîrnau la singura fereastră. Uşa din faţă nu exista, fereastra nu avea geam, iar hornul era un burlan de metal care se înălţa spre cer din peretele de tablă.

Gilbert spumega. Pe fruntea arsă de soare îi apăruse o cută, iar părul i se decolorase aproape pînă la alb după zilele petrecute în căruţă.

– Gata cu favorurile, bombăni el. Mama n-a spus nimic despre traiul într-o cocioabă. Se întoarse cu spatele şi începu să descarce căruţa de parcă, neuitîndu-se la baracă, lucrurile s-ar fi putut schimba în bine.

Isobel îşi înăbuşi o replică amară. Nu avea rost să-i spună că şi-o făcuse cu mîna lui. Dar lacrimile ameninţau şi neajutorarea o apăsa greu. Se uită la băieţii ei. Aveau feţişoarele murdare şi ochii plini de uimire, aşteptînd ca ea să-i liniştească. Ştergîndu-şi lacrimile, trase adînc aer în piept, îşi adună fustele şi porni spre verandă printre dărîmăturile şi gunoaiele lăsate în urmă de foştii stăpîni. Atentă la scîndurile

putrede şi la înclinarea periculoasă a întregii construcţii, se uită în baraca de fier.

Era mai rău decît crezuse şi moralul ei, deja scăzut, se prăbuşi de-a binelea. Baraca avea două încăperi. Una „dormitor", alta „bucătărie". O masă ruptă şi o monstruoasă plită neagră într-un colţ erau singurele articole de mobilier. Totul era învăluit în pînze dese de păianjen. Mirosul dulce de putregai se împletea cu o căldură sufocantă ce pătrundea între acoperişul de tablă şi podeaua de pămînt.

Lacrimile o podidiră din nou şi şi le şterse furioasă. Nu putea să-şi lase băieţii să vadă cît de epuizată şi înspăimîntată era. Va transforma acest dezastru într-o aventură şi va face tot ce va putea. Fiindcă nu aveau nici servitori, nici bani, iar Gilbert nu avea să-i fie de nici un folos. Depindea de ea să facă un succes din acest loc.

Rămase la umbra barăcii în ruină şi se uită în jur. În ciuda realităţii cumplite a ceea ce deveniseră, îşi dădu seama că locul avea o frumuseţe brută. O promisiune neîmblînzită a ceva care putea fi minunat dacă Gilbert şi-ar învinge ostilitatea. Şi uitîndu-se la copiii care îl ajutau pe stăpînul boilor, ştiu că acest loc avea să-i ofere mult mai mult decît viaţa pustie din Londra. Nici vorbă de luxul din Anglia, dar aici, în această ţară pustie şi vastă, era liberă să-şi folosească atît mintea, cît şi mîinile, şi energia. Liberă să redescopere simţul aventurii pe care ştiuse întotdeauna că îl are. Liberă de restricţiile impuse de condiţia ei socială.

Îngîndurată, Isobel se îndepărtă încet de baracă şi se adăposti sub copacii de pe latura de nord a aşa-zisei ferme. Florile lor purpurii şi delicate dansau în adierea caldă, parfumul lor era aproape o amintire pînă să ajungă la ea.

– Cum se numesc copacii ăştia? îl întrebă ea pe omul cu boii.

– Jacaranda, coniţă. Frumoşi, nu-i aşa?

– Jacaranda, murmură ea. Da, sînt frumoşi. Zîmbi,

fiindcă ştia că, deşi viaţa avea să fie dură, frumuseţea arborilor de jacaranda îi va hrăni mereu sufletul.

– Cum te simţi, bunico?

Cordelia deschise ochii şi se apără cu mîna de lumina puternică.

– Bine, răspunse ea apăsat.

Sophie se trînti pe bancă lîngă ea. Venise cu restul scrisorilor, sperînd să le termine pînă la culesul de mîine.

– Ne-ai tras o spaimă zdravănă. Doctorul spune că trebuie să stai aici pînă te simţi mai bine. Nu ne sfătuieşte să ne întoarcem la Melbourne.

– Prostii! spuse Cordelia. Tocmai mă gîndeam la apartament cînd ai venit şi m-ai întrerupt. Aş vrea să-l mai văd înainte de a muri.

– Mai vedem, răspunse Sophie, neangajîndu-se la o promisiune pe care ştia că s-ar putea să nu şi-o poată ţine.

– Dar tu? Cum te simţi? Nu a fost corect să-ţi spun astfel de lucruri fără să te avertizez.

Sophie luă mîna fragilă şi zîmbi.

– Am să te iubesc mereu, bunico, murmură ea. Asta nu se va schimba niciodată. Trecu repede la alt subiect. Deşi dezvăluirile fuseseră pentru ea un şoc, nu avea nici un rost să-i provoace bătrînei şi mai multă durere. Citeam scrisorile lui Isobel. Sînt interesante şi conţin atîtea detalii, încît e uşor de imaginat cum a fost viaţa pentru ea. Dar trebuie să fi fost foarte singură şi speriată în pustietatea aia, neavînd pe nimeni drept companie în afară de ticălosul ei soţ.

Cordelia o privi îndelung, apoi dădu din cap.

– A fost, dar a avut şi o grămadă de lucruri de care să se ocupe pe lîngă bătăile lui Gilbert. Cu ajutorul deţinuţilor, au reparat repede baraca. Şi-a plantat o grădină de zarzavaturi, făcea lecţii cu băieţii şi cîştiga bani muncind ziua pe la alţi viticultori, iar noaptea curăţa bucata lor de pămînt. Isobel

avea o minte ca un burete. Absorbea informații de la ceilalți viticultori și, în scurtă vreme, știa mai mult decît Gilbert despre afacerea cu struguri.

– Bravo ei, zise Sophie.

Cordelia zîmbi.

– Da, e bine să vezi pe cineva recăpătîndu-și încrederea și respectul de sine, dar lucrul ăsta a avut consecințe triste. Lui Gilbert nu-i plăcea noua independență a lui Isobel și, curînd, s-a plictisit de viața în brusă, așa că a plecat să caute aur. Credea că putea să facă avere și să se întoarcă în Anglia ca om bogat. Biata Isobel a rămas să se lupte cu podgoria și cu creșterea celor doi copii mici. Banii erau prea puțini ca să-și permită un mic lux, precum o plită decentă sau o fîntînă în apropiere. Însă oamenii care veneau în Barossa la vremea aceea aveau spirit de pionieri. Majoritatea erau nemți fugiți de tirania religioasă de acasă și săreau în ajutor cînd puteau; au ajuns curînd s-o admire pe englezoaica micuță, cu vorbă domoală, care muncea cu atîta hotărîre pentru a reuși în ceea ce era de fapt o lume a bărbaților.

Sophie se uită la scrisorile din poală.

– Cred că Isobel a fost o femeie deșteaptă. Adevărul iese la iveală numai dacă citești printre rînduri.

Cordelia dădu din cap.

– Termină de citit scrisorile, Sophie. Ele îți vor spune povestea mult mai bine.

Rose călătorea de optsprezece luni. Moștenirea ei era răspîndită pe o mare parte din țară și, după ce vizitase podgoriile din Hunter Valley, se dusese în sud-vest la Riverina, după care trecu încet prin Sunraysia, care se întindea la nord de Melbourne, apoi peste Murray River, unde văzu prima dată Barossa Valley.

Viața pe drumuri le întărise pe ea și pe fete. Trăind de azi pe mîine, dormind în colibe ca băștinașii, ajunseseră să

respecte şi să înţeleagă această ţară a lor. Erau puţine schimbări de anotimpuri - doar umed sau secetos, dar uneori bătea vîntul, urlînd ca un cîine dingo şi muşcînd pînă la os. Apoi, pleca la fel de repede precum venea, lăsînd lumea regiunilor îndepărtate aburind în soarele arzător.

Ploaia grea făcea rîurile să-şi iasă din matcă, îndoind copacii şi transformînd pămîntul roşu în noroi cleios.

Trecură pe lângă puţini călători. Doar cîte un ocazional băştinaş sau un drumeţ ţanţoş cu un trecut de irlandez în spate şi pielea încălţărilor tăbăcită de sutele de mile străbătute şi cîţiva ciobani şi văcari plecaţi în căutare de lucru la următoarea stînă de oi sau ocol de vite. Ăsta era un pretext de a coborî din căruţă şi a pune la fiert un ceainic pe un foc domol. De a împărţi pîinea aburindă, fierbinte de la cenuşă şi ceaiul tare şi dulce, pentru a face să alunece pe gît dumicaţii de berbec sărat sau carnea uscată de vită.

Fetiţele se cuibăreau lîngă mama lor, la lumina focului din tufăriş, şi ascultau, cu feţele luminate de uimire, poveştile bărbaţilor care băteau drumurile umblate de canguri. Învăţau să recunoască urma de cîine dingo şi să evite şerpii. Învăţau ce fructe să culeagă din tufe şi care erau otrăvitoare. Învăţau unde să găsească apă în mijlocul sălbăticiei şi care plante vindecau boala şi febra. Dormeau fără frică în bordeiul improvizat din rămurele şi iarbă, cu visele pline de povestea din acea seară.

Rose deveni adepta trasului cu puşca şi a prinderii în capcană a unui posum pentru oală. Avea îndoieli privitoare la majoritatea poveştilor, dar asculta cu atenţie cînd negrul vorbea despre diferiţi şerpi şi păianjeni cu muşcătura mortală şi o învăţa trecutul băştinaşilor, printre care şi furtul de miere dintr-un stup cocoţat în copaci. Tînărul băştinaş negru călătorise cu ele un timp, făcîndu-le cu glasul lui monoton şi basmele la ceas de visare, să le pară rău cînd el pleca în cele din urmă, să-şi facă plimbarea prin ţară şi să-şi cînte patria.

Această călătorie era o lecție nu doar de supraviețuire, ci despre această țară minunată, despre oamenii și locurile care își făceau încet un nume și despre comorile îngropate adînc în pămîntul negru și bogat. Se vorbea despre aur, și în scurtă vreme, mulți bărbați băteau drumurile în căutarea averilor iluzorii din Balcani, Stawell și Bendigo.

Rose își vedea fetițele devenind tot mai rezistente de la o zi la alta. Muriel, cu pistruii ei și părul roșu aprins, avea piele albă și trebuia să fie ferită de soare; oricum, pistruii ei deveneau tot mai vizibili pe măsură ce călătoria progresa. Emily îi amintea lui Rose de ea însăși, brunetă, cu pielea ca ceaiul cu lapte, și ochi care priveau atent totul și depozitau în mintea ei curioasă, cercetătoare. Lecțiile se învățaseră pe drum, Rose făcîndu-le pe fete să recite tabla înmulțirii și alfabetul pînă putură să citească toate cărțile pe care le pusese în cufăr.

Acum, călătoria era aproape de sfîrșit. Coborînd pe cursul rîului Murray și intrînd în Barossa Valley, Rose știu că găsise noul lor cămin. Pămîntul se întindea cît vedeau cu ochii, dispărînd la orizont într-o ceață de arșiță. Terase cu viță-de-vie de un verde închis jalonau valea la umbra delicaților arbori de jacaranda, iar licărul apei șerpuia prin pășunile luxuriante.

Rose pocni hățurile și calul obosit înaintă greoi spre ferma pe care o vedea în depărtare. Buni Mu îi lăsase două parcele alăturate în Barossa. Avea de gînd să-i viziteze pe arendașii primei parcele înainte de a trece la cealaltă și a se stabili pentru cîțiva ani. Foștii arendași renunțaseră și se întorseseră la Adelaide, însă ea aștepta nerăbdătoare provocarea unui nou început. Va fi plăcut să rămînă aici după multele luni de călătorie. Era un prilej de a afla cum era viața în această vale lungă și frumoasă ce îi amintea atît de mult de Hunter.

Fumul se înălța din baraca ruginie și cineva vopsise în

alb stîlpii gardului care împrejmuia o grădină de zarzavaturi în creştere şi încrustase cu fierul roşu cuvîntul „Jacaranda" pe o scîndură deasupra porţii. Rose zîmbi. Numele se potrivea. Noii arendaşi păreau să se fi instalat frumos, însă e drept că se aflau aici de mai mulţi ani, potrivit documentului lăsat de buni Mu la avocatul ei.

Rose fusese descumpănită cînd văzuse pe contract numele Fairbrother, dar hotărîse că nu putea să aibă nici o legătură cu căpitanul. El şi Isobel se instalaseră desigur în înalta societate londoneză şi nu aveau ce căuta aici.

În timp ce înaintau pe drumul care ducea la fermă, uitîndu-se în toate părţile, pămîntul fusese curăţat, iar în ţarc păşteau cîteva vaci şi capre. Baraca era o locuinţă tipică pentru zona de brusă, dar cineva se îngrijise să repare acoperişul şi să vopsească obloanele. Lanurile verzi de tutun unduiau în adierea caldă şi Rose dădu din cap admirativ. Era nevoie de trei pînă la şase ani ca să producă destui struguri de bună calitate pentru a face un vin cu gust plăcut; familia Fairbrother fusese înţeleaptă că semănase şi altceva pentru a putea trăi pînă atunci.

Opri căruţa în faţa treptelor, uitîndu-se cu luare-aminte la brazdele bine aliniate ale grădinii de zarzavaturi şi la puii sănătoşi care ciuguleau în ţărînă în curtea lor cu gard solid din plasă de sîrmă. Cineva plantase trandafiri şi aerul era greu de parfumul lor, iar florile se căţărau pe baraca ruginită într-o abundenţă surprinzătoare.

Rose fu puţin descumpănită că nu venise nimeni s-o întîmpine. Aceste ferme izolate erau de obicei oaze primitoare, fiindcă aveau puţini vizitatori. Coborî din căruţă şi, cu gemenele în vîrstă de cinci ani după ea, urcă treptele care duceau pe verandă.

Cînd era pe cale să strige, zăvorul se ridică şi în uşă apăru o femeie. O femeie al cărei chip l-ar fi recunoscut oriunde. O femeie pe care crezuse că nu o va mai vedea

niciodată şi ai cărei băieţei se ţineau de fustele ei jerpelite.

Rose se uită la rochia de bumbac decolorată şi foarte peticită şi la şorţul alb, la şuviţele de păr scăpate de sub bonetă şi gura obosită, la cearcănele negre care umbreau ochii cenuşii.

– Domnişoara Isobel? şopti ea.

– Rose? Făcu ochii mari. Împinse grăbită părul la loc sub bonetă, apoi îşi scoase şorţul. Ce naiba cauţi aici? Tonul lui Isobel era nepoliticos, în ciuda privirii ei hăituite.

Rose se simţi smulsă din independenţa ei proaspăt dobîndită şi redeveni servitoarea de altădată. Făcu o reverenţă scurtă, conştientă de ochii măriţi a neîncredere ai gemenelor sale.

– Scuzele mele, domnişoară Isobel, spuse ea în grabă. Lady Fitzallan mi-a spus că locul ăsta a fost arendat şi am văzut numele în acte cînd mi-a lăsat moştenirea. Dar nu m-am gîndit o clipă... Rose lipi buzele. Se lăsase în voia gurii şi trăncănea fără rost, şocată să o vadă pe Isobel Ade în împrejurări atît de cumplite.

Isobel deschise larg uşa, băieţii cu picioruşele goale împungîndu-se cu coatele pentru a le vedea mai bine pe musafire.

– S-ar părea că avem multe să ne spunem una alteia, zise încet Isobel. Intraţi şi am să fac o ceaşcă de ceai.

Rose o urmă în baraca mică şi sărăcăcioasă. Încă nu-i venea să creadă că femeia asta năpădită de griji, arsă de soare, era aceeaşi tînără delicată, de condiţie bună, pe care o ajuta să se îmbrace cu ani în urmă în Wilmington. Încă nu se putea acomoda cu vederea mobilei sărăcăcioase care înconjura o femeie ce trăise cîndva în lux.

Şi, totuşi, Isobel avea ceva mai puternic, o anumită încredere în sine care, pe vremuri, nu ieşise la iveală şi, în timp ce şedeau faţă în faţă la masa grosolană şi Isobel îşi relata avatarurile, Rose îşi dădu seama că deşi soarta fiecăreia

se schimbase, între ele nu mai existau bariere de clasă. Erau doar două femei care împărtăşeau aceeaşi hotărîre de a împlini ceea ce le impunea această nouă viaţă.

Era începutul unei prietenii de o viaţă, o prietenie care avea să le susţină în vremuri de secetă şi inundaţii, de recolte bune şi de necazuri personale. Cele două femei erau unite prin voinţa lor de a reuşi şi găseau una în cealaltă un sprijin şi o prietenie care în Anglia n-ar fi fost nicicînd cu putinţă.

Isobel nu-şi iertase mama pentru felul manipulator în care îi aranjase căsătoria, dar le scria surorii ei, Charlotte şi tatălui său. Cu trecerea timpului, scrisorile se răriseră, fiindcă ea ajunsese să iubească această ţară frumoasă şi sălbatică, iar cînd scria, scrisorile ei erau pline de speranţe pentru viitor, în ciuda sau poate tocmai datorită faptului că nu mai primise de ani de zile nici o veste de la Gilbert.

Pe Rose o îngrozea posibilitatea ca el să se întoarcă – singura umbră care îi întuneca noua viaţă aici, în Barossa – şi, cu toate că nu spusese niciodată nimic despre viol, ştia ce părere avea Isobel despre bărbatul ei de odinioară şi nu putu decît să răsufle uşurată cînd ajunse pînă la ele vestea că Gilbert murise în răzmeriţele de la Eureka Stockade.

Minerii din minele de aur refuzaseră să plătească guvernului taxele de licenţă şi se baricadaseră în mina de la Ballarat. Tunicile roşii – soldaţii britanici – înăbuşiseră răzmeriţa pe 3 decembrie 1854, lăsînd în urmă douăzeci şi şapte de morţi şi mulţi răniţi, însă din cauza distanţelor şi a felului accidental de transmitere a veştilor, ele nu aflară ştirea asta decît aproape doi ani mai tîrziu.

Jacaranda înflorea şi Rose folosi o parte din moştenire pentru a construi o casă nouă la graniţa dintre cele două loturi de pămînt, aşa încît să poată locui cu toţi confortabil. Copiii învăţau în mica şcoală de lemn pe care viticultorii din Barossa o construiseră în orăşelul ce începea să prindă contur. Cu trecerea timpului, cei patru copii deveniseră nedespărţiţi.

Anii se scurgeau ca nisipul printre degete şi cele două femei se luptau cu elementele naturii şi cu animalele de pradă pentru a-şi spori recolta şi a-şi îmbunătăţi vinul. Credeau că viaţa lor intrase pe un făgaş bine stabilit, cu un viitor trasat pentru ei toţi. Însă soarta le mai rezerva o surpriză. Una pe care nici una dintre ele nu putuse să o prevadă.

Cordelia şi Wal hotărîră să facă o plimbare cu trăsurica după ce zăpuşeala se mai ostoise. Huruitul roţilor şi mersul egal al calului îi aminteau Cordeliei de zilele tinereţii pe care nu le va mai revedea.

– Vezi ce văd eu? mormăi Wal.

Cordelia se uită în direcţia indicată de el şi zîmbi. John Jay şi Beatty ieşeau dintr-un pîlc de copaci, ducîndu-şi caii de căpăstru. Păreau absenţi la tot din jur, în afară de ei.

– E plăcut să vezi că o căsnicie de durată încă funcţionează, murmură ea. Cred că locul ăsta şi-a păstrat obiceiurile. Mai ţii minte cum ne furişam ca să fim puţin singuri?

Wal rînji şi dădu din cap.

– Cred că nu s-a schimbat mult, Cordy, spuse el tărăgănat. Doar că noi n-am făcut nimic să speriem caii... mai mare păcatul!

Ea îl împunse cu umbrela de soare.

– Fii atent ce spui, hahaleră bătrînă, îl tachină ea. Am o reputaţie de apărat.

– Ha! lătră el. E cam tîrziu pentru asta. Se întoarse şi se uită la ea cu un licăr şmecheresc în ochi. Doar dacă nu ai vreun gînd, băbuţo.

– Wal! icni ea printre hohote de rîs. Ţi-ai pierdut minţile? Amîndoi avem nouăzeci de ani – asta ne-ar termina.

El rînji.

– Da, dar ce moarte frumoasă, 'ai?

Cordelia chicoti.

– Fii atent la cal şi la hăţuri, îl dojeni ea blînd. Pe cuvîntul meu, oricine ar zice că sîntem de vîrsta lor, adăugă ea, arătînd cu capul spre cele două siluete din zare.

– Sîntem, în inima şi în mintea noastră, Cordy. Sub corpul ăsta bătrîn şi prăpădit bate o inimă tînără, şi ştiu că la fel e şi cu tine. Ce pacoste nesuferită e bătrîneţea!

– Aşa-i, îl aprobă ea. Dar bătrîneţea aduce o anumită pace, Wal. Nu mai trebuie să dovedim de ce sîntem în stare – au făcut-o isprăvile din viaţa noastră. Se uită visătoare în zare, ştiind că Wal înţelegea că ei i-ar fi plăcut să desăvîrşească iubirea pe care o împărtăşiseră timp de şaptezeci de ani. Prea tîrziu, gîndi ea. Ce dureroase erau acele cuvinte..., ce multe umbre aruncau!

Ecourile glasurilor lui Rose şi John păreau să urmeze acele umbre şi, rezemîndu-se de Wal, Cordelia îşi lăsă gîndurile să se întoarcă într-un alt timp şi un alt loc.

Corabia luase apă în timp ce înainta printre apele înspumate din largul oceanului la Cape Horn, dar John nu era dintre cei care să stea la pat, doborît de răul de mare. El bătea punţile, nerăbdător să zărească primele crîmpeie ale ţării care avea să-i fie casă, vîntul sărat biciuindu-i faţa, răvăşindu-i părul, trăgîndu-l de haine. Rîdea de bucuria de a fi viu şi liber cînd pînzele umflate de vînt loveau în grijele, iar puntea de lemn se cutremura sub picioarele lui.

O mînă mică se strecură într-a lui şi, uimit, se întoarse şi se pomeni privind nişte ochi negri, cunoscuţi.

– Ce dracu' cauţi aici? întrebă el răstit.

– Încerc să nu mi se facă rău, răspunse Tina. Cît o s-o mai ţină aşa?

– Pînă ocolim Horn-ul, se răsti el, smulgîndu-şi mîna. Ţi-am spus să te întorci la familie, Tina. De ce eşti aici?

– M-am hotărît să văd Australia cu ochii mei, strigă ea, şi vorbele ei fură înhăţate de vînt. Nu aveam ce să fac în Anglia.

John se uită la ea, atît de supărat încît abia putea vorbi. Se întoarse şi, cu mîinile încleştate pe balustradă, se uită peste apele tălăzuite.

– Am părăsit Anglia ca s-o găsesc pe Rose, spuse el la un moment dat. Şi, Dumnezeu mi-e martor, cînd am s-o găsesc, am s-o fac soţia mea. Ai bătut atîta drum degeaba! strigă el ca să acopere vîntul. Ai face bine să cobori în următorul port şi să te întorci acasă.

– Bine! ţipă ea la rîndul ei. Dar pînă o găseşti pe preţioasa ta Rose, merg cu tine. Am şi eu dreptul la o viaţă nouă şi nu renunţ la acest drept.

John văzu hotărîrea din ochii ei şi nu putu să nu-i admire curajul. Dacă era să judece după chipul ei descompus, călătoria nu era uşoară pentru ea, dar era hotărîtă să reziste.

– Fă ce vrei, spuse el morocănos. Dar nu vreau să te văd pînă ajungem în port.

Ea îşi strînse mai bine şalul gros în jurul umerilor.

– Am lucruri mai bune de făcut decît să mă ţin de coada ta, încrezutule, replică ea. Fac o avere printre *gadjikani*. Le place ca o *drabarni* să le ghicească viitorul, iar pe mine mă costă doar cîţiva bănuţi să-i mituiesc pe marinari să se uite în altă parte.

John o urmări îndepărtîndu-se pe punte, nesigură pe picioare. Zîmbi. Tina avea multă minte pentru cineva atît de puţintel la trup.

Călătoria păru să ţină o veşnicie dar, de îndată ce acostară, John începu să pună întrebări printre neguţătorii adunaţi ciorchine pe chei. Căldura era înfiorătoare după furtunile reci prin care trecuseră, iar strălucirea soarelui pe apă aproape îl orbea. Totuşi, era prea nerăbdător să afle veşti despre Rose şi Lady Fitzallan ca să observe păsările viu colorate şi energia clocotitoare a acestui oraş înfloritor.

Stătură o săptămînă în Sydney înainte ca John să aibă în sfîrşit destule informaţii pentru a face o călătorie în

interiorul ţării. Cumpără trei cai şi o căruţă şi merinde cît să-i ţină pe drumul lung. Aşteptînd ca negustorii să încarce butoaiele şi sacii, îşi dădu seama că aici avea prilejul să facă bani. După ce îi chestionă mai bine pe negustori, comandă un plus de provizii şi o căruţă plată care să le care încă doi cai de tracţiune, şi o altă pereche ca să-i poată schimba între ei.

Tina stătea docilă şi tăcută pe capra primei căruţe, urmărindu-l cu ochii ei negri şi zornăind absent monedele din buzunarul ascuns.

– Ce vrei să faci cu alea de acolo? întrebă ea, arătînd cu capul spre sacii cu cereale, şi seminţe, şi butoaiele cu rom, şi petrol lampant, pe care el le adăuga la colecţia de unelte, frînghii şi cutii cu cuie, încărcată deja sub prelata căruţei.

El duse un deget la buze şi făcu cu ochiul. Tina trebui să-şi stăpînească curiozitatea pînă aveau să lase oraşul departe în urmă.

– Asta este o ţară mare, se destăinui el în cele din urmă. Unii spun că de trei, poate de patru sau cinci ori mai mare ca Anglia, cu oameni care trăiesc la sute de mile de cel mai apropiat oraş. Pot să vînd proviziile astea cu un profit bun cu care, data viitoare, am să cumpăr mai mult.

– Ţiganul tot ţigan rămîne, îl tachină ea. *Puri daj* ar fi mîndră să ştie că păstrezi tradiţia.

Merseră luni de zile pe drumurile şerpuitoare ce duceau în inima noii lor ţări şi, cu toate că îşi dorea ca Rose să fi fost cea care să ţină hăţurile în căruţa care venea în urma lui, John era mulţumit de compania Tinei. Căci locurile erau singuratice, aproape pustii, şi avea nevoie de cineva cu care să vorbească.

Proviziile se împuţinau pe măsură ce le vindeau gospodinelor care îi întîmpinau în pragul cocioabelor aruncate laolaltă în mijlocul pustiului, săpătorilor din lumea dură şi masculină a taberelor miniere, ca şi imigranţilor stabiliţi ilegal pe păşunile nesfîrşite care se întindeau dincolo de munţi.

Cu bani în buzunar şi cu constatarea că cei din rasa lui erau bine primiţi în această ţară roşie şi fierbinte, John începu să-şi facă planuri. Îşi va deschide propriul depozit în Sydney, cumpărînd direct de la fermieri şi de la corăbiile care veneau, apoi va angaja alţi oameni să-i ducă mărfurile în regiunile îndepărtate şi în taberele miniere izolate.

Dar, mai întîi trebuia să o găsească pe Rose, iar ea se dovedea alunecoasă. Casa misiunii arsese, orăşelul era pustiu şi el se alegea numai cu zvonuri cum că Lady Fitzallan se mutase în Hunter Valley.

Se întoarseră la Sydney şi cumpărară din nou marfă. John ştia ce voiau femeile izolate, departe de civilizaţie, şi o puse pe Tina să aleagă baloturi de materiale, pălării elegante şi umbreluţe de soare, şi să le încarce alături de tîrnăcoape şi cazmale, topoare şi cuie. Respectul lui pentru curajul ei tenace sporea.

Oamenii din Hunter Valley nu-i fură de mare ajutor. Rose dispăruse pur şi simplu. John era demoralizat cînd se întoarseră iar la Sydney înainte de a porni spre interiorul ţării. Trecuse un an şi încă nici urmă de Rose. Drumurile îi arătaseră că îşi propusese o treabă imposibilă. Asta era într-adevăr o ţară mare şi el ştia că dincolo de munţi şi deşerturi se întindeau multe mii de mile pe care s-ar putea să nu le vadă niciodată.

O purta pe Rose în inimă dar, în cele din urmă, într-o noapte neagră, cînd băuse prea mult rom şi era convins că nu îi va mai găsi vreodată dragostea pierdută, se întoarse spre Tina pentru alinare.

A doua zi dimineaţă se trezi şi se uită la Tina care dormea şi avu doar cîteva regrete. N-o fi fost ea Rose, dar ei doi semănau, constată el. Tina era loială şi puternică, avea o voinţă care nu se înclina în faţa nici unui bărbat. Era cu adevărat norocos că o avea, chiar dacă ea nu-i umplea toate ungherele inimii.

Tine se trezi şi dragostea pentru el străluci atît de limpede în ochii ei încît stîrni în el ceva ce crezuse că aparţine alteia. Se aplecă şi o sărută, inhalîndu-i parfumul de mosc al părului, auzind clinchetul brăţărilor cînd îl îmbrăţişă.

– Nu poate să fie nici o *pliashka*, nici *tumnimos* sau *zheita*, o avertiză el blînd.

– N-am nevoie de un ospăţ de logodnă sau aranjamente de nuntă, cît despre aducerea miresei acasă, casa mea e acolo unde eşti tu. Căminul meu e aici.

Puse mîna mică pe pieptul lui, deasupra inimii, iar el îşi îngropă faţa în părul ei ca ea să nu-i vadă ruşinea din ochi.

20

Rose zîmbi cînd Henry, fiul cel mare al lui Isobel, o sărută pe obraz şi fugi din cameră. Era frumos ca tatăl lui dar, din fericire, nu-i moştenise defectele de caracter. Avea să fie un soţ bun pentru năbădăioasa ei Muriel.

Oftă şi se uită pe fereastra casei de piatră. Părul roşu al lui Muriel se potrivea cu firea ei aprigă. O plăceau tinerii băieţi ai viticultorilor din vecinătate, iar comportamentul ei scandalos în strîns împletita comunitate luterană le dăduse deja lui Rose şi Isobel destule nopţi de insomnie. Spre deosebire de Emily, sora ei geamănă, Muriel părea să nu aibă pic de consideraţie pentru sensibilităţile altora, cu plimbările ei cu trăsurica noaptea tîrziu, cu flirturile ei şi dansul sălbatic la bîlciuri. Poate că timidul şi cumpătatul Henry avea să fie o influenţă liniştitoare. O iubise dintotdeauna, dar răbdase, aşteptînd momentul în care Muriel îl va băga în seamă.

Isobel năvăli în cameră. Părul ei şaten era acum cărunt,

şi talia zveltă se îngroşase dar, în ciuda rochiei ieftine de bumbac şi a mîinilor muncite, nu încăpea nici o confuzie cu privire la educaţia ei.

– Ei bine? întrebă ea.

Rose dădu din cap.

– O să avem o nuntă, spuse ea.

Isobel se încruntă.

– Sper să nu fie încă una din pasiunile trecătoare ale lui Muriel, replică ea circumspectă. Henry o iubeşte foarte mult şi n-aş vrea să sufere.

Rose puse mîna pe braţul lui Isobel. Nu-şi făcea iluzii cu privire la fata ei, dar credea ferm că apropiata căsătorie cu Henry o va transforma dintr-o hahaleră într-o femeie aşezată şi fericită.

– Sînt destul de maturi ca să ştie ce vor.

Isobel zîmbi.

– Mă bucur că familiile noastre or să fie unite oficial, spuse ea. Dar trebuie să fiu sinceră cu tine, Rose. Eu credeam că Henry şi Emily or să facă pereche. Amîndoi sînt foarte liniştiţi şi implicaţi în afacerea cu vin, şi petrec mult timp împreună. Deseori m-am întrebat dacă nu cumva sentimentele lui Emily sînt mai profunde decît prietenia.

Rose alungă îndoielile. O fi fost Emily liniştită, dar în spatele ochilor negri care mocneau înăbuşit se afla o tînără hotărîtă – dacă l-ar fi vrut pe Henry, l-ar fi avut.

Cu braţele înlănţuite, cele două femei între două vîrste ieşiră din casă şi porniră în adierea caldă printre arborii de jacaranda. Era un ritual de seară început cu cincisprezece ani în urmă şi profitau de prilej pentru a discuta despre ziua respectivă şi a o pune la cale pe cea de mîine.

Grădina de zarzavaturi se dezvoltase, ajungînd o parcelă întinsă. Majoritatea produselor erau duse la piaţa din Nuriootpa, unde săpătorii din minele de cupru de la Kapunda veneau să-şi refacă proviziile. Din aceeaşi piaţă, femeile

cumpărau materiale şi aţă de cusut, tigăi şi oale şi toate cele trebuincioase unei gospodării.

Viţa-de-vie era legată în şiruri joase de culoare verde închis. Terasele erau la distanţă de aproximativ trei metri una de alta, pentru a înlesni culesul. Calitatea strugurilor era tot mai bună cu fiecare an, dar mai era pînă cînd via avea să ajungă la grozava vîrstă de şaptezeci de ani cînd, după cum aflaseră ele, strugurii vor fi cei mai buni.

Vecinul lor îndepărtat, colonistul neamţ Johann Gramp, vorbea douăsprezece limbi şi fusese primul care văzuse potenţialul acestei minunate zone viticole, care cîndva, în anii treizeci, fusese trecută în revistă de Lordul Lynadock. Pe banii lui, compatrioţii săi veniseră în vale şi se stabiliseră acolo. Majoritatea orăşelelor ce răsăriseră în zonă aveau nume nemţeşti care răsuceau limba mult mai mult decît cele aborigene.

Podgoria lui Gramp de la Jacob's Creek era una dintre cele mai bune din vale. Totuşi el avea timp pentru toţi cei implicaţi în viticultură, iar cunoştinţele lui de expert şi sfaturile binevoitoare le ajutaseră pe cele două femei să-şi depoziteze şi să îmbutelieze vinul pentru a-l valorifica cît mai avantajos.

Rose şi Isobel puseseră să se construiască cuve imense de piatră pentru păstrarea vinului. Aceste cuve erau căptuşite cu ceară de parafină pentru a izola pereţii şi a-i face să ţină răcoare chiar şi în verile cele mai fierbinţi, iar cînd era vremea să le cureţe înainte de recolta următoare, parafina era topită şi aplicată din nou. Pentru butoaie, foloseau stejar importat din Europa, pentru vinul roşu, cînd îşi permiteau sau lemn tare de jarra din Australia, cînd nu-şi permiteau. Fiecare butoi şi fiecare sticlă trebuiau depozitate manual în tuneluri întunecoase sub pămînt, şi întoarse cu regularitate pînă erau gata să fie duse la Adelaide.

Recolta din acel an 1871 era cea mai bună de pînă atunci

şi acum, că în Barossa Valley culesul viilor se terminase, festivalul vinului era în plină desfăşurare. Rose şi Isobel şedeau pe veranda depozitului de alimente din Nuriootpa şi urmăreau procesiunea ce mărşăluia prin orăşel în acompaniamentul unei orchestre de alămuri. Lungile luni de incertitudine se sfîrşiseră, strugurii fuseseră presaţi şi mustul pus în tancurile de depozitare. Cu registrele de socoteli arătînd în sfîrşit mai mult negre decît roşii, puteau începe să plănuiască nunta lui Henry şi Muriel pentru vara următoare.

Rose îşi duse mîinile la urechi atunci cînd trompetele sunară distonant şi toba mare bubui fără să ţină ritmul.

– Ai fi zis că au învăţat pînă acum să cînte la afurisitele alea de instrumente, au destui ani de antrenament! strigă ea ca să acopere hărmălaia.

Isobel duse mîna streaşină la ochi şi arătă spre coada paradei.

– Uită-te, Rose. Nu te fac să fii mîndră?

Rose zîmbi văzîndu-le pe Emily şi Muriel călărind pentru prima dată într-o parte pe şa, în veşminte de călărie negre şi elegante. În coamele şi cozile cailor erau împletite panglici, iar fetele călăreau cu capul sus, cu pălăriuţele impertinente trase şmechereşte pe frunte. Alături de ele călăreau cei doi tineri frumoşi, Henry şi Clive, rînjind larg şi strunindu-şi caii nervoşi cu mînă fermă.

– Alcătuiesc un tablou frumos, nu-i aşa? murmură Rose. N-ar fi minunat dacă... Glasul i se stinse cînd cavalcada trecu prin faţa lor.

– Ştiu la ce te gîndeşti, Rose, dar Clive şi Emily sînt fericiţi să rămînă doar prieteni, spuse Isobel. N-aş vrea ca vreunul dintre ei să-şi compromită viitorul făcînd aceeaşi greşeală ca mine. Urmează prea mulţi ani de regrete.

Orăşelul era înţesat de viticultori, culegători, muncitori agricoli năimiţi, negustori şi călători în trecere şi, cînd praful se aşează, începură să urce la loc pe caii şi în trăsuricile lor şi

să se îndrepte spre păşunea din Jacob's Creek, unde porcul la proţap avea să fie udat din belşug cu vin şi cu bere, într-o petrecere ce avea să ţină pînă noaptea tîrziu.

Rose nu mai auzea ce sporovăia lîngă ea Isobel. Se uita la mulţimea de pe trotuarul de scînduri de peste drum, surdă la tot în afară de bubuitul sîngelui în urechi.

– Rose? O mînă o trase de braţ. Rose, ce e? Ai pălit îngrozitor.

Ea se desprinse de lîngă Isobel şi, ridicîndu-şi fustele ca să nu stîrnească praful, coborî încet treptele de lemn în stradă.

Căldura fierbea şi dansa pe şindrila acoperişurilor. Vîntul ridica praful şi-l purta pe drumul lat, bătătorit, care trecea prin orăşel. Muzica îndepărtată şi distonantă a alămurilor era înlocuită de sporovăiala unui stol de papagali pitici, dar ea nu avea ochi decît pentru un singur lucru, urechi numai pentru un singur sunet şi mintea la o singură persoană.

El se întoarse de parcă i-ar fi auzit chemarea mută. Ochii lui îi găsiră pe ai ei, ca atraşi de acelaşi magnet care o ducea pe ea spre el.

Se întîlniră în mijlocul străzii care era destul de lată pentru a întoarce o căruţă trasă de boi şi scăldată de un soare ce strălucea dintr-un cer aproape curat. Era ca şi cum lumea dispăruse şi nu existau decît ei doi.

– John? şopti ea. Eşti chiar tu?

– Rose! Draga, scumpa mea Rose. Nu-mi vine să cred că te-am găsit în sfîrşit. Mîinile lui se întinseră spre ea, şi rămaseră aşa în tăcerea încremenită din mijlocul orăşelului izolat, orbi la tot ce se afla în jurul lor, sorbindu-se din ochi.

Rose observă cît de mult se schimbase el. Băiatul fără griji dispăruse şi în locul lui stătea un bărbat cu aripi de argint în părul lung şi cu o mustaţă pe oală acoperindu-i buza. Sub costumul prosper era tot vînos, cu umeri fermi, cu picioare drepte. Însă ochii lui nu se schimbaseră. Se uitau la ea cu

aceeaşi dragoste. Erau tot negri şi cu gene lungi, cu o adîncime ce părea să o cuprindă şi să o înece în ei.

– Nu-mi vine să cred că eşti aici, spuse ea în cele din urmă, trăgîndu-şi mîinile din strînsoarea lui. Se simţi deodată stînjenită, conştientă de privirea lungă a lui Isobel şi de cea a femeii de pe cealaltă parte a străzii, care se uita la ei cu o duşmănie abia ascunsă.

– Rose, şopti el. Ştii de cît timp te caut? Ştii cît am aşteptat ca să te găsesc?

Ea făcu un pas înapoi.

– Sînt în ţara asta de peste douăzeci şi cinci de ani, se bîlbîi ea, în timp ce toate sentimentele de demult reveneau. Nu mă aşteptam să te mai văd vreodată. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că ai să vii după mine.

El oftă.

– Iar acum e prea tîrziu, spuse el, uitîndu-se la verigheta ei şi la cea de pe degetul lui. Îl iubeşti, Rose? Te face fericită?

Nu avea rost să-i spună că e văduvă. Dădu din cap, cu ochii în lacrimi.

– Dar n-am iubit pe nimeni cum te-am iubit pe tine... ai fost mereu în inima mea, şopti ea.

– N-ai de gînd să ne faci cunoştinţă?

Glasul tăios îi făcu să se îndepărteze unul de celălalt. Privirea lui Rose fu prinsă şi reţinută de nişte ochi negri, cercetători, în timp ce femeia vîra o mînă posesivă în îndoitura braţului lui John.

– Ea e soţia mea, Tina, spuse John. Tina, ea e Rose.

Rose se uită la rochia ei elegantă şi la dantela gălbuie a mănuşilor şi umbreluţei de soare. Tina era tot atît de brunetă ca soţul ei şi avea acelaşi aer ţigănesc în pometii înalţi. Rose se gîndi că şi-o amintea ca fată, alergînd prin fîn la vremea strîngerii recoltei. Dădu din cap şi primi în schimb o cercetare curioasă.

– Ne aşteaptă Max, John. Vrea să ne ducă la picnic.

Expresia gurii şi linia coborîtă a sprîncenelor vădeau reţinerea lui John de a pleca cu soţia lui.

– Am patru băieţi, spuse el, parcă pentru a avea un pretext să mai rămînă în preajma lui Rose. Dar numai Max şi fata mea, Teresa, sînt cu noi azi. Ceilalţi trei au grijă de afacerile mele din Adelaide.

– Şi care sînt afacerile astea, John? Glasul ei era ferm, tonul de un interes politicos, însă pe Rose o bîntuiau de furtuni. Tînjea să-l aibă pentru ea ca să poată recupera anii furaţi, nu se mai sătura să-l soarbă din ochi înainte de a se despărţi din nou.

– Avem unul dintre cele mai mari depozite de mărfuri din Adelaide şi cîte unul în Sydney şi Melbourne, interveni cu mîndrie Tina. Noi aprovizionăm majoritatea acestor orăşele izolate, ca şi stînele de oi mai de la nord, iar la sfîrşitul anului o să deschidem primul nostru magazin mare din Adelaide. Pentru asta sîntem aici – să alegem vinuri. Dar, firește, că trebuie să fie cele mai bune soiuri, căci clienţii noştri vor proveni din înalta societate, încheie ea, cu o privire grăitoare la rochia făcută în casă şi pălăria pe care le purta Rose.

Rose zîmbi, deloc stînjenită de răutatea celeilalte.

– Mă bucur că vă merg lucrurile atît de bine, murmură ea, în timp ce Isobel trecea strada ca să vină la ei.

După ce se făcură prezentările, femeile refuzară invitaţia de a merge cu trăsurica la picnic, şi se uitară cum trecea pe lîngă ele. Stînd la marginea drumului plin de praf, în căldura arzătoare, Rose observă cum se uita John la ea. Văzu că fiul lui, Max, era imaginea băiatului care fusese cîndva John, şi inima îi bubui cînd toate amintirile din copilărie reveniră. Ştiu din acea unică privire că John va găsi o cale să fie singuri – şi ea voia asta –, totuşi, o înspăimînta clipa, căci timpul mersese înainte şi ei nu puteau spera să recîştige ceea ce simţiseră cîndva. Nu mai aveau dreptul să se iubească.

Isobel fu ciudat de tăcută pe cînd se îndreptau spre locul de sărbătorire.

Viticultorii din Barossa ştiau să petreacă. Jacob's Creek scînteia în soare, pe iarba verde şi bogată de sub copacii aplecaţi, se întinseseră pături şi se desfăcuseră coşuri. O zonă fusese îngrădită pentru concursul de tăiat lemne, iar în depărtare era în plină desfăşurare o cursă de cai, cu un traseu care trecea prin brusă şi pe pantele mai joase ale muntelui Kaiserstuhl. Mesele gemeau de mîncare şi vin, iar butoaiele cu bere erau instalate într-un cort. Sărbătoarea avea să ţină pînă în zorii zilei următoare, noaptea fiind luminată de ceaunele cu cărbuni încinşi şi de felinarele atîrnate în copaci.

Rose şi Isobel îşi suflecară mînecile şi începură să servească mîncare şi vin, dar cînd Rose se opri să-şi tragă sufletul, observă că Emily şi Max şedeau alături pe iarbă, prea aproape, atingîndu-şi capetele brune ca doi conspiratori.

Se încruntă. Era o complicaţie pe care nu o prevăzuse. Probabil că ar fi trebuit să spună ceva, dar ce? Pe cînd stătea acolo, chinuită de nehotărîre, celor doi li se alăturară Muriel, Henry şi Clive, care părea la fel de interesat de Teresa cum era evident Emily de Max. Se uită la ei şi îşi muşcă buza. Ce încurcătură! gîndi ea supărată.

Inspiră adînc şi îşi spuse că făcea din ţînţar armăsar. Erau doar nişte tineri care se distrau după lunga muncă de-o vară şi, la fel ca în tinereţea ei, puţin flirt inofensiv sporea distracţia. În plus, gîndi ea, John nu rămînea în Barossa. Avea afaceri în Adelaide şi soţia lui nu l-ar lăsa să zăbovească un minut mai mult decît era necesar.

Sunetul strident al unei trompete o făcu să tresară. Era semnalul pentru începerea concursului de tăiat lemne. Îşi scoase şorţul şi îşi lăsă mînecile în jos. Henry şi Clive concurau din nou anul ăsta şi amîndoi sperau să cîştige încă un premiu.

Isobel veni lîngă ea. Stăteau după frînghia care demarca locul, uitîndu-se cum se pregăteau de luptă bărbaţii. Izbucni un val de încurajări atunci cînd cei şase concurenţi pentru prima probă intrară în ring. Înfăţişarea frumoasă a străinului oacheş cu păr lung produse un murmur de admiraţie în rîndul fetelor, şi Rose îl urmări cînd îşi scoase cămaşa şi făcea să-i joace muşchii spatelui şi ai umerilor. Max era copia tatălui său şi Rose simţi că îi face rău să se uite la el.

Aruncă o privire spre Emily. Fata ei stătea în picioare pe partea cealaltă a împrejmuirii, cu privirea aţintită asupra lui Max, cu buzele desfăcute, cu obrajii aprinşi. Lîngă ea era Muriel, cu o expresie indescifrabilă pentru toţi în afară de mama ei. Pe Rose o trecu un fior de teamă. Mai văzuse privirea aceea şi ştia că prevesteşte necazuri.

Neputînd să ajungă la ele prin mulţimea privitorilor, Rose rămase pe loc. Avea închipuiri, îşi spuse ea ferm. Nu doar fetele ei îl urmăreau atent pe Max, ci şi majoritatea celorlalte, spre marea nemulţumire a tinerilor din jurul lor.

Copacii aleşi fuseseră însemnaţi cu cretă. Cînd cei trei bărbaţi se apropiară de ei, lamele ascuţite ale topoarelor din mîinile lor străluciră în soare. La semnalul trompetei, fiecare bărbat ridică toporul şi îl înfipse cu putere în trunchiul copacului, vibraţia loviturii transmiţîndu-se prin musculatura braţelor. Înfingeau topoarele cu viteză în lemnul gros şi coaja zbura ţăndări în jur. Cînd tăietura triunghiulară şi adîncă fusese făcută pe o parte a trunchiului, bărbaţii alergară în partea cealaltă şi o luară de la capăt.

Topoarele răsunau. Aşchiile zburau pe lîngă umerii goi şi braţele lucioase, iar mulţimea continua să-i încurajeze zgomotos.

Max şi Henry erau la egalitate, copacii lor se legănau deja, gemînd. O ultimă lovitură de topor fiecare şi se dădură înapoi. Mulţimea îşi ţinu răsuflarea. Copacii se balansară, foşnindu-şi frunzele. Apoi, cu o plecăciune aproape graţioasă,

se înclinară spre pământ. Prinzînd viteză, loviră solul cu un duduit surd, iar Max şi Henry săriră din calea crengilor şi a loviturii de bici a frunzelor. Mulţimea aşteptă. Arbitrul îi luă pe cei doi tineri de mînă şi le ridică pe amîndouă. Erau la egalitate.

Isobel rîse cînd Max fu înconjurat de admiratoarele lui, dar Rose văzu cum îşi croia drum Emily printre ele cu coatele ca să ajungă lîngă el. Observă cum rîdea Max spre ea, după care o sărută pe obraz şi îi încercui talia cu braţul.

– Se pare că Emily are un admirator, spuse încet Isobel.

Rose se încruntă.

– Se poartă revoltător, bombăni ea. Am de gînd să-i spun domnişoarei cîteva vorbe usturătoare cînd ajungem acasă.

Isobel înălţă o sprînceană.

– Se ia după sora ei, murmură ea, încruntîndu-se. Privirea ei era severă. Nu eşti încă îndrăgostită de John, nu-i aşa? Asta nu readuce totul, nu?

– Nu fi prostuţă! se răsti Rose, conştientă că Isobel avea dreptate. Anii se derulaseră înapoi şi îşi amintea prea bine ce simţise pentru John – iar acum fata ei părea să meargă pe acelaşi drum; era prea dureros să-i vadă împreună. Purtarea lui Muriel e destul de urîtă, iar acum se dă şi Emily în spectacol, spuse ea gîtuită. Îi ştiu eu pe nemţii ăştia luterani – n-au să înceteze niciodată cu bîrfele.

Trompeta răsună din nou şi mulţimea eliberă împrejmuirea. Max şi cei doi fii ai lui Isobel intrară iar în ring pentru a li se alătura celorlalţi, ţinînd în mîini ferăstraie lungi. Pariurile se înţelegeau şi banii treceau din mînă în mînă. Max era favorit după prestaţia anterioară. Ambele femei observară ce urît se uitau Henry şi Clive la noul venit. Ăsta era concursul lor, iar el le fura gloria.

Mulţimea amuţi cînd bărbaţii îşi proptiră ferăstraiele pe coaja aspră şi aşteptară. Trompeta sună şi primul scrîşnet

umplu poiana. Braţele pompau, părul cădea pe frunţile asudate, în timp ce oţelul mînca lemnul cu străluciri de fulger. Faţa lui Henry era hotărîtă, cu sprîncenele împreunate a concentrare. Alături de el, Clive tăia alt buştean, cu gura strînsă a îndîrjire şi părul blond lipit pe frunte. Max mînuia ferăstrăul aproape fără efort, cu o mişcare lină, iar lama intra în lemn ca un cuţit fierbinte în unt.

Mulţimea gemu cînd ferăstrăul lui Henry se înţepeni şi el se căzni să-l elibereze. Max şi Clive măriră ritmul, şi cei doi bărbaţi făcură un pas înapoi. Dar cel care terminase primul era Max. Max era cel care cîştiga trofeul.

Rose se îndepărtă cînd fetele năvăliseră din nou în arenă. Nu mai suporta să se uite.

Departe de ring era linişte. Rose o luă agale spre pîrîu, cu fustele lungi foşnind în iarba deasă. Cînd fu destul de departe de ceilalţi, se aşeză sub un copac şi îşi scoase boneta. Scoţîndu-şi ghetele şi ciorapii, băgă picioarele în apă, uitîndu-se la vălurelele care străluceau în soare şi la peştişorii care se foiau în jurul pietrelor.

– Te ţin minte făcînd asta în Alfriston, spuse încetişor John, aşezîndu-se lîngă ea. E ciudat că trecutul reînvie de parcă a fost ieri.

Rose se uită la el. Prezenţa lui nu o uimise. Ştia că o urmărea şi că va găsi o cale de a fi cu ea.

– Trecutul e altă ţară, John, spuse ea cu tristeţe. O ţară în care eram tineri şi societatea avea alte reguli. Nici unuia nu ne-ar fi de folos să încercăm să retrăim acel trecut.

Urmă o tăcere lungă, în care amîndoi priviră la apa care clipocea.

– Trebuia să fi venit mai devreme după tine, murmură el în cele din urmă. Aveam bani. Dar am fost lacom. Am vrut mai mulţi. Am vrut destui ca să-ţi pot oferi tot ce n-ai avut niciodată.

Ea clipi mărunt pentru a-şi alunga lacrimile.

– Strălucirea soarelui pe apă e orbitoare, nu-i aşa? spuse ea repede, ştergîndu-şi ochii.

Mîna caldă a lui John poposi pe degetele ei.

– De ce ai fugit, Rose? De ce, cînd ştiai că am să mă întorc după tine?

Ea îşi smulse mîna.

– Nu ştiam. Nu mi-ai spus niciodată ce simţi. Ai plecat la Londra fără un cuvînt. De unde era să ştiu ce gînduri ai?

El îşi mîngîie gînditor mustaţa.

– Cred că îmi închipuiam că ştii din felul în care mă purtam cu tine, spuse el în cele din urmă. Nu m-am priceput niciodată să spun vorbe dulci. Nu credeam că avem nevoie de cuvinte, cînd eram atît de apropiaţi.

Ea îşi trase ghetele şi îşi îndesă ciorapii în buzunar. Se ridică şi îşi scutură fustele.

– Ai fost mereu în gîndurile mele, spuse ea încetişor. Ascuns în cel mai secret colţişor din mine. Dar acum sîntem altfel, sîntem maturi şi avem familii care sînt gata să-şi întindă aripile. Nu distruge acest lucru, John.

El se ridică şi îşi îndesă pe cap pălăria moale de fetru. Pe faţa lui puternică şi oacheşă, ochii lui erau de nepătruns.

– Să distrug? Nu doresc să distrug nimic, spuse el încet. Te iubesc, Rose. Te-am iubit mereu.

Rose închise ochii, clătinîndu-se. Simţi braţele lui cuprinzînd-o şi păşi într-o lume magică.

Buzele lui îi atinseră obrazul. Îi simţi aroma săpunului şi a uleiului de păr. Mirosuri familiare, pe care le purtase cu ea în lunga şi înspăimîntătoarea călătorie spre aceste ţărmuri îndepărtate. Amintiri familiare pe care se străduise din greu să le alunge.

Se smulse din îmbrăţişarea lui, împiedicîndu-se în iarba înaltă, lividă de groaza a ceea ce făcea.

– Nu trebuie să facem asta, icni ea. Nu e bine.

El o apucă de braţe.

– Cum să nu fie bine, Rose, cînd ştim amîndoi ce însemnăm unul pentru celălalt?

Ea se desprinse cu o smucitură.

– Ai nevastă, copii, o afacere, şopti ea. Fireşte că nu e bine. E prea tîrziu, John. Mult prea tîrziu.

Ochii lui luceau de lacrimi nevărsate cînd, se întoarse brusc într-o parte.

– Prea tîrziu, repetă el cu glasul gîtuit de emoţie. Astea trebuie să fie cele mai triste cuvinte pe care le cunoaşte omul.

Rose făcu un pas înapoi, şi încă unul. Apoi, nevrînd să prelungească agonia, se întoarse şi o luă la fugă spre locul de picnic. Avea nevoie de oameni în jurul ei, avea nevoie de zgomot şi culoare să acopere tristeţea. Avea nevoie de timp să-şi adune minţile.

Odată festivalul vinului încheiat, oamenii din Barossa se întoarseră la treburile lor. Vinul din recolta precedentă era vîndut la oraş şi trimis pe calea apelor în Europa pentru a face loc celui nou. Spre consternarea lui Rose, John Tanner şi familia lui închiriară camere în singurul hotel din Langmeil, şi se părea că vor rămîne un timp.

Max venea regulat în vizită la Jacaranda şi, cu toate că la început între el şi fiii lui Isobel existase o anumită animozitate, ajunseră în scurt timp să-l accepte, împreună cu interesul pe care îl arăta faţă de podgorie şi fabricarea vinului. Zi de zi îi urma pe terase, ajutîndu-i să ridice aracii doboriţi de vînt, învăţînd despre diferitele soiuri de struguri şi ce vin dădeau. Stătea ore întregi în pivniţe, adulmecînd aroma acrişoară a strugurilor care fermentau, ascultînd explicaţiile asupra procesului, gustînd calitatea vinului.

Rose urmărea cum înflorea prietenia dintre fiii lui Isobel şi Max, şi era mulţumită să constate ce repede învăţa tînărul. Într-o bună zi, avea să fie un viticultor grozav, căci părea să

aibă un talent înnăscut pentru a aprecia momentul potrivit de îmbuteliere a vinului.

Totuşi, interesul lui Emily pentru el o tulbura. O tulbura să descopere cît de des se strecura fata pe terase şi pe cîmp sub pretextul că le ducea băieţilor prînzul. Max avea să se întoarcă în scurtă vreme la Adelaide cu părinţii şi sora lui şi, cu toate că el şi Emily păreau fericiţi împreună, se frămînta la gîndul că fata ei se aştepta la mai mult din relaţia aceea decît el.

Trecură două luni şi Rose primi veste de la John. În curînd aveau să se întoarcă la Adelaide. Deşi îşi dăduse toată silinţa să evite un alt contact, se simţi uşurată la gîndul că nu va mai da de el pe neaşteptate. Îşi spuseseră tot ce aveau de spus. Ea i-ar fi apreciat prietenia, dar ştia că n-ar fi cu putinţă. Sentimentele lor erau încă prea puternice.

În dimineaţa plecării lui, Rose se dădu jos din pat şi trase draperiile. Cerul era înnorat, promiţînd ploaie. Nu era o zi bună de călătorit. Se spălă, se îmbrăcă şi porni repede spre camera fetelor. Azi aveau multă treabă pe cîmp şi voia să înceapă devreme ca să nu aibă timp să se gîndească la plecarea lui John.

După ce bătu scurt, deschise uşa. Emily se mişcă în aşternut, cu părul negru împrăştiat pe perne, cu ochii cîrpiţi de somn. Rose se uită la celălalt pat.

– Unde-i Muriel? întrebă ea tăios. Fata nu obişnuia să se scoale atît de devreme, şi îşi mai făcuse şi patul. O adevărată surpriză.

Emily căscă şi se uită la patul surorii ei. Se strîmbă.

– Probabil că a plecat devreme cu Henry, bombăni ea. Plănuiau să termine paravînturile alea înainte să înceapă ploaia.

Rose simţi o uşoară neliniştе, dar nu spuse nimic.

– Grăbeşte-te, Emily. Se răceşte micul dejun. Închise uşa după ea şi, după o clipă de gîndire, traversă palierul şi se

opri în faţa dormitorului băieţilor. Cu o bătaie uşoară, crăpă uşa şi strigă: Henry? Eşti acolo?

– Da? veni răspunsul somnoros. Ce s-a întîmplat?

– Henry? Rose deschise larg uşa şi intră în cameră.

Capul lui ciufulit apăru deasupra cearşafului, în vreme ce Clive continua să sforăie în celălalt pat.

– Am dormit mult, mătuşă Rose?

Rose clătină din cap.

– Nu, dar micul dejun e gata. Şi azi avem multă treabă – s-ar părea că o să plouă. Nu avea rost să-l îngrijoreze, era o prostie să-şi închipuie că ar avea motiv. Închise ferm uşa şi coborî la parter.

Bucătăreasa era nevasta unui colonist liber care îşi lucra pămîntul seara, după ziua de muncă pe pămînturile Jacarandei.

– Ai văzut-o în dimineaţa asta pe Muriel, Agnes?

– Nu. Dar îmi lipseşte o coastă de berbec, nişte brînză şi pîine, şi jumătate din prăjitura aia cu fructe pe care am făcut-o ieri, bombăni Agnes, spărgînd cîteva ouă într-o tigaie mare. Se pare că am avut un musafir care n-a vrut să fie văzut sau auzit.

Rose o atinse pe umăr în drum spre uşa din spate. O căutare rapidă în grajduri dezvălui absenţa calului lui Muriel, dar nici urmă de ea pe terase sau pe păşuni.

Rose se întoarse în casă şi urcă iar treptele spre dormitorul gemenelor. Ignorînd întrebările şi protestele lui Emily, trase sertarele. Apoi, într-o tăcere sumbră, dădu la o parte draperia neagră care acoperea rochiile fetelor. Toate hainele lui Muriel dispăruseră. Rose se trînti pe pat şi îşi îngropă faţa în mîini.

– Ce e, mamă? întrebă Emily cu o voce tremurătoare.

Rose îşi şterse faţa şi se uită la frumoasa ei fiică brunetă.

– Nu ştiu, Emily, răspunse ea cu sinceritate. Dar am bănuielile mele.

– Poate că a fugit cu Henry, spuse fata cu speranță. Muriel a fost întotdeauna de părere că o astfel de fugă este foarte romantică.

Expresia lui Rose era la fel de sumbră ca gîndurile ei.

– Henry e încă în patul lui. Oriunde o fi plecat sora ta, nu cu el a plecat.

Emily păli şi se trînti pe pat.

– Doar nu crezi...?

Nu termină fraza, dar nici nu era nevoie. Rose era cu mult înaintea ei.

– Dar nu se poate, şopti Emily. Nici chiar Muriel n-ar fi făcut asta. Nu-i aşa? Ochii ei negri erau mari, deja umbriți de frică.

Rose se ridică.

– Nu ştiu, spuse ea ferm. Dar am să aflu.

Era la jumătatea scării cînd auzi zgomotul înfundat de copite care se apropiau. Grăbindu-se spre uşă, dădu cu ochii de John călare pe un cal înspumat, fluturînd în mînă o foaie de hîrtie.

– Am găsit asta, spuse el gîfîind şi sări din şa. Am venit cît am putut de repede.

Rose se uită repede pe bilet, apoi îl mototoli în mînă.

– Cum au îndrăznit? şopti ea. Cum au îndrăznit să-i facă asta lui Emily? Cuprinsă de mînie, îi aruncă lui John în față biletul mototolit. Trebuia să-i opreşti! țipă ea. Trebuia să-l educi mai bine, nu să fugă cu fata mea. Ea e logodită, urma să se mărite. Emily era cea îndrăgostită de el. Lacrimi de furie îi udau obrajii.

– Noi n-am ştiut, spuse el neajutorat. De unde era să ştim? Am crezut că venea aici doar ca să învețe cum se face vinul. În plus, credeam că lui Emily îi făcea curte, nu surorii ei. Tăcu, încercînd să găsească o cale de a o linişti pe Rose.

Isobel ieşi pe verandă.

– Ba îi făcea, şuieră ea. Îi făcea ochi dulci, dîndu-i de

înţeles că simţea ceva pentru ea, cu toate că mi-am dat toată silinţa ca să curm treaba asta.

John se încruntă, uitîndu-se la faţa ei furioasă.

– S-o curmi? De ce? Mie îmi făcea plăcere să cred că ai noştri copii ar putea fi fericiţi împreună. Pentru mine şi Rose e prea tîrziu, dar generaţia următoare ne-ar fi apropiat pe toţi. Veninul atacului ei îl descumpănea. Nu-şi dăduse seama că Isobel nu îl plăcea pe fiul lui.

– Isobel? Glasul lui Rose era ezitant. De ce eşti atît de pornită împotriva lui Max? Ştiu că el şi Muriel au făcut rău că au fugit aşa şi i-au lăsat cu inima frîntă pe Emily şi Henry, dar...

– Scutiţi-mă de prostiile astea romantice! strigă ea. Pentru tine şi Rose a fost întotdeauna prea tîrziu – n-a fost niciodată posibil.

Se opri brusc cînd cei doi se uitau lung la ea, derutaţi. Speriată, Rose o apucă de braţ şi o scutură.

– Ce spui, Isobel? Ce s-a întîmplat? De ce vorbeşti aşa?

Obrajii lui Isobel îşi pierduseră culoarea, dar continuă să tacă.

Rose o zgîlţîi din nou şi întrebă cu un glas de gheaţă:

– Ce-ai vrut să spui, Isobel, că nu a fost niciodată posibil?

Isobel se smulse de lîngă Rose şi se duse în capătul îndepărtat al verandei. Ei o lăsară să plece, neajutoraţi în faţa forţei sentimentelor ei, derutaţi şi speriaţi de ceea ce ei îi era atît de greu să spună.

– Nu există nici o cale uşoară de a vă spune, şopti ea în cele din urmă. Ştiu că o să vă frîngă inima. Se uită la ei cu ochii înotînd în lacrimi, întunecaţi de durere.

John luă mîna lui Rose şi o ţinu strîns. Tremura de parcă era atins de stafiile strămoşilor săi.

– Ce este, Isobel? Pentru Dumnezeu, spune-ne, şopti el cu teamă.

– Există un blestem pentru orice unire făcută între neamul Tanner şi neamul Fuller.

Cuvintele se înfipseră în el ca un cuţit, iar Rose scoase un ţipăt de spaimă şi se rezemă de el.

– Nu, şopti el chinuit. Spune-mi, te rog, că nu e adevărat. Nu poate să fie. Aş fi ştiut. *Puri daj* mi-ar fi spus.

– Preţioasa ta *puri daj* a fost cea care a încurajat-o pe mama ta să blesteme, spuse cu dispreţ Isobel. Şi deşi întotdeauna am crezut că toată treaba e o prostie, faptul că ai apărut aici, ca şi această trădare a fiului tău şi a lui Muriel m-au făcut să mă gîndesc mai bine. Blestemul este foarte adevărat.

– Mama? icni el. Ce legătură a avut ea cu toate astea? John o văzu pe Isobel întorcîndu-se cu spatele şi ştiu că nu putea să o privească în faţă. Nu suporta să le vadă neliniştea din ochi. El o iubise atît de mult pe Rose, o căutase în celălalt capăt al lumii. Acum tot ce ştiuse vreodată era distrus, şi durerea era de nesuportat.

– Minţi! strigă Rose. De unde ai şti tu aşa ceva?

Glasul înăbuşit al lui Isobel părea smuls din adîncul sufletului ei îndurerat.

– Tatăl lui John a avut o legătură cu mama ta, Rose. A fost la scurt timp după accidentul lui Davey, iar mama lui John era pe moarte de pe urma lungii suferinţe de care n-a mai scăpat după naşterea lui. Max şi mama ta plănuiau să fugă – ea aştepta copilul lui.

Rose se smulse de lîngă John, se duse în cealaltă parte a verandei şi o pălmui cu putere pe Isobel.

– Mincinoaso! ţipă ea. Nu-i adevărat! Nu poate fi.

Isobel nu se clinti din loc. Obrazul ei livid purta urmele degetelor lui Rose.

– Mama lui John i-a auzit cînd plănuiau fuga, continuă ea încet. Ea a fost cea care a blestemat orice căsătorie între cele două familii. Ea a fost cea care nu a iertat niciodată

trădarea lui Max şi dezonoarea adusă de el nobilei sale familii. *Dukkerina* şi-a dat binecuvîntarea acelui blestem, dar nu a mai avut puterea să-l ridice cînd a văzut ce se înfiripa între tine şi John.

Rose se făcuse albă ca varul la faţă.

– Minţi, şopti ea. Dar groaza din ochii ei spunea clar că era deja încredinţată.

– Max şi mama ta au încercat să zădărnicească blestemul punînd capăt poveştii lor de iubire. Mama ta s-a întors la Brendon, care a iertat-o. Era dispus să-i dea copilului numele său şi să o apere pe Kathleen de scandal, dar n-a fost să fie. Copilul s-a născut cu probleme grave şi a murit după două zile. Blestemul funcţiona, dovada era clară pentru toată lumea.

Se lăsă tăcerea, fiecare dintre ei gîndindu-se la muribundă şi la cumplita pedeapsă pe care o hotărîse celor care o trădaseră şi aduseseră dizgraţie şi ruşine tribului ei.

– Mama ta i-a mărturisit totul tatălui meu înainte de a pleca din Wilmington. Ea plănuise întotdeauna să se întoarcă în Irlanda şi să te lase la noi în speranţa că blestemul o va însoţi pe ea, lăsîndu-te pe tine neatinsă. Tata mi-a scris o scrisoare lungă înainte de a muri, povestindu-mi totul. A lăsat la latitudinea mea dacă să-ţi spun sau nu, şi pînă acum n-a fost nevoie. Oftă. Nu credeam în blesteme şi în avertismentele ţigăneşti, consideram că toată treaba e o prostie, ceva caraghios. Dar după ce s-a întîmplat aici în dimineaţa asta, mă tem că blestemul e foarte real.

Rose se uită împietrită la lacrimile care curgeau pe obrazul înroşit. Era năucă.

– Nu ţi-am spus pentru că te iubesc şi te consider mai mult o soră decît o prietenă, hohoti Isobel. De ce să te fi făcut să suferi şi mai mult după ce mama ta te-a părăsit şi nu ţi-a mai scris? De ce să-ţi fi dezvăluit acest secret cumplit cînd John era în celălalt capăt al lumii şi probabil că nu aveaţi

să vă mai vedeți niciodată? Întinse mîna spre Rose, trăgînd-o de mînecă. Am făcut ce am crezut că e mai bine. De unde era să știu ce ne rezervă viitorul?

Rose era deznădăjduită. Era prea multă durere pentru ei toți și o iubea prea mult pe Isobel ca să n-o ierte pentru tăcerea ei.

John se uită la cer și văzu ultimele stele încă licărind în timp ce se crăpa de ziuă. Simți un fior de gheață pe șira spinării atunci cînd își aminti vorbele de demult ale bunicii lui.

– „Cînd Orion guvernează cerurile și Gemenii sînt înjumătățiți, ai să știi ce ți-a pregătit soarta dacă nesocotești avertismentele mele", murmură el printre suspinele care îl sufocau. Bunica a încercat să mă avertizeze, dar am refuzat s-o ascult. Dar de ce nu mi-a spus de-a dreptul?

– Poate era speriată de puterile mamei tale și se rușina că nu putea să retragă blestemul, murmură Rose.

– Nu-mi vine să cred că n-a vrut să-mi spună. Știa cît de mult te iubesc. Știa că nimic nu mă putea opri să te caut.

Rose se întoarse spre el cu ochii uscați și plini de milă pentru el.

– Acum nu trebuie decît să-i găsim înainte de a fi prea tîrziu, spuse ea încet. Nu se pot căsători, John. Blestemul i-ar putea distruge și pe ei, și pe copiii lor.

– Și dacă nu-i găsim? întrebă John, cenușiu la față, cu ochii stinși sub sprîncenele negre.

– Asta e în mîinile sorții, spuse ea cu tristețe. Dar, blestem sau nu, Muriel nu va fi binevenită aici după ce le-a făcut surorii sale și logodnicului ei.

Existau semne ale celor doi fugari, dar nimic care să ducă la găsirea lor, și Rose simți un amestec de tristețe și ușurare cînd auzi că John și Tina se întorseseră în cele din urmă la Adelaide.

Luni de zile Emily fu de neconsolat, umblînd prin casă

şi pe terase ca o epavă. Henry muncea mai mult ca niciodată, petrecînd noapte de noapte absorbit în socoteli, refuzînd toate sfaturile, zăvorîndu-se în nefericirea lui. Apoi, după trecerea primului an, el şi Emily îşi găsiră consolarea unul în celălalt şi se căsătoriră în bisericuţa luterană ce fusese construită lîngă Jacob's Creek.

Mai trecu un an fără să aducă vreo veste de la Muriel şi Max. Clive îşi făcu vizita anuală la Adelaide cu producţia de vin pentru Europa şi se întoarse cu vestea că el şi Teresa, fata lui John, se vor căsători în vara următoare.

Prietenia dintre Rose şi Isobel era mai strînsă ca oricînd şi amîndouă primiră vestea cu bucurie şi uşurare.

Vremea din anul acela era perfectă. Strugurii, parcă mai mulţi ca niciodată, aşteptau ca zilele lungi şi calde să-i umfle şi să-i coloreze, iar Rose şi Isobel sperau la o recoltă record. Veştile că guvernul englez nu mai voia să trimită deţinuţi în Australia se dovediseră neîntemeiate pînă acum, şi mîna de lucru ieftină se găsea din abundenţă.

Apoi, preţul lînei scăzu fără veste. Tradiţionala licitaţie se ţinu în Cornhill, la Londra, prin măsurarea unei lumînări aprinse – cînd lumînarea ajungea să audă un inch, licitaţia se închidea –, şi cîteva voci licitară dintr-odată pentru lînă, bogăţia coloniei, şi preţul scăzu atît de mult, încît nici nu mai merita efortul să o trimiţi. Impactul a fost dezastruos. Mii de colonişti au fost ruinaţi. Băncile dădeau faliment, corăbiile se vindeau la preţuri de nimic, iar fermele dispăreau şi fermierii se mutau la oraş. Puţini îşi puteau permite să-şi cumpere o ulcică de bere, darămite o sticlă de vin.

Viticultorii din Barossa şi Hunter îşi ţinură răsuflarea atunci cînd fură asaltaţi de oameni cu feţe supte care cerşeau de muncă. Înţeleseseră că, dacă criza va continua, colonia va falimenta curînd. Totuşi, într-o privinţă, viticultorii erau mai norocoşi decît majoritatea coloniştilor, căci ei avuseseră înţelepciunea să cultive şi altceva, de pildă tutun şi hamei, şi

puteau să-şi depoziteze vinul şi să-l vîndă într-un moment mai propice. Căci, spre deosebire de vite, vinul nu costa nimic să-l păstrezi, ba chiar era mai bun cu cît era mai vechi, dar dacă criza ţinea prea mult, apărea lipsa banilor pentru lucrări şi pentru plata simbriilor.

Ca toate butiile şi butoaiele pline şi pivniţele ticsite de sticle din podea pînă în tavan, Isobel şi Rose se uitau la plantaţia lor de tutun şi aşteptau cu nerăbdare sfîrşitul crizei.

Guvernatorul coloniei era condamnat pentru toate, aşa cum sînt politicienii întotdeauna, şi metodele lui de alocare a pămîntului şi de atragere a simpatiei deţinuţilor erau mult discutate. Lucrurile ajunseseră atît de rău, încît pînă şi seceta, şi furtunile din iarna anului următor păreau să fie tot din vina lui. Rose şi Isobel rîdeau de nevoia caraghioasă a oamenilor de a da vina pe oricine în afară de ei sau de Atotputernicul.

Iarna următoare fu martora întoarcerii lui Max şi Muriel. Sosiră neanunţaţi, într-o după-amiază, tîrziu, într-o trăsură plină de praf, trasă de două iepe roib. Isobel era plecată pentru cîteva zile la nişte prieteni. Rose auzi caii şi se uită prin perdelele de plasă. Holbă ochii şi îşi acoperi gura cu mîna. Cînd Max o ajuta pe Muriel, care era cu burta la gură, să coboare din trăsură şi să urce treptele verandei, Rose nu simţi decît dezgust pentru ce le făcuseră lui Emily şi Henry. Nu avea nici o dorinţă să vorbească cu ei. Nu dorea să-i vadă, dar nici nu putea să-i lase la uşă, să se holbeze toată lumea la ei.

Deschise uşa cu o smucitură, lăsînd uşa de plasă între ea şi ei.

– Ce vreţi? întrebă ea cu răceală.

– Am vrut să te văd, mamă, spuse moale Muriel. O să avem un copil.

– Văd, se răsti ea. Nu sînteţi bineveniţi aici după necazul pe care l-ai provocat.

Muriel avu decența să roșească, dar Rose observă cum mîna lui Max o ținea protector de talie.

– Știu, și ne pare rău amîndurora, mamă. Dar era singura cale.

– Ba nu. Ai distrus-o pe sora ta, iar pe logodnicul tău l-ai făcut de rușine. Din cauza bîrfelor și a zvonurilor, Isobel și cu mine am stat în casă aproape un an.

– Tata ne-a povestit despre blestem, dar atunci era prea tîrziu, spuse morocănos Max. Totuși, nu regret că m-am însurat cu Muriel. În ce mă privește, toată prostia asta cu blestemul e doar un fleac țigănesc.

– Așadar, sfidezi legile moștenirii tale țigănești? întrebă Rose, furioasă pe aroganța lui. Să ne rugăm ca pruncul să nu poarte stigmatul.

– Mamă, te rog, o imploră Muriel. Lasă-ne să intrăm și să stăm jos puțin. Am făcut un drum lung și sînt foarte obosită.

– E un hotel în Tanunda, replică ea cu răceală. Aici nu sînteți bineveniți.

– Dar nu avem unde să mergem în altă parte, mamă. Max era administrator la o podgorie din vest, dar noii stăpîni nu mai aveau nevoie de el. Am vrut să fiu cu familia mea cînd vine copilul... Te rog, nu ne îndepărta.

Rose văzu lacrimile și buzele tremurătoare și își aminti ce simțise ea cînd mama ei o respinsese. Se înmuie.

– Bine. Intrați să vă odihniți. Dar puteți să rămîneți numai cîteva zile. Nu vreau ca Emily și Henry să se supere. Așteaptă al doilea copil în cîteva săptămîni și nu vreau ca vreunul dintre ei să vă vadă.

– Aș vrea să mă poată ierta, murmură Muriel, scoțîndu-și pălăria și mănușile, și așezîndu-se pe tapițeria moale a scaunului din salonaș.

Rose se uită la ea și, pentru prima dată, își dădu seama ce greu trebuie să-i fi fost mîndrei și impetuoasei ei fete să facă această călătorie.

– N-o să te ierte niciodată, Muriel, spuse ea încet. Ai rănit-o prea rău. Dar, dacă vreţi, vă puteţi muta în Hunter Valley şi să preluaţi podgoria de la Hans. El e gata de pensionare şi am nevoie de cineva de încredere să conducă Coolabah Crossing.

Feţele lor se luminară de emoţie şi speranţă.

– Asta înseamnă că m-ai iertat, mamă? şopti Muriel.

Inima lui Rose se strînse pentru ea.

– Eşti fata mea şi am să te iubesc mereu. Dar mi-e greu să uit ce le-ai făcut celorlalţi. Dacă doreşti să accepţi oferta cu Coolabah Crossing, consider-o rezolvată. Dar nu te aştepta să pui capăt dezbinării cu sora ta. E prea adîncă.

21

Sophie băgă lunga scrisoare la loc în plic, cu lacrimile uscîndu-i-se pe faţă, în timp ce cerul se lumina şi coţofenele începeau să chicotească. Sărmana Isobel, gîndi ea. Purtase atît timp secretul acela numai pentru a fi nevoită să-l dea înapoi în vileag cu atîta cruzime. Nu era de mirare că vrajba nu luase sfîrşit.

Se întoarse la cutia roşie, lăcuită, şi se uită printre hîrtiile legate ordonat, unele îngălbenite de vreme. Atunci înţelese în sfîrşit puterea care o împingea pe Cordelia să întoarcă lucrurile pentru Jacaranda Vines. Călătoria asta fusese pentru bunica ei o revenire la un loc de care o legau multe amintiri, o şansă de a repara răul făcut cu mult timp în urmă. Totuşi, fusese şi un ritual pentru Sophie, căci acum avea o idee vagă despre planul din capul Cordeliei. Înţelegea de ce fusese nevoie să vină aici.

Dădu la o parte cearşaful şi coborî din pat. În dimineaţa

asta avea o vitalitate pe care lipsa de somn nu o putea slăbi, şi chiar aştepta cu nerăbdare şedinţa de consiliu.

Dar, mai întîi, era începutul culesului. Culesul a ceea ce semănaseră – şi, la fel ca această familie divizată, aveau şansa să înlăture ce era vechi şi să planteze ce era nou. O şansă de a o lua de la capăt.

Bucătăria zumzăia deja de activitate. Beatty trîntea oale şi prăjea costiţă, iar bărbaţii stăteau prin preajmă şi beau cafea tare. Vorbeau zgomotos, uitîndu-se la cavalcada de camionete, maşini şi motociclete care trecea pe lîngă casă în drum spre terase. Soseau ultimii culegători.

Bunica ei era deja în capul mesei, avînd în faţă o farfurie plină cu jumări de ouă şi cîrnaţi, iar cînd Sophie se aplecă s-o sărute pe obraz, îi făcu şmechereşte cu ochiul.

– S-ar părea că n-ai prea dormit? Te-a frămîntat vreun gînd?

Sophie rînji şi, turnîndu-şi cafea, se aşeză la masă.

– Am stat trează toată noaptea citind scrisorile şi uitîndu-mă prin documentele din cutia aia. Mi-a prins bine să înţeleg dezbinarea şi trecutul familiei noastre divizate, dar sînt încîntată că lucrurile se schimbă. Documentele alea au dat scandalului cu privire la Jacaranda o perspectivă nouă. La noapte am să stau la computer ca să alcătuiesc un pachet.

O mînă cu pete de la ficat îi acoperi degetele.

– Nu e nevoie, iubito. Wal, John Jay şi cu mine avem deja un „pachet", cum îi spui tu, în mînă.

– Ce anume?

Cordelia îşi atinse nasul cu degetul şi se întoarse la farfuria ei.

– Ai să afli destul de curînd, spuse ea enigmatic. Dar există ceva mult mai important la care trebuie să te gîndeşti în următoarele cîteva zile, şi nu vorbesc de cules. Arătă din cap spre Jay care tocmai intrase somnoros în încăpere. Tînărul ăla e îndrăgostit de tine şi, dacă nu vezi asta, atunci

eşti oarbă. Ar cam fi timpul să vă lămuriţi între voi. Nu pot să zăbovesc o veşnicie aici, să ştii.

Sophie roşi violent de supărare şi jenă cînd în bucătărie se lăsă tăcerea şi toţi ochii se întoarseră spre ea şi Jay. Măcar dacă bunica ar învăţa să-şi ţină părerile pentru ea, gîndi femeia disperată. N-am să mă las şantajată. Lăsă capul în jos şi se concentră asupra micului dejun. Însă i-ar fi fost totuna dacă ar fi mîncat rumeguş. Era prea conştientă de prezenţa lui Jay. Prea conştientă de faptul că el o urmărea din celălalt capăt al mesei.

După ce masa luă sfîrşit şi farfuriile murdare fură stivuite în chiuvetă pentru mai tîrziu, toată familia se mută pe verandă. Cordelia urma să meargă cu Wal în cabrioleta şi să stea cu ochii pe toate. Sophie se urcă în camionetă lîngă John Jay şi Beatty, lăsîndu-i pe fraţi şi pe nevestele lor să vină în urmă cu camionetele şi maşinile lor.

Convoiul înainta încet pe drumul de ţară, într-un nor de praf ce masca împrejurimile. Aşteptările erau mari. Nu se vedea nici un semn de ploaie, îngheţul nu venise iarna asta şi, deşi căldura licărea şi dansa la orizont, nu erau semne de furtuni cu descărcări electrice sau vînturi subite.

Departe, pe latura de nord a teraselor, era o clădire joasă în lungul unei denivelări a dealurilor. Acolo, între pereţii de lemn şi sub acoperişul înclinat din tablă ondulată dormeau culegătorii care nu aveau corturi sau maşini de camping. Pe lîngă dormitoarele comune erau şi mai multe camere rezervate familiilor. Apoi o bucătărie, un rînd de cabine de duşuri şi closete, şi o încăpere mare, confortabil mobilată în care puteau să se uite la televizor, să citească sau să joace şah şi table după o zi lungă pe cîmp.

John Jay băgă camioneta în curte. Sophie observă groapa mare pentru grătar, mesele şi băncile aşezate la umbra unui uriaş arbore de piper. Culegătorii erau adunaţi în grupuri,

bînd ceai din căni albe şi groase sau mestecînd pîinea şi cîrnaţii pe care le adusese Beatty mai devreme.

Toţi păreau să se cunoască între ei, observă Sophie, auzind sporovăitul femeilor care reînnoiau prietenii vechi şi se puneau la curent cu bîrfele. Glasurile bărbaţilor erau mai coborîte. Cămăşile în carouri şi pantalonii de moleschin păreau a fi uniforma, chiar şi printre adolescenţii care veneau la cules pentru prima dată.

John Jay şi fiii lui treceau de la un grup la altul, rîzînd şi sporovăind, salutîndu-i pe mulţi dintre ei ca pe nişte prieteni vechi – ceea ce şi erau, căci Beatty îi explicase că tradiţia de la Coolabah era să angajeze an de an aceleaşi familii, iar unii dintre cei care se aflau astăzi aici erau a treia sau chiar a patra generaţie de culegători.

Cordelia îl înghionti pe Wal s-o ajute să coboare din trăsurică şi se aşeză pe o bancă. La scurtă vreme, angajase o conversaţie cu o altă femeie în vîrstă, care arăta mult prea fragilă pentru a sta în picioare toată ziua.

Sophie începu să se simtă izolată. Nu cunoştea pe nimeni şi trecuseră mulţi ani de la ultimul cules de struguri de la Jacaranda, la care luase parte, aşa că nu prea ştia ce se aştepta de la ea. Uşor retrasă, se uita la grupurile care se schimbau în faţa ei. Discuţiile erau în toi, electricitatea din aer aproape tangibilă.

Un bărbat mai tînăr aduse din clădire o muzicuţă şi începu să cînte un dans englezesc vioi. Curînd, i se alătură un altul cu un fluier şi privitorii făcură cerc în jurul lor, bătînd din palme în ritmul muzicii, în timp ce două fete executau un dans improvizat. Sophie rîse, împărtăşind veselia celorlalţi. Ce minunat mod de a începe culesul!

Muzica se stinse şi oamenii îşi îndesară pălăriile pe cap pentru a se apăra de fierbinţeala soarelui şi porniră spre terase, fiecare ducînd un coş lung şi un foarfece special. La Coolabah nu se practica culesul mecanic - distrugea între zece şi treizeci

la sută din viţa-de-vie pe an, iar producţia de struguri era mai mică.

– Vino cu mine, spuse Beatty. Am să-ţi arăt ce să faci. Nu-i mare scofală.

Sophie se uită cum tăia un ciorchine de struguri negri, copţi şi îl punea în coş.

– N-ai să faci mare lucru din prima zi, dar aş prefera să ai grijă să nu faci insolaţie, aşa că odihneşte-te dacă oboseşti. Previziunile meteorologice indică astăzi patruzeci şi şase de grade. Beatty îi dădu foarfecele şi plecă.

Sophie îşi coborî mînecile bluzei de bumbac pentru a-şi feri braţele de soare şi îşi îndesă mai bine pe cap pălăria moale de fetru. Transpira deja şi o mînca pielea, deşi abia trecuse de şapte dimineaţa. Apucînd în căuşul palmei un ciorchine de struguri negri, îl tăie şi trecu la următorul.

Peste tot în jurul ei se auzeau sporovăieli şi fragmente de cîntece. Soarele o bătea în cap şi în ceafă cu lovituri de ciocan, sudoarea se evapora pe măsură ce mercurul urca. Jay lucra pe terasa de deasupra ei. Cînd şi cînd îşi aruncau cîte o privire şi rînjeau unul la celălalt. Sophie se îndreptă de spate şi îşi şterse transpiraţia de pe faţă în timp ce îşi trăgea sufletul, uitîndu-se în jur. Era o priveliştе formidabilă, acest ţinut cu sol negru şi viţă-de-vie de un verde închis, cu dealuri mov şi cenuşii, cu cer foarte albastru şi nemărginit.

Se auzi sunetul strident al unui claxon şi Sophie se uită uimită la coşurile mari de nuiele pe care le descărca Beatty din spatele camionetei. Adusese pui rece, şuncă, berbec rece, pîine proaspătă şi murături de casă. Roşii şi castraveţi, cutii cu salată verde, iar nenumărate lăzi de apă şi bere aşteptau să potolească setea.

Jay veni cu un coş pe terasa lui Sophie şi se aşezară pe pămîntul cald, între două şiruri de viţă-de-vie. Ea duse la gură o sticlă cu apă şi bău cu sete.

– Ia-o uşurel, Sophie. O să ţi se facă rău. Uite, ia sticlele

astea şi ţine-le pe lîngă tine pentru cînd o să ai nevoie de ele. Pînă s-o termina ziua, vei da gata mai mulţi litri de apă, dar e mai bine s-o faci treptat.

Ea îi zîmbi.

– Mă bucur că putem fi prieteni, spuse ea între două înghiţituri de berbec rece cu murături. Şi mă bucur că am avut şansa să iau iar parte la un cules de vii.

– Locul ăsta nu e nicicum tipic, o avertiză el gînditor. Tata are reputaţie bună printre culegători pentru că e corect şi plăteşte bine, pe lîngă faptul că asigură masă şi cazare confortabilă. Ar trebui să vezi în ce hal sînt unele case în care trebuie să se ducă oamenii ăştia cînd pleacă de aici. Doar nişte cocioabe, n-au apă curentă, canalizare, nimic.

Sophie termină sandvişul cu berbec şi luă încă o gură de apă din sticlă.

– Mă mir că mai scoate profit după ce îi hrăneşte pe toţi atît de bine, remarcă ea, luînd o portocală şi începînd să o cojească.

– Alţi viticultori îl consideră excentric dar, pînă la urmă, merită. Niciodată n-am dus lipsă de culegători, şi ăştia sînt cei mai buni în domeniu, spuse el uitîndu-se la ceilalţi care terminau masa. Unii dintre ei au venit aici cînd erau copii, iar acum şi-i aduc pe ai lor. E o treabă de familie, cred.

Sophie înveli restul de portocală într-un şervеţel şi îl băgă în buzunarul de la piept pentru mai tîrziu.

– Ar fi bine să-i dai zor, spuse ea rîzînd. Am rămas deja mult în urma celorlalţi.

După-amiaza trecu repede, căldura devenise sufocantă, muştele bîzîiau, iar parfumul strugurilor calzi şi copţi umplea aerul încremenit. Sporovăiala nu conteni, nici cîntecele sau glumele fără perdea ce zburau între terase. Dar Sophie era epuizată, cu o durere de cap care pîndea în spatele ochilor pe care nu-i putea mişca.

Cînd cerul începu să-şi piardă culoarea, iar soarele

coborî încet după dealuri, Sophie urcă obosită în camionetă împreună cu Beatty şi John Jay şi se îndreptară spre fermă. O dureau locuri pe care nu ştia că le are, iar soarele arsese un triunghi de piele în deschizătura cămăşii. Nici vorbă să aibă destulă energie să ia parte la grătarul pe care îl făceau culegătorii în seara aceea.

Era să adoarmă sub duş şi trebui să facă un efort să se ţină pe picioare pînă se urcă în pat. Dormea şi visa struguri înainte chiar ca ceilalţi să plece pentru a se alătura culegătorilor la sărbătoarea din noaptea aceea.

Săptămîna trecu repede. Pe măsură ce Sophie se obişnuia să stea în soare toată ziua, începu să-i placă tot mai mult să ia parte la poveşti şi cîntece. Jay îşi făcuse o regulă din a-i aduce coşul cu merinde şi, pe cînd împărţeau hrana rece, începură să dreagă ruptura dintre ei.

Totuşi, nici unul nu pomeni motivul despărţirii lor, şi Sophie se întreba dacă nu era mai bine să-l dea uitării şi să privească înainte. Învăţase o lecţie salutară din scrisorile acelea – rupturile erau dangătul de înmormîntare pentru familii şi relaţii, dacă nu erau cîrpite repede, iar acum ei şi lui Jay li se oferea o a doua şansă.

Strugurii fuseseră culeşi, ultimele coşuri golite în camioanele ce aveau să-i ducă la vinărie. Sophie îşi scoase pălăria şi se şterse de transpiraţie. Părul îi era lipit de cap. Îl desprinse din agrafe şi îl scutură.

– Mă bucur că nu te-ai tuns, spuse încet Jay. E foarte frumos chiar şi încîlcit şi ud de transpiraţie.

Sophie se întoarse cu faţa la el. Intimitatea lor crescîndă o făcuse să nu se mai zbîrlească în prezenţa lui.

– Nu obţii nimic dacă mă linguşeşti, îl tachină ea. Mă duc să fac un duş şi să închid puţin ochii înainte de petrecerea de diseară. Sînt la pămînt.

El îi luă mîna, oprind-o din drum.

– Mai întîi ai de făcut ceva, spuse el misterios. Vino cu mine.

Ea se opuse.

– Ce pui la cale, Jay? întrebă ea circumspectă.

– Nimic rău, promit.

Ea îl privi gînditoare, spunîndu-şi că era precaută din cale-afară, şi zîmbi.

– Atît timp cît presupune şi ceva răcoritor, zise ea degajată. Sînt sleită de căldură.

– Îţi face bine, spuse el, împingîndu-şi pălăria de pe frunte. Vino.

Se duseră la o camionetă şi urcară în ea. Cîteva minute mai tîrziu, înghiţeau praful stîrnit de ultimele camioane cu struguri. Jay băgă camioneta în curtea pietruită ce forma un pătrat între uzina de procesare, uzina de îmbuteliere şi zona de primire a vizitatorilor.

– Vino. Îţi garantez că înăuntru e răcoare.

Sophie coborî din camionetă şi îl urmă la umbra răcoroasă a zonei de recepţie a vinăriei. Tocurile cizmelor ei stîrneau ecouri pe podeaua de piatră, care se reverberau pînă la arcada de catedrală a acoperişului. Inspiră parfumul de vin şi butoaie de stejar, simţind că tensiunea ultimelor săptămîni se risipeşte.

– Eşti la Coolabah de aproape trei săptămîni. Cred că e timpul să descoperi secretele locului.

Ea percepu slaba acuzaţie moale din glasul lui şi recunoscu în gînd că avea dreptate.

– S-ar părea că mereu am avut de făcut altceva, se bîlbîi ea. N-a fost intenţionat.

Jay nu făcu nici un comentariu şi se îndreptă spre o uşă grea de stejar.

– Avem închis pentru vizitatori, aşa că n-o să fim deranjaţi, spuse el descuind uşa şi intrînd. Fii atentă cum mergi. Alunecă.

Sophie îl urmă în tunelul lung care părea să ducă şerpuind în centrul pămîntului. Pereţii erau reci la atingere,

tavanul jos, şi doar o lumină intermitentă arăta drumul pe treptele late de piatră. Sophie dădu colţul şi rămase uluită de priveliştea din faţa ei.

– Frumos, nu-i aşa? spuse el cu mîndrie, aprinzînd lumînările de pe o masă veche.

– Da, şopti ea, uitîndu-se prin caverna vastă care fusese cioplită în inima pămîntului. Tavanul era înalt, pereţii şi podeaua de piatră, iar butiile uriaşe de lemn erau de înălţimea şi lăţimea unei case englezeşti cu etaje retrase. Însă mirosul de vin în fermentare fu cel care o purtă înapoi, în copilăria ei, redeşteptîndu-i o emoţie pe care o crezuse de mult uitată.

– Mă duc înapoi în timp, şopti ea. Îmi aminteşte de ce facem asta.

El o luă de mînă.

– Vino cu mine.

Atingerea lui fu ca un şoc electric.

Sophie îl urmă printr-un alt tunel lung, apoi în întunericul pivniţei în care se trăgea vinul, cu privirea aţintită în podea. Îi era frică de ceea ce ar putea citi el în ochii ei. Se temea că el ar rupe vraja făcînd un gest pripit.

Jay îi dădu drumul la mînă şi n-o mai atinse, continuînd să-i arate diferitele soiuri de vinuri şi cum se făceau şi se stocau. Ochii lui străluceau de entuziasm. O căra dintr-un tunel în altul cu aerul că uitase de ea.

Sophie îşi muşcă buza. Ar fi vrut ca el să o sărute, să o ia în braţe, dar, în acelaşi timp, ştia că lucrurile trebuiau făcute pe îndelete dacă era ca între ei să renască ceva. Aveau o relaţie fragilă ce fusese deja vătămată o dată – o relaţie legată cînd încă erau foarte tineri. Acum, maturi, aveau vieţi diferite şi priorităţi diferite, şi ar fi fost o prostie să rişte totul pentru o clipă de nebunie pe care, poate, ar regreta-o amîndoi.

Jay extrase cu grijă din rastel o sticlă de şampanie şi, scoţînd sîrma, scoase dopul. Turnă şampania în două pahare şi îi întinse unul lui Sophie.

– Pentru viitor, spuse el încet. Pentru Jacaranda şi Coolabah şi pentru toţi cei care se spetesc muncind pentru ele.

Sophie sorbi şampania rece şi lăsă bulele să explodeze pe limbă. Era un vin excelent.

Degetele lui îi ridicară blînd bărbia, silind-o să se uite în ochii lui.

– Un bănuţ pentru gîndurile tale, murmură el.

– Valută forte, colega, glumi ea. Cred că sînt doar obosită şi copleşită de tot ce am văzut.

El era aproape – prea aproape – şi ea se îndepărtă. Se văzuse oglindită în ochii aceia căprui şi ştia că el voia mai mult decît prietenie. Dar se putea oare încrede iar în el? Putea să lase trecutul să fie trecut şi să rişte să sufere iar? Întrebările i se învîrteau în cap. Cu toate că ştia că va trebui să găsească un răspuns, timpul alerga. Peste două zile plecau.

Soarele apusese după dealuri, noaptea arunca umbre de catifea peste ţinut cînd familia lărgită îi urma pe Beatty şi John Jay la vinărie. Fiecare avea o lanternă, şi sporovăiala, rîsetele şi paşii grăbiţi o făceau pe Sophie să se întrebe dacă oamenii ăştia oboseau vreodată. Ea una era frîntă, iar oboseala nu o ajuta să-şi găsească puterea să-i răspundă lui Jay.

Acum, că zăpuşeala de peste zi se domolise, în vinărie era frig. Intrînd a doua oară în ziua aceea în tunelul lung, Sophie se cutremură şi îşi trase pe umeri jacheta. Erau prea multe stafii aici. Prea multe amintiri a ceea ce fusese între ei şi rămăsese nespus. Poate că era mai bine să lase lucrurile cum erau, gîndi ea mergînd în urma celorlalţi în pivniţa boltită. Jay n-ar fi părăsit niciodată acest loc, iar ea era o fată de oraş, cu o carieră ambiţioasă.

John Jay stătea lîngă butiile uriaşe, iar pe masa de lîngă el erau desfăcute deja mai multe sticle din recolta anterioară.

Aşteptă ca soţia lui să toarne fiecăruia un pahar, apoi îl ridică pe al său.

– Beau pentru Coolabah Crossing, spuse el, şi glasul lui se răsfrînse din arcadele cavernei. Pentru Rose, John şi Isobel, şi pentru toate generaţiile care au urmat. Fie ca de acum înainte să avem pace şi prosperitate.

Sophie se alătură răspunsului însufleţit şi sorbi cabernetul sauvignon sec. Era la fel de bun, dacă nu mai bun ca vinul de la Jacaranda, dar poate că i se părea doar, din cauza atmosferei.

Cordelia îşi linse buzele şi întinse paharul.

– E bun pentru sînge, spuse ea cînd Beatty ridică o sprînceană. Cu paharul umplut din nou, îl ridică şi ceru linişte. Pentru o petrecere al naibii de reuşită.

Rîseră şi îşi terminară vinul, apoi se îndreptară spre locuinţa culegătorilor, unde puseră la proţap un porc şi băură vin, bere şi rom pe săturate. La fel ca pionierii de la Jacob's Creek, Coolabah Crossing ştia să sărbătorească culesul şi Sophie aprecie că o făceau în stil mare.

La muzicuţă şi fluier se alăturară o chitară, o vioară şi cineva care ştia să cînte la linguri. O irlandeză îşi adusese tamburina, iar pianul vechi fu scos din camera de recreere şi lovit cu entuziasm de Wal. Părea să nu deranjeze pe nimeni că jumătate din claviatură era defectă şi că nu fusese acordat de ani de zile.

John Jay şi Beatty conduceau dansul, iar pe Sophie o învîrteau cu mult nerv tineri şi bătrîni care o călcau pe picioare, o ţineau prea strîns sau nu aveau simţul orientării. În scurtă vreme, gîfîia şi transpira, dar culegătorii păreau neobosiţi şi se molipsi de entuziasmul lor, dansînd pînă nu mai putu de picioare.

Găsi un prilej şi ieşi din cercul de dansatori, furişîndu-se într-un colţ liniştit unde putea să bea un pahar rece ca gheaţa şi să-şi tragă sufletul. Se uită la vîrtejul plin de culoare al

cămăşilor în carouri, ascultă tropăitul cizmelor şi strigătele entuziaste ale dansatorilor.

Totuşi, era mult prea atentă la Jay, care ţinea de talie o roşcată tînără şi foarte atrăgătoare. Îl văzu ridicînd-o în aer şi sărutînd-o pe obraz, apoi trecînd pe lîngă ea la şirul următor. Privirea aruncată de el îi spuse că Jay ştia că se uita la el şi Sophie întoarse repede capul. Nu avea rost să-l lase să ştie cît o afectase acel pahar de şampanie băut în tăcere în răcoarea pivniţei. Nu avea rost să încerce să repare ceva. Vieţile lor erau foarte diferite, speranţele şi ambiţiile lor se situau la poli opuşi. Poimîine va fi plecată înapoi la Melbourne. Aşa era cel mai bine.

Daisy se pregătise cît de repede fusese în stare pentru şedinţa de consiliu. Săptămînile trecuseră parcă în zbor, dar îi dăduseră şansa să recupereze energia şi entuziasmul pe care le avusese cîndva pentru Jacaranda, şi o făcuseră să-şi dea seama ce multe avea de oferit corporaţiei de familie.

Acum rămăseseră mai puţin de patruzeci şi opt de ore pînă la şedinţă, iar ea cu Kate îl însoţeau pe Charles acasă de la spital. Operaţia de by-pass mersese bine. Cu toate că avea nevoie de îngrijire în următoarele cîteva luni, Charles insistase să plece acasă.

– Nu pot să sufăr spitalele, bombăni el pe cînd se apropiau de casă. Îmi aduc aminte de internat, cu toate regulile şi regulamentele alea tîmpite. Ştiţi că mi-au interzis pînă şi să fumez trabuc?

Daisy rîse.

– Bine-nţeles că ţi-au interzis, spuse ea. Trebuie să te laşi de fumat dacă vrei să te faci bine.

El se strîmbă, în timp ce maşina intra pe alee.

– O să fie de-a dreptul deprimant, dacă mă întrebaţi pe mine, bodogăni el. Ce-ar trebui să facă un bărbat fără un strop de whisky sau un pahar de vin, la masă, şi un trabuc după?

– Să mănînce mai puţin, să se lase de fumat şi să bea puţin vin doar cînd şi cînd, spuse Kate pe un ton sec. Mult noroc, Charles. O să-ţi trebuiască.

– După întrunire, mă retrag, spuse el obosit. Indiferent cum ies lucrurile, m-am săturat de urlete. Dacă n-ar fi fost Jock, renunţam de mult. Se întoarse spre Daisy. Tu ce faci?

– Am nişte planuri pentru viitorul Jacarandei, răspunse ea enigmatic. Dar nu spun mai multe pînă la şedinţă.

– Parcă urai locul? Ce te-a făcut să te răzgîndeşti?

– Simţul propriei mele valori, răspunse Daisy cu o mîndrie reţinută.

Jane bătea în sus şi în jos podeaua apartamentului cufundat în linişte. Pe covor erau presărate decupaje din ziare şi albume cu tăieturi, iar pe masă zăceau împrăştiate fotografii şi scrisori. Trecutul o pîndea din urmă, nevoia ca adevărul să fie dezvăluit era tot mai stringentă pe măsură ce şedinţa se apropia.

Se opri în faţa ferestrei şi se uită la panorama vastă a oraşului care se întindea sub ea. Atîtea vieţi, gîndi ea. Biete vieţi care îşi vedeau de drum, nepăsătoare la durerea şi suferinţa din jurul lor. Fiinţe mici care îşi jucau dramele între pereţii şi străzile acestui oraş gălăgios, fără să le pese de alţii. Aşa îşi dusese ea viaţa în tinereţe, cînd arăta bine şi avea faimă. Acum, păcatele ei veneau acasă şi nu ştia cum le va face faţă.

Cu un oftat, se aşeză din nou şi îşi trecu degetele peste fotografiile alb-negru pentru reclame, făcute cu mulţi ani în urmă. Îşi dădea seama de ce se îndrăgostise Jock de ea, înţelegea nevoia lui de a avea la braţ şi în pat o femeie frumoasă. Totul făcea parte din imensul lui eu şi, dacă era să fie cu adevărat sinceră, şi al ei. Pentru cariera ei fusese extrem de bine să aibă ca amant un bărbat bogat şi puternic şi, pentru că îl iubise foarte mult, nu se gîndise mai deloc la Cordelia şi la copiii ei.

Pînă cînd avusese nevoie de ei. Pînă cînd Jock răsturnase paharul ăla cu whisky şi aruncase cu banii în ea. Ea privise la băutura vărsată, în timp ce el îi spunea să iasă din viaţa lui. Privise la bancnotele care se udau în timp ce el îi interzicea să se întoarcă dacă nu făcea ce voia el.

Se uită la instantaneele decolorate pe care le ţinuse ascunse aproape o treime din viaţa ei. La asta se reducea totul. Ăsta era motivul minciunilor şi înşelătoriei care se ţeseau atît de strîns în jurul ei, încît aproape o sufocau.

Smulgîndu-se din gînduri, începu să strîngă cu o vigoare pe care i-o dădeau hotărîrea luată. Trăise prea mulţi ani în umbră. Era timpul să iasă iar la soare.

Sophie stătea în dormitor lîngă bagajele făcute, gata de plecare. Cîntecul gaiţelor şi dulceaţa pătrunzătoare a dangătului clopotelor se răsfrîngeau peste ţinut, soarele alunga umbrele. În lumina aceea extraordinară şi unică a regiunii de periferie, frunzele delicate ale eucaliptilor deveneau o ceaţă diafană peste cafeniul rugos al scoarţelor şi strălucirea ierbii de argint.

Sophie oftă. Avea să-i fie dor de cîntecul păsărelelor în zori de zi, de mirosul de pămînt cald şi de struguri ce se coceau, ca şi de umbrele albăstrui şi răcoroase ale dealurilor înconjurătoare. Dar mai mult decît toate, avea să-i fie dor de această familie gălăgioasă şi fericită. Jay era un om norocos să trăiască înconjurat de atîta iubire.

Se îndepărtă de fereastră. Nu avea rost să-şi plîngă de milă. Ea fusese cea care îi respinsese avansurile – cea care nu avusese încredere în intenţiile lui – cea care fusese prea laşă pentru a face primul pas spre o împăcare adevărată. Înşfăcînd bagajele, ieşi pe uşă. Vacă proastă, îşi zise înciudată. De ce trebuie să iei totul atît de în serios?

Bucătăria era liniştită pentru prima dată. Beatty curăţa la grajduri, iar bărbaţii pregăteau de zor terasele pentru noul

sezon de plantare. Wal îşi fuma pipa de dimineaţă pe verandă, dacă era să se ia după scîrţîitul balansoarului, iar de Cordelia nici urmă. Sophie îşi dădu seama brusc că nu trăsese un fum de cînd era aici. Crispin avea dreptate – nu-i mai trebuiau ţigările. Îşi turnă o cană din ceainicul veşnic prezent şi, după ce gustă, adăugă zahăr. Ceaiul era tare şi foarte amar, dar o trezi.

Cordelia intră cu paşi tîrşiţi şi rămase în picioare lîngă masă, sprijinindu-se greu în baston.

– Bună petrecere, nu-i aşa? spuse ea cu un oftat. Deşi cred că pentru mine a fost ultima. Sînt prea bătrînă ca să mai pierd nopţile.

– Ai o grămadă de timp să te odihneşti, bunico, spuse Sophie încet, şi îţi promit că am să vin în vizită cît de des am să pot.

Cordelia se strîmbă şi se aşeză.

– Mai am mult pînă să mor, se răsti ea. Aşa că să nu mă băgaţi în cutie pînă nu-mi dau ultima suflare. Mă întorc la Melbourne cu tine. I-am avertizat pe ceilalţi.

Sophie scoase un oftat de exasperare. Ştiuse că aşa se va întîmpla. Bunica ei fusese prea docilă cînd i se sugerase, la început, să rămînă la Coolabah Crossing.

– Doctorul e împotrivă, replică ea sec. Poţi să ţii legătura prin telefon în timpul şedinţei sau să-mi dai împuternicire să votez în locul tău.

Cordelia flutură din mînă.

– Nici vorbă. Vreau să le văd feţele cînd le spun ce s-a plănuit pentru Jacaranda. Nu pot să fac asta la telefon, spuse ea cu dispreţ.

– Bunico, trebuie să asculţi măcar o dată de sfatul doctorului, insistă Sophie. Ai tensiune mică şi angină. În starea ta, poate fi periculos să zbori.

Cordelia o privi cu gravitate.

– Aş fi de acord cu tine dacă ar fi să-mi desfac braţele şi

să-mi iau zborul din vîrful dealului ăla, dar cum metalul şi motoarele fac toată treaba, cred că sînt în stare să stau cîteva ore fără să fac nimic.

Sophie se căzni să-şi stăpînească exasperarea.

– Nu e nevoie să fii acolo. Dă-mi pachetul pe care l-aţi întocmit tu şi ceilalţi şi am să-l citesc în avion. Sînt perfect capabilă să-ţi susţin punctul de vedere.

– Doar nu crezi că o să am încredere în altcineva să facă lucrurile aşa cum trebuie! se răsti Cordelia. Fac parte din consiliul ăla de la douăzeci şi şapte de ani şi n-am lipsit de la nici o şedinţă. N-am de gînd să-mi schimb obiceiul de-o viaţă.

Sophie ducea o bătălie pierdută.

– Şi dacă mori în încercarea asta, bunico? Cine o să mai stea cu ochii pe noi?

Cordelia încrucişă braţele la piept şi se uită urît la ea.

– Am făcut planuri pentru situaţii neprevăzute, replică ea ferm. Acum, adu-mi micul dejun şi nu mai scînci. Trebuie să-mi păstrez puterile pentru călătorie şi pierdem timpul.

Sophie făcu ce i se spuse. După ce puse dinaintea bunicii sale o farfurie cu ouă jumări şi pîine prăjită, se aşeză să-şi bea cafeaua. Criza de angină nu diminuase nicicum pofta de mîncare a bătrînei, observă ea cu o grimasă.

– Am citit despre blestemul aruncat asupra neamurilor Fuller şi Tanner, începu ea.

– Blestemele au efect numai cînd crezi în ele, bombăni Cordelia cu gura plină.

– După cum au reacţionat John şi Rose, au crezut cu adevărat în el.

– Pe vremea aia era altfel. Oamenii credeau în superstiţii. Şi nu uita că Rose era irlandeză, iar John ţigan. Ambele culturi credeau foarte tare în vrăji şi blesteme.

– Deci copilul lui Muriel s-a născut bine, sănătos?

Cordelia se şterse la gură cu un şervet şi se rezemă în scaun.

– A avut ca semn din naştere o căpşună pe coapsă, dar asta n-are nici o legătură cu vrăjile şi blestemele, şi toţi copiii care s-au născut după aceea au fost sănătoşi şi voinici. Zîmbi, şi în ochii ei luci o sclipire răutăcioasă. Aşa că dacă tu şi cu Jay vă hotărîţi să vă finalizaţi sentimentele, n-are ce să vă împiedice.

– Doar timpul şi distanţa, murmură Sophie. Ne-am trezit prea tîrziu.

Cordelia luă încă o felie de pîine prăjită şi o înmuie în cafeaua cu lapte. Mestecînd pîinea îmbibată, îşi revăzu în gînd planurile pentru şedinţa de consiliu.

Cu un zîmbet viclean, se întrebă cum vor reacţiona ceilalţi cînd va veni ea cu surpriza. O amuza să fie iar stăpînă pe situaţie – uneltirile o ţineau în viaţă.

După ce termină micul dejun, se duse şonticăind pe veranda din spate.

– Mai am puţin şi plec, Wal. M-am gîndit că e mai bine să ne luăm rămas-bun în particular, spuse ea posacă.

El se ridică, o luă pe după umeri, o trase spre el şi o sărută pe frunte.

– La revedere, băbuţo, murmură el. Cred că nu o să ne mai vedem – oricum, nu în viaţa asta. Dar mă bucur că am fost împreună săptămînile astea.

Ea îl ţinu strîns, amintindu-şi anii irosiţi, momentele în care plînsese după ceea ce pierduse.

– La revedere, Wal, şopti ea. Îţi mulţumesc că i-ai dat unei babe proaste şansa de a întoarce roata. Mi-aş dori...

Strînsoarea lui spori.

– Nu, Cordy. Să nu ne dorim mai mult decît am realizat, fiindcă asta e tot ce-am putut să facem în împrejurările date.

În cele din urmă, ea se desprinse de el şi se uită în ochii negri, decoloraţi de ani şi de prea mult soare. Se uită la fruntea ridată, la trăsăturile estompate de bătrîneţe, şi ştiu că îl va iubi pînă la sfîrşit.

– O să-mi fie dor de tine, desfrînat bătrîn, spuse ea printre lacrimi.

El o sărută pe obraz.

– Nu, Cordy. Ne avem în inimă unul pe celălalt. Asta o să ne ajungă pînă ne vom reîntîlni.

– Crezi că mai există ceva după asta? întrebă ea mirată. Wal nu fusese niciodată un om evlavios.

– Sigur, răspunse el hotărît. Altfel ne-am irosit timpul.

Cordelia îl îmbrăţişă şi se întoarse în casă. Nu avea rost să prelungească agonia, nu mai avea să-i spună ceva ce el nu ştia deja. Totuşi, cînd se trînti pe pat, simţi un val de nelinişte şi îşi înăbuşi în pernă lacrimile amare.

Sophie se duse la grajduri în speranţa că Jay îşi ajuta mama. Nu-l mai văzuse de la sărbătoarea recoltei şi o sîcîia bănuiala că o evita.

Beatty rînea boxa lui Jupiter şi salută oferta lui Sophie de a o ajuta. În timp ce scoteau paiele de peste noapte şi le înlocuiau cu altele proaspete, pălăvrăgiră despre oameni şi locuri care lui Sophie nu-i spuneau nimic, însă era un mijloc de a umple tăcerea stînjenitoare.

– Unde-i Jay? întrebă în cele din urmă Sophie, cînd prinse o pauză în sporovăiala lui Beatty.

– E plecat în ţară, răspunse Beatty. John Jay trebuia să rezolve ceva şi Jay s-a oferit.

Sophie se întoarse cu spatele, sperînd că Beatty nu observase dezamăgirea din ochii ei. Numai că nu fusese suficient de iute.

– Nu voia să fie unde nu e dorit, zise Beatty fără ranchiună. Aşa că s-a gîndit că e mai bine să stea deoparte pînă pleci.

– Dar eu chiar voiam să-l văd! protestă Sophie. Există nişte lucruri pe care vreau să le lămurim, trebuie să-i dau multe explicaţii. Ultima dată cînd am stat de vorbă m-am purtat urît cu el şi vreau să-mi cer scuze.

Privirea lui Beatty fu foarte directă.

– Mi se pare că ai avut destul timp. Jay mi-a spus că te-a abordat nu doar o dată, dar l-ai refuzat. Oftă şi aduse găleţile înapoi în boxă. Mîndria bărbătească are şi ea o limită, Sophie. Jay te-a iubit foarte mult cîndva. Cred că nu i-ai dat ocazia să se explice atunci, şi nici acum.

Gîtuită de lacrimi, Sophie nu fu în stare să vorbească.

Beatty o apucă de umăr.

– Dacă e să fie, o să se rezolve, spuse ea pe un ton calm. Ai răbdare, nu renunţa încă la el.

Micul avion decolă şi Cordelia se uită pentru ultima dată la Coolabah Crossing.

– La revedere, şopti ea, cu degetele lipite pe geam.

Siluetele care fluturau mîinile se făcură din ce în ce mai mici pînă dispărură în zare. Cordelia se rezemă în scaun şi închise ochii. Parfumul şi priveliştea acestui minunat colţ al Australiei aveau s-o însoţească pînă la sfîrşit. Nu va uita oamenii, felul în care o trezeau dimineaţa gaiţele şi scîrţîitul balansoarului lui Wal pe veranda de lemn. Dar, mai mult decît toate, va ţine minte atingerea aspră a unui obraz ţepos pe obrazul ei şi vorba tărăgănată a bărbatului pe care îl iubise în taină cea mai mare parte a vieţii ei.

O durere bruscă îi străpunse pieptul, tăindu-i respiraţia. Băgă sub limbă pe furiş o pilulă de-a doctorului şi aşteptă să-şi facă efectul. Ticălosul ăla tînăr a avut dreptate, gîndi ea cu ciudă. Mă simt îngrozitor. Dar sînt hotărîtă să rezist pînă la şedinţa aia de mîine. Sînt hotărîtă să-mi las amprenta asupra Jacarandei Vines înainte de-a fi prea tîrziu.

Jane aşteptase nervoasă toată după-amiaza. Ştia doar vag ora sosirii lor şi spera că se gîndise la toate. În apartament se făcuse curăţenie şi în vaze erau buchete de crini dulce-mirositori. Ceaiul era pus pe masa din sufrageric. Aşternutul

Cordeliei fusese primenit şi îi pregătise o sticlă de apă fierbinte, căci ştia că îi este frig chiar şi în toiul verii.

Auzi cheia în broască şi se întoarse spre uşa care se deschidea.

– Bună, dragă. Iată-mă-s, m-am întors, spuse voioasă Cordelia.

Jane încercă să-şi mascheze şocul cînd se îmbrăţişară. Cordelia arăta înfiorător – avea faţa cenuşie, iar buzele albăstrii îi tremurau. Va trebui să-şi revizuiască planurile, să le amîne un timp. Cordelia avea nevoie de ea.

– Vino să stai jos, spuse ea repede. Am făcut un ceai.

Cordelia se duse şonticăind la scaunul ei şi se prăbuşi cu un oftat de mulţumire.

– Apartamentul arată minunat, Jane. Ca întotdeauna, mă faci să mă simt deosebită.

Jane roşi, ştiind ce plănuise, şi simţindu-se neloială.

Cordelia luă ceaşca şi se uită la Jane cu ochii vii de curiozitate.

– Ce este, Jane? Hai, vorbeşte.

Jane se fîstîci. Ştiuse că Cordeliei nu-i va scăpa nimic, dar nu se aşteptase să-şi dea seama atît de repede.

– Nimic, spuse ea repede. Nu e momentul.

– Ştiu mereu cînd ceva te frămîntă, Jane. Îţi fug ochii.

Pe Cordelia nu puteai să o duci cu vorba, şi Jane ştia că o va pisa pînă îi va spune.

– Mă mut, începu ea. Te-am înghesuit prea mult. E vremea să stau pe picioarele mele şi să fac ceva cu viaţa mea.

– Ce te determină să faci asta? întrebă Cordelia.

Jane schiţă un gest neajutorat.

– Niciodată n-am făcut parte din familie – nu cu adevărat. N-am avut nici un cuvînt, n-am avut nici un rol şi, cu toate că ar putea suna aiurea în gura unei femei de vîrsta mea, am nevoie să mă simt dorită. Am nevoie să ştiu că pot fi independentă înainte de a fi prea tîrziu. Inspiră adînc şi

continuă repede, nedîndu-i Cordeliei ocazia să o întrerupă. Am să primesc un apartament de la galerie şi am fost acceptată ca preşedinte al Consiliului Artelor. E o şansă să fac ceva cu viaţa asta goală a mea, Cordelia. Deşi o să-mi fie cumplit de dor de tine, e timpul să merg înainte.

Cordelia oftă.

– Nu te grăbi, Jane. N-am să mai fiu mult timp aici şi sperам să-ţi las ţie apartamentul ăsta, ştiind că ţii la el şi îl consideri căminul tău. Măcar atît îţi datorez pentru tot ce ai făcut pentru mine cîndva.

Jane se aşeză, cu genunchii moi de surpriză.

– Nu-mi datorezi nimic, protestă ea. Eu n-am să pot să te răsplătesc niciodată pentru ce ai făcut pentru mine. Cînd mă gîndesc...

Cordelia o întrerupse în mijlocul frazei.

– Nu acum, draga mea. O să vorbim despre asta mîine, cînd voi fi odihnită. Băgă mîna în poşetă şi scoase un plic mare, cafeniu. Asta o să-ţi dea dreptul să ai un cuvînt de spus şi sper s-o foloseşti cu înţelepciune.

Jane se încruntă, dar întinse mîna şi luă plicul. După ce îl întoarse pe toate feţele, rupse sigiliul şi scoase foile dinăuntru.

– Nu poţi să faci asta, icni ea cînd citi textul. N-am nici un drept – absolut nici un drept.

– Ai tot dreptul, spuse ferm Cordelia. E rîndul tău să-ţi faci cunoscut glasul. Nu mă dezamăgi, Jane. Contez pe tine.

22

Uşile sălii de consiliu erau deschise. Cînd cele două femei se apropiară, auziseră zumzetul conversaţiei şi clinchetul ceştilor şi farfurioarelor.

– S-ar părea că sînt toţi, bombăni Cordelia. Eşti pregătită pentru asta?

Jane dădu din cap. La braţ cu Cordelia, intră în încăpere şi fu întîmpinată de nouă perechi de ochi uimiţi.

– Ea ce caută aici? întrebă răstit Mary.

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru, ripostă Cordelia. Ce-a fost în mintea ta să dispari fără să spui nimănui unde eşti? Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Mary îşi aprinse o ţigară. Era clar că băuse – mîna îi tremura.

– Nu e treaba ta! se răsti ea. Se uită urît la Jane prin norul de fum. Femeia asta n-are nici un drept aici. Nu poate să voteze şi nu face parte din familie.

– Jane are tot atîtea drepturi cît oricare dintre noi, replică liniştit Cordelia. I-am dat o parte din acţiunile mele.

Se făcu tăcere. Toţi erau uluiţi.

– Asta e moştenirea noastră, se răţoi Mary. Nu poţi să i-o dai acestei... acestei... stricate!

Cordelia o văzu pe Sophie punînd o mînă pe braţul mamei sale pentru a o tempera, dar fără succes. Mary îşi smuci braţul; era aprinsă la faţă, cu gura strînsă într-o linie subţire, rea.

– Sînt acţiunile mele şi fac ce vreau cu ele, spuse Cordelia. Vezi-ţi de treaba ta, Mary, şi dacă nu poţi să te stăpîneşti, îţi sugerez să taci. Cordelia ignoră urletul de protest, îi aruncă lui Jane o privire de susţinere şi porni spre capătul mesei. Şedinţa începuse prost. Oare cum vor reacţiona mai tîrziu? Oricît părea de ciudat, aştepta cu nerăbdare să afle.

Edward îşi termină cafeaua şi aşteptă ca şi ceilalţi să se aşeze. Cordelia profită de ocazie pentru a-şi saluta fetele şi se uită cum se aşezau toţi în jurul mesei. Era interesant de notat că nici unul dintre ei nu făcu nici un comentariu pe seama scaunelor în plus.

Charles era într-un cărucior de invalid, sprijinit de perne pentru a respira mai uşor, dar avea culoare în obraji şi, în afară de un tremur uşor al mîinii drepte, părea să recupereze bine. Privirea Cordeliei se mută la gemeni, Michael şi James. Citise noaptea trecută, cînd nu putuse să doarmă, rapoartele de la Jacaranda. Şi în Barossa recolta fusese bună, şi gemenii păreau fericiţi. Phillip semăna cu o pisică ce înghiţise o dată cu smîntîna şi farfurioara. Iar Mary...? Ar fi fost mai bine dacă n-ar fi băut atît de devreme şi nu s-ar fi uitat urît.

Îi zîmbi lui Daisy, revăzînd în ochii inteligenţi şi în ţinuta care dovedea încredere în sine pe fata strălucitoare de altădată. Ochelarii de matroană dispăruseră, avea o tunsoare nouă, îmbrăcăminte elegantă, unghii lăcuite şi o idee de machiaj. Poate că Daisy se găsise pe sine în sfîrşit, însă Cordelia speră ca la această şedinţă să nu se întîmple nimic care să distrugă ce bănuia ea a fi o încredere în sine fragilă.

Kate, gîndi ea cu afecţiune uitîndu-se la fata ei cea mare, tot acerbă, tot directă, tot cu ţigara în mînă. Şi ochii ei erau luminoşi, avea culoare în obraji, şi Cordelia îşi dădu seama cu bucurie că fata ei era îndrăgostită. Îi urez mult noroc, gîndi ea. Cam era timpul ca fata asta a mea, Kate, să aibă iar pe cineva. S-o fi crezînd ea independentă, dar are nevoie de un bărbat în viaţa ei.

Edward întrerupse discuţiile.

– Ştim toţi de ce ne aflăm aici, aşa că n-am să vă plictisesc luînd-o de la capăt. Vrea cineva să închidă uşa?

– Las-o aşa, spuse Cordelia. N-a venit toată lumea.

Edward se încruntă.

– Ce tot spui, Cordy? Nu mai e nimeni de venit.

Ea zîmbi cu dulceaţă voită.

– Ba da, zise ea triumfător. Uite că au venit.

Toţi ochii se întoarseră spre uşa pe care intrau John Jay, urmat îndeaproape de Beatty şi fiul lor cel mare.

– Bună ziua, spuse vesel John Jay. Ne pare rău că am

întîrziat, dar afurisitul ăla de avion n-a vrut să pornească şi a trebuit să aşteptăm să găsim locuri ca să venim de la Sydney.

– Cine dracu' sînt ăştia? întrebă răstit Mary. Ăsta e un circ. Mai întîi monstrul, pe urmă clovnii. Ce pui la cale, mamă?

Privirea nimicitoare a Cordeliei curmă izbucnirea femeii.

– Acesta este John Jay Tanner, soţia lui, Beatty şi fiul lor cel mare, Jay. Sînt verii voştri.

Edward se holbă la ei, apoi îşi reveni repede şi dădu mîna cu ei.

– Măi să fie! bombăni el. Asta da surpriză! Se uită la Cordelia. Mă bucur că ai invitat şi cealaltă ramură a familiei, dar nu prea înţeleg de ce au venit la şedinţa asta. Jacaranda Vines nu are nici o legătură cu ei şi, drept urmare, mă tem că va trebui să-i invit să plece pînă ne terminăm treaba.

– Jacaranda are mare legătură cu ei, spuse Cordelia răspicat. Sînt acţionari.

– De cînd? izbucni Mary în uimirea mută din jur.

– De cînd am aranjat eu asta, spuse calmă Cordelia.

– Tu...? Mary se holbă la mama ei, cu gura căscată. Apoi se întoarse spre Sophie: De ce n-ai oprit-o, proastă ticăloasă ce eşti? ţipă ea. Sigur ai ştiut ce pune la cale.

Înainte ca Sophie să apuce să riposteze, Mary schimbă direcţia invectivelor.

– Ruptura de familie s-a rezolvat destul de profitabil, nemernicule? îl întrebă ea dispreţuitor pe John Jay. Sper că eşti fericit că cei treizeci de arginţi ai tăi n-au făcut decît să adîncească ruptura. Se întoarse spre Jane: Cît despre tine, vacă prefăcută, pun pariu că ai ajutat-o pe mama să coacă treaba asta, nu-i aşa?

Privirea lui Jane nu şovăi o clipă.

– N-am avut nici o legătură cu asta, răspunse ea pe un ton calm. Îţi propun să stai jos şi să nu te mai faci de rîs.

– Nu-mi spune tu ce să fac, jigodie! Eşti un nimic, auzi? Nimic! Ai supt-o ca o lipitoare pe mama ani de zile, dîndu-te bine pe lîngă ea ca un vierme ce eşti! Nu-i de mirare că tatei i-a venit pînă la urmă mintea la cap şi te-a părăsit – tîrfa ieftină tot tîrfă ieftină rămîne!

Cordelia îşi ţinu răsuflarea. Vedea cît se lupta Jane cu ea însăşi şi ştia că nu va mai rezista mult. Interveni înainte ca lucrurile să ajungă prea departe.

– Ajunge! strigă ea lovind cu putere în masă.

Mary se trînti pe scaun, gîfîind, aruncînd priviri tăioase spre Jane şi familia Tanner.

Cordelia aşteptă să se facă linişte.

– Am făcut ce am făcut pentru că vreau ca familia asta să se reunească. Pentru ca toţi să avem un cuvînt de spus cu privire la viitorul Jacarandei Vines. Uniţi, vom fi mai puternici ca oricînd.

– Mie mi se pare că tu cumperi voturi, spuse aspru Charles. Asta e o încălcare cu bună ştiinţă a statutului corporaţiei. Nu pot să permit aşa ceva.

– Proporţia acţiunilor nu s-a schimbat, doar s-a deplasat un pic. Acţiunile sînt ale lor, indiferent cum votează, spuse dîrz Cordelia.

Edward răsfoi hîrtiile din faţa lui.

– Atunci să continuăm, nu? S-au spus destule lucruri neplăcute. Se uită în jur, după care continuă: Ultimul vot a fost indecis, aşa că vreau ca fiecare tabără să-şi desemneze un purtător de cuvînt care să-i susţină cauza, înainte să votăm din nou. Vă reamintesc că în caz de balotaj, eu am cuvîntul hotărîtor.

Cordelia se uită la Sophie şi dădu din cap a încurajare. Observă privirea pe care Sophie i-o aruncă lui Jay înainte de a se ridica şi se întrebă cît avea să mai dureze pînă cînd cei doi proşti se vor împăca definitiv.

Sophie se uită prin hîrtii şi îşi drese glasul. Venise vremea să-şi pună pe masă planul de acţiune, deşi bănuia cum vor ieşi lucrurile. Ea şi Cordelia avuseseră o discuţie lungă în avion, în drum spre casă.

– În ultimele săptămîni am învăţat multe de la bunica, începu ea. Am aflat povestea care stă în spatele Jacarandei Vines şi a dezbinării dintre cele două ramuri ale familiei. Îmi face plăcere să salut venirea lui John Jay şi a familiei lui. Îmi face plăcere să ştiu că acum au un cuvînt de spus în viitorul Jacarandei.

– Scuteşte-mă cu asta! mîrîi Mary. Ştim cu toţii cum o să voteze, nu văd de ce trebuie să ascultăm prostiile astea. Încrucişă braţele la piept şi se uită în jurul mesei, dar nu întîlni decît priviri reci, dezaprobatoare.

Sophie continuă ca şi cum n-ar fi fost întreruptă:

– La ultima şedinţă am votat în favoarea propunerii ca Jacaranda să devină o societate cotată la bursă, adică să-şi vîndă acţiunile. Încă mai sînt. Se uită la bunica ei şi reuşi să nu-i facă cu ochiul.

Cordelia se arătă dezamăgită, dar nu scoase o vorbă.

– Dacă e să supravieţuim pe piaţa de azi aşa cum sîntem, transformarea în societate pe acţiuni este singura soluţie. Trebuie să vindem companiile satelit şi, cu banii luaţi, să ne lichidăm datoriile şi să aducem companiei stabilitate în vederea ieşirii pe piaţa de acţiuni. Familia îşi va pierde dreptul de proprietate asupra companiei dar, ca acţionari, ne putem aştepta cu toţii la un venit frumos. Cu Jacaranda din nou puternică, preţul de deschidere pe acţiune ar trebui să fie mare şi ne putem aştepta cu plăcere la un viitor prosper.

Se uită în jurul mesei.

– Nu vinăria este veriga slabă a corporaţiei, ci pieţele de desfacere cu amănuntul şi companiile mai mici pe care le-a înfiinţat Jock chiar înainte de a muri. A sporit deliberat paguba şi, cu toate că o mare parte din ea ar putea fi numită

scădere de taxe, stricăciunea trebuie oprită. Debarasarea de companiile alea este primul pas spre stabilitatea financiară, şi trebuie făcut imediat. Francezii ne-au oferit o avere pentru Jacaranda, o ofertă tentantă pentru cei care vor să scape de corporaţie. Dar gîndiţi-vă la următorul lucru: ei vor vinde doar părţile din corporaţie care aduc pierderi şi vor da lovitura la bursa lor de valori. Îşi dau seama de potenţialul Jacarandei şi îl vor exploata din plin. Se uită din nou în jurul mesei. Asta vrem? Chiar trebuie să dăm cu piciorul şansei de a ne recupera pierderile şi de a vedea Jacaranda reînflorind? Nu cred. Oferta francezilor dovedeşte că valoarea corporaţiei este foarte mare şi am fi nişte proşti ca, din răzbunare, s-o lăsăm să ne scape printre degete. Răzbunarea era stilul lui Jock – nu trebuie să fie şi al nostru. Cît a trăit, şi-a dat toată silinţa să ne distrugă pe toţi. De ce să cedăm şi să terminăm ce a început el? De ce să nu ne luptăm pentru moştenirea noastră? Strămoşii noştri au făcut-o. Ei s-au luptat cu elementele naturii, cu guvernul, cu seceta, cu focul şi cu inundaţiile pentru ca podgoriile lor să continue să producă. Au trăit şi au murit pe pămîntul pe care, cu atîta nepăsare, noi dorim să-l trecem în mîinile străinilor, au supravieţuit dramelor personale şi au trecut peste două războaie pentru a duce mai departe tradiţia şi a lăsa o moştenire generaţiilor următoare. Să nu irosim acest prilej de a respecta ce au făcut pentru noi. N-om mai avea noi deplina stăpînire a corporaţiei dacă o facem pe acţiuni, dar vom fi părtaşi la luarea deciziilor.

Sophie se aşeză. Picioarele n-o mai ţineau şi i se uscase gura. Prinse privirea de admiraţie a lui Jay şi, spre ruşinea ei, roşi. Ce avea el de o făcea să se poarte ca o puştoaică de liceu? gîndi ea cu ciudă. Pentru Dumnezeu, adună-te, fato!

Mary îşi împinse scaunul în spate cu un hîrîit şi se legănă pe picioare.

– Trebuie s-o felicităm pe Sophie pentru discursul ei

emoţional, spuse ea sec. Dar să nu ne lăsăm convinşi de vorbăria sentimentală despre trecut – în sala de consiliu, sentimentalismul nu are loc. Nu ne mai aflăm în lumea pionierilor, ci în una care luptă murdar. Poate părea bursa un compromis bun între faliment şi vînzarea corporaţiei francezilor, dar haideţi să fim realişti şi să vedem ce ar însemna asta pentru fiecare dintre noi.

Se uită în jurul mesei, văzînd ostilitatea din ochii lor, ştiind că trebuia să îndrepte răul pe care îl făcuse. Pierderea calmului nu o ajutase nicidecum. Cu toate că, în realitate, nu-i prea păsa ce simţeau ei, va fi nevoită să tragă din greu pentru a recîştiga măcar o părticică din respectul lor.

– Tata ştia ce făcea cînd a început să distrugă corporaţia. Vedea că lumea e în schimbare şi concurenţa tot mai acerbă. Perseverenţa tacticilor lui de intimidare ne-a înfrînt şi cred că şi-a dat seama că, de îndată ce nu mai va mai fi la cîrmă, corabia se va scufunda – ştia că o să vrem să ne răzbunăm. El nu a făcut decît să găurească buna corabie Jacaranda şi s-o ajute să se ducă la fund. Văzu că toţi o ascultau şi inspiră adînc. Nevoia de a bea ceva era tot mai puternică şi speră să poată rezista pînă la sfîrşit. N-am nici un sentiment pentru corporaţie, dar înţeleg ideea lui Sophie de a nu o lăsa să ne scape printre degete înainte de a ne lua recompensa cuvenită. Dar dacă ieşim la bursă, exact asta se va întîmpla. Uniţi sau nu. Se uită la John Jay şi la familia lui, care pînă acum avuseseră înţelepciunea să tacă. Ca acţionari, vom rămîne legaţi de ea, dar adevăratele decizii se vor lua la bursă. Va fi o repetare a tuturor anilor în care a trebuit să-l suportăm pe tata. Nu se va schimba nimic. Promisiunea chilipirului nu e garantată. Pieţele sînt instabile. Chiar dacă vom prezenta noi un front comun, ulii îşi vor da seama că e un simulacru şi se vor repezi asupra prăzii.

Mary se uită prin încăpere şi aşteptă ca murmurul să se

stingă. Ajungea la finele discursului ei şi spera că făcuse destul.

– Să vindem francezilor, să luăm banii şi să fugim cît mai departe de influenţa tatei. Se aşează şi luă o înghiţitură lungă de apă, dorindu-şi să fi fost gin.

– Măi să fie! murmură Phillip. Cine ar fi crezut că sub stratul ăla gros de machiaj se află creier? Mai că m-a făcut să aplaud.

– Oh, ţine-ţi gura! se răsti ea înainte de a-şi aprinde o ţigară.

Edward bătu cu ciocănelul în masă, cerînd linişte.

– Am auzit punctul de vedere al ambelor tabere. E timpul să votăm, bubui el.

Daisy se simţea foarte calmă cînd se ridică.

– Nu sînt doar două tabere în dispută, spuse ea ferm. Am o a treia propunere.

– Care mai e şi aia? întrebă în derîdere Mary. Să stăm deoparte şi să lăsăm corporaţia să se ducă de rîpă în timp ce noi ne vedem de tricotat? Stai jos, Daisy, înainte să te faci de rîs.

Daisy îi aruncă o privire de gheaţă.

– Tu ai avut cuvîntul. Acum e rîndul meu. Întoarse capul şi se adresă celorlalţi. E timpul să-mi exprim limpede poziţia. N-oi fi avut eu nici o legătură cu managementul corporaţiei cînd trăia tata şi ştiu că mă consideraţi o gîsculiţă, dar am o licenţă în comerţ, contabilitate şi statistică, iar teza mea de doctorat a avut ca temă marketingul şi managementul unei corporaţii de familie în pragul noului mileniu.

Un icnet de uimire făcu înconjurul încăperii, iar Daisy simţi că realizase ceva cînd se uită la expresia mîndră a mamei sale.

– Încurajările tale m-au făcut să mă înscriu la acel prim curs şi de ani de zile aştept momentul ăsta.

– Treci mai departe, Daisy. Să auzim propunerea ta. Kate rînji către feţele uimite din jurul ei. De cei tăcuţi trebuie să

te fereşti, spuse ea cu mîndrie. O să vă mire să auziţi ce are ea de spus.

– Atunci să-i dea înainte, zise tăios Mary. Să spună odată!

– Propunerea mea e nici să nu vindem vreo parte din Jacaranda, nici s-o facem societate pe acţiuni, spuse Daisy. Aşteptă ca obiecţiile să se stingă, apoi continuă: Sfatul meu este să transformăm întreaga corporaţie în societate de gestiune.

– Nu se poate! bubui Charles. Statutul nu permite aşa ceva.

Daisy scoase un teanc de hîrtii din mapa din faţa ei.

– Există căi de amendare a statutului, după cum bine ştii. S-a mai făcut asta în timpul extinderii şi, atît timp cît consiliul e de acord, se poate face din nou. În statut este deja stipulat clar că se pot lua anumite măsuri de protejare şi conservare a corporaţiei, în parte sau ca întreg. Eu asta propun să facem.

– Şi ce-ar presupune societatea de gestiune? întrebă Phillip.

– Ar fi alcătuită dintr-o serie de niveluri ierarhice. Gîndiţi-vă la o piramidă, cu preşedintele şi consiliul director în vîrf. Apoi ar veni un consiliu central alcătuit din manageri districtuali, contabili, directori de vînzări şi delegaţi sindicali. La baza piramidei se află marea masă a consiliilor locale.

– O căutăm cu lumînarea dacă îi lăsăm pe muncitori să aibă un cuvînt de spus, declară Charles. Vom sfîrşi prin a avea răzvrătiri, greve şi amestecul sindicatului. Fîrtatul australian poate fi un ticălos al dracului de încăpăţînat şi multe companii s-au dus pe rîpă ca urmare a necazurilor cu sindicatele.

Daisy ştia că trebuia să-l convingă, cu toate că mai ştia şi faptul că el avea dreptate cu privire la sindicate.

– Te rog să mă asculți pînă la capăt, Charles, spuse ea.

Charles se strîmbă.

– Bine, dar nu sînt de acord cu nimic din ce ai spus pînă acum.

Daisy își înghiți nodul din gît. Va fi greu să-i convingă că are dreptate, cît timp Charles se punea de-a curmezișul. Cunoștințele lui erau respectate, părerea lui era lege pentru ceilalți. Avea o sarcină grea.

– Există mai multe companii mari care n-au fost nevoite să se transforme în societăți pe acțiuni și, de mulți ani, merg foarte bine ca societăți de gestiune. Grupul John Lewis și Waitrose din Marea Britanie este un prim exemplu de societate de gestiune, înființată în 1926. Organizația lor nu e la fel de veche ca a noastră, dar asemănările sînt tulburătoare, cu piețe de desfacere cu amănuntul și supermarketuri sub umbrela corporației. Am pregătit o expunere detaliată a propunerii mele și sper că va lămuri lucrurile și poate va răspunde unora dintre întrebările și îngrijorările voastre.

Distribui portofoliile pregătite cu grijă și se uită cu emoție cum le răsfoiau.

– Membrii personalului de la toate nivelurile vor fi cunoscuți ca parteneri. Vor avea prime anuale și bonusuri, în funcție de performanțele înregistrate anual de secția și de poziția lor în cadrul acelei secții. În felul ăsta, societatea de gestiune va fi un fel de diversiune. Va îndeplini scopul ca toți partenerii să obțină avantajele și privilegiile dreptului de proprietate, fără ca, în realitate, să stăpînească altceva decît un procentaj din drepturile de vot. Președintele, care trebuie să fie votat de o majoritate, va deține șase la sută din acțiunile din societatea de gestiune, ceea ce îi va da efectiv puterea de a înăbuși orice răzvrătire ar apărea. Va fi foarte bine plătit, la fel ca toți directorii din consiliul de conducere.

În încăpere domnea o liniște desăvîrșită. Toți încercau să înțeleagă ce li se propunea.

– Vom avea o organizare ierarhică, ceea ce, vor spune unii, seamănă mult cu cea de pe vremea tatei. Dar, de data asta, toată lumea va avea un cuvînt de spus şi dreptul să voteze prin reprezentanţii de la nivelurile consiliilor. Nu poţi să ai o organizare pe un singur nivel dacă eşti în vînzarea cu amănuntul, pentru că ai oameni afară care vînd pentru tine, şi ei ştiu ce se petrece în companie şi trebuie ascultaţi.

– Şi dacă înfiinţăm societatea asta de gestiune şi forţa de muncă hotărăşte că vrea o cotă-parte prin ieşirea pe piaţa de acţiuni? Chilipirul pe care ar urma să-l cîştige nu e de dispreţuit.

Întrebarea lui Charles opri răsfoitul foilor şi toţi ochii se întoarseră spre ea.

– De asta propun piramida de consilii. Sînt de acord că ideea chilipirului e ceva la care ar fi greu de rezistat. Dar dacă menţinem o linie de comunicaţie permanent deschisă între cele trei niveluri ale piramidei şi încurajăm dezbateri serioase pe teme care preocupă pe toată lumea, cred că se poate evita. Primele şi gratificaţiile ar dispărea dacă am ieşi pe piaţa de acţiuni, ca şi managementul. Muncitorii s-ar pomeni din nou fără nici un cuvînt de spus despre cum e condusă compania – nemulţumirile lor n-ar fi luate în considerare – n-ar mai avea pe nimeni la un nivel superior care să le înainteze plîngerile consiliului. Principiul acestei societăţi de gestiune este să administrezi compania ca pe o cooperativă, unde fiecare bărbat şi fiecare femeie sînt plătiţi conform experienţei sale şi răsplătiţi corect pentru angajamentul lor şi energia consumată.

– Cum o să ne permitem toate astea? întrebă Cordelia.

– Împărţind emisiunea de acţiuni la şaizeci şi patru şi vînzînd cantitatea mai mică forţei de muncă.

– Şi dacă nu vor să cumpere?

– Atunci, nu vor avea nici un cuvînt de spus cu privire la viitorul Jacarandei, nici nu vor avea drept de vot, spuse Daisy hotărît.

– Cred că avem nevoie de timp să digerăm toate astea şi să discutăm unde ajungem, spuse Edward. Propun să luăm o pauză de cîteva ore şi să revenim după-amiază.

Lui Sophie nu-i era foame, aşa că sări peste masa de prînz şi rămase în sala de consiliu, lucrînd la propunerea lui Daisy. Existau cusururi, dar putea fi o soluţie excelentă dacă bunica ei n-ar fi pus deja în mişcare anumiţi factori. Însă era uluită de siguranţa de sine a mătuşii sale şi de inventivitatea ce se ascundea sub exteriorul ei sfios. Totuşi, recunoştea talentul cu care fusese pregătit pachetul şi îşi dădea seama că Daisy avea să deţină un rol important în viitorul companiei, oricum ar merge votul.

– Aşadar, pe ce drum crezi că vor merge lucrurile? Cordelia se trînti lîngă ea, gîfîind de pe urma efortului de a face cale întoarsă de la locuinţa sa.

Sophie frunzări propunerea lui Daisy.

– Asta are posibilităţi fantastice, dar, dacă ar fi să mergem pînă la capăt cu ea, eu aş schimba anumite lucruri.

Cordelia se rezemă în scaun, cu o expresie însufleţită.

– Spune-mi ce schimbări ai face.

Sophie o privi bănuitoare.

– Ce unelteşti, bunico? Credeam...

Cordelia îi făcu cu ochiul.

– Spune-mi ce gînduri ai în legătură cu propunerea lui Daisy şi am să ţi le spun şi eu pe ale mele. Am sentimentul că soluţia noastră a fost aproape ghicită.

Era patru după-amiază cînd Edward ceru linişte şi se adunară din nou în jurul mesei. Aşteptarea şi emoţia pluteau în aer, tensiunea manifestîndu-se prin tresăriri cînd Cordelia bătu în masă cu mînerul bastonului.

– Fiind cea mai în vîrstă de aici, am dreptul să-mi spun cuvîntul.

Mary mîrîi.

– Nu acum, mamă.

Cordelia o ignoră.

– Ce a propus Daisy este o idee excelentă şi o felicit pentru superba demonstraţie de pricepere. Dar ce propun eu e şi mai bun. Se uită în jur la feţele lor uimite şi zîmbi. M-am sfătuit cu Sophie şi am descoperit că gîndim la fel. Căci, vedeţi voi, propunerea lui Daisy nu a fost deloc o surpriză pentru mine.

Văzu dezamăgirea de pe faţa fetei ei şi zîmbi.

– Eşti o femeie deşteaptă, Daisy. Să nu-ţi mai ascunzi talentele. Fii mîndră de ele. Întorcîndu-se spre ceilalţi, continuă: La scurt timp după ultima şedinţă de consiliu mi-am dat seama că un gen de societate de gestiune este singura evoluţie firească pentru corporaţia noastră, dacă e s-o păstrăm, şi am început să fac planuri. Bineînţeles că nu puteam să merg mai departe pînă nu aveam aprobarea consiliului, aşa că aş aprecia dacă m-aţi asculta cu toată atenţia.

Se lăsă tăcerea şi toată lumea se uită la ea. Tensiunea era aproape de nesuportat.

Cordelia se aplecă în scaun, cu mîinile uşor sprijinite de masă.

– Am ascultat toate argumentele şi am găsit în toate aspecte cu care sînt de acord, dar fiecare are cusururile lui, fiecare renunţă la dreptul de proprietate pe care îl avem asupra moştenirii noastre. Sîntem australieni şi trebuie să rămînem aşa. Asta este o corporaţie de familie şi trebuie să o salvăm ca atare, nu vînzînd-o la bursă sau francezilor.

Se opri să-şi tragă răsuflarea şi să-şi pună gîndurile în ordine. Repetase ce avea de spus, dar acum, la momentul adevărului, aproape că se temea de consecinţe. Dacă votul avea să-i fie potrivnic, asta va însemna sfîrşitul a tot ce ştiuse vreodată, sfîrşitul a tot ceea ce crezuse vreodată.

– Propun să vindem lanţul de supermarketuri şi magazinele de băuturi. Ele ne vor aduce suficient capital de reinvestit în ramura de transport rutier şi maritim a afacerii, precum şi pentru plata celor mai presante datorii. Ridică mîna cerînd linişte cînd, în jurul ei, se stîrni o furtună de glasuri. Lăsaţi-mă să termin, ceru ea. Pe urmă puteţi să spuneţi tot ce vreţi.

Se făcu din nou linişte şi ea continuă:

– Jacaranda Vines a scos anul ăsta mai mult profit ca niciodată, şi asta se datorează în mare măsură gemenilor James şi Michael. Şi Coolabah Crossing a scos anul ăsta un profit sănătos, cu creşterea constantă a vînzărilor la export. Dar să privim tabloul mai pe larg. Să examinăm restul portofoliului meu.

Deschise mapa din faţa ei, pe deplin conştientă de atenţia tuturor.

– S-o fi crezut Jock atotştiutor, dar nici un om nu e infailibil, spuse ea apăsat. Pe el îl interesa numai Jacaranda, nimic altceva – aşa că eu am fost liberă să-mi clădesc micul meu imperiu.

Împinse spre Sophie un teanc de hîrtii.

– Împarte-le tuturor, draga mea. Ajung pentru toată lumea. Cordelia aşteptă şi zîmbi cînd văzu expresia de uimire de pe feţele lor.

– După cum vedeţi, străbunica mea, Rose mi-a lăsat podgoriile pe care Muriel Fitzallan i le trecuse în testament. De-a lungul anilor, am adăugat şi eu cîteva, dar miezul rămîne, şi fiecare dintre ele a înflorit. În timpul şederii mele la Coolabah, John Jay a avut amabilitatea să-i contacteze, în numele meu, pe toţi administratorii care le au în arendă şi, după lungi discuţii telefonice, am pus să se redacteze în Sydney aceste înţelegeri.

Se distribui un alt teanc de hîrtii şi Cordelia aşteptă să fie citite înainte de a continua.

– Ideea lui Daisy cu o societate de gestiune se apropie de a mea. Dar eu aş prefera o cooperativă în care acţionarii să deţină o participare adevărată la investiţia lor, nu doar un drept de vot proporţional. Jacaranda şi Coolabah sînt cele mai mari dintre cele cincisprezece podgorii, şi propun ca preşedintele să fie ales de la una sau de la cealaltă. Dar restul podgoriilor vor avea purtătorii lor de cuvînt şi, ca şi în propunerea organizării piramidale a lui Daisy, acei purtători de cuvînt trebuie ascultaţi, sfatul şi părerile lor trebuie luate în serios. Pentru alegerea consiliului director se vor ţine un referendum şi alegeri, iar acel consiliu va fi monitorizat îndeaproape de noi toţi. Se uită în jur la feţele uluite. Uniţi în felul ăsta şi păstrîndu-ne pe mai departe companiile de transport terestru şi maritim, vom deveni o forţă de care va trebui să se ţină seama. Chiar dacă unele dintre concurentele noastre au vîndut francezilor, noi nu va trebui s-o facem. Să-i trimitem la plimbare cu banii lor cu tot, să le arătăm că australienii nu şi-au pierdut curajul de a lupta.

Sleită, Cordelia se lăsă moale în scaun şi aşteptă. Făcuse tot ce putuse.

Aplauzele fură iniţiate de Sophie şi ajunseră iute la un ropot asurzitor de respect şi aprobare pentru marea şi hotărîta doamnă. Mary îşi ţinu încăpăţînată mîinile în poală şi se întrebă dacă va observa cineva dacă lua o gură din sticla plată de la şold.

– Acum sîntem gata să votăm? strigă Edward pe deasupra hărmălaiei.

– Nu vă lăsaţi ameţiţi de prostiile astea sentimentale, îi avertiză zgomotos Mary. Aduceţi-vă aminte cum a fost în toţi anii care au trecut. Lucrurile nu se vor schimba – vom fi tot legaţi de Jacaranda, vom trăi tot în umbra ei. Votaţi pentru raţiune şi bun simţ. Votaţi să luăm banii şi să fugim. O viaţă avem.

– Ai terminat? Edward înălță o sprînceană stufoasă. Atunci, să trecem la vot. Cine e pentru societatea pe acțiuni?

Se făcu liniște și toți se uitară unii la alții. Nu se ridică nici o mînă.

– Cine e pentru acceptarea ofertei francezilor?

Se ridicară trei mîini.

Mary cercetă fețele celor care nu votaseră încă. Erau mai mulți decît cei care susțineau propunerea ei.

– Ridică mîna, Jane! porunci ea. Știm cu toții că ai intrat în povestea asta numai pentru bani. De ce te lepezi de obiceiul de-o viață?

Jane păli, dar mîinile ei rămaseră cu hotărîre în poală.

– Haide, jigodie! țipă Mary. Ai curajul să ne arăți în sfîrșit adevărata ta față. Asta e șansa ta să-ți căptușești buzunarele – alta n-ai să mai ai.

– Am să votez cum consider eu de cuviință, replică Jane calm. Și votez pentru cooperativă.

– Cine e pentru? întrebă repede Edward.

Un „da" răsunător dădu ocol încăperii și toate celelalte mîini se ridicară.

Sophie își adună hîrtiile și le puse în servietă. Zîmbindu-i triumfător bunicii sale, ocoli masa și o îmbrățișă.

– Bine lucrat.

– N-am făcut-o singură, Sophie. Am avut-o pe Rose în spate, precum și pe John Jay și ceilalți. Fără ei, n-am fi salvat niciodată Jacaranda.

Sophie se uită în celălalt capăt al încăperii. Privirea lui Jay era fixată asupra ei, zîmbetul de pe buzele lui era numai pentru ea. Îi întoarse zîmbetul și nu-și mai dădu seama de zgomotul din jur cînd el se ridică de pe scaun și porni spre ea. Poate că acum puteau sta de vorbă. Poate că acum puteau să adune cioburile și să o ia de la capăt.

Cînd Jay se opri în fața ei, Sophie se uită în ochii lui

negri şi ştiu că asta era clipa pe care o aştepta. El întinse mîna şi ea i-o luă.

– Să ieşim de aici, murmură el. Trebuie să stăm de vorbă.

Sophie dădu din cap şi Jay o conduse spre uşă.

Bubuitul pumnului în masă îi făcu pe toţi să tresară. Sophie şi Jay se întoarseră în prag. Liniştea era desăvîrşită, electricitatea furiei lui Mary umplea încăperea.

– Tîrfă cu două feţe! îi şuieră ea lui Jane. Nu te-ai mulţumit să-mi furi moştenirea, mi-ai distrus şi şansa de a scoate nişte bani şi de a ieşi din nenorocita asta de afacere. Se întinse peste masă, cu unghiile ca nişte gheare. Sper să mori înainte să mai scoţi un bănuţ de la noi.

Mary auzi eforturile mieunate ale Cordeliei de a o linişti şi le ignoră. Era dintr-odată fascinată de expresia ciudată, aproape înfricoşătoare de pe faţa lui Jane.

– Iar eu aş vrea să nu te fi născut, spuse liniştită Jane. Ai fost o pacoste din clipa în care ai fost concepută. Trebuia să fi făcut ce mi-a poruncit tatăl tău şi să te fi avortat.

Mary icni, devenind lividă şi ura ei fu înlocuită de şoc. Trebuie că nu auzise bine.

– Ce-ai spus? Glasul ei era gîtuit, efectul alcoolului încetinindu-i mintea.

– Ai auzit bine, spuse limpede Jane. Jock a refuzat să mai aibă de-a face cu mine cînd a descoperit că port în pîntec copilul lui. Mi-a poruncit să avortez – a spus că nu vrea un bastard în familie. Acum, îmi doresc să fi luat banii şi să-i fi urmat sfatul, dar de unde era să ştiu ce căţea afurisită ai să fii?

– Minţi! strigă Mary. Ai scornit treaba asta ca să mă scoţi din sărite! Îşi trase sufletul, făcînd un efort imens să-şi recapete o brumă de control. Nu-i o găselniţă inteligentă şi, sigur, deloc amuzantă. Cere-ţi scuze!

– Ce se întîmplă, Mary? Ţi-e frică să înfrunţi adevărul? replică Jane. Ai fost foarte aproape de adevăr în articolul ăla

din revistă şi, dacă ai fi stat să te gîndeşti în loc să-ţi verşi răutatea, poate ţi-ai fi dat seama cît adevăr e în zicala că nu iese fum fără foc.

Faţă de calmul rece al lui Jane, încrederea în sine a lui Mary se clătină.

– Mamă? spuse ea uitîndu-se la Cordelia în căutare de sprijin. Minte, nu-i aşa?

Faţa Cordeliei era o mască, ochii ei implorînd înţelegere. Sophie puse o mînă protectoare pe umărul ei.

– Nu ea e mama ta – eu sînt! spuse cu glas tăios Jane. Cordelia nu te-a adoptat legal, dar ţi-a dat numele ei, te-a crescut ca pe copilul ei. Şi uite de ce mulţumiri a avut parte! Uite cum ai tratat-o în ultimii ani cu beţiile tale şi cu bărbaţii, cu istericalele tale şi scandalurile constante din rubricile de bîrfe ale ziarelor.

Mary se trînti pe scaun, neagră de frică în sinea ei, şi se uită pe rînd la feţele din jur, implorînd susţinere.

– Dar cum? se bîlbîi ea. Tu erai amanta tatei, ea era soţia lui – ar fi trebuit să vă urîţi.

Jane oftă.

– Îmi pare rău, Mary. Nu ar fi trebuit să-ţi spun. I-am promis demult Cordeliei că am să păstrez secretul. Lăsă capul în jos. Dar acum că ştii, trebuie să ţi se spună totul. După atîţia ani, meriţi adevărul.

– Cum ai putut, mamă? Mary se întoarse spre Cordelia într-o ultimă încercare de a pricepe ceva.

– Am făcut ce am crezut că e mai bine, răspunse încet Cordelia. Dar asta e povestea lui Jane, nu a mea.

Jane începu să vorbească. Glasul ei era coborît şi lipsit de orice emoţie. Mary se întoarse spre ea cu reţinere.

– Tatăl tău şi cu mine am avut o relaţie lungă şi fericită. Ştiam că e însurat, ştiam că are copii. Însă el se jura că e o căsnicie doar cu numele şi că într-o zi ne vom căsători – numai că soţia lui e evlavioasă şi s-ar putea să mai dureze pînă atunci.

Înălță capul și Mary se înfioră văzîndu-i privirea chinuită. Antipatia ei pentru femeia asta era puternică, însă recunoștea și înțelegea suferința prin care trecea. Îi amintea ce simțise ea cînd tatăl ei o izgonise.

– Noi trăiam într-o lume diferită de cea pe care o cunoști tu, Mary. Nu se divorța ușor. Un divorț ar fi însemnat multă rușine și dezonoare pentru toți cei implicați. Eram fericită să-i fiu pe mai departe amantă atît timp cît credeam că știu adevărul despre căsnicia lui... Apoi, am rămas însărcinată. El s-a făcut foc și pară, și-a vărsat furia pe mine, mi-a citat din Biblie, m-a făcut albie de porci. Eram îngrozită, nu-l mai văzusem niciodată așa, iar cînd a aruncat cu un teanc de bani în mine și mi-a poruncit să scap de copil înainte de a mă întoarce la el, am lăsat banii și am fugit. Dar unde puteam să mă duc? Aveam douăzeci și cinci de ani, eram gravidă și nemăritată, n-aveam nici bani, nici casă. Părinții mei nu erau de acord cu cariera mea și sigur mi-ar fi închis ușa în nas dacă aș fi apelat la ei. Nu puteam decît să încerc s-o conving pe Cordelia că un divorț de Jock ar elibera-o. În naivitatea mea tinerească, credeam că el se răzgîndi, și ne va da un statut respectabil, mie și copilului meu, printr-o căsătorie. Zîmbi amar. Cît m-am înșelat! Am fost la Cordelia și ea a fost blîndă, bună și foarte înțelegătoare. Însă avea motive temeinice să nu divorțeze de Jock. După ce mi-a explicat situația, am înțeles mai bine cît mă ducea el de nas. Totuși, întîlnirea aceea a condus la alta și la alta, și tot așa. Am legat o prietenie care a durat pînă azi. O voi păstra cu sfințenie în amintire.

– Asta nu explică cum a putut mama să pretindă cu sînt a ei fără să se prindă nimeni că minte, spuse Mary amărîtă.

– M-am dus și am stat într-o rulotă închiriată, pe coasta de sud a Tasmaniei. Toți cei de acolo și din spitalul în care te-ai născut mă cunoșteau drept doamna Witney. De asta n-ai găsit nici un certificat de naștere fals sau acte de adopție.

La urma urmelor, Witney e un nume destul de comun. Luă o gură de apă înainte de a continua. Cordeliei i-a fost uşor să facă exact ce trebuia pentru a-l păcăli pe Jock că era însărcinată. Vezi tu, după ce gemenii ei au murit în Războiul Civil din Spania, ea şi Jock s-au apropiat – o împăcare în faţa tragediei. Din acea împăcare s-au născut Kate şi Daisy şi, dacă n-aş fi fost eu..., cine ştie? Poate că Jock şi Cordy ar fi rămas împreună. Însă ea a fost cu adevărat rănită cînd a descoperit că el nu se lepădase de vechile obiceiuri, şi asta era şansa ei să se răzbune. Se mai culcau împreună cînd şi cînd, atunci cînd el era în oraş, deşi se jurase în faţa mea că nu – şi nici pînă în ziua de azi nici una dintre noi nu i-a iertat minciunile.

Tăcu. Atmosfera din încăpere era electrizată, toţi aşteptînd ca ea să continue.

– Jock a plecat cu treburi în Europa, iar Cordelia a aşteptat să o contactez. A mers în Tasmania cu mine, iar cînd am ieşit din spital, te-a adus acasă ca fiind a ei.

– Deci tata n-a ştiut niciodată? întrebă Mary năucă, fără să ia în seamă rimelul care i se scurgea pe faţă.

– Erai fata lui, spuse Cordelia. Credea că eu sînt mama ta. A fost cea mai bună răzbunare a mea pentru toţi anii în care s-a purtat ca un ticălos cu mine. Şi am fost hotărîtă să nu-ţi lipsească nimic. Te iubesc, Mary, deşi îmi pui răbdarea la grea încercare şi îţi dai toată silinţa să ne distrugi şi pe noi, şi pe tine. Ai în tine o mulţime de trăsături mai puţin frumoase ale tatălui tău, dar am preferat să le ignor, să te călăuzesc pe un drum mai puţin distructiv. Te-am ţinut în braţe cînd aveai doar cîteva ore şi am simţit pentru tine aceeaşi iubire ca pentru ceilalţi. Asta nu s-a schimbat. Nu te-am născut eu, dar tot mai consider că am dreptul să mă numesc mama ta.

Mary se uită de la Jane la Cordelia şi izbucni în lacrimi.

– Nu cred nimic, hohoti ea. Am vrut doar să fiu iubită,

să fiu preferata ta şi a tatei. Pe urmă, el m-a izgonit, tatăl lui Sophie m-a părăsit şi... şi... Se uită de la unul la altul, năucă.

Cordelia se ridică de la locul ei şi ocoli şonticăind masa. Îşi puse mîna artritică pe umărul lui Mary şi o trase încet în braţele ei.

– Nu contează, iubito. Ştiu. Înţeleg ce demoni te chinuie. Dar ne ai pe mine şi pe Jane, şi pe fata ta care te iubeşte foarte mult, şi ţi-ar dovedi-o dacă i-ai da ocazia. Să nu mai vorbim despre asta.

Mary inhală parfumul cunoscut şi închise ochii. Totul va fi bine. Norii se îndeseau, se înnegreau, învîrtejindu-se în mintea ei, în timp ce zgomotele din sala de consiliu se estompau, iar ea se retrăgea în lumea ei.

23

Sanatoriul particular se afla în Peninsula Mornington, cu elegante ferestre arcuite ce dădeau spre ocean şi grădini luxuriante care şerpuiau spre un golf nisipos. Sophie parcă maşina şi, înarmată cu flori, porni spre apartamentul care îi fusese alocat mamei sale. Trecuseră patru săptămîni de la căderea ei nervoasă dar, în sfîrşit, erau semne de însănătoşire, precum şi de schimbare în bine a atitudinii ei faţă de restul familiei.

Sophie deschise uşa şi zîmbi. Phillip era iar aici, citindu-i lui Mary din rubrica de bîrfe, făcînd-o să rîdă, mimînd feţele revoltate ale celebrităţilor bălăcărite de Sharon Sterling. Cine ar fi crezut? se gîndi Sophie sărutînd obrazul rece al mamei sale şi punînd florile într-o vază. Phillip şi Mary. Totuşi, poate că aveau în comun mai multe decît crezuse ea cîndva căci, la urma urmelor, fuseseră întotdeauna proscrişii familiei, cei care făceau notă discordantă.

– Am vorbit cu Phil despre tine, spuse Mary, ridicîndu-se pe perne.

– Sper că nu de rău, răspunse degajată Sophie.

Mary o privi gînditoare.

– N-oi fi eu mama perfectă, Sophie, dar îmi dau seama că ai o mulţime de calităţi. Munca pînă la epuizare nu e una dintre ele. Mai sînt şi altele în afară de muncă.

Sophie se uită de la unul la celălalt şi se încruntă.

– Dar n-am timp de altceva în afară de afaceri, spuse ea cu regret. Cu organizarea cooperativei, n-am un minut pentru mine.

Mary aprinse o ţigară interzisă şi schimbă pe furiş o privire cu Phillip.

– Atunci, e timpul să ai, declară ea ferm. Începu să tuşească şi stinse repede ţigara. Fugi pînă jos şi vezi dacă mama e pe drum. O să aibă nevoie de ajutor ca să ajungă aici.

Sophie se încruntă. Cordelia venise zilnic în vizită şi se descurcase foarte bine cu liftul. Dar văzu nerăbdarea de pe faţa lui Mary şi hotărî că avea motivele ei.

Grădinile erau fermecătoare, iar aerul încremenit era plin de parfumul trandafirilor. Inspiră adînc, mulţumită de cum mergeau lucrurile între ea şi mama ei. Nu fuseseră niciodată apropiate, dar tentativele de împrietenire erau suficiente deocamdată.

Totuşi, mulţumirea îi era umbrită de faptul că ea şi Jay stătuseră puţin împreună de la şedinţa de consiliu. Mary fusese dusă în grabă la spital, iar el fusese nevoit să se întoarcă în Hunter, unde era nevoie de el. Păstraseră legătura prin telefon, dar nu era acelaşi lucru. Sophie oftă. Mary avea dreptate. Trebuia să-şi facă timp pentru a-şi vedea de nevoile ei şi de cele ale lui Jay.

Rolls Royce-ul urcă torcînd aleea cu pietriş, caroseria neagră seînteind în soare. Sophie zîmbi şi aşteptă pînă opri lîngă ea. Cordelia îşi făcea intrarea în stil mare.

Abia cînd întinse mîna să deschidă portiera, Sophie îşi dădu seama că bunica ei nu era singură.

– Jay, şopti ea.

El ieşi din maşină şi, în timp ce şoferul o ajuta pe Cordelia să coboare, veni lîngă Sophie.

– N-am mai putut să stau departe, spuse el încet.

Ea îi zîmbi pentru prima dată, negăsindu-şi cuvintele.

– Să sperăm că de data asta n-o să ne mai întrerupă nici o ceartă de familie. În ochii lui era un licăr, iar la colţurile gurii lui senzuale – un zîmbet.

– Noi, cei din neamul Witney, sîntem aprigi, şopti ea.

– Mie-mi spui? Am avut şi eu parte de cîteva lovituri de măciucă.

Ea se uită la cizmele lui. Erau scofîlcite şi murdare de pămînt roşu.

– Îmi pare rău, murmură ea. Dar nu trebuia să te joci cu mine – nu cînd miza era atît de mare.

Jay se apropie şi mai mult; electricitatea dintre ei era tangibilă.

– Ăsta nu-i un joc, Sophie. N-a fost niciodată.

Ea se uită la el. Speranţa şi neîncrederea alcătuiau un ciudat amestec de emoţii.

– Atunci, de ce, Jay? De ce ai întins-o în Franţa fără un cuvînt? De ce l-ai pus pe fratele tău să-mi răspundă la telefoane? De ce nu mi-ai scris atîţia ani?

El întinse mîna şi o trase mai aproape. Sophie voia ca el să o sărute. Voia să-i simtă buzele pe buzele ei, braţele în jurul ei. Totuşi, avea nevoie de răspunsuri înainte de a se angaja mai mult.

– Jay, începu ea, împingînd cu mîinile în pieptul lui lat.

Dar protestul ei fu curmat brusc atunci cînd el o trase aproape şi o sărută. În ciuda îndoielilor şi a durerii pe care i-o pricinuise, ea se topi în el, picioarele refuzînd să o susţină. Îi înconjură gîtul cu braţele şi îşi îngropă degetele în părul negru

şi des care se ondula pe gulerul cămăşii. Totul în jur se estompă, lumea începu să se învîrtească şi nu mai exista decît minunatul sentiment al venirii acasă.

În cele din urmă, Jay îi dădu drumul.

– Aştept să fac asta din clipa în care te-am văzut coborînd din maşina de camping, spuse el cu un oftat. Dar erai atît de ţepoasă, atît de distantă şi te uitai atît de urît, încît mi-a fost frică să mă apropii de tine.

Sophie era încă ameţită. Nu mai fusese sărutată aşa de ani de zile.

– Nu ştiam cum vor sta lucrurile între noi, spuse ea cu glas tremurător. Eram furioasă pe bunica fiindcă m-a dus la Coolabah şi eram hotărîtă să nu te las să vezi cît mai suferă încă. Apoi, cînd mi s-a părut că mă ignori deliberat, m-am hotărît să fac la fel, încheie ea.

El îi cuprinse bărbia în căuşul palmei, făcînd-o să-l privească în ochi.

– Sufereai din cauza mea? Cum am făcut asta, Sophie? Tu ai fost cea care a pus capăt relaţiei noastre şi, pînă în dimineaţa aia cînd ne-am întîlnit în brusă şi aveai şireturile pălăriei încurcate în păr, am crezut că nu mai simţi nimic pentru mine.

Ea făcu un pas înapoi. Nu putea să gîndească bine cînd era atît de aproape de el.

– Cum adică? Tu n-ai mai scris.

Jay se încruntă şi se uită îngîndurat la ea.

– Recunosc că tu ai fost ultima care ai scris, spuse el în cele din urmă. Dar după ce am citit scrisoarea aia, mi s-a părut că nu mai avea nici un rost să-ţi răspund. Te pierdusem. Trebuia să-mi văd de viaţa mea şi să te las să îţi vezi de a ta.

Pulsul ei o luă la galop.

– Ce scrisoare?

– Scrisoarea dactilografiată de la Jacaranda Towers, spuse el precaut. A fost foarte dură.

Sophie îi apucă mîinile, înfigîndu-şi unghiile în carnea lui.

– Ce era în scrisoarea aia, Jay? Poţi să-ţi aduci aminte?

– Nu contează, Sophie. E mult de atunci. Ne-am regăsit şi asta e tot ce contează.

– Fii rezonabil, Jay! S-a făcut mult rău. Acum spune-mi. Trebuie să ştiu ce era în scrisoarea aia.

El îşi muşcă buza.

– Îmi amintesc fiecare cuvînt, spuse el întunecat. Nu era lungă, dar mesajul era foarte clar.

> Ţi-am scris ca să-ţi spun că am cunoscut pe altcineva şi cînd vei primi această scrisoare am să fiu măritată. Nu mă mai contacta. Mulţumesc pentru amintiri.
> Sophia

Sophie se clătină şi trebui să se agaţe de braţul lui ca să nu cadă. Bănuielile se îngrămădeau, cereau să fie auzite, dar nu aveau nici o logică, absolut nici o logică.

– A sosit cînd îmi făceam bagajul. Mă pregăteam să vin la Melbourne să-ţi cer să te măriţi cu mine şi să mă însoţeşti în Franţa. Inelul de logodnă era nou şi strălucea în buzunarul meu. Cînd am primit scrisoarea aia îngrozitoare, am ieşit în padoc şi am aruncat inelul cu toată forţa în brusă. După aceea, nu m-am mai ostenit să-l caut.

– Nu eu am scris scrisoarea aia, şopti ea înlăcrimată. N-aş fi scris niciodată o asemenea scrisoare, cu atît mai puţin s-o semnez Sophia. Trebuia să-ţi dai seama că ceva nu e în regulă. Se uită la el cu obrajii şiroind de lacrimi. Timp de patru ani n-a existat un alt bărbat... n-a existat o nuntă. Tăcerea aia lungă a fost cumplită, Jay. Nu înţelegeam ce făcusem. Nu înţelegeam de ce ai plecat în Franţa fără nici o explicaţie.

El o cuprinse în braţe, o strînse la piept şi o legănă.

– Dacă aş fi ştiut! murmură el. Trebuia să fi luat primul

avion şi să vin la tine să te întreb de ce te măriţi cu altcineva. Trebuia să fi luptat pentru tine.

Sophie se cuibări la pieptul lui.

– De ce n-ai făcut-o?

– Tata mi-a spus că era mai bine să las lucrurile aşa cum sînt. Mi-a spus că un bărbat nu trebuie să are niciodată de două ori acelaşi cîmp, şi existau destule necazuri între cele două ramuri ale familiei. Venirea mea ca o furtună în toiul unei ceremonii de nuntă n-ar fi ajutat. Bunicul Wal a fost mai filozof. El mi-a spus că uneori lucrurile se rezolvă în cel mai neaşteptat mod şi că trebuie să aştept. Dacă era să fie, atunci avea să fie.

Sophie îşi trase nasul. Îi uda cămaşa cu lacrimile ei, dar el nu părea să observe.

– Cîtă dreptate a avut! spuse ea încet. Şi ce şireată a fost bunica! Mă întreb dacă ştia şi încerca să repare lucrurile.

El o mîngîie pe păr, liniştind-o ca pe un mînz pe jumătate sălbatic.

– Cred că ştia, dar sînt convins că scrisoarea aia n-a fost opera ei.

– A fost a lui Jock, spuse un glas obosit.

Sophie se întoarse în îmbrăţişarea lui Jay. Erau atît de absorbiţi unul de celălalt încît uitaseră de prezenţa Cordeliei.

– El a trimis scrisoarea aia, dar eu n-am aflat decît peste cîţiva ani, cînd Sophie se măritase şi era prea tîrziu pentru a se mai face ceva. M-am gîndit că e mai bine să las lucrurile să se rezolve singure. S-ar părea că am avut dreptate.

Sophie se uită la bătrîna pe care o iubea atît de mult.

– Dar cum a fost cu scrisorile pe care i le-am trimis lui Jay ca să primesc un răspuns?

– Jock a pus-o pe servitoare să-i ducă toată corespondenţa ta înainte de a o pune la poştă. Bănuiesc că ţi-a distrus scrisorile.

– Dar de ce? Ce a avut de cîştigat?

– Şi-a dat seama cît eşti de inteligentă şi de ambiţioasă. Întrezărea că vei face o carieră frumoasă în corporaţie. Nu voia să piardă un potenţial de preţ pentru afacerile lui. Nu voia să te măriţi cu un bărbat pe care el îl considera inferior ţie. De asta şi-a schimbat obiceiul de-o viaţă şi a permis ca una dintre „fetele" lui să meargă la universitate. A ales Londra fiindcă era departe.

– Nemernic duşmănos! mîrîi Jay.

– Uită de el, şopti Sophie, întorcîndu-se spre el. Iar cînd sărutarea lui alungă amintirea înşelăciunii, i se păru că aude foşnet de fuste şi un crescendo vesel de scripcă ţigănească. Dezbinării de la Jacaranda i se pusese în sfîrşit capăt, blestemul era alungat.

Epilog

În Sussex era iarnă, iar zorii noului mileniu luminau orizontul, colorînd ceaţa în roz şi portocaliu. Jay şi Sophie stăteau mînă în mînă pe Windover Hill, în timp ce clopotele bisericii începeau să bată în vale.

Ultimii trei ani le aduseseră şi succes şi tristeţe. Cooperativa era pe picioare şi mergea bine, iar ea îşi organizase în sfîrşit propriul birou în Sydney. Ducea o viaţă agitată, dar ea şi Jay erau minunat de fericiţi. Relaţia cu Jane evoluase, ajunsese să se apropie şi să se iubească – totuşi, Cordelia avea să rămînă veşnic în inima ei ca adevărata bunică, iar dezvăluirile din timpul călătoriei prin Australia nu schimbaseră situaţia.

Mary depăşise depresia într-o oarecare măsură şi încerca, în sfîrşit, să se împace cu viaţa, după ce legase o prietenie surprinzător de strînsă cu Phillip. Făcuse un armistiţiu şi cu Sophie, dar mai era mult pînă la apropierea dintre mamă şi fiică după care tînjea Sophie. Poate că vestea că Mary va fi în curînd bunică avea să grăbească uitarea vechilor certuri.

Cordelia murise, ca şi Rose, în somn, în ajunul împlinirii vîrstei de nouăzeci şi doi de ani, înconjurată de sunetele şi aromele Jacarandei, în relaţii paşnice cu familia sa reunită. Moartea ei îi lăsase lui Sophie un mare gol, însă credea din tot sufletul că spiritul bunicii ei va rămîne veşnic alături de ea.

– Mă bucur că am venit, murmură Sophie în timp ce lumina începea să alunge umbrele din Long Man din Wilmington. Acum parcă s-a încheiat cumva cercul poveştii lui Rose şi John.

Jay o sărută pe obrazul rece şi o cuprinse în braţe.

– Rădăcinile noastre sînt aici şi mai că le simt prezenţa.

Stînd în frigul iernii englezeşti şi uitîndu-se cum zorile noului mileniu dădeau lumină şi culoare lumii, Sophie simţi copilul mişcîndu-i-se în pîntec. Zîmbi, amintindu-şi cuvintele aborigenului Wyju. Versurile cîntecelor erau întinse peste lume, înlănţuind trecutul de prezent prin fiecare loc sfînt, prin fiecare generaţie nouă. Ei nu făceau decît să calce pe urmele strămoşilor lor.

Sfîrşit

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER

Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ŞTIINŢELOR MEDICALE, ŞTIINŢELOR AGRICOLE, ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOŢI

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin,	**GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 198000 lei)
F. Braunstein	**RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE** (288 pag. / 148000 lei)
Michael H.Hart	**100 DE PERSONALITĂŢI DIN TOATE TIMPURILE CARE**
AU	**INFLUENŢAT EVOLUŢIA OMENIRII** (384 pag. / 198000 lei)
Anca Balaci	**DICŢIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN** (368 pag. / 109000 lei)
Larousse	**CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag. / 191000 lei)
Marcel Bordet	**ISTORIA ROMEI ANTICE** (400 pag. / 148000 lei)
Ray Spangenburg,	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 1 (256 pag. / 98000 lei)
Diane K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 2 (256 pag. / 98000 lei)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 3 (224 pag. / 118000 lei)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 4 (256 pag. / 138000 lei)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 5 (304 pag. / 189000 lei)
F. Braunstein	**ISTORIA CIVILIZAŢIILOR** (304 pag / 148000 lei)
Richard Tames	**JAPONIA** (384 pag. / 137000 lei)
Alex Hellemans	**ISTORIA DESCOPERIRILOR ŞTIINŢIFICE** (592 pag. / 278000 lei)
John Simmons	**100 CEI MAI MARI SAVANŢI AI LUMII** (384 pag. / 180000 lei)
Harold C. Schonberg	**VIEŢILE MARILOR COMPOZITORI** (608 pag. / 290000 lei)
Vahé Zartarian	**MARILE CIVILIZAŢII** (304 pag. / 160000 lei)
Pierre Miquel	**16 EVENIMENTE CRUCIALE ALE ISTORIEI** (192 pag. / 140000 lei)
Jean Prieur	**MISTERELE REÎNCARNĂRII** (288 pag. / 198000 lei)
Carol Groneman	**NIMFOMANIA** (336 pag. / 198000 lei)
Charles Panati	**CARTEA ÎNCEPUTURILOR** (520 pag. / 249000 lei)

II. SERIA LUCRĂRI LEXICOGRAFICE

Ioan Lăzărescu	**DICŢIONAR GERMAN-ROMÂN; ROMÂN-GERMAN** (624 pag. / 168000 lei)
Voichiţa Ionescu	**DICŢIONAR LATIN-ROMÂN** (224 pag. / 60000 lei)

III. SERIA BESTSELLERURI INTERNAŢIONALE

Alicia Dujovne Ortiz	**PASIUNEA CONTELUI TOULOUSE-LAUTREC** (272 pag. / 148000 lei)
Barbara T. Bradford	**PUTEREA UNEI FEMEI** (368 pag. / 148000 lei)
	VIAŢA MERGE ÎNAINTE (368 pag. / 148000 lei)
	UN ALT ÎNCEPUT (368 pag. / 148000 lei)
	UN VIS ÎMPLINIT (336 pag. / 148000 lei)
	REVEDERE LA PARIS (352 pag. / 158000 lei)
	SECRETUL EMMEI HARTE (416 pag. / 198000 lei)
Barbara Delinsky	**O TAINĂ DIN TRECUT** (336 pag. /148000 lei)
	ÎNTÎLNIRE ÎN ALASKA (208 pag. /118000 lei)
	TREI DORINŢE (368 pag. /148000 lei)
	APE TULBURI (432 pag. / 168000 lei)
	JOCUL IUBIRII (416 pag. / 169000 lei)
	SFIDEAZĂ-ŢI SOARTA (336 pag. / 189000 lei)
	ENIGMA VĂDUVEI (336 pag. / 178000 lei)

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Jacaranda Vines, una dintre cele mai mari corporații din Australia, ajunge într-un moment de mare cumpănă. După moartea capului familiei, unsprezece moştenitori dezbinați încearcă să ia o decizie privind soarta companiei, majoritatea lor înclinînd spre soluția vînzării. Cea mai înverşunată oponentă a acestei opțiuni se dovedeşte decana de vîrstă, nanogenara Cordelia, care se ambiționează să nu înstrăineze afacerea strămoşească, încercînd s-o convingă pe nepoata sa, Sophie, să preia conducerea firmei. Însă un vechi blestem țigănesc pare să urmărească familia, pe parcursul mai multor generații, ducînd la dezbinarea ei.

Acelaşi blestem ce s-a abătut asupra mai vechilor poveşti de dragoste rămase neîmplinite pentru Rose şi Cordelia, pare să fi afectat şi recenta mare iubire dintre Sophie şi Jay Tunner, întreruptă în mod inexplicabil.

Numai că, bătrîna Cordelia deține un secret în măsură să detensioneze situația de criză psihologică a familiei, secret a cărui dezvăluire nu depinde numai de ea...

Un roman ieşit din tiparele uzuale, presărat cu intrigi, trădări, dar şi cu multe momente romantice, care îl vor vrăji pe cititor.

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA STAR

Lei 199000 (182569 + 16431 TVA)

5 948389 000301